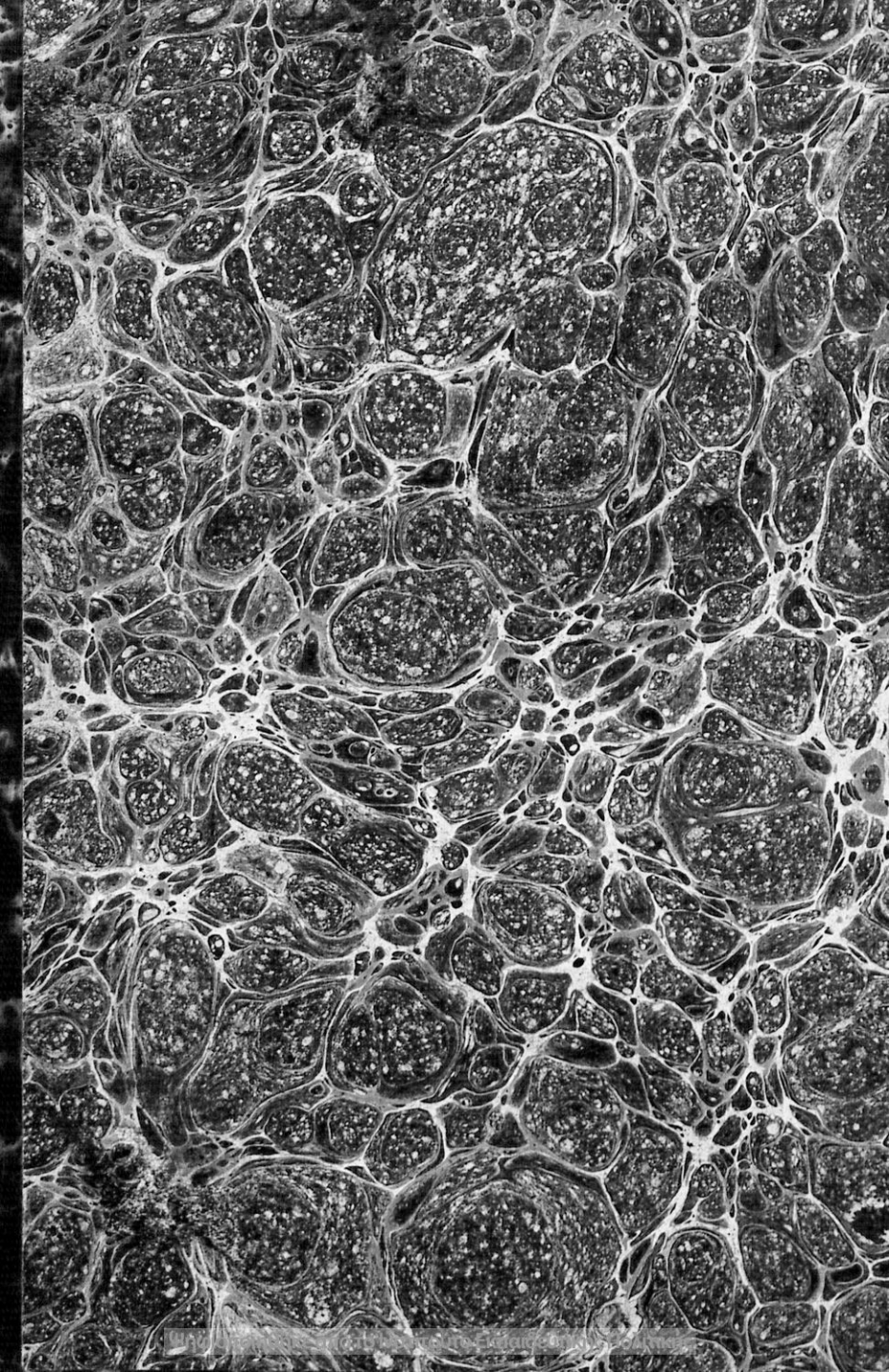
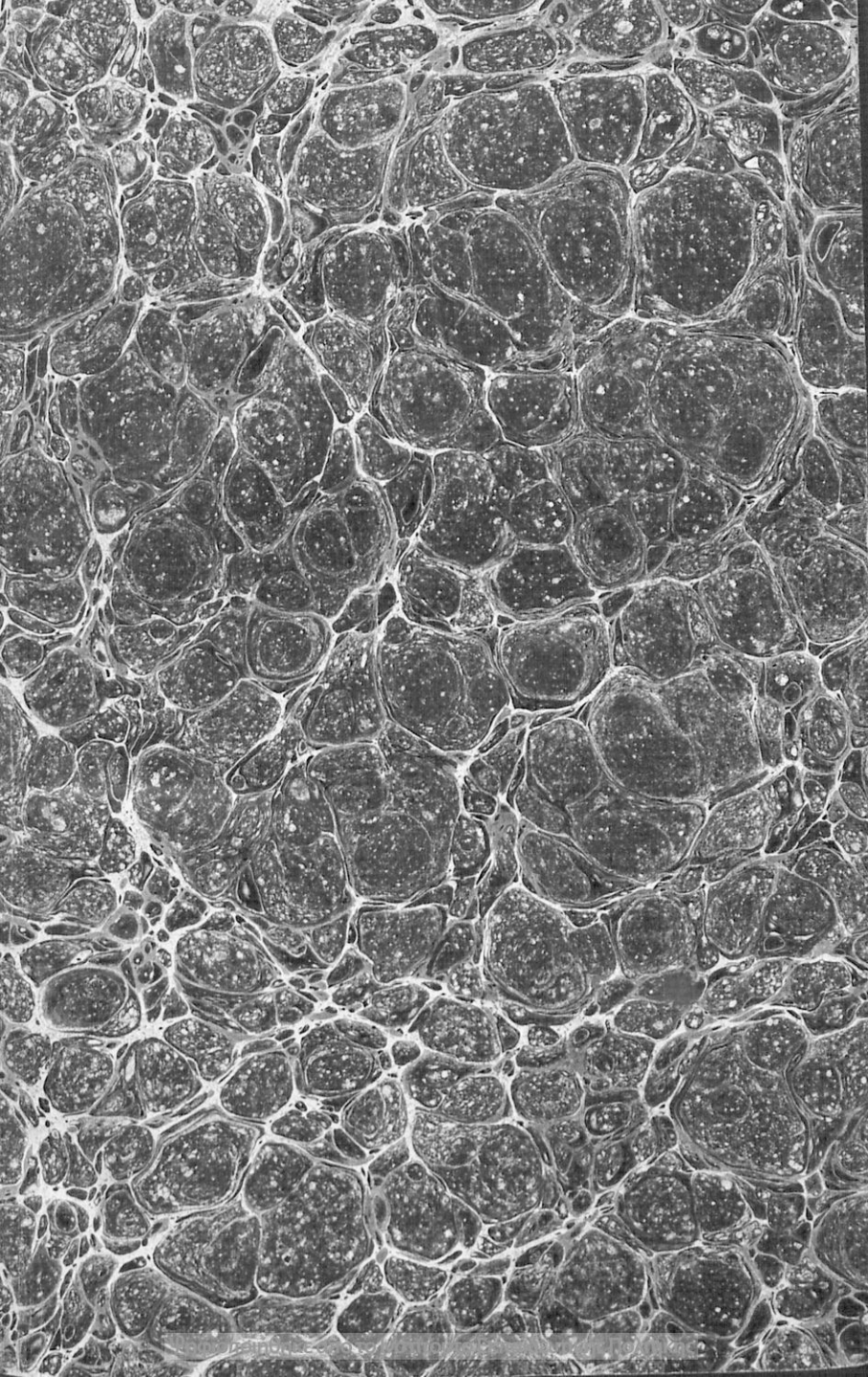
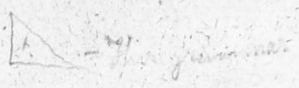

7/6

Τ Ο

Π Ρ Ω Τ Ο Ν Β Η Μ Α

Η Τ Ο Ι

Η ΕΥΜΕΘΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΛΕΝΔΟΡΦΟΥ

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΗΟΥΔΗΝ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Υ Π Ο

Ν. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει Ὀλλενδορφείου τινὸς πονήματος

ΤΟΥ Α. Κ. ΚΕΝΔΡΙΚ

Καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ῥοκεστέρης Η. Η.

Σοφὸν τὸ σαφές· οὐ τὸ μὴ σαφές (Εὐριπίδης).

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ.

1859.

ΕΛΛΗΝΟΝ ΠΑΙΣΙΝ

ΙΕΡΟΝ

688

ΤΟΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Προκειμένου τὰ διδάξῃ τις γεωγραφίας, ἀρτί ῥ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς ὅλης σφαίρας καὶ τῶν μεγάλων διαιρέσεων αὐτῆς, τῶν ἡπείρων δηλαδὴ, τῶν ὠκεανῶν, τῶν θαλασσῶν, τῶν νήσων, τῶν χωρῶν κ.λ. ἂν ἤθελεν εὐθὺς ἀρχίσαι τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀπὸ τῆς περιγραφῆς τῆς πόλεως ἐν ἧ κατοικεῖ, πρὶν ἢ δεῖξῃ εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ τὴν πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς γῆς σχετικὴν θέσιν αὐτῆς, δικαίως βέβαια ἤθελε κατηγορηθῇ ἐπὶ ἀμεθοδία καὶ ἰδιοτροπία. Παρομοίως δὲ καὶ ζωγράφος ἀπεικάζων τὴν ὅλην ἀνθρωπίνην μορφήν ἂν, ἀρτί τὰ σκιαγραφίῃ πρῶτον τὸ ὅλον σῶμα ἀκριβῶς, ἤθελεν ἀρχίσαι ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, οἷον ἀπὸ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου, ἢ λίαν ἂν ὀφ.ληκῶς παράνοιαν εἶη;

Καὶ ὅμως, φίλτατοι διδάσκαλοι, ἅρα δὲν ἀμαρτάνομεν παραπλήσια τοῦτοις, ἐπιχειροῦντες τὰ διδάξομεν εἰς τεὰς κεφαλὰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν δυσκολωτάτην πᾶσιν τῶν γλῶσσῶν, διὰ φιλοσοφικῶν γραμματικῶν, καὶ χρηστομαθειῶν, αἵτινες καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ περιέχουσι πολλὰς χωρία παριστώτα δυσκολίας οὐ σμικράς. Καὶ μαρτάνουσι μὲν καὶ οὕτω διὰ πολλῶν ἀγῶνων καὶ χρόνου καὶ ταλαιπωρίας τὰ παιδία τὰ τεχνολογῶσι καὶ τὰ γράφουσιν ἀθλίας ἐξηγήσεις, αἵτινες ἀποβροφῶσιν οὐκ ὀλίγην ὥραν τῶν τε γραφόντων καὶ τοῦ διορθούντος αὐτάς, ἀλλὰ πόσους τόμους πρέπει τὰ φθεῖρη ὁ μαθητῆς καὶ πόσα ἔτη τὰ παρέλθωσι, πρὶν ἢ δυνήθῃ τὰ διακρίνῃ τὸν ἑλληνα λόγον ἀπὸ τῶν μὴ τοιοῦτον, καὶ τὰ συζῆσθαι προτάσεις κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς λόγους τῆς γλώσσης;

Καὶ διὰ τί ἄρα τινες τὸν τοῦ συγγραφέως κάλαμον ἀναλαμβάνοντες ἀστοχοῦσι πολλὰς περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ εἰς γελόιους σολοισμοὺς ὑποπίπτουσι; Διὰ τί οἱ κριταὶ τοῦ ποιητικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀναγκάζονται τὰ διδάσκουσι τοὺς φοιτολήπτοντες ἡμῶν καὶ γραμματικὴν καὶ κυριολεξίας; Διὰ τί; Ἵσως (εὐχομαι δὲ τυχεῖν συγγνώμης τῆς παρ' ὑμῶν), Ἵσως λέγω διότι ἢ παρ' ἡμῶν μέχρι τῆς σήμερον ἐπικρατήσασα μέθοδος τοῦ διδάσκειν τὴν γλῶσσαν δὲν εἶναι καθ' ὅλα ἢ ἀρίστη. Διότι ἵνα μάθῃ τις τὰ γράφει καλῶς τὴν ρεοῦ-
 Ἑλληνικὴν ἀνάγκη τὰ γυμνασθῇ εἰς τὸ γράφειν καὶ τὴν ἀρχαίαν, ἔ-

κεκεν τῆς προόδου ἢ ἡ γλῶσσα ἡμῶν κάμνει ὁσημέραι, ταυτιζομένη βαθμῆδὸν μετὰ τῆς προγορευτικῆς.

« Τὸ ἐκστηθίζειν, τὸ γράφειν, τὸ ἀντιγράφειν, τὸ κατὰ σῶμα μόνον τοῦ διδασκάλου φθέγγεσθαι εἶναι μὲν ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα καὶ εἰς τὸ προβαίνειν χρήσιμα » λέγει ὁ Κύριος Ξαυθόπουλος « ἀλλὰ διὰ τούτων μόνον δὲν ὁδηγεῖται ὁ μαθητὴς εἰς τὸ ἐνεργεῖν, διότι πάντα ταῦτα εἶναι πάσχειν οὐχὶ δὲ ἐνεργεῖν, ὥς τὸ φθέγγεσθαι χρονομένην τὴν λόγον εἶναι πάσχειν τὴν λόγον. »

Σύμφημι. Τὸ δὲ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον παριστῶν διὰ τρόπον ἐπαγωγῆς εἰς τὸν νεαρόν μαθητὴν ὅσα ἐκ τῆς γραμματικῆς ἢ μικρὰ αὐτοῦ κεφαλῇ δύναται εὐχερῶς καὶ ἀσφαλῶς νὰ περιλάβῃ, συνίσταται ἐκ μαθημάτων περιεχόντων τρία μέρη ἐκάστου, ἁ. τὸ κυρίως Μάθημα, ἥτοι λέξεις μεθ' ἐρμηνείας πρὸς ἀπαρτισμὸν λόγου, β. αἱ κλιταὶ σχηματίζονται, καὶ συνοδεύονται ὑπὸ τεχνολογικῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων· γ'. Θέμα προφορικόν· ἥτοι προτάσεις ἐλληνικὰς ἀποφθεούσας ἐκ τῶν προεκτεθέντων, τὰς ὁποίας ὁ μαθητὴς ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου εἰς τὴν καθομιλουμένην τρέπει προφορικῶς εἰς τὴν ἀρχαίαν· καὶ γ'. Θέμα γραπτὸν, τὸ ὅποιον μεταφράζων ἀκωλύτως καὶ ἄνευ ἀνάγκης λεξικοῦ ἐκ τῆς καθομιλουμένης εἰς τὴν ἀρχαίαν παρουσιάζει ἐκάστοτε εἰς τὸν διδύσχαλον πρὸς διόρθωσιν, εἰς ἐπήκοον ὅλης τῆς τάξεως.

Διελθὼν δὲ ὁ παῖς τοιοῦτοτρόπως διὰ τῶν περιελιγμῶν τῆς γλῶσσης θεωρεῖ ἤδη αὐτὴν ὡς οἰκίαν χώραν, ἐν ἣ τοῦ λοιποῦ ἀγρόως καὶ ἀσμένως περιφέρεται, ἐντρυνὼν εἰς τὰς λεπτομερεστέρας καλλοιὰς αὐτῆς διὰ τῶν περαιτέρω σπουδῶν του.

Ταῦτα πεποιθήμεν ὅτι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατορθοῦνται διὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας βιβλίου. Ἐργον δ' αὖ εἴη τῷ βουλομένῳ δεῖξαι τι κάλλιον πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου, τοῦλάχιστον ἐν τῷ παρόντι. Οὐ μόνον δὲ παῖδες δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τοῦ πονήματος τούτου, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες μὴ εὐμοιρήσαντες νὰ γενθῶσιν ἐλληνικῆς παιδείας ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῶν ἡλικίᾳ, δυνήθησονται ἄνευ πολλοῦ ἰδρώτος νὰ ἐκνήψωσιν εἰς τὴν ἀνδροπρεπῆ γλῶσσαν τῶν προγόνων, καὶ εἰ μὴδὲν ἄλλο, τοῦλάχιστον νὰ καταστῶσιν ἱκανοὶ νὰ ἐννοῶσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸ θεῖον καὶ ψυχωφελές εὐαγγέλιον.

Τοιοῦτόν τι τοιμῶμεν χρηθεῖαι ὅτι προσφέρομεν εἰς τὸ Πανελλήνιον, ἐπιχαλούμενοι ἐνταυτῇ τὴν ἐπιείκειαν τῶν λογίων διὰ τὰς ἡλιέψεις ἡμῶν, καὶ τὰς ἐλλειψεις καὶ εὐνείεις συμβουλὰς καὶ ἐθελίας αὐτῶν πρὸς τελειότερα ἔργα ἐν τῷ μέλλοντι ἐπ' ἀγαθῷ τῆς φιλομαθοῦς ἡρῶν νεολαίας. Ἐξήρωσθε.

Ν. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

1. Όταν θέλωμεν νὰ φανερώσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τὸ τί ἔχομεν εἰς τὸν νοῦν, τὴν *ιδέα*ν μας δηλαδὴ, μεταχειριζόμεθα φωνάς τινας, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν *λέξεις*.

2. Τὸ νόημα τὸ ὁποῖον ἀπὸτελοῦσιν αἱ συνεκφερόμεναι λέξεις ὀνομάζεται *λόγος*, ἢ *πρότασις*, ἢ *φράσις*.

3. Διὰ νὰ φανερώνομεν τὰς *ιδέας* ἡμῶν καὶ ὅταν δὲν ὁμιλῶμεν ἢ πρὸς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι πλησίον ὥστε νὰ μᾶς ἀκούσωσιν, ἐφευρέθησαν σημεῖά τινα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται *γράμματα*: διὰ νὰ παριστάνωμεν λοιπὸν τὰς *ιδέας* ἡμῶν μεταχειριζόμεθα τὸν *λόγον* ἢ τὴν *γραφήν*.

4. Τὰ δὲ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰναι εἰκοσιτέσσαρα, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.

5. Ὅλα τὰ γράμματα δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως, διότι τινὰ μὲν ἔχουσι μόνων φωνὴν καὶ ὀνομάζονται *φωνήεντα*, ἄλλα δὲ δὲν ἔχουσι μόνων φωνὴν χωρὶς τῆς βοήθειας τῶν φωνηέντων καὶ ὀνομάζονται *σύμφωνα* (δηλαδὴ μὲ ἄλλα ἔχοντα φωνήν).

6. Τὰ γράμματα λοιπὸν διακρίνονται εἰς δύο: εἰς φωνήεντα καὶ εἰς σύμφωνα.

7. Τὰ φωνήεντα εἶναι ἑπτὰ τὸ α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

8. Διὰ νὰ προφέρωμεν κάθε φωνήεν χρειάζεται ὀλίγος χρόνος (δηλαδὴ ὀλίγος καιρὸς): καὶ ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες προφέροντες τὰ φωνήεντα ἐχρειάζοντο δι' ἄλλα μὲν περισσότερον καιρὸν δι' ἄλλα δὲ ἐλαττώτερον, καὶ διὰ τὰ αὐτὰ φωνήεντα ἄλλου περισσότερον καὶ ἄλλου

ολιγώτερον καιρόν, διὰ τούτο διήρουν τὰ φωνήεντα εἰς μακρὰ (δὲλα-
δὴ εἰς τὰ χρειαζόμενα περισσοτέρων ὥραν διὰ τὴν προφορὰν των), εἰς
βραχέα (εἰς τὰ χρειαζόμενα ὀλίγων ὥραν), καὶ εἰς (δίφθορα εἰς τὰ χρει-
αζόμενα ἄλλου πολλὴν καὶ ἄλλου ὀλίγην ὥραν.) Ἡμεῖς ὅμως οἱ σημερι-
νοὶ δὲν κἀμνημεν τοιαύτην διάκρισιν.

9. Καὶ μακρὰ μὲν ἦναι τὸ η καὶ ω.

10. Βραχέα δὲ τὸ ε καὶ ο.

11. Δίφθορα δὲ τὸ α, ι, υ.

12. Ὅσας εἶναι ἀνάγκη εἰς τὸ βιβλίον τούτο νὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ
χρόνος τῶν φωνηέντων σημειούμενον ἐπάνω αὐτῶν τῇ σημείῳ τοῦ μα-
κροῦ (-) ἢ τῇ τοῦ βραχέως (υ) ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω.

13. Τὰ φωνήεντα δὲν εὐρίσκονται πάντοτε ἀπλᾶ εἰς τὰς λέξεις, ἀλ-
λὰ συντροφεύουσι καὶ μὲ ἄλλα καὶ ἀποτελοῦσι τὰς διφθόγγους (δηλα-
δὴ τὰς ἐχούσας δύο φωνάς), αἱ ὁποῖαι ὅμως προφέρονται μονοφώνως.

14. Αἱ δίφθογγοι εἶναι δύο εἰδῶν ἔχοντες,

α.) αἰ, αυ, ει, ευ, οι, ου, αἵτινες ὀνομάζονται κύριαι (δηλαδὴ
καθαυτὸ δίφθογγοι) καὶ ἔχουσι τὸ πρῶτον φωνὴν βραχύ.

β.) α, η, ω, ου, πυ, υι, αἵτινες ὀνομάζονται καταχρηστικαὶ (δη-
λαδὴ ὅχι καθαυτὸ δίφθογγοι) καὶ ἔχουσι τὸ πρῶτον φωνὴν μακρόν,
ἐκτὸς τῆς υι.

15. Τὸ πρῶτον φωνὴν τῶν διφθόγγων ὀνομάζεται προτακτικόν
(δηλαδὴ βαλμένον ἐμπροστί), καὶ τὸ δεύτερον ἐπιτακτικόν (δηλαδὴ
βαλμένον κατόπιν). Τὸ δὲ ι τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ὑποκάτω τοῦ α, η,
καὶ ω, ὀνομάζεται ὑπογεγραμμένον (δηλαδὴ γραμμένον ὑποκάτω),
καθὼς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἀλλ' εἰς τὰ κεφαλαῖα
γράφεται κατόπιν καὶ ὀνομάζεται προσγεγραμμένον (δηλαδὴ γραμ-
μένον πλησίον), καθὼς ΕΝ Τῇ ΗΜΕΡΑΙ ΤΑΥΤῇ. Τῷ ΚΑΙΡῷ
ΕΚΕΙΝῷ.

16. Ὅλαί αἱ δίφθογγοι εἶναι μακραί, ἐκτὸς τῆς αἰ καὶ οἱ εἰς τὸ τέ-
λος τῶν λέξεων χωρὶς τελικοῦ συμφώνου.

17. Ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες προφέρομεν τὰς διφθόγγους κατὰ
τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

α.) Τὴν αυ, ευ καὶ πυ ὡς αβ, εβ, καὶ ηβ πρὸ τῶν φωνηέντων καὶ
πρὸ τῶν συμφώνων, β, γ, δ, ζ, λ, μ, ν, ρ, καθὼς εὐαργέτης, εὐήλιος,
αὔρος, εὐωνος, Εὐβοία, εὐγένεια, εὐδοκία, αὐλός, εὐμενής, εὐνή, εὐρω-

στος, — (ἐβεργέτης, ἐβήλιος, ἄβος, ἔβωνος, ἔββοια, ἐβγένεια, ἐβδοκία, ἄβλως, ἐβμενής, ἐβνῆ, ἐβρωτος) πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν συμφώνων ὡς αφ, εφ, καὶ ηφ, οἶον, εὐθὺς, εὐκαιρία, αὐξήσις, εὐπάθεια, εὐστροφος, αὐτὸς, εὐφωνος, εὐχαίρεια (ἐφθὺς, ἐφκαιρία, αὐξήσις ἐρπάθεια, ἐφστροφος, ἀρτὸς, ἐφφωνος, ἐφχέρεια).

β.) Τὴν αι, ει, οι, υι, ὡς ἀπλᾶ, ε, καὶ η ἢ ι ἢ υ, καθὼς παιδίον, πρέπει, λόγοι, μυῖα (πεδίον, πρέπι, λόγι, μία.)

γ.) Τὴν χ, η, ω, ὡς ἀπλᾶ, α, η, ο, οἶον αἰκία, δάφνη, ῥόδο (αἰκία, δάφνη, ῥόδο.)

18 Τὰ δὲ σύμφωνα εἶναι δεκάεπτα · β, γ, δ, ζ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα δὲν προφέρονται ὅλα μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν διαίρουσιν εἰς ἄφωνα (δηλαδή τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι φωνήν), διότι δὲν ἐκβάλλουσιν καμμίαν φωνήν ἂν δὲν ἐνωθῶσι μὲ κανέν φωνήν, καὶ εἰς ἡμίφωνα (δηλ. τὰ ὅποια ἔχουσι μισὴν φωνήν), διότι καὶ ἂν δὲν ἐνωθῶσι μὲ φωνήν ἀκούσεται ὅπως οὖν ὁ ἥχος τῶν.

19 Ἄφωνα εἶναι ἐννέα, β, γ, δ, θ, κ, π, τ, φ, χ.

20 Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ ἄφωνα δὲν προφέρονται ὅλα μὲ τὸν αὐτὸν φθόγγον, ἀλλὰ τινὰ μὲν ἔχουσιν ἀπαλὴν προφορὰν, τινὰ δὲ τραχεῖαν, ἀλλὰ δὲ οὕτε ἀπαλὴν οὕτε τραχεῖαν, διὰ τοῦτο διηρέθησαν εἰς τρεῖς συζυγίας (ἢ τάξεις), εἰς,

ψιλά	μέσα	δασέα
(ἔχοντα	(ἔχοντα	(ἔχοντα
ἀπαλὸν ἢ ἐλαφρὸν	μέτριον φθόγγον.)	τραχὺν φθόγγον.)
φθόγγον.)		
κ	γ	χ οὐρανισκόφωνα
π	β	φ χειλεόφωνα
τ	δ	θ ὀδοντόφωνα.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ σύμφωνα ὅλα δὲν προφέρονται μὲ τὰ αὐτὰ ὄργανα τῆς φωνῆς, ἀλλὰ τινὰ μὲν διὰ τοῦ οὐρανίσκου, τινὰ δὲ διὰ τῶν χειλέων, καὶ ἄλλα διὰ τῶν ὀδόντων ἢ τῆς γλώσσης, ὠνομάσθησαν διὰ τοῦτο οὐρανισκόφωνα, χειλεόφωνα, ὀδοντόφωνα ἢ γλωσσόφωνα.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω κατάταξιν τῶν ἀφώνων τὰ μὲν ὀριζοντίως κείμενα (κ-γ-χ ἢ π-β-φ ἢ τ-δ-θ) ὀνομάζονται ἀντίστοιχα, διότι συγγενέουσι κατὰ τὴν προφορὰν τῶν φωνητικῶν ὀργάνων· τὰ δὲ καθέτως (κ-π-τ-ἢ γ-β-δ ἢ χ-φ-θ) σύστοιχα, διότι συγγενέουσι κατὰ τὸν πνευματισμὸν, δηλαδή τὸν ἀπαλὸν ἢ τραχὺν φθόγγον αὐτῶν.

24. Ημίφωνα δὲ εἶναι ἕκαστὸ ζ, λ, μ, ν, ξ, ρ, σ, ψ, καὶ διακροῦνται
εἰς 3 διπλᾶ, 4 ἀμετάβολα, 1 συριστικόν·

ζ (σδ)	λ	σ.
ξ (κσ, γσ, χσ)	μ	
ψ (πσ, βσ, ρσ)	ν	
	ρ	

Τὰ διπλᾶ ἔχουσι τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι γίνονται ἀπὸ δύο σύμφωνα.

Τὰ ἀμετάβολα ὀνομάζονται οὕτω, διότι εἰς τὴν κλίσιν τῶν λέξεων δὲν μεταβάλλονται. Λέγονται προσέτι καὶ ὅγρᾳ διὰ τὴν ἀπαλότητα καὶ εὐκολίαν τῆς προφορᾶς τῶν.

Ἀπὸ τὰ ἀμετάβολα τὸ μ εἶναι χειλέφφωνον, τὰ δὲ ἄλλα τρία ὀδοντόφωνα.

Τὸ σ ὀνομάζεται συριστικόν, διότι προφέρεται μὲ συριγμόντινα, πρὸ δὲ τῶν μέσων καὶ τῶν ἀμεταβόλων προφέρεται ὡς ζ· οἶον, πρέσβυς, πρόσγειος, προσδοκία, προσλαλιά, Σμύρνη, προστομή, πρόσρησις (πρέζβυς, πρόζγειος κτλ.)

Τὸ σ εἶναι καὶ αὐτὸ ὀδοντόφφωνον.

22· Τὸ γ πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων προφέρεται διὰ τῆς ῥινός (τῆς μύτης) ὡς ν· οἶον, ἄγγελος, ἀνάγκη, σπλήγχρον, πλάστιγξ (ἄγγελος, ἀνάγκη, σπλάνχρον, πλάσινξ).

Τὸ γ εἰς τὴν περίσασιν ταύτην ὀνομάζεται ῥέρινον (διότι προφέρεται μὲ τὴν μύτην).

23. Πᾶσα ἑλληνικὴ λέξις τελειώνει ἢ εἰς φωνῆεν ἢ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ σύμφωνα ν, ρ, σ, ξ, ψ. Ἐξαιροῦνται μόνον αἱ λέξεις ἕκ καὶ οὐκ ἢ οὔχ (περὶ τούτου ἰδὲ εἰς τὸ τρίτον μάθημα).

Περὶ συλλαβῆς καὶ προσφθιάς.

24. Συλλαβαὶ ὀνομάζονται τὰ πατήματα ἐκείνα τῆς φωνῆς, διὰ τῶν ὁποίων ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον τῆς λέξεως φθάνομεν εἰς τὸ ἄλλο, καὶ προσφθία ὁ χρόνος (ὁ καιρὸς), τὸν ὁποῖον ἐξοδεύομεν εἰς τὴν προσφθάν των συλλαβῶν.

25. Ἡ λέξις ἢ ἔχουσα μίαν συλλαβὴν ὀνομάζεται μονοσύλλαβος, οἶον νοῦς· ἢ ἔχουσα δύο, δισύλλαβος, οἶον μῆ-λον· καὶ ἢ ἔχουσα τρεῖς ἢ περισσοτέρας συλλαβὰς ὀνομάζεται πολυσύλλαβος, οἶον Ἀ-θη-ναί, Βυ-ζάν-τιον.

26. Ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς λέξεως ὀνομάζεται ἄηρουσα, ἢ πρὸ τῆς ληγούσης παραλήγουσα, καὶ ἢ πρὸ τῆς παραληγούσης προπαρα-

λήγουσα· ὡς εἰς τὴν λέξιν ἄν-θρω-πος· ἡ ποσ εἶναι λήγουσα, ἡ θρω παρλήγουσα καὶ ἡ ἄν προπαρλήγουσα.

27. Ἐὰν ἡ συλλαβὴ δὲν ἔχῃ πρὸ αὐτῆς σύμφωνον ὀνομάζεται καθαρά, οἷον εἰς τὰς λέξεις ἄγι-ΟΣ, ἀ-γί-Α, αἱ συλλαβαὶ ΟΣ καὶ Α εἶναι καθαραί.

28. Ἡ συλλαβὴ ὀνομάζεται

α.) Φύσει μακρά (φυσικὰ δηλαδὴ μακρά), ἐὰν ἔχῃ φύσει μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, ὡς Ὡ-ρα, μΟΙ-ρα.

β.) Βραχεῖα, ἐὰν ἔχῃ βραχὺ φωνῆεν, οἷον ΛΕ-γΟ-μΕν.

γ.) Θέσει μακρά, (δηλαδὴ ὡς πρὸς τὴν θέσιν μακρά) ἐὰν ἔχῃ βραχὺ φωνῆεν πρὸ δύο συμφώνων ἢ πρὸ διπλοῦ, οἷον Ε-στΕ-Ψε.

Περὶ συλλαβισμοῦ.

29. Φωνῆεν εὐρισκόμενον πρὸ ἄλλου φωνήεντος, ἀλλὰ χωριστὰ προφερόμενον, συλλαβίζεται μόνον του, οἷον Ἄ-ϋ-λος.

30. Σύμφωνον μεταξὺ δύο φωνηέντων εἰς τὸ μέρος τῆς λέξεως συλλαβίζεται μὲ τὸ ἀκόλουθον οἷον ἄ-ΓΙ-ος.

31. Δύο ἢ τρία σύμφωνα μεταξὺ φωνηέντων συλλαβίζονται μὲ τὸ ἀκόλουθον φωνῆεν, οἷον ἄ-ΠΛΟΥΣ, ἐ-ΧΘΡΟΣ, ἄ-ΣΘΜΑ.

Ἐναντίον τοῦ κανόνος τούτου χωρίζονται καὶ συλλαβίζονται μὲ τὸ προηγούμενον φωνῆεν,

α) τὰ ἀμετάβολα καὶ τὸ ἔρρινον γ (ιδεῖ Εἰσαγ. 22) ὅταν προηγῶνται ἄλλων συμφώνων, οἷον ἄ Ρ-Μν, ἀδεΑ-Φος, καΓ-Χάζω, ἔΝ-Δον, ἄΜ-Φότεροι, ἐκτὸς τῶν ΜΝ τὰ ὅποια δὲν χωρίζονται ἀπὸ τὴν ἐπομένην συλλαβὴν, οἷον κά-ΜΝΩ.

β) δύο ὅμοια σύμφωνα, οἷον ἴΠ-Πος, θάΛ-Λω, ΠύΡ-Ρος· συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἐξάφρεσιν ταύτην ἐὰν συμπέσῃ ψιλὸν μὲ τὸ ἀντίστοιχόν του δαυὶ χωρίζονται, οἷον ΠιΤ-Θεός, ΒάΚ-Χος, ΣκΠ-Φώ.

32. Τὰ σύνθετα (τὰ ἀπὸ δύο ἢ περισσοτέρας λέξεις συγκαίμενα) χωρίζονται εἰς τὰ μέρη των, οἷον· ἐξ-ῆλθον, συν-εκ δέχομαι, Διόσκουροι. Ἐὰν ὅμως συμβῇ ἡ ἀποκοπὴ τὸ τελευταῖον φωνῆεν τῆς προηγουμένης λέξεως, τὸ πρὸ αὐτοῦ σύμφωνον συλλαβίζεται μὲ τὸ ἐπόμενον, ὡς πκ-ΡΕ-χω (ἐκ τοῦ παρκα-έχω).

Περὶ τόνου.

33. Ὅλαί αἱ συλλαβαὶ τῆς αὐτῆς λέξεως δὲν προφέρονται μὲ τὸν

αὐτὸν *τόνον* (δηλαδή μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν), ἀλλ' ἡ μία ἐξ αὐτῶν δυνατώτερα ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πρὸς διάκρισιν γράφονται σημεῖα τινα, τὰ ὅποια ὀνομάζονται *τόνοι*.

Οἱ *τόνοι* εἶναι τρεῖς,

α) *τόνος ὀξύς* ἢ *ὀξεῖα προσωδία* (') (ἰδὲ *Εἰσαγ.* 24).

β) *τόνος βαρὺς* ἢ *βαρεῖα* (').

γ) *τόνος περισπωμένος* ἢ *περισπωμένη* (").

Ἡ *ὀξεῖα* τίθεται εἰς τὴν λήγουσαν, παραλήγουσαν καὶ προπαραλήγουσαν ἢ δὲ λέξις ὀνομάζεται

Ὀξύτονος, ἐὰν ἔχη τὸν *τόνον* εἰς τὴν λήγουσαν, οἷον *καλός*.

Παροξύτονος, ἐὰν ἔχη αὐτὸν εἰς τὴν παραλήγουσαν, οἷον *λόγος*.

Προπαροξύτονος, ἐὰν ἔχη αὐτὸν εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, οἷον *ἀγγελος*.

33. Ἡ *βαρεῖα* τίθεται μόνον εἰς τὴν λήγουσαν ἀντὶ τῆς ὀξείας, ἐὰν ἡ ὀξύτονος λέξις δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον διὰ σιγῆς, οἷον· *καλὸς καὶ ἀγαθὸς μαθητής*.

36. Ἡ *περισπωμένη* τίθεται μόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν καὶ προπαραλήγουσαν, καὶ ἡ λέξις ὀνομάζεται

Περισπωμένη, ἐὰν περισπᾶται ἐπὶ τῆς ληγούσης, οἷον *ἀγαπῶ*.

Προπερισπωμένη, ἐὰν περισπᾶται ἐπὶ τῆς παραληγούσης, οἷον *ἀγαπῶμεν*.

37. Πᾶσα λέξις ἔχει ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω *τόνους*.

38. Ὀξεῖαν δέχεται,

α) Πᾶσα *βραχεῖα* συλλαβή, οἷον *καλός*, *λόγος*.

β) *Μακρὰ* παραλήγουσα πρὸ *μακρᾶς* ληγούσης, οἷον *ἐκτείνω*.

γ) Ἡ *προπαραλήγουσα* πάντοτε, οἷον *ἤλιος*.

39. *Περισπωμένην* δέχεται.

α) *Μακρὰ* παραλήγουσα πρὸ *βραχείας* ληγούσης, οἷον *οἰκίτος*.

Πᾶσα λέξις λήγουσα εἰς *ευ* καὶ *ου*, οἷον, *φρεῦ*, *ποῦ* ἐξαίρουνται ἰδοὺ ἰοὺ καὶ οὐ.

40. Ἡ θέσει *μακρὰ* συλλαβὴ (ἰδὲ *Εἰσαγ.* 28) τονίζεται πάντοτε ὡς *βραχεῖα*, οἷον *λέξις*.

41. Ὅταν ἡ λήγουσα ᾖ *μακρὰ*, ἡ προπαραλήγουσα δὲν τονίζεται, ὅθεν πρέπει νὰ λέγωμεν ὁ *ἀγγράμματις*, τοῦ *ἀγγραμμάτου*, καὶ ὅχι τοῦ *ἀγγράμματου*.

42. Οἱ τόνοι γράφονται πάντοτε εἰς τὸ ἐπιτακτικὸν φωνῆεν τῶν διφθόγγων, οἷον σφαῖρα.

Περὶ ἐγκλίσεως τόνου.

43. Ἐναντίον τοῦ γενικοῦ κανόνος ὅτι πᾶσα λέξις τονίζεται, μονοσύλλαβοι καὶ δυσύλλαβοι τινες λέξεις προφέρονται τόσον σφιγκτὰ μὲ τὰς προηγουμένας, ὥστε μένουσι χωρὶς τόνου. Αἱ λέξεις αὗται ὀνομάζονται *ἐγκλιτικαὶ* (διότι ἐγκλίνουσιν ἢ ἐπακουμβοῦσι τὸν τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν), οἷον ὁ φίλος μου, σοφοὶ τῖνες, κτλ.

Περὶ ἀτόνων.

44. Ἄλλαι δὲ λέξεις προφέρονται τόσον σφιγκτὰ μὲ τὰς ἐπομένας, ὥστε χάνουσι τὸν τόνον τῶν καὶ ὀνομάζονται *ἀτονοὶ* ἢ *προκλιτικαὶ*, εἶναι δὲ αἱ ἐξῆς,

ὁ,	ἡ,	οἱ,	αἱ	(ᾗθηρα)
ἐν,	ἐκ	(ἐξ),	εἰς	(προθέσεις)
εἰ,	ὥς,	οὐ	(οὐκ, οὐχ)	(μόρια)

Περὶ πνευματισμοῦ.

45. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες προφέροντες τὰ φωνήεντα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, ἐδίδον εἰς αὐτὰ ἀπαλὸν ἢ τραχὺν *πνευματισμόν* ἢ *προήν*· πρὸς διάκρισιν δὲ τούτου γράφεται ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν φωνηέντων τὸ σημεῖον τῆς ψιλῆς (') (δηλαδὴ τῆς ἀπαλῆς) ἢ τῆς δασείας (') (δηλαδὴ τῆς τραχείας).

Ἡμεῖς ὅμως οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ὅλα τὰ φωνήεντα προφέρομεν ψιλὰ, ἂν καὶ ἀκολουθοῦμεν τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν.

46. Πᾶσα λοιπὸν λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχίζουσα ψιλοῦται ἢ δασύνεται.

47. Τῶν διφθόγγων πνευματίζεται τὸ ἐπιτακτικὸν φωνῆεν, οἷον αὐτός.

48. Τὸ υ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως δασύνεται, οἷον ὕπνος.

49. Τὸ ρ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως δασύνεται, οἷον ῥήμα.

50. Εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως ἂν εὑρεθῶσι δύο ρ, τὸ πρῶτον ψιλοῦται καὶ τὸ δεῦτερον δασύνεται, οἷον ἄρρωστος, ἐπὶ ῥήμα.

Περὶ τῶν εἰδῶν τῶν λέξεων ἢ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

51. Αἱ διαφοροὶ λέξεις, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα εἰς τὸν λόγον ἢ τὴν ὁμιλίαν, ὀνομάζονται *μέρη τοῦ λόγου*.

Ὅλαι αἱ λέξεις δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως, καθὼς αἱ λέξεις *ἀνῆρ*,

γενή, παιδίον, δεν ονομάζουν με τὰς λέξεις παίζω, γράφω, κοιμώμαι, λυπούμαι, φρονάζω κτλ. οὐδὲ αἱ λέξεις καλός, κακός, σοφός, ἀμαθής, κόκκινος, πράσινος, κίτρινος, ονομάζουν με τὰς ἀνωτέρω, οὐδὲ αὐταὶ με τὰς λέξεις σήμερον, αὔριον, ἄνω, κάτω, μέσα, ἔξω. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὰ μέρη τοῦ λόγου διηρέθησαν ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των εἰς δέκα εἶδη.

α). Αἱ λέξεις με τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν κάθε πράγμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἢ ἐννοοῦμεν ὅτι ὑπάρχει, λέγονται ὀνόματα **ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ**.

Τὰ ὀνόματα με τὰ ὁποῖα σημαίνονται τὰ κοινὰ πράγματα, ὡς ἀνὴρ, γυνή, παιδίον, πτηνόν, ζῶον, δένδρον, πόλις, ποταμός, λέγονται ὀνόματα **ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΚΑ**.

Τὰ ὀνόματα τὰ ὁποῖα προσθέτομεν εἰς τὰ προσηγορικὰ διὰ νὰ διακρίνωμεν αὐτὰ ἀπὸ τὸ εἶδος των, ὡς Δημοσθένους (ἄνθρωπος), Ἑλλάς (χώρα), Ἀθῆναι (πόλις), Ὀλύμπιος (ὄρος), λέγονται ὀνόματα **ΚΥΡΙΑ**.

β). Αἱ λέξεις με τὰς ὁποίας φανερόνομεν τὰς ποιότητες ἢ ιδιότητας τῶν πραγμάτων (δηλαδή ὁποίας λογῆς εἶναι), λέγονται ὀνόματα **ΕΠΙΘΕΤΑ**, οἷον φίλος, πράσινος, ἄνθρωπος καλός, ὄρος ὑψηλόν.

γ). Αἱ λέξεις με τὰς ὁποίας φανερόνομεν ὅτι πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα εἶναι, κρύπτει ἢ παθίκεται τοῦτο ἢ εἶναι, ὀνομάζονται **ΡΗΜΑΤΑ**, οἷον ὁ φίλος μου ἀσθενεῖ, γράφει, παίζει, ὀμιλεῖ, κλαίει, ἀγαπᾶται.

δ). Ὄταν ὀμιλῶμεν περὶ γνωστῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, μεταχειριζόμεθα μονοσυλλάβους τινὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται **ΑΡΘΡΑ**, οἷον τὸ βιβλίον τοῦ φίλου μου, αἱ πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

ε). Ὄταν δὲν θέλωμεν ν' ἀναγέρωμεν τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, μεταχειριζόμεθα λέξεις τινὰς ἀντ' αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται **ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ**, οἷον ἐγώ, σὺ, αὐτός.

ς). Ὄταν τὸ ῥῆμα λαμβάνῃ μορφήν ἐπιθέτου καὶ χρησιμεύῃ ὡς τοιοῦτον, ὀνομάζεται **ΜΕΤΟΧΗ**, διότι μετέχει ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ ῥήματος, οἷον ὁ ἀνὴρ ὁ σκεπτόμενος, ἡ κόρη ἡ γελῶσα, τὸ παιδίον τὸ παίζον.

ζ). Αἱ λέξεις αἱ ὁποῖαι τιθέμεναι πρὸ τοῦ ὀνόματος σχετίζουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ ῥῆμα, ὀνομάζονται **ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ**, οἷον ἐγὼ ὀμιλῶ πρὸς σέ, σὺ ὀμιλεῖς περὶ τοῦ φίλου μου.

η). Αἱ λέξεις με τὰς ὁποίας φανερόνομεν ποῦ, πῶς καὶ πότε συμβαίνει ἢ ἐνέργεια τοῦ ῥήματος, ὀνομάζονται **ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ**· δευτέρως

δὲ νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ ἐπὶ ῥήμα εἶναι τὸ ἐπίθετον τοῦ ῥήματος.

θ'). Αἱ λέξεις μὲ τὰς ὁποίας συνδέσμεν λέξιν πρὸς λέξιν ἢ φράσιν μὲ ἄλλην φράσιν, ὀνομάζονται ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ, οἷον ἔχω καὶ τὸ μῆλον καὶ τὴν μάχαιραν, ἀναγινώσκω ἢ παίζω.

ι). Ὄταν αἰσθανώμεθα αἰφνιδίον τι αἰσθημα, εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον, ἐκβάλλομεν φωνάς ἢ λέξεις τινάς, αἱ ὁποῖαι ὀνομάζονται ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΑ· οἷον Φεὺ! βαβαί! παπαί! καὶ εἰς τὴν χυδαίαν διάλεκτον εἰοῦ, ἀχ! βάχ!

Αἱ προθέσεις, τὰ ἐπὶ ῥήματα, οἱ σύνδεσμοι καὶ τὰ ἐπιφωνήματα ὀνομάζονται διὰ γενικῆς λέξεως ΜΟΡΙΑ (δηλαδὴ μικρὰ μέρη τοῦ λόγου).

Περὶ τῶν λοιπῶν γραπτῶν σημείων τοῦ λόγου.

§2. Ἐκτὸς τῶν εἰκοσιτεσσάρων γραμμάτων, τῶν τόνων, τῶν πνευμάτων καὶ τῶν σημείων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τινὰ εἰς τὸν γραπτὸν λόγον.

A') Ἡ ὑπόστιγμὴ ἢ τὸ κόμμα, (,)

B') Ἡ ἄνω στιγμὴ ἢ τὸ κῶλον, (·)

I') Ἡ τελεία στιγμὴ, (.)

A') Τὸ ἐρωτηματικόν, (;)

E') Τὸ ἐπιφωρηματικόν, (!)

Τ') Ἡ παρένθεσις, ()

Z') Τὸ διαλυτικόν, (·)

H') Τὸ διαιρετικόν, (-)

Θ') Ὁ ἀπόστροφος, (')

I') Ἡ χορωνίς, (')

IA') Ἡ παύλα, (—)

IB') Τὸ ἀποσιωπητικόν, (...)

II') Ὁ παράγραφος, (§)

IA') Τὸ εἰσαγωγικόν, (« »)

Τὴν χρῆσιν τῶν σημείων τούτων ὀφείλει ὁ διδάσκαλος νὰ διδάσκη πρακτικῶς εἰς τὸν μαθητὴν, κατ' ὅσον ἀπαντᾷ αὐτὰ εἰς τὰ θέματα.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ κλίσεως.

1. Ἐπειδὴ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια αισθανόμεθα ἢ νοοῦμεν, εἶναι πολλὰκις περισσότερα ἀπὸ τὸ ἐν, ἐκφράζομεν τοῦτο διὰ τοῦ τελευταίου μέρους τῆς λέξεως, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται *κατάληξις*, ὡς παιδί-οι-παιδί-α. Τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως μέρος ὀνομάζεται *ρίζα*.

2. Διὰ τῆς καταλήξεως λοιπὸν δηλοῦται ὁ ἀριθμός.

Ἀριθμοὶ δὲ εἶναι τρεῖς.

α). Ὁ ἐνικός, ὅστις παριστάνει ἓν μόνον πρᾶγμα, οἷον βιβλίον.

β'). Ὁ δυϊκός, ὅστις παριστάνει δύο μόνον πράγματα, οἷον βιβλία.

γ'). Ὁ πληθυντικός, ὅστις παριστάνει τρία ἢ περισσότερα, οἷον βιβλία.

3. Ἡ μεταβολὴ ἢ ὅποια συμβαίνει εἰς τὴν κατάληξιν, ὅταν τὸ ὄνομα σχετίζεται μὲ ἄλλας λέξεις λέγεται *πτῶσις*.

Πτώσεις δὲ εἶναι πέντε· Ὀνομαστική, Γενική, Δοτική, Αἰτιατική καὶ Κλητική.

4. Ὅσα δὲ ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ λόγου μεταβάλλονται κατὰ πτώσιν, λέγονται *πτωτικά*.

5. Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ πτωτικά δὲν μεταβάλλουσι τὴν κατάληξιν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, διηρέθησαν εἰς τρεῖς τάξεις, αἱ ὅποιαι ὀνομάσθησαν *κλίσεις*.

Κλίσεις δὲ εἶναι τρεῖς· *Πρώτη, Δευτέρα, Τρίτη*.

6. Ἡ μεταξὺ τοῦ ἄρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ διαφορὰ ὀνομάζεται *γένος* καὶ δηλοῦται διὰ καταλήξεως.

Γένη δὲ εἶναι τρία,

(4) ΤΟΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙΣ. Ἐκαστον μάθημα πρέπει νὰ διδάσκηται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Πρῶτον ἐπιθεωρεῖ ὁ διδάσκαλος τὸ θέμα ἑνὸς τῶν μαθητῶν εἰς ἐπὶ πάντων, καὶ διορθώνει τὰ σφάλματα ἐρωτᾷ περὶ αὐτῶν τὸν μαθητὴν ἢ καὶ τοὺς συμμαθητάς του. Δεύτερον ἐξετάζει αὐτοὺς εἰς τὸ προκείμενον μάθημα. Τρίτον προτείνει εἰς αὐτοὺς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῇ βάσει ὧν τῶν προηγουμένων μαθημάτων. Τέταρτον γυνάξει αὐτοὺς εἰς τὴν τεχνολογίαν καὶ σύνταξιν ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ μαθήματος, ἀφοῦ πρῶτον ἐξηγήσωσιν αὐτὸ προφορικῶς.

Τὰ δὲ γραπτὰ θέματα ὀφείλουσιν οἱ μαθηταὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν ν' ἀντιγράψωσιν εἰς καθαρὸν τετράδιον.

ρζ. — Αἱ θύραι τῆς οἰκίας, — Τῶν θυρῶν τῆς οἰκίας. — Ἡ ἐστία. — Ἡ ἐστία τῆς οἰκίας. — Ταῖς ἐστίαις τῶν οἰκιῶν. — Ἐστίαι οἰκιῶν. — Αἱ ἐστίαι τῶν οἰκιῶν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ. 2

Πόρτα. — Ἡ πόρτα. — Πόρτα σπιτιοῦ. — Ἡ πόρταις σπιτιοῦ. — Πόρται σπιτιῶν. — Ἡ πόρταις τῶν σπιτιῶν. — Οἱ ἴσκιαι. — Τῶν ἴσκιων. — Ὁ ἴσκιος τοῦ σπιτιοῦ. — Τοῦ ἴσκιον τοῦ σπιτιοῦ. — Εἰς τὸν ἴσκιον τῆς πόρτας. — Ὁτίζακι. — Τοῦ ὀτίζακιου. — Εἰς τὸ ὀτίζακι. — Τοῦ ὀτίζακιου τοῦ σπιτιοῦ. — Τὰ ὀτίζακια τῶν σπιτιῶν. — Ἡ πόρτα τοῦ χαγιατιοῦ. — Οἱ ἴσκιαι τῶν χαγιατιῶν. — Τὰ χαγιατία τοῦ σπιτιοῦ. — Χαγιατί σπιτιοῦ. — Χαγιατία σπιτιῶν. — Στάμνα σπιτιοῦ. Ἡ στάμνα τοῦ σπιτιοῦ. — Μὲ τὴν στάμναν τοῦ σπιτιοῦ. — Μὲ ταῖς στάμναις τῶν σπιτιῶν. — Τὸ καρδηλέρι τοῦ σπιτιοῦ. — Τὰ καρδηλέρια τῶν σπιτιῶν. — Μὲ τὸ καρδηλέρι τοῦ σπιτιοῦ. — Μὲ τὰ καρδηλέρια τῶν σπιτιῶν.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ ῥήματος.

1. Διὰ νὰ ἴδῃται ὁ λόγος (ἰδὲ Εἰσχγ. 2) τέλειος χρειάζονται πρὸ πάντων τρεῖς τινά.

α.) Τὸ ὑποκείμενον, τὸ πρόσωπον δηλαδὴ ἢ τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος, ὡς ὁ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐστὶ φρόνιμος· ὅπου ἡ λέξις Νικόλαος, εἶναι τὸ ὑποκείμενον.

β.) Τὸ κατηγορούμενον, δηλαδὴ ἡ ιδιότης τὴν ὁποῖαν ὁ νοῦς ἀποδίδει εἰς τὸ ὑποκείμενον, ὡς εἰς τὸν λόγον, ὁ Νικόλαός ἐστι ΦΡΟΝΙΜΟΣ, ἡ λέξις φρόνιμος εἶναι τὸ κατηγορούμενον.

γ.) Τὸ συνδετικόν, τὸ ῥῆμα δηλαδὴ τὸ ὁποῖον δένει ἢ κρατεῖ τὸ ὑποκείμενον μὲ τὸ κατηγορούμενον, ὡς εἰς τὸ ὁ Νικόλαός Εἶστι φρόνιμος, τὸ ἔστιν εἶναι τὸ συνδετικόν.

2. Τὸ κατηγορούμενον καὶ ὁ σύνδεσμος συγχωνεύονται εἰς μίαν λέξιν καὶ γίνεται τὸ κατηγορηματικὸν ῥῆμα, οἷον ὁ φίλος σου Εἶναι ΑΤΑΚΤΟΣ = ὁ φίλος σου ΑΤΑΚΤΕΙ.

3. Όταν τὸ κατηγορηματικὸν ῥῆμα φανερῶν ὅτι τὸ ὑποκείμενον ἐνεργεῖ μόνον χωρὶς νὰ μεταδίδῃ εἰς τίποτε τὴν ἐνέργειάν του, καθὼς ὁ γείτων μου φωνάζει, κλαίει, γελᾷ, παίζει περιπατεῖ, τότε ὀνομάζεται ἐνεργητικὸν ἀμετάβατον, διότι ἡ ἐνέργειά του δὲν μεταβαίνει ἢ περνᾷ εἰς ἄλλο τι, ὅταν δὲ ἐνεργῇ καὶ μεταβιβάσῃ ἄλλου τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ὀνομάζεται ἐνεργητικὸν μεταβατικόν.

Τὸ δεχόμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα τὴν ἐνέργειαν τοῦ μεταβατικοῦ ῥήματος ὀνομάζεται ἀντικείμενον αὐτοῦ.

4. Ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥήματος ὀνομάζεται χρόνος, οἷον γράφω, (τώρα ἢ σήμερον), ἔγραφα (χθές ἢ προκαιροῦ), γράψω (αὔριον ἢ μετὰ ταῦτα). Χρόνοι δὲ εἶναι ἑξί. Ἐνεστώς, Παρτατικὸς, Παρκειμένος, Ὑπερσυντελικὸς, Μέλλων καὶ Ἀόριστος.

5. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὑποκειμένου μεταδίδεται καὶ εἰς τὸ ῥῆμα δηλαδὴ συμφωνοῦσι κατ' ἀριθμὸν, ὡς ὁ ἄνθρωπος γράφει, τῷ ἀνθρώπῳ γράφεται (οἱ δύο ἄνθρωποι γράφουσιν) οἱ ἄνθρωποι γράφουσιν. Οἱ ἀριθμοὶ λοιπὸν εἶναι τρεῖς, Ἑνικός, Δυϊκὸς καὶ Πληθυντικός.

6. Πρόσωπον εἶναι ἡ διάκρισις τοῦ ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος, (1) τοῦ λαλοῦντος, (2) τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ὁ λόγος, καὶ (3) τοῦ περὶ οὗ γίνεται ὁ λόγος, οἷον, (1ον) γράφω, (2ον) γράφεις, (3ον) γράφει. Εἶναι λοιπὸν καὶ τὰ πρόσωπα τρία, πρῶτον, δεύτερον καὶ τρίτον.

7. Τὸ ὑποκείμενον μεταδίδει εἰς τὸ ῥῆμα καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὅθεν συμφωνεῖ μὲ αὐτὸ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν.

8. Τὰ ῥήματα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης διακροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις ἢ θέματα.

1) Εἰς βαρύνοντα δηλαδὴ εἰς τὰ λήγοντα εἰς ὦ ἄτονον εἰς τὸ πρῶτον πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, οἷον ἔχω, λέγω, γράφω.

2) Εἰς περισπώμενα, δηλαδὴ εἰς τὰ ἔχοντα περισπωμένην ἐπὶ τῆς ληγούσης, τὰ ὅποια θαῖδωμεν κατωτέρω, ὡς ποιῶ, τιμῶ, δηλῶ, καὶ

3) Εἰς τὰ λήγοντα εἰς μι, ὡς ἴστημι, δίδωμι, δείκνυμι.

Ἡ ὀριστικὴ.

9. Ἡ ὀριστικὴ ἐκφράζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἢ δένεῖναι, γίνεται ἢ δὲν γίνεται χωρὶς ἀμφιβολίαν (δηλαδὴ ἐκφράζει τὴν ἐνέργειαν ὀρισμένην.)

ἔχω (ἔχω, κρατῶ, ἢ βαστῶ.) Ὅριτ. Ἐνεσώζ.

<i>Ἐνικός</i>	
1 Πρόσ.	ἔχω
2 Πρόσ.	ἔχεις
3 Πρόσ.	ἔχει
<i>Ἀντικός</i>	
2 Πρόσ.	ἔχετεν (ἐσεῖς οἱ δύο ἔχετε)
3 Πρόσ.	ἔχον (ἐκεῖνοι οἱ δύο ἔχουν)
<i>Πληθυντικός</i>	
1 Πρόσ.	ἔχομεν
2 Πρόσ.	ἔχετε
3 Πρόσ.	ἔχουσι (ν) (ἔχουν)

4 Σημείωσις. — Τὸ ἐν παρενθέσει τελικὸν ν τοῦ ἔχουσι (ν) ὀνομάζεται εὐφωνικόν, καὶ τίθεται πρὸ φωνήεντος καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου.

ἔχουσιν οἰκίαν,	ἔχουν σπίτι.
Οἰκίαν ἔχουσιν,	σπίτι ἔχουν.
ἔχουσι θύρας,	ἔχουν πόρτας.

10. Τὰ ῥήματα τονίζονται ὅσον τὸ δυνατόν ἀνωτέρω τῆς λήγουσας, ὡς ἔχω, ἔχετεν, ἔχομεν, ἔχουσιν.

Κατ'ὼρ συντάξεως. Τὰ ἐνεργητικὰ μεταβατικὰ ῥήματα θέλουσι τὸ ἀντικείμενον εἰς αἰτιατικὴν ἢ, ὡς συνήθως λέγουσιν, αἰτιατικῇ συντάσσονται.

ἔχω οἰκίαν,	ἔχω σπίτι.
Οἰκίαν ἔχω,	σπίτι ἔχω.
Οἰκίαν ἔχεις ;	σπίτι ἔχεις ;
ἔχεις οἰκίαν.	ἔχεις σπίτι.
ἔχομεν οἰκίας ; οἰκίας ἔχομεν ;	ἔχομεν σπίτια ; σπίτια ἔχομεν ;
Οἰκίας ἔχετε,	σπίτια ἔχετε.
Ἡ οἰκία θύραν ἔχει,	τὸ σπίτι πόρταν ἔχει.
θύραν ἔχει,	πόρταν ἔχει.
Οἰκίαι στοάς ἔχουσιν,	(τὰ) σπίτια πόρτας ἔχουν.
Οὐ, οὐκ, οὐχ (Ἄτονα, ἰδὲ Εἰ- σαγ. . .)	Δὲν (ᾔχι).
Οὐ, πρὸ φωνήεντος καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου.	

Οὐκ, πρὸ φωνήεντος ψίλου μένου.

Οὐχ, πρὸ φωνήεντος δασυνομένου.

Οὐ τὴν θύραν, ἔχει τὴν πόρταν.

Οὐκ ἔχω, δὲν ἔχω.

Οὐχ ὅ, ἔχει ὅ.

2. Σημειώσεις. Εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου τὸ οὐ τονίζεται, ὡς οὐ, οὐκ.

Ἡ σφαῖρα, ἡ μπάλλα, τὸ τόπι.

Οὐκ ἔχω, δὲν ἔχω

Οὐκ ἔχουσι τὴν σφαῖραν, } δὲν ἔχουν τὴν μπάλλαν.

Οὐ τὴν σφαῖραν ἔχουσιν, } δὲν ἔχουν τὴν μπάλλαν.

Τὴν σφαῖραν οὐκ ἔχουσιν, τὴν μπάλλαν δὲν ἔχουν.

Οὐκ ἔχει θύραν ἢ οἰκίαν; δὲν ἔχει πόρταν τὸ σπίτι;

Ἡ οἰκία οὐκ ἔχει θύραν, τὸ σπίτι δὲν ἔχει πόρταν.

5. Σημειώσεις. Ἡ μεταθέσις τῶν λέξεων εἰς τὴν αὐτὴν πρότασιν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔμφασιν (1) ἢ δυνάμιν τῆς ἐκφράσεως; ἢ τὴν ἀντιδιαστολήν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ. 3.

Οἰκία θύραν ἔχει. — Οἰκίαν θύρας ἔχουσιν. — Ἐχουσι θύρας αἱ οἰκίαι; — Οὐ θύρας; ἔχουσιν. — Ἡ οἰκία οὐκ ἔχει θύρας. — Οὐκ ἔχει στοὰν ἢ οἰκίαν; — Ἡ οἰκία οὐ στοὰν ἔχει. — Οὐ στοὰν ἔχει ἡ οἰκία. — Οὐκ ἔχουσιν αἱ οἰκίαι σκιὰς; — Οὐ σκιὰς ἔχουσιν. — Οὐ σκιὰς ἔχουσιν αἱ οἰκίαι. — Ἡ στοὰ τῆς οἰκίας σκιάν ἔχει. — Θύρα οἰκίας. — Αἱ θύραι τῆς οἰκίας. — Αἱ ἐστίαι τῶν οἰκιῶν. — Σφαῖραν ἔχεις; — Οὐκ ἔχω σφαῖραν. — Οὐκ ἔχετε σφαίρας; — Σφαίρας ἔχομεν. — Οὐκ ἔχομεν τὰς σφαίρας.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΤΟΝ. 3.

Ἐχεις τόπι; — Ἐχω τόπι. — Δὲν ἔχω τόπι. — Δὲν ἔχουν τόπια; — Ἐχουν τόπια. — Ἐχομεν τόπια; — Ἐχομεν τόπια. — Ἰσχυος. — Ἰσχυος (ἐνός) τοπιοῦ. — Ἐχει τὸ τόπι ἰσχυον; — Τὸ τόπι ἔχει ἰσχυον. — Τὰ τόπια ἔχουν ἰσχυους. — Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἔχει ἰσχυον. — Δὲν ἔχει πόρταν τὸ σπίτι; — Ἐχει πόρταν. — Τὸ σπίτι ἔχει πόρταις. — Δὲν ἔχει χαράν; — Τὸ σπίτι δὲν ἔχει χαράν. — Δὲν ἔχουν τὰ σπίτια οὐζάκια; — Ἐχουν οὐζάκια. — Τὸ οὐζάκι τοῦ σπιτιοῦ. — Ἐχει στάμναις τὸ σπίτι; — Δὲν ἔχει. — Ἐχει καρδηλιῖρα; — Ἐχει.

(1) Συνιστῶμεν εἰς τὴν προτάξιν τοῦ διδασκαλοῦ τὴν διαφορὰν τῆς ἐκφράσεως.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἀντωνυμίαι } Τίς (ἄρσενικὸν Παιῖς.
 ἑρωτηματικαί } καὶ θηλυκόν.)
 Ἀντωνυμίαι } Τί (οὐδέτερον.)
 Προσωπικαί } Ἐγώ.
 Προσωπικαί } Ὑμεῖς (1).

Ὁ παῖς, Τὸ παιδί, τὸ ἀγόρι.
 Σφύρᾱ, Σφυρί.
 Γεν. σφύρας, Σφυριοῦ.
 Ἡ σφύρᾱ, Τὸ σφυρί.

1. Ἡ κατάληξις ας τῆς πρώτης κλίσεως εἶναι πάντοτε μακρὰ, οἷον σφύρας.

2. Ἡ αὐτῆς αἰτιατικῆς φυλάττει τὸν χρόνον τῆς ὀνομαστικῆς, οἷον σφύρα, σφύραν, σκιά, σκιάν.

3. Τὸ α τοῦ δοῦκοῦ εἶναι πάντοτε μακρὸν, οἷον σφύρᾱ, οἰκίᾱ.

4. Ἡ αἰ τῆς πληθυντικῆς ὀνομαστικῆς εἶναι βραχὺ αἷον σφύραι, σκιαί.

Ὅθεν τὰ μὲν σφύρᾱ, σφύρᾱν, σφύραϊ περισπῶνται (κατὰ τὸ 39, α. τῆς Εἰσαγ.), τὰ δὲ σφύρᾱς, σφύρᾱ παροξύνονται (κατὰ τὸ 38, β'. τῆς Εἰσαγ.).

Τί ἔχεις; —
 Σφύραν ἔχω. Σφυρί ἔχω.
 Τίς σφύραν ἔχει; Ποῦς ἔχει σφυρί;
 Ἐγὼ σφύραν ἔχω. Ἐγὼ ἔχω σφυρί.
 Ἡμεῖς ἔχομεν σφύρας. Ἡμεῖς ἔχομεν σφυριά.

(1) Αἱ ἀντωνυμίαι διαίρεσθαι εἰς Προσωπικάς, οἷον, ἔγώ, σὺ, (αὐτά); εἰς Κτητικὰς, οἷον, ἐμός, σός, ἐός· εἰς Δεικτικὰς, οἷον, οὗτος, ἐκεῖνος, ὅδε. Εἰς Ἀναφορικάς, οἷον δὲ, ἡ, ὁ. Εἰς Ἐπαναληπτικάς, οἷον, οὗτος, αὐτὴ, αὐτό. Εἰς Αὐτοπαθεῖς, οἷον, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Εἰς ἐρωτηματικάς, οἷον τίς; τί; Εἰς Ἀορίστους, οἷον τίς, τί, ἔνιοι, πᾶς, δεῖνα. Εἰς συνθέτους ἀναφορικάς, οἷον ὅστις, ἥτις, ὅτι. Εἰς Ἀλληλοπαθεῖς, οἷον, ἀλλήλων. Εἰς Ἐπιμεριστικάς, οἷον, ἕτερος, ἑκάτερος, ἄλλος καὶ εἰς Συσχετικάς, οἷον, τόσος, ὅσος, τοσοῦτος, ὁπόσος, τοιοῦτος, ὁποῖος, τηλικούτος, ἡλίκος, κτλ.

(2) Αἱ προθέσεις εἶναι δεκαοκτὼ, ἐν, εἰς, ἐκ (ἐξ), πρὸν (πρὶν), πρὸς πρὸ, ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί, ἐπὶ, περὶ, ἀμφί, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Τί ἔχετε;
Σφαῖρας ἔχομεν.
Τί ἔχω;
Τί ἔχω ἐγώ;
Τί ἔχομεν ἡμεῖς;
Σφαῖρας ἔχομεν.
Τὰς σφαῖρας ἔχομεν ἡμεῖς;

Οὐ,

Ναί,

ἔχει τὴν σφαῖραν ὁ παῖς;
Ναί,
Ναὶ ἔχει τὴν σφαῖραν,
Οὐκ ἔχει τὴν σφαῖραν,
Οὐ,
Οὐ, τὴν σφαῖραν οὐκ ἔχει,
Ἐρ(πρόθεσις ἄτονος· ἰδὲ Εἰσαγ.
44, καὶ 54. ζ. (2).

Ἐρ τῷ (συντάσσεται μόνον με
δοτικὴν καὶ φανερόναι τὴν ἐν τό-
πῳ στάσιν.)

Ἐν οἰκίᾳ,

Ἐν τῇ οἰκίᾳ,

Ἐν τῇ σκιᾷ τῆς οἰκίας,

Τί ἔχει ἐν τῇ οἰκίᾳ;

Ὁ παῖς σφαῖραν ἔχει ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Σημ. Τὸ ῥῆμα συνήθως τίθεται εἰς τὸ τέλος.

Τόπια ἔχομεν.

τόπια ἔχομεν.

τὰ τόπια ἔχομεν ἡμεῖς;

ἔχι.

ναί, μάλιστα.

ἔχει τὸ τόπι τὸ παιδί;

μάλιστα.

μάλιστα ἔχει τὸ τόπι.

δὲν ἔχει τὸ σφυρί;

ἔχι.

ἔχι, τὸ σφυρί δὲν ἔχει.

εἰς, μέσα εἰς.

(μέσα) εἰς τὴν ἢ τό.

σὲ σπíti· μέσα.

εἰς τὸ σπíti μέσα.

εἰς τὸν ἴσκιον τοῦ σπιτιοῦ.

τί ἔχει εἰς τὸ σπíti;

τὸ παιδί τόπι ἔχει εἰς τὸ σπíti.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ. 4.

Τί ἔχετε; — Σφαῖραν ἔχω. — Τί ἔχομεν ἡμεῖς; — Σφαῖρας.
— Οὐκ ἔχομεν οἰκίας; — Οὐκ ἔχετε οἰκίας. — ἔχει θύρας ἡ οἰ-
κία; — Ναί, θύρας ἔχει. — ἔχει ἡ οἰκία στοάν; — Οὐ, ἡ οἰκία οὐ
στοάν ἔχει. — Τί ἔχετε ἐν ταῖς οἰκίαις; — Ἐστίας ἐν ταῖς οἰκίαις ἔ-
χομεν. — Τίς ἔχει τὴν σφαῖραν; — Ἐγὼ ἔχω τὴν σφαῖραν. — Ἡμεῖς
οὐ τὴν σφαῖραν ἔχομεν. — Ὁ παῖς σφαῖρας ἔχει. — Οὐκ ἔχει σκιάν ἡ
θύρα τῆς οἰκίας; — Ναί, σκιάν ἔχει. — Τί ἔχει ὁ παῖς ἐν τῇ σκιᾷ τῆς
οἰκίας; — Σφαῖραν ἔχει.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ.

Τόπι. — Σφυρί. — Ἰσκιος. — Ἰσκιος (ἐνός) τοπιοῦ. — Ὁ ἰσκιος (ἐνός)
σφυριοῦ. — Ὁ ἰσκιος τοῦ σφυριοῦ. — Εἰς τὸν ἰσκιον τοῦ σφυριοῦ. —

Τὸ παιδί. — Τί ἔχει τὸ παιδί; — Ἐχει τόπι. — Ποῶς ἔχει σφουρί;
— Ἐγὼ ἔχω σφουρί. — Ἡμεῖς ἔχομεν σφουριά. — Δὲν ἔχομεν σπί-
τια; — Ναί. — Δὲν ἔχουν τὰ σπίτια χαγιάτια; — Ὅχι, δὲν ἔ-
χουν χαγιάτια. — Δὲν ἔχουν οὐζάκια; — Ναί, ἔχουν οὐζάκια. —
Τί ἔχετε; — Ἐχομεν σφουριά εἰς τὸ σπίτι. — Δὲν ἔχει τὸ παιδί
σφαῖραν; — Ὅχι. — Τί ἔχει; — Ἐχει σφουρί. — Ἐχει τὸ σπίτι
στάμναι; — Δὲν ἔχει. — Τί ἔχει; — Καρδηλέρια ἔχει.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Κλίσι; τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἐγώ.

Ἑνικός.			
Ὅν.	ἐγώ,		
Γεν.	ἐμοῦ, μου,		
Δοτ.	ἐμοί, μοι,	εἰς ἐμέ, μου.	
Αἰτ.	ἐμέ, με,	ἐμένα, ἐμε, μέ.	
Δυϊκός.			
Ὅν. Αἰτ.	νῶ,	ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς τοὺς δύο.	
Γεν. Δοτ.	νῶν,	τῶν δύο μας, εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο.	
Πληθυντικός.			
Ὅν.	ἡμεῖς,		
Γεν.	ἡμῶν,	ἰδικός μας (καθ' ὅλα τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμούς).	
Δοτ.	ἡμῖν,	εἰς ἡμᾶς ἢ διὰ ἡμᾶς.	
Αἰτ.	ἡμᾶς,		

Σημείωσις. — Αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι διακρίνουσι τὰ πρόσωπα
τοῦ ῥήματος.

Καὶ (σύνδεσμος συμπλεκτικός ———
ὅστις χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ
συνδέῃ ἢ συμπλέκῃ λέξιν μὲ
λέξιν ἢ λόγον μὲ λόγον.)

Ἀλλὰ (σύνδεσμος ἐναντιω- ———
ματικός ὅστις συνδέει
προτάσεις ἐναντίας (1).

(1) Οἱ σύνδεσμοι εἶναι πολλῶν εἰδῶν, καὶ διακρίνονται εἰς Συμπλεκτι-
κοὺς, ὡς καὶ, τὲ, καὶ, εἰς Διαζευκτικοὺς, ὡς ἢ, ἢτοι, αἶτε,

'Α.Ι.Ι' (πρὸ φωνήεντος).

Ἄλλ' ἐμέ.

Σὺ (ἄντωνυμία προσωπική,
δευτέρου προσώπου).

Σοί.

Σέ.

Ἐγὼ καὶ σὺ.

Οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ σὺ.

Οὐ σέ, ἀλλ' ἐμέ.

Ἡ οἰκία καὶ ἡ θύρα.

Οὐκ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ στοᾷ.

Οὐχ ἡ σφαῖρα, ἀλλ' ἡ σφύρα.

Ἡ οἰκία μου.

Οἰκία μου.

Ἡ οἰκία ἡμῶν.

Ἡμῶν ἡ οἰκία.

Οἰκία ἡμῶν.

Ὁ παῖς μου.

Ἡ σκιά μου.

Τῆς σκιάς μου.

Σκιάς μου.

Αἱ σκιαί ἡμῶν.

Ἡμῶν αἱ σκιαί.

Τῶν σκιῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ σκιά μου.

Tira;

Βακτηρία, ας.

Ἡ βακτηρία.

Τίνα ἔχετε;

Σὲ ἔχομεν.

Οὐκ ἐμέ, ἀλλὰ σὲ ἔχουσιν.

Ἄλλ' ἐμέ ἢ ἀλλὰ ἐμένα.

Ἐσέ.

Εἰς ἐσένα.

Σὲ ἢ ἐσένα.

Ἐγὼ καὶ ἐσὺ.

Ὅχι ἐγώ, ἀλλὰ ἐσὺ.

Ὅχι ἐσένα, ἀλλὰ ἐμένα.

Τὸ σπίτι καὶ ἡ πόρτα.

Ὅχι εἰς τὸ σπίτι, ἀλλ' εἰς τὸ κίονα.

Ὅχι τὸ τόπι, ἀλλὰ τὸ σφυρί.

Τὸ σπίτι μου.

Σπίτι μου.

Τὸ σπίτι μας.

Τὸ ἰδικὸ μας σπίτι.

Σπίτι μας.

Τὸ παιδί μου.

Ὁ ἴσκιος μου.

Τοῦ ἴσκιου μου.

Ἰσκιου μου.

Οἱ ἴσκιοςί μας.

Οἱ ἰδικοί μας οἱ ἴσκιοςί.

Τῶν ἴσκιων μας.

Εἰς τὸν ἴσκιον μου.

Ποῖον, ποιόνα, καὶ ποῖον;

Μπαστούνι.

Τὸ μπαστούνι.

Ποῖον βαστάτε.

Ἐσένα βαστούμεν.

Ὅχι ἐμένα, ἀλλὰ ἐσένα βαστοῦν.

κτλ. εἰς Ὑποθετικούς, ὅσον εἰ, ἂν, εἰ ἂν, ἦν, κτλ. εἰς Αἰτιολογικούς, ὅσον ἐπειδὴ, γὰρ, διότι. κτλ. εἰς Τελικούς, ὅσον ἔνα, ὅπως. εἰς Συλλογιστικούς, ὅσον οὖν, τοίνυν, κτλ. εἰς Ἐναντιωματικούς, ὅσον μὲν, δὲ, ἀλλὰ, καίτοι, κτλ. εἰς Ἀπορηματικούς, ὅσον ἄρα, μὴ, κτλ. εἰς Ἐλαττωτικούς, ὅσον γέ (γούν). εἰς Δυνητικούς, ὅσον ἂν. εἰς Παραπληρωματικούς, ὅσον ὃ, πέρ, τοί, μὴν, κτλ.

Τίνα οὐκ ἔχουσιν; Ποιὸν δὲν βαστοῦν;
 Οὐχ ἡμᾶς ἔχουσιν. Λέν βαστοῦν ἡμᾶς.
 Βακτηρίαν μου ἔχουσιν. (Ἔνα) μπαστοῦνί μου ἔχουν ἡ βαστοῦν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 5.

Ἡ σφαῖρα: — Ἡ σφαῖρά μου. — Οὐχ ἡ σφαῖρα, ἀλλ' ἡ σφῆρα. —
 Οὐχ ἡ οἰκία, ἀλλ' ἡ θύρα. — Σφῆρα καὶ σφαῖρα. — Αἱ σφῆραι καὶ αἱ
 σφαῖραι. — Ἐγὼ καὶ ὁ παῖς. — Οὐκ ἐγώ, ἀλλ' ὁ παῖς. — Τί ἔχει ὁ
 παῖς; — ἔχει τὴν βακτηρίαν μου. — Ὁ παῖς ἔχει σφύρας καὶ σφαῖρας.
 — Αἱ οἰκίαι ἔχουσι θύρας καὶ σοᾶς. — Οὐχ ἐστὶς ἔχουσιν αἱ οἰκίαι ἡ-
 μῶν; — Ναί, ἐστὶς ἔχουσιν. — Τί ἔχει ὁ παῖς μου ἐν τῇ σκιᾷ τῆς θύ-
 ρας; — Βακτηρίαν ἔχει. — Τίνα ἔχετε; — Σὲ ἔχομεν. — Οὐκ ἐμεῖ
 ἔχετε, ἀλλὰ τὴν βακτηρίαν μου. — Ὁ παῖς ἔχει σε ἐν τῇ θύρᾳ; — Οὐκ
 ἐμεῖ ἔχει, ἀλλὰ σέ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ 6.

Μπαστοῦνι. — (Ἔνα) μπαστοῦνί μου. — Ἐχετε (κάνένα) μπαστοῦνί μου;
 — (κάνένα) μπαστοῦνί μου ἔχετε; — Ποιὸς ἔχει τὸ μπαστοῦνί μου; —
 Τὸ παιδί ἔχει τὰ μπαστοῦνία μας. — Δὲν ἔχει τὰ σφηνιά μας; — Ὅχι,
 δὲν ἔχει τὰ σφηνιά μας. — Τὸ παιδί ἔχει σφηνιά καὶ τόπια. —
 Ποιὸν βαστᾷ τὸ παιδί; — Βαστᾷ ἐμένα. — Δὲν βαστᾷ ἐμένα, ἀλ-
 λὰ ἐσένα. — Δὲν βαστᾷ ἡμᾶς. — Τί ἔχει (ἡ βαστᾷ); — Βαστᾷ τὸ
 μπαστοῦνί μου. — Τί ἔχει τὸ σπίτι; — Ἐχει πόρταις καὶ οἰζᾶκια.
 — Δὲν ἔχει χαριῶτια; — Ὅχι, δὲν ἔχει χαριῶτια. — Δὲν ἔχει
 χαριῶτια, ἀλλὰ πόρταις. — Εἰς τὸν ἰσχιον τῆς πόρτας. — Εἰς τὰ
 σπίτια. — Τί ἔχομεν εἰς τὰ σπίτια; — Ἐχομεν μπαστοῦνία καὶ
 τόπια. — Ἐχομεν στάμναις καὶ καρδηλέρια.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΤΟΝ.

Σύ, Ἐσύ, (ἀντωνυμία προσωπικὴ δευτέρου προσώπου).

Ἑνικός.		
Ὀν.	σύ,	ἐσύ.
Γεν.	σοῦ,	σο ἢ τοῦ ἰδικοῦ σου.
Δοτ.	σοί,	εἰς ἐσένα ἢ διὰ σέ.
Λιτ.	σέ,	σέ, ἐσένα.
Δευτικός.		
Ὀν. Λιτ.	σφῶ,	ἐσεῖς οἱ δύο, ἐσεῖς τοὺς δύο.
Γεν. Δοτ.	σφῶν,	τῶν δύο σας ἢ εἰς ἐσεῖς τοὺς δύο.

Πληθυντικός.

Ὀν.	ὕμεις,	ἐσσεῖς.
Γεν.	ὕμῶν,	ὁ ἰδικός σας (δι' ὅλα τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ κτήματος).
Δοτ.	ὕμιν,	εἰς ἐσθς ἢ διὰ σθς.
Αἰτ.	ὕμᾱς,	ἐσθς.

Σημείωσις. Τὰ σοῦ, σοὶ σέ, εἶναι ἐγκλιτικά ὡς τὰ μοῦ, μοί, μέ. Ὅταν δμως ᾖναι χρεια ἐμφάσεως ἢ ἀντιδιαστολῆς, φυλάττουσι τὸν τόνον αὐτῶν, οἶον·

Ἡ οἰκία σου.	Τὸ σπίτι σου.
Ἐχω σε.	Σὲ κρατῶ.
Ἐμοὶ καὶ σοί.	Εἰς ἐμένα καὶ εἰς ἐσένα.
Οὐκ ἐμεῖ, ἀλλὰ σέ.	Ὅχι ἐμένα, ἀλλὰ ἐσένα.
Σὲ ἔχω, οὐ τὴν σφαῖράν σου.	Ἐσένα κρατῶ, ὄχι τὴν σφαῖράν σου.
Ἡ σφαῖρα ὑμῶν.	Ἡ σφαῖρά σας.
Ἰμῶν ἡ σφαῖρα.	Ἡ ἰδική σας ἡ σφαῖρα.
Σφαῖρα ὑμῶν.	(Μίχ) σφαῖρά σας.
ἔχει μου τὴν οἰκίαν.	ἔχει τὸ σπίτι μου.
Οὐκ ἔχω σου τὴν σφαῖραν.	Δεν κρατῶ τὴν σφαῖράν σου.
Αἶγες ὅμω;	
Ἡ σφαῖρα ἡμῶν, ὑμῶν.	Ἡ σφαῖρά μας, σας.
Ἡμῶν, ὑμῶν ἡ σφαῖρα.	Ἡ ἰδική μας, ἡ ἰδική σας σφαῖρα.
Σὺ, ἀλλ' οὐκ ἐγώ.	Ἐσύ, ἀλλ' ὄχι ἐγώ.
Σὺ οὐκ ἐγώ.	{ ὄχι τόσον συν- Ἐσύ ὄχι ἐγώ.
Σὺ καὶ οὐκ ἐγώ.	{ ἤθεις. Ἐσύ καὶ ὄχι ἐγώ.
Ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ σοῦ.	Εἰς τὸ σπίτι, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸ κῶ- σκι κατλ.
Ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐκ ἐν τῇ σοῦ.	
Ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ οὐκ ἐν τῇ σοῦ.	

Τρέχω. Ὅρις. Ἐνεσῶς.

Ἐνικός.		
1 πρόσ.	τρέχω	---
2 πρόσ.	τρέχεις	---
3 πρόσ.	τρέχει	---
Δυτικός.		
2 »	τρέχετε,	ἐσεῖς οἱ δύο τρέχετε.
3 »	τρέχετε,	ἐκεῖνοι οἱ δύο τρέχουσιν.

Πληθυντικός.

1	»	τρέχουμεν	---
2	»	τρέχετε	---
3	»	τρέχουσιν(ν)	τρέχουν

Ἡμεῖς οὐ τρέχουμεν.
Οὐ τρέχει ὁ παῖς;
Τρέχει ἐν τῇ οἰκίᾳ.
Καθεύδω.

Ἡμεῖς δὲν τρέχουμεν.
Δὲν τρέχει τὸ παιδί;
Τρέχει μέσα εἰς τὸ σπίτι.
Κοιμῶμαι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ.

Τίς τρέχει; — Εγὼ τρέχω. — Οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ σὺ τρέχεις. — Σὺ, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τρέχω. — Οὐ τρέχετε ὑμεῖς; — Ναί, τρέχουμεν. — Ὑμεῖς τρέχετε, ἀλλ' οὐχ ἡμεῖς. — Οὐκ ἐγὼ τρέχω, ἀλλ' ὁ παῖς. — Ὑμεῖς ἐν ταῖς σοαῖς τρέχετε. — Οὐκ ἐν τῇ οἰκίᾳ τρέχει ὁ παῖς, ἀλλ' ἐν τῇ σοᾷ. — Ἐν ταῖς σοαῖς τῶν οἰκιῶν τρέχουμεν. — Σὺ καὶ ἐγώ. — Ἡ οἰκία σου. — Ὁ παῖς σου ἔχει τὴν βακτηρίαν. — Τίνα ἔχει ὁ παῖς; — Σὲ ἔχει. — Οὐ σὲ ἔχει, ἀλλ' ἐμέ. — Οὐχ ἡμᾶς ἔχει, ἀλλ' ὑμᾶς. — Εγὼ τρέχω καὶ σὺ τρέχεις. — Ἡμεῖς τρέχουμεν καὶ τρέχετε ὑμεῖς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ.

Ποῖος κοιμᾶται; — Τὸ παιδί κοιμᾶται. — Κοιμᾶται εἰς τὸ κιόσκι; — Κοιμᾶται εἰς τὸ σπίτι. — Κοιμᾶται εἰς τὸ σπίτι καὶ ὄχι εἰς τὸ κιόσκι. — Εἰς τὸ σπίτι καὶ ὄχι εἰς τὸ κιόσκι κοιμᾶται. — Ποῖος ἔχει τὴν σφαῖράν σου; — Τὸ παιδί ἔχει τὴν σφαῖράν μου. — Τὸ παιδί δὲν ἔχει τὴν σφαῖράν μας, ἀλλὰ τὰ σφυριά μας. — Ὅχι ἐγώ, ἀλλὰ τὸ παιδί. — Εσσεῖς, ὄχι ἡμεῖς. — Δὲν ἔχει τὸ παιδί τὸ μπαστούνι μου; — Τὸ παιδί ἔχει τὸ μπαστούνι σου. — Τὸ παιδί ἔχει τὸ μπαστούνι σου; — Ὅχι, δὲν ἔχει τὸ μπαστούνι μου. — Τὸ παιδί ἔχει σφυριά καὶ μπαστούνια. — Τί ἔχει τὸ σπίτι; — Ἐχει πόρταις καὶ ὀττάκια. — Ἐχει πόρταις καὶ χαριάτια. — Ποῖος τρέχει; — Τὸ παιδί τρέχει. — Δὲν τρέχετε; — Δὲν τρέχουμεν. — Τὸ παιδί τρέχει εἰς τὸ χαριάτι. — Τρέχουν εἰς τὸν ἴσιον τοῦ χαγιατιοῦ. — Κοιμῶνται, ἀλλὰ δὲν τρέχουν. — Κοιμῶνται καὶ δὲν τρέχουν εἰς τὸν ἴσιον τοῦ χαγιατιοῦ.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ῥῆμα ἀνώμαλον σημαίνει ῥῆμα ἄτακτον, δηλαδή ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
δὲν κλίνεται κατὰ τοὺς κανόνας εἰς ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ πρόσωπα.
Τὰ προαναφερθέντα δύο ῥήματα ἔχω καὶ τρέχω εἶναι ἀνώμαλα.

Εἰμὶ (εἶμαι) ἀνώμαλον.

Ὅριστική Ἑνεστώς.

Ἑνεχός.

1	πρόσ.	εἰμὶ,	εἶμαι.
2	»	εἶ,	εἴσαι.
3	»	ἐστί(ν)	εἶναι.

Λυτικός.

2	»	ἐσόν,	ἐσεῖς οἱ δύο εἰσθε.
3	»	ἐσόν,	ἐκεῖνοι οἱ δύο εἶναι.

Πληθυντικός.

1	»	ἐσμέν,	εἴμεθα.
2	»	ἐσεῖς,	εἴσθε.
3	»	εἰσί(ν)	εἶναι.

Ποῦ.

Ἐνταῦθα.

Αὐτοῦ.

Ἐκεῖ.

Γωνιά, ᾶ.

Ἡ γωνία.

Ποῦ εἶ;

Ἐνταῦθα εἶμαι.

Ποῦ ἐσιν ὁ παῖς;

Ἐσιν ἐν τῇ γωνίᾳ.

Ἐν τῇ γωνίᾳ ἐστί.

Ἐσιν ὁ παῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ;

Ἐστί.

Οὐκ ἐστί.

Ποῦ εἰσιν αἱ οἰκίαι;

Ἐκεῖ εἰσιν.

Εἰσὶν ἐκεῖ.

Ἐδῶ.

Γωνιά.

Ἡ γωνία.

Ποῦ εἴσαι;

Ἐδῶ εἶμαι.

Ποῦ εἶναι τὸ παιδί;

Εἶναι εἰς τὴν γωνίαν.

Εἰς τὴν γωνίαν εἶναι.

Εἶναι τὸ παιδί εἰς τὸ σπίτι;

Εἶναι.

Δὲν εἶναι.

Ποῦ εἶναι τὰ σπίτια;

Ἐκεῖ εἶναι.

Εἶναι ἐκεῖ.

Οὐκ εἰσιν ἐκεῖ.

Ἐκεῖ εἰ σὺ;

Οὐκ εἰμι.

Ἐστὶ(ν), εἰσὶ(ν).

Οὐκ ἔστὶ(ν).

Οὐκ εἰσὶ(ν).

Ἔστι θύρα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Εἰσὶ θύραι ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Δὲν εἵναι ἐκεῖ.

Ἐκεῖ εἶσαι ἐσύ;

Δὲν εἶναι.

Εἶναι (ὕπαρχει), εἶναι (ὕπαρχουσι).

Δὲν εἶναι (δὲν ὑπάρχει).

Δὲν εἶναι (δὲν ὑπάρχουσι).

Τὸ σπῖτι ἔχει πόρταν.

Τὸ σπῖτι ἔχει πόρταις.

Σημείωσις. Τὸ εἰμὶ ἐγκλίνεται καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου ἐνικοῦ προσώπου εἰ.

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ.

1. Ἐν ἀρχῇ λόγου τὸ μὲν ἐστὶ παροξύνεται, ὡς ἔστιν οἰκία, τὸ δὲ εἰσὶ ὀξύνεται, ὡς εἰσὶν οἰκίαι.

2. Τὸ ἐστὶ παροξύνεται καὶ μετὰ τὸ οὐκ, ἀ.λ.λ', εἰ, ὡς, μὴ, καὶ, ὡς οὐκ ἔστιν, ἀ.λ.λ' ἔστιν, εἰ ἔστιν, ὡς ἔστι, μὴ ἔσται, καὶ ἔστι.

3. Πάντα τὰ δισύλλαβα ἐγκλιτικὰ ὀρθοτονοῦνται κατόπιν λέξεως παροξυτόνου, οἷον θύρα ἔστιν, οἰκίαι εἰσὶ.

Τίς τρέχει;

Οὐκ ἐγὼ τρέχω.

Οὐκ ἐγὼ τρέχω, ἀλλὰ σὺ.

Οὐ σὺ ἐμὲ ἔχεις, ἀλλ' ἐγὼ σέ.

Οὐχ ὁ παῖς τρέχει, ἀλλ' ἐγώ.

Τίς καθεύδει;

Ἡμεῖς καθεύδομεν.

Πῶς τρέχει;

Δὲν τρέχω ἐγώ.

Δὲν τρέχω ἐγώ, ἀλλὰ σὺ.

Δὲν κρατεῖς ἐσὺ ἐμένα, ἀλλ' ἐγώ ἐσένα.

Δὲν τρέχει τὸ παιδί, ἀλλ' ἐγώ.

Πῶς κοιμᾶται;

Ἡμεῖς κοιμώμεθα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 7.

Ποῦ εἶ; — Ἐν τῇ γωνίᾳ εἰμὶ. — Ἐστὶν ὁ παῖς ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς οἰκίας. — Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀλλ' ἔστιν ἐν τῇ στοᾷ τῆς οἰκίας. — Ἐχει στοὰν ἡ οἰκία; — Αἱ οἰκίαι ὑμῶν στοὰς ἔχουσιν. — Ἐστὶ θύρα ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. — Εἰσὶ θύραι καὶ ἐστία ἐν ταῖς οἰκίαις ἡμῶν. — Ποῦ εἰσιν αἱ σφαῖραι. — Αἱ σφαῖραι οὐκ αὐτοῦ εἰσιν, ἀλλ' ἐν τῇ γωνίᾳ. — Οὐκ ἔστε ὑμεῖς ἐν τῇ σκιᾷ τῆς οἰκίας; — Οὐχ ἡμεῖς ἐσμεν ἐν τῇ σκιᾷ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὁ παῖς ἔστιν ἐκεῖ. — Ἐχει σφαῖραν ὁ παῖς; — Οὐ σφαῖραν ἔχει, ἀλλὰ βακτηρίαν. — Σφαῖρας καὶ βακτηρίας ἔχει. — Οὐχ ὁ παῖς βακτηρίαν ἔχει, ἀλλὰ σὺ. — Οὐχ ἡμεῖς τρέχετε, ἀλλ' ἡμεῖς. — Ἐγώ, ἀλλ' οὐ σὺ τρέχεις.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΦΤΟΝ 7.

Ποῦ εἶμαι; — Εἶμαι ἐδῶ. Εἶμαι εἰς γωνίαν. — Ποῦ εἶσαι; — Δὲρ εἶμαι εἰς γωνίαν. — Δὲρ εἶναι τὸ παιδί εἰς γωνίαν; — Εἶναι. Δὲρ εἶναι. — Ποῖος εἶναι ἐδῶ; — Τὸ παιδί εἶναι ἐδῶ. — Δὲρ εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἐκεῖ. — Εἶναι ἐκεῖ, ὄχι ἐδῶ. — Ποῖος εἶναι ἐδῶ; — Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ. — Τυμεῖς εἵμεθα ἐδῶ. — Ὅχι ἡμεῖς, ἀλλ' ἐσεῖς εἰσθε ἐδῶ. — Ποῖος τρέχει εἰς τὸν ἵσκιον τοῦ σπιτιοῦ. — Τὸ παιδί τρέχει ἐκεῖ. — Ὅχι τὸ παιδί, ἀλλ' ἐγὼ τρέχω ἐκεῖ. — Εἶναι καρδηλέρια εἰς τὰ ὑτάκια τῶν σπιτιῶν; — Εἶναι. — Δὲρ εἶναι. — Ποῖος κοιμᾶται. — Τὸ παιδί κοιμᾶται. — Ἐσὺ δὲν κοιμᾶσαι; — Ὅχι, ἐγὼ τρέχω εἰς τὸν ἵσκιον τοῦ γαριατιοῦ. — Κοιμᾶσθε; — Κοιμώμεθα. — Ποῦ κοιμᾶσθε; — Ἐδῶ. — Ἐκεῖ, ὄχι ἐδῶ. — Ὅχι ἐδῶ, ἀλλὰ ἐκεῖ.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΟΝ.

Ὀνόματα τῆς πρώτης κλίσεως εἰς ἡ' ἢ ρομή, (ἡ βοσκή, τὸ παῖδι.)

Ἑνικός.		
Ὀν.	νομή	βοσκή.
Γεν.	νομῆς	βοσκῆς.
Δοτ.	νομή	εἰς ἡ μὲ βοσκήν
Αἰτ.	νομήν	βοσκήν.
Κλιτ.	νομή	βοσκή.
Δυνικός.		
Ὀν. Αἰτ. Κλιτ.	νομή	δύω βοσκαί, δύο βοσκαῖς.
Γεν. καὶ Δοτ.	νομῖν	δύω βοσκῶν, εἰς δύο βοσκαῖς.
Πληθυντικός.		
Ὀν.	νομαί	βοσκαί.
Γεν.	νομῶν	βοσκῶν.
Δοτ.	νομαῖς	εἰς ἡ μὲ βοσκαῖς.
Αἰτ.	νομάς	βοσκαῖς.
Κλιτ.	νομαί	βοσκαί.

Κατὰ τοῦτο κλίνονται ὅλα τὰ εἰς ἡ τῆς πρώτης κλίσεως.

Κώμη, ης.

Χωρίον, χωρίο.

Ἡ κώμη.

Τὸ χωρίον, τὰ χωρία.

Κρήνη, ης.
Ἡ κρήνη.

Βούσις.
Ἡ βούσις.

Βοῦς.
Ὁ βοῦς.
Ἡ βοῦς.
Αἱ βόες.
Ὁ παῖς.
Ἡ παῖς.
Κεῖται.
Κεῖνται.

Βῶδι.
Τὸ βῶδι.
Ἡ ἀγελάδα.
Ἡ ἀγελάδαις.
Τὸ παιδί.
Τὸ κορίτσι, ἡ ἡ δούλα.
Κεῖται, εὐρίσκεται.
Κεῖνται, εὐρίσκονται.

Σημείωσις. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ καὶ ταὶ κεῖνται ἰδὲ εἰς τὴν Εἰσαγ. 39, α.

Ἔστι βοῦς ἐν τῇ νομῇ; Εἶναι (ἔνα) βῶδι εἰς τὴν βοσκήν;
Ποῦ κεῖνται αἱ βόες; Ποῦ κεῖνται ἡ ἀγελάδες;
Οὐ κεῖται ἡ βοῦς ἐν τῇ νομῇ; Δὲν κεῖται ἡ ἀγελάδα εἰς τὴν βο-
σκήν;

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 8.

Ποῦ ἐστὶν ὁ παῖς; — Τρέχει ἐν τῇ νομῇ. — Ποῦ κεῖται ὁ βοῦς; — Ὁ βοῦς κεῖται ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς νομῆς. — Αἱ βόες οὐκ αὐτοῦ κεῖνται ἀλλ' ἐν τῇ σκιᾷ τῆς οἰκίας. — Ποῦ τρέχει ἡ παῖς; — Ἡ παῖς τρέχει ἐν τῇ νομῇ. — Ἡ κόμῃ. — Τῆς κόμης. — Αἱ κῶμαι. — Αἱ οἰκίαι τῆς κόμης. — Ποῦ ἐστὶν ἡ οἰκία σου; — Ἡ οἰκία μου ἐστὶν ἐν τῇ κώμῃ. — Ποῦ ἐστὶν ἡ κρήνη; — Ἡ κρήνη κεῖται ἐν τῇ κώμῃ. — Οὐκ ἐν τῇ κώμῃ κεῖται, ἀλλ' ἐν τῇ νομῇ. — Αἱ βόες κεῖνται ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς νομῆς. — Ἡ σφαῖρά μου κεῖται ἐν τῇ κρήνῃ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ.

Τὸ παιδί καὶ τὸ κορίτσι. — Τὸ βῶδι καὶ ἡ ἀγελάδα. — Ποῦ εἶ-
ναι τὸ κορίτσι; — Εἶναι εἰς τὸ σπίτι. — Ποῦ εἶναι τὸ παιδί; —
Τρέχει εἰς τὴν βοσκήν. — Ὁχι εἰς τὴν βοσκήν, ἀλλ' εἰς τὸ χωρίον.
— Τί ἔχει τὸ χωρίον; — ἔχει σπίτια καὶ βρόδαις. — Τὰ χω-
ριά μας ἔχουν βρόδαις. — Ποῦς τρέχει εἰς τὸ χωρίον; — Τὸ παιδί
τρέχει ἐκεῖ. — Ποῦ κεῖται ἡ ἀγελάδα; — Κεῖται εἰς τὴν γωρίαν.
— Κεῖται εἰς τὴν γωρίαν τῆς βοσκῆς. — Ἡ ἀγελάδαις τρέχουν εἰς
τὴν βοσκήν. — Ποῖος κοιμάται; — Τὸ παιδί κοιμάται. — Ποῦ
κοιμάται; — Κοιμάται εἰς τὸ σπίτι. — Ἐσὺ δὲν κοιμάσαι; — Ἐγὼ

δεν κοιμῶμαι, ἀλλὰ τρέχω εἰς ταῖς βροχαῖς. — Εἶναι τὸ παιδί εἰς τὸ σπíti; — Δὲν εἶναι εἰς τὸ σπíti, ἀλλὰ εἰς τὸ χωριό.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Χλαῖνᾱ,
Ἡ χλαῖνᾱ,

Ταμπάρον, ἡ φλοκάτα.
Τὸ ταμπάρον.

Ἑρικός.		Δεῖκός.		Πληθυντικός.	
Ὄν.	χλαῖνᾱ	Ὄν. Αἰτ. Κλητ.	χλαῖνᾱ	Ὄν.	χλαῖναί
Γεν.	χλαῖνης	Γεν. Δοτ.	χλαῖναιν	Γεν.	χλαῖνων
Δοτ.	χλαῖνη			Δοτ.	χλαῖναις
Αἰτ.	χλαῖνᾱν			Αἰτ.	χλαῖνᾱς
Κλητ.	χλαῖνα			Κλητ.	χλαῖναί

1. Οὕτω κλίνονται σχεδὸν πάντα τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης κλίσεως, ὅσα πρὸ τοῦ α ἔχουσι καθε ἄλλο σύμφωνον ἐκτὸς τοῦ ρ.

2. Ὅσα δὲ εἰς τὴν γενικὴν τρέπουσι τὸ α εἰς η, ἔχουσιν αὐτὸ ἑρχό.

Ἄκανθα, ης.

Ἄγκάθι.

Ἡ ἄκανθα.

Τὸ ἀγκάθι.

Τῆς ἀκάνθης.

Τοῦ ἀγκαθιοῦ.

ῤίξα, ης.

Ἡ ῤίξα.

Ἑδρα, ας.

Καρέκλα, κάθισμα.

Ἡ ἑδρα.

Ἡ καρέκλα, τὸ κάθισμα.

Ἡ πέτρα, ας.

Ὁ βράχος.

Πέτραι.

Βράχοι.

Πύλη, ης.

Πόρτα, μεγάλη πόρτα, ἐξώπορτα.

Ἡ πύλη.

Ἡ ἐξώπορτα.

Ἡ (σύνδεσμος διαζευκτικός).

Ἡ, ἢ.

Οὐ, οὐδέ (οὐδ').

Δὲν—οὐδέ (οὐδ').

Οἰκία ἢ θύρα.

Σπίτι ἢ πόρτα.

Ποῦ ἐστὶν ὁ παῖς;

Ποῦ εἶναι τὸ παιδί;

Ἡ ἐν τῇ κόμῃ ἐστὶν ἡ αὐτοῦ.

Ἡ εἰς τὸ χωριὸν εἶναι ἡ αὐτοῦ.

Οὐκ ἐνταῦθα ἐστὶν οὐδ' ἐν τῇ κώμῃ. Δὲν εἶναι ἐδῶ οὐδ' εἰς τὸ χωριό.
 Ἡ βακτηρίαν ἢ σφαῖραν ἔχεις. Ἡ μπαρτῶνι ἢ σφαῖραν ἔχεις.
 Οὐ σφαῖραν οὐδὲ σφύραν ἔχουσι. Δὲν ἔχουν σφαῖραν οὐδὲ σφύρην.

Τε—τε (ἔχει τόσον σύντηξιν).

Τε—καί.

Καί—καί.

Καί—καί.

Σὺ τε καὶ ἐγώ.

Καὶ σὺ καὶ ἐγώ.

Ἡτε οἰκία καὶ ἡ νομή.

Ἔστι τε καὶ ἔχει.

Καὶ ἔστι, καὶ ἔχει.

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ.

Καὶ σὺ καὶ ἐγώ.

Τὸ σπῖτι καὶ ἡ βοσκή.

Καὶ εἶναι καὶ ἔχει.

Καὶ εἶναι καὶ ἔχει.

Καὶ τώρα, καὶ πάντοτε.

Σημείωσις. Τὸ τε — καὶ συνδέει στενωτέρον τοῦ καὶ — καὶ διότι διὰ τοῦ τε — καὶ ῥίπτεται ἡ κυριωτέρα δύναμις ἐπὶ τοῦ δευτέρου μέρους· τοῦ παρουσιαζομένου ὑπὸ τοῦ καί· διὰ δὲ τοῦ καί—καὶ τὰ διάφορα μέρη λαμβάνουσιν ἴσην ἀξίαν.

Νῦν τε καὶ ἀεὶ.

Καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ.

Καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ.

Τώρα καὶ πάντοτε.

Καὶ τώρα καὶ πάντοτε.

Καὶ τότε, καὶ τώρα, καὶ πάντοτε.

2 Τὸ τε εἶναι ἐγκλιτικὸν (ιδεὶ Εἰσχγ. 43)

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 9.

Χλαῖνα. — Ἡ χλαῖνά μου. — Ποῦ κεῖνται αἱ χλαῖναι ἡμῶν; — Αἱ χλαῖναι ἐν τῇ στοᾷ κεῖνται. — Ἡ ἐν τῇ στοᾷ κεῖνται, ἢ ἐν τῇ σκιᾷ τῆς θύρας. — Ποῦ εἰσιν αἱ ἄκανθαι; — Αἱ ἄκανθαι εἰσὶν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς νομῆς. — ἔχουσιν ἀκάνθας αἱ νομαί; — Οὐκ ἀκάνθας, οὐδὲ πέτρας ἔχουσιν αἱ νομαί. — Αἱ ἄκανθαι, ἢ αἱ ρίζαι. — Ἡ αἱ νομαί, ἢ αἱ πέτραι ἀκάνθας ἔχουσιν. — Αἱ νομαί ἀκάνθας καὶ πέτρας ἔχουσιν. — Ποῦ κεῖται ἡ βοῦς; — Ἡ ἐν τῇ πύλῃ κεῖται ἢ ἐν τῇ νομῇ. — Αἱ ρίζαι τῶν ἀκανθῶν ἐν ταῖς πέτραις εἰσὶν. — Ἔστι πέτρα ἐν τῇ πύλῃ. — Εἰσὶν ἔδραι ἐν ταῖς πύλαις. — Αἱ οἰκίαι ἔχουσι στοάς τε καὶ ἔδρας. — Καὶ στοαὶ καὶ ἔδραι. — Καὶ ρίζαι καὶ ἄκανθαι.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ. 9.

Τὸ ταμπάρον μου. — Ποῦ εἶναι τὸ ταμπάρον μου; — Εὐρίσκειται εἰς τὸ χαγιάτι. — Ποῖος ἔχει τὰ ταμπάρα; — Τὸ χορίτσι ἔχει καὶ τὰ ταμπάρα καὶ τὰς σφαῖρας. — Τὸ παιδί κοιμᾶται ἢ τρέχει; — Ἡ κοιμᾶται ἢ τρέχει. — Ποῖος τρέχει; — Ἡμεῖς καὶ ἐσεῖς.

— Τὸ παιδί ἢ τὸ κορίτσι κοιμᾶται ; — Δὲν κοιμᾶται τὸ παιδί οὐδὲ τὸ κορίτσι. — Εἶναι καὶ βράχοι καὶ καθίσματα εἰς τὴν βουκήν ; — Οἱ βράχοι ἔχουν καθίσματα. — Δὲν ἔχουν οἱ βράχοι (οὐχ αἱ πέτραι) καθίσματα, ἀλλὰ τὰ κίονια. — Δὲν κεῖνται (ἢ εὐρίσκονται) οἱ βράχοι εἰς τὸ χωρίον ; — Ἡ εἰς τὸ χωρίον κεῖνται ἢ εἰς τὴν βουκήν. — Εἰς τὸ χωρίον, ὅχι εἰς τὴν βουκήν. — Τί ἔχουν τὰ ἀγκάθια ; — Ρίζαις ἔχουν τὰ ἀγκάθια. — Τὰ σπῖτια τῶν χωρίων ἔχουν καὶ πόρταις καὶ ἐξόρτοις. — Ἐχουν καρδηλέρια ; — Ἐχουν καὶ καρδηλέρια καὶ στάμναις.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ὁ πατήρ.	Ὁ πατέρας, ὁ κύρης.
Ἡ μήτηρ.	Ἡ μητέρα, ἡ μάνα.
Ὁ πατήρ μου.	——
Ἡ μήτηρ μου,	——
Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου.	——
Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ.	——
Ἡ θρακτερία μου καὶ ἡ σφαῖρα.	Τὸ μπαζοῦνι μου καὶ ἡ σφαῖρά μου.
Ὁ τε παῖς τρέχει, καὶ ἡ παῖς.	Καὶ τὸ παιδί τρέχει καὶ τὸ κορίτσι.
Ὁ τε παῖς καὶ ἡ παῖς τρέχουσιν.	Καὶ τὸ παιδί καὶ τὸ κορίτσι τρέχουσιν.
Ἐγὼ καὶ ὁ παῖς τρέχουμεν.	Ἐγὼ καὶ τὸ παιδί τρέχουμεν.

Κανὼν συντάξεως. Ὅταν ἐν ῥῆμα ἔχη ὑποκείμενα διαφόρων προσώπων τὸ πρῶτον πρόσωπον νικᾷ τὸ δεύτερον (εἶναι ἐπικρατέστερον αὐτοῦ) καὶ τὸ δεύτερον νικᾷ τὸ τρίτον, οἶον.

Ἐγὼ καὶ σὺ τρέχουμεν.	——
Ἐγὼ καὶ ὑμεῖς τρέχουμεν.	Ἐγὼ καὶ ἐσεῖς τρέχουμεν.
Σὺ τε καὶ ὁ πατήρ σου τρέχετε.	Ἐσὺ καὶ ὁ πατήρ σου τρέχετε.
Ἑμεῖς τε καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν τρέχετε.	Ἐσεῖς καὶ ὁ πατήρ σας τρέχετε.
Ἐπὶ.	Ἐπάνω εἰς.
Ἐπὶ τοῦ, τῷ, τὸν (συντάσσεται καὶ μὲ Γεν. καὶ μὲ Δοτ. καὶ μὲ Αἰτ.)	

Σημείωσις. Τινὲς προθέσει· συντάσσονται μὲ μίαν μόνην πτώσιν, ἄλλαι μὲ δύο καὶ ἄλλαι μὲ τρεῖς.

Ἐπὶ τοῦ.	Ἐπάνω εἰς τόν.
Ἐπὶ τῆς οἰκίας.	Ἐπάνω εἰς τὸ σπίτι.
Ἐπ' οἰκίας.	Ἐπάνω εἰς (ἐνα) σπίτι.

Ἐφ' ἔδρας.

Ποῦ κεῖται ἡ σφαῖρα.

Ἐφ' ἐστίας κεῖται.

Κεῖται ἐπὶ τῆς ἐστίας.

Ἐπάνω εἰς (μῖαν) καρτέκλαν.

Ἐπάνω εἰς (ἕνα) ὀτζάκι κεῖται.

Κεῖται ἐπάνω εἰς τὸ ὀτζάκι.

2. Σημειώσεις. Ἐπὶ πρὸ συμφώνου, ἔπ' πρὸ φωνήεντος; φιλουμένου, καὶ ἔφ' πρὸ φωνήεντος δασυνομένου.

Ἐπὶ τῆς οἰκίας.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἐπάνω εἰς τὸ σπίτι.

Μέσα εἰς τὸ σπίτι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ. 40.

Τίς ἐστὶν ἐν τῇ κώμῃ; — Ὁ πατήρ μου ἐστὶν ἐκεῖ. — Ἡ μήτηρ οὐκ ἐκεῖ ἐστὶν, ἀλλ' ἐνταῦθα. — Ἐνταῦθ' ἐστὶν ἡ μήτηρ μου, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖ. — Ποῦ κεῖται ἡ χλαῖνά μου; — Ἡ χλαῖνα ἐπὶ τῆς ἔδρας κεῖται. — Ποῦ κεῖνται ἡμῶν αἱ σφαῖραι; — Ἡ ἐπὶ τῆς πέτρας κεῖνται ἢ ἐν τῇ κρήνῃ. — Εἰσὶ πέτραι ἐν τῇ νομῇ; — Εἰσὶν ἐκεῖ καὶ πέτραι καὶ ἄκανθαί. — Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ εἰσὶν ἐν τῇ πόλει. — Ὁ πατήρ μου οὐ σφύρας ἔχει οὐδὲ σφαίρας. — Ἡ παῖς οὐ τρέχει ἐν τῇ σοφ' οὐδ' ἐν τῇ σκιᾷ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πετρῶν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ. 40.

Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ μου; — Ὁ πατήρ σας εἶναι εἰς τὸ χωρίον. — Ἡ μήτηρ σας ποῦ εἶναι; — Ἡ μήτηρ μας δὲν εἶναι εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' εἰς τὸ σπίτι. — Ἡ εἰς τὸ χαγιάτι εἶναι ἢ ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα. — Ἡ σφαῖρα εὐρίσκεται ἢ ἐπάνω εἰς τὴν ἐξώπορταν ἢ μέσα εἰς τὴν βρύσιν. — Τὸ μπαστοῦνί μου δὲν εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς τὸ ταμπάρον οὐδ' ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους. — Αἱ ρίξαι τῶν ἀγκυθιῶν εἶναι μέσα εἰς τοὺς βράχους. — Ἡ ἀγγελίδα κεῖται εἰς (ἐν) τὴν ἐξώπορταν. — Ποῖος κοιμᾶται; — Τὸ παιδί κοιμᾶται. — Ποῦ κοιμᾶται; — Ἐπάνω εἰς τὴν καρτέκλαν κοιμᾶται. — Ποῦ εἶναι τὸ χορίτσι; — Τρέχει εἰς τὸν ἴσκιον τοῦ χαγιατιοῦ. — Ἐσὺ δὲν τρέχεις; — Ὁχι.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Συνηρημένα τῆς πρώτης κλίσεως.

1. Ὄταν δύο φωνήεντα τῆς αὐτῆς λέξεως συγχωνευθῶσιν εἰς ἓν, ἡ συγχώνευσις των αὐτῇ ὀνομάζεται *συναίρεσις*.

2. Ὀνόματά τινα εἰς ἑα καὶ ἁα λήγοντα συναίρουσιν εἰς ὅλας των τὰς πτώσεις τὸ μὲν ἑα εἰς ῆ, τὸ δὲ ἁα εἰς ᾶ, οἷον

σुकѣа, сукѣ,
 ἢ сукѣ,

сукиа.
 ἢ сукиа.

Ἑνικός.		Δευτικός.		Πληθυντικός.	
Ὀν.	сук(ѣ̄)ѣ	Ὀν. Αἰτ. Κλιτ.	сукѣ	Ὁ.	сукѣѣ
Γεν.	сук(ѣ̄а)ѣс	Γεν. Δοτ.	сукѣѣн	Γ.	сукѣѣн
Δοτ.	сукѣѣ			Δ.	сукѣѣѣс
Αἰτ.	сукѣѣн			Λ.	сукѣѣѣс
Κλιτ.	сукѣѣ			Κ.	сукѣѣѣѣ

1. Τὸ ἐκ συναίρεσεως γινόμενον φωνήεν, ἐὰν τονίζεται, περισπᾶται· οἷον, сукѣа, сукѣѣ, сукѣаѣ, сукѣаѣѣ.

Κάθημαι.

Κάθηται.

Κάθηνται.

Ἢ κόρη.

Ἢ κοπέλλα, τὸ κορίτσι.

Τίνες;

Ποιοί;

Τι (ἐγκλιτ.)

Τίποτε, καὶ τι (ἀόρ.).

Οὐδέν.

Τίποτε (ἀρν.).

Πλὴν (συντάσσεται μὲ γενικήν).

Παρὰ, ξέχωρα.

Τί ἔχεις;

Ἐχω τι.

Ἐχω καὶ τι.

ἔχεις τι;

ἔχεις τίποτε;

Ὁ παῖς τι ἔχει.

Τὸ παιδί καὶ τι ἔχει ἢ ἔχει καὶ τι.

Οὐδὲν ἔχομεν.

Τίποτε δὲν ἔχομεν.

Οὐκ ἔχομεν οὐδέν.

Δὲν ἔχομεν τίποτε.

Οὐδὲν ἔχω πλὴν σφύρας.

Δὲν ἔχω τίποτε παρὰ (ένα) σφυρί.

Οὐδὲν πλὴν βακτηρίας.

Τίποτε ξέχωρα ἀπὸ ἑνα μπαρσούνι.

Τίς πλὴν σου;

Ποῖος ξέχωρα ἀπὸ ἐσένα.

Σημ. 1. Ἡ ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία τίς (ποῖος); τίνες (ποῖοι); δὲν ἐγκλίνεται ποτὲ, ἢ ἀόριστοι θίω; τι (τίποτε, κάτι) ἐγκλίνεται πάντοτε, καὶ τίθεται κατόπιν τῶν ἄλλων λέξεων.

Σημ. 2. Ἡ φράσις οὐκ ἔχει οὐδὲν περιέχει δύο ἀνθήσεις. Ὁ διπλασιασμός οὗτος τῆς ἀρνήσεως εἶναι συνήθης εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν.

Μυῖα, ἄς.

Μύγα.

Ἡ κεφαλή, ἦς.

Τὸ κεφάλι.

Ἐν τῇ χειρὶ.

Εἰς τὸ (μέσα εἰς τὸ) χέρι.

Τί ἔχεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς;

Τί ἔχεις ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι (σου);

Ἔχω μυῖαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἔχω μύγαν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι (μου).

Τί ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ;

Τί ἔχεις εἰς τὸ χέρι (σου);

Ἔχω τι ἐν τῇ χειρὶ.

Ἔχω κάτι εἰς τὸ χέρι (μου).

Τί ἔχει ὁ παῖς ἐν τῇ χειρὶ;

Τί ἔχει τὸ παιδί εἰς τὸ χέρι (του);

Σφυρὸν ἔχει ἐν τῇ χειρὶ.

Σφυρί ἔχει εἰς τὸ χέρι (του).

Σημ. 3. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία μου, σου, αὐτοῦ, κτλ. παραλείπεται, διότι ἐννοεῖται εὐκόλως.

Ἔσι μοι μυῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

) Εἶναι (μία) μύγα ἐπάνω εἰς τὸ κε-

Ἔσι μυῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

) φάλι μου.

Ἔσι μοι βακτηρία ἐν τῇ χειρὶ.

) Ἔχω (ἕνα) μπαρσούνι εἰς τὸ χέρι

Ἔσι βακτηρία ἐν τῇ χειρὶ μου.

) μου.

Πότε;

Τώρα.

Νῦν.

Ἀεὶ.

Πάντοτε.

Πότε τρέχει ὁ παῖς;

Πότε τρέχει τὸ παιδί;

Νῦν τρέχει, ἀεὶ τρέχει.

Τώρα τρέχει, πάντοτε τρέχει.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΘΡΙΚΟΝ 11.

Ἡ συκῇ. — Αἱ ρίζαι τῆς συκῆς. — Ποῦ εἰσιν αἱ συκαὶ; — Αἱ συκαὶ εἰσιν ἐν τῇ νομῇ. — Ἐχουσι συκὰς αἱ νομαὶ; — Οὐ συκὰς ἔχουσιν αἱ νομαὶ, ἀλλ' ἀκάνθας. — Τί ἔχει ἡ νομή; — Οὐδὲν πλὴν συκῶν καὶ πετρῶν. — Τίνες ἐπὶ τῶν πετρῶν κάθονται; — Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ μου ἐκεῖ κάθονται. — Ποῦ κάθεται ἡ κόρη; — Ἐν τῇ στοᾷ

κάθεται ἐπὶ τῆς ἐδρας. — Τί ἐν τῇ χειρὶ ἔχει; — Οὐδὲν ἔχει πλὴν τῆς χλαίνης. — Ποῦ κάθεται ἡ μῦα; — Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. — Ὁ παῖς οὐκ ἔχει οὐδὲν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πλὴν μύας. — Πότε τρέχει ὁ παῖς; — Καὶ νῦν καὶ ἀπὸ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 11.

Τί ἔχει τὸ παιδί; — Ἐχει κάτι. — Τί ἔχει εἰς τὸ χέρι (του); — Ἐχει σφαῖραν εἰς τὸ χέρι (του). — Τί ἔχει ὁ πατήρ μου εἰς τὸ χέρι (του); — Τὸ κορίτσι ἔχει μύγαν ἢ εἰς τὸ χέρι (της) ἢ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι (της). — Ὅχι ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι (της), ἀλλὰ εἰς τὸ χέρι (της). — Ποῦ εἶναι τὸ κορίτσι; — Κάθεται εἰς τὸν ἴσιον. — Ποῦ κοιμᾶται; — Κοιμᾶται ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν. — Δὲρ κοιμᾶται, ἀλλὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν. — Ποῦ κάθεται τὸ παιδί; — Κάθεται ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους. — Πότε κάθεται ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους; — Τώρα. — Ἐχω μύγαν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου. — Ποῦ εὐρίσκεται (κεῖται) τώρα ἡ σφαῖρα; — Ἡ σφαῖρα; — Ἡ σφαῖρα τώρα εὐρίσκεται μέσα εἰς τὴν βόσκη. — Ποῦ τρέχει τὸ παιδί; — Τὸ παιδί τρέχει πάντοτε μέσα εἰς τὸ σπῖτι. — Τί ἔχει ἡ βοσκή; — Ἡ βοσκή συκιάς καὶ ἀγκάθια ἔχει. — Ποῦ εἶναι εἰς τὴν βοσκήν; — Τί ἔχεις εἰς τὸ χέρι σου; — Δὲρ ἔχω τίποτε ξέχωρα ἀπὸ (ἐν) μαστοῦνι.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Ὄνόματα ἀρσενικά τῆς πρώτης κλίσεως εἰς ας

Νεαρῖας, νέος, παλληκάρι.
Ὁ νεαρίας, ὁ νέος, τὸ παλληκάρι.

Ἐρικός.		Δουικός.		Πληθυντικός.	
Ὄν.	νεανίᾱς	Ὄν. Αἰτ.	Κλιτ. νεανίᾱ	Ὄν.	νεανίαι
Γεν.	νεανίου	Γεν. Δοτ.	νεανίαιν	Γεν.	νεανίων
Δοτ.	νεανία			Δοτ.	νεανίας.
Αἰτ.	νεανίᾱν			Αἰτ.	νεανίᾱς
Κλιτ.	νεανίᾱ			Κλιτ.	νεανίαι

Τὰ εἰς ας καὶ ης ὀνόματα τῆς πρώτης κλίσεως εἶναι ἀρσενι-

καὶ καὶ σχηματίζουσι τὴν γενικὴν εἰς οὐ. Τὴν δὲ κατάληξιν ας ἔχουσι πάντοτε μακράν.

Ἡ γλῶσσά, ης.

(Ἀττικῶς) γλῶττα (1).

Ἡ μέλισσά, ης.

(Ἀττ.) μέλιττα.

Πίπτω.

Πέστω.

Ὅριστ. Ἐνεστ. πίπτω, πίπτεις, πίπτει, κτλ. ὡς τὸ ἔχω εἰς, εἰ, κτλ. πέμπω στέλλω, εἰς εἰ. κ.τ.λ.

Ἀπὸ (ἀπ', ἀφ', πρόθεσις.

Ἀπὸ τοῦ (συντάσσεται μόνον (Μακράν) ἀπὸ τόν
μὲ γενικὴν.)

Ἐξ ἐκ (πρόθεσις ἰδὲ Εἰσαγ.) Ἀπὸ, ἔξω ἀπό.

Ἐξ, πρὸ φωνήεντος ὡς ἐξ οἰκίας.

Ἐκ, πρὸ συμφώνου ὡς ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐκ τοῦ (συντάσσεται μόνον Ἀπὸ τόν, ἔξω ἀπὸ τόν.
μὲ γενικὴν).

Ἀπὸ τῆς οἰκίας.

(Μακράν) ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἀπὸ οἰκίας ἢ ἀπ' οἰκίας.

Ἀπὸ (ἕνα) σπίτι.

Ἀφ' ἑδρας.

Ἀπὸ (μίαν) καρέκλαν.

Ἐκ τῆς κόμης.

(Ἐξω) ἀπὸ τὸ χωριό.

Ἐξ ἀκάνθης.

Ἀπὸ ἀγκάθι.

Ἐκ τῆς οἰκίας.

(Ἐξω) ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἀπὸ κῆς οἰκίας.

(Μακράν) ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἐπὶ τῆς σοφίας.

Ἐπάνω εἰς τὸ κιόσκι.

Ἐν τῇ σοφίᾳ.

Μέσα εἰς τὸ κιόσκι.

Ἔστι τι.

Εἶναι κᾶτι (ἔχει τίποτε.)

Ἔστι τι;

Εἶναι τίποτε;

Οὐδέν ἐστι.

Τίποτε δὲν εἶναι.

Οὐκ ἔστιν οὐδέν.

Δὲν εἶναι τίποτε.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 12.

Ὁ νεανίας. — Οἱ νεανίαί. — Τί ἔχει ὁ νεανίας; — Γλῶσσαν ἔχει.
— Οἱ νεανίαί γλῶσσας ἔχουσι. — Ἡ γλῶσσα τοῦ νεανίου. — Τῶν νε-

(4) Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἦτο διηρημένη εἰς πολλὰς διαλεκτοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Ἀττικὴ, ἡ διάλεκτος τῶν Ἀθηναίων, ἦτο ἡ πλέον καλλιεργημένη, καὶ ἡ συνειθισμένη εἰς τὰ πλεῖστα εἴδη τῆς συγγραφῆς.

ανιών αἱ γλῶσσαι. — Ὁ νεανίας γλῶσσαν ἔχει ἐν τῇ κεφαλῇ. — Ποῦ εἰσιν αἱ μέλισσαι; — Αἱ μέλισσαι εἰσιν ἐν τῇ νομῇ. — Ὁ παῖς μέλισσαν ἔχει ἐν τῇ χειρὶ. — Οὐκ ἔχει ὁ παῖς μέλισσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς; — Οὐ, ἀλλ' ἡ κόρη μύϊαν ἐν τῇ χειρὶ ἔχει. — Μέλισσα κάθεται ἐπὶ τῆς ἀκάνθης. — Πίπτω. — Τίς πίπτει; — Ἡμεῖς πίπτομεν. — Ἡ σφαῖρα πίπτει ἀπὸ τῆς ἐδρας. — Ἡ βοῦς τρέχει ἐκ τῆς νομῆς. — Αἱ κόραι ἐκ τῆς σοῆς τρέχουσιν. — Ἡμεῖς πέμπομεν. — Γίνα πέμπομεν; — Ὁ πατήρ τὸν νεανίαν πέμπει. — Ἡ μήτηρ τὴν κόρην ἐκ τῆς πόλεως πέμπει. — Αἱ μέλισσαι ἀεὶ αὐτοῦ κάθονται.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ.

Τὸ παιδί τρέχει ἀπὸ (ἐκ) τοῦ σπιτιοῦ. — Τὰ κορίτσια κάθονται εἰς τὸ σπῆν. — Εἰς τὴν ἐξώπορταν, ὅχι εἰς τὸν ἴσκιον τοῦ σπιτιοῦ. — Ποῖον στέλλει ὁ πατήρ μου; — Στέλλει ἢ τὸ παλιολογίον ἢ τὸ κορίτσι. — Ποῖον στέλλει ἀπὸ (ἐκ) τοῦ χωρίου; — Στέλλει τὸ παλιολογίον. — Ἡ ἀγγελία τρέχει ἀπὸ τοῦ χωρίου. — Τί ἔχει τὸ παιδί ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του; — ἔχει μύϊαν ἢ μέλισσαν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του. — Τί ἔχει εἰς τὸ χεῖρ του; — ἔχει ἢ σφαῖρην ἢ σφαῖραν. — Ποῦ εὐρίσκεται (κεῖται) τὸ σφαῖρ; — Τώρα εὐρίσκεται (κεῖται) ἐπάνω εἰς τὸ ὄστρακον. — Ποῦ κάθεται ἡ μέλισσα; — Ἡ μέλισσα πάντοτε ἐπάνω εἰς τὴν συκιάν κάθεται. — Ποῖος στέλλει; — Καὶ ἐγὼ καὶ σὺ στέλλομεν. — Τί πέμπει; — Δὲν πέμπει τίποτε.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ὄνόματα ἀρσενικὰ τῆς πρώτης κλίσεως

εἰς τῆς.

Ὁ κλέπτης.

Ἑρικός.	Δοῦκος.	Πληθυντικός.
Ὄν. κλέπτης	Ὄν. Αἰτ. Κλιτ. κλέπτῃ	Ὄν. κλέπται
Γεν. κλέπτου	Γεν. Δοτ. κλέπταιν	Γεν. κλεπτῶν
Δοτ. κλέπτῃ		Δοτ. κλέπταις
Αἰτ. κλέπτῃν		Αἰτ. κλέπτῃς
Κλιτ. κλέπτῃ		Κλιτ. κλέπται

Ὁ τεχνίτης, ου

Ὁ ἐργάτης, ου

Ἡ ἐνικὴ κλητικὴ τῶν εἰς τῆς ἀρσενικῶν λήγει εἰς τῆς. Σχηματίζουσι δὲ αὐτὴν εἰς α βραχὺ τὰ εἰς τῆς, τὰ εἰς πῆς, τὰ ἐθνικὰ καὶ τὰ σύνθετα, οἷον ποιητῆς, ποιητά· κυνώπης, κυνώπα· Σκύθης, Σκύθα· οὕτω καὶ διβλιωπῶλα, παιδοτρίβα, γεωμέτρα, πατριάρχας, τελῶνα, εἰδωλολάτρα. Τὸ δεσπότης δὲ ἀναθιβά-
ζει τὸν τόνον, δέσποτα.

Ἄρτι (ἀρτ', ἀρθ'). Πρόθεσις συντασσομένη μὲ γενικήν.

Ἐγὼ ἀντὶ σοῦ.

Σὺ ἀντ' ἐμοῦ.

Βακτηρία ἀντὶ σφαίρας.

Ἡρεῖς ἀνθ' (ἢ ἀντι) ὑμῶν.

Σὺ τρέχεις ἀντ' (ἢ ἀντι) ἐμοῦ.

Πέμπω σὲ ἀντὶ τοῦ νεανίου.

Ἐγὼ ἀντὶς ἐσὺ.

Ἐσὺ ἀντὶς ἐγώ.

Μπαρτοῦνι ἀντὶς σφαῖρα, κτλ.

Ἡμεῖς ἀντὶς ἐσεῖς

Σὺ τρέχεις ἀντὶς ἐγώ.

Στέλλω ἐσένα ἀντὶς τὸ παλληκάρι.

Πλησίον.) Ἐπιρρήματα συντασ-

Ἐγγύς.) σύμμενα μὲ γενικήν.

Σιμὰ εἰς, κοντὰ εἰς.

Πλησίον τῆς κόμης.

Ἐγγύς τῶν πυλῶν.

Ἐκ τῶν πυλῶν.

Ἀπὸ τῶν πυλῶν.

Ἐπὶ τῶν πυλῶν.

Ἀντὶ τῶν πυλῶν.

Ἐν ταῖς πόλεις.

Πλὴν τῶν πυλῶν.

Πλησίον, ἐγγύς τῶν πυλῶν.

Κοντὰ εἰς τὸ χωριό.

Κοντὰ εἰς ταῖς ἐξώπορταις.

(Ἐξω) ἀπὸ ταῖς ἐξώπορταις.

(Μακράν) ἀπὸ ταῖς ἐξώπορταις.

Ἐπάνω εἰς ταῖς πόρταις.

Ἀντὶς ταῖς ἐξώπορταις.

(Μέσα) εἰς ταῖς πόρταις.

Ἐέχωρα ἀπὸ ταῖς ἐξώπορταις.

Πλησίον, κοντὰ εἰς ταῖς πόρταις.

Πόθεν;

Ἐκεῖθεν.

Ἐντεῦθεν.

Οἴκοι (δηλοῖ τὴν ἐν οἴκῳ γένεσιν).

Οἴκουθεν.

Οἴκαδε (δηλοῖ τὴν εἰς οἶκον κίνησιν).

Οὕτε (οὐτ', οὐθ').

Πόθεν; ἀπὸ ποῦ;

Ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀπὸ ἐδῶ.

Εἰς τὸ σπίτι.

Ἀπὸ τὸ σπίτι.

Εἰς τὸ σπίτι.

Πόθεν τρέχεις;

Τρέχω ἐντεῦθεν, ἐκεῖθεν.

Τρέχω ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ.

Οἷναδες τρέχω.
Οὔτε ἐνταῦθα οὔτε ἐκεῖ.

Εἰς τὸ σπῖτι τρέχω.
Οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐκεῖ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 13.

Τί ἔχει ὁ κλέπτης ἐν τῇ χειρί; — Ἐχει τὴν χλαϊνάν σου. — Οἱ κλέπτει τὰς χλαϊνας ἡμῶν ἔχουσιν. — Χλαϊνας ἀντὶ βακτηριῶν ἔχουσιν. — Πόθεν τρέχουσιν οἱ κλέπται; — Ἐκ τῆς οἰκίας τρέχουσιν. — Οἱ νεανίαι νῦν ἀπὸ τῶν κωμῶν τρέχουσιν. — Ὁ ἐργάτης καὶ ὁ τεχνίτης. — Οὐχ ὁ ἐργάτης ἀλλ' ὁ τεχνίτης. — Ἐργάται ἀντὶ τεχνιτῶν. — Τί ἔχει ὁ ἐργάτης ἐν τῇ χειρί; — Σφύραν ἀντὶ σφαίρας ἔχει. — Ὁ παῖς οἰκαδὲς τρέχει. — Ποῦ κεῖται ἡ χλαϊνὰ μου; — Πλησίον τῆς κρήνης κεῖται. — Πόθεν πέμπει σε ὁ πατήρ σου. — Οἰκοθεν πέμπει με. — Οὐκ ἐκεῖθεν οὐδὲ ἐνταῦθεν. — Οὔτε αὐτοῦ οὔτε ἐκεῖ. — Οὔτε ἐν τῇ κώμῃ οὔτε ἐν τῇ νομῇ. — Ἡ μέλιττα οὔτε ἐπὶ τῆς συκῆς κάθηται οὔτε ἐπὶ τῆς ἀκάνθης.

ΘΕΜΜΑ ΓΡΑΜΜΟΝ 13.

Καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ τεχνίτης. Ὁχι ὁ ἐργάτης, ἀλλ' ὁ τεχνίτης. — Ὁ τεχνίτης ὄχι ὁ ἐργάτης. — Ὁ τεχνίτης ἀντὶς ὁ ἐργάτης. — Ὁ ἐργάτης δὲν ἔχει τὴν στάμναν οὐδὲ ὁ τεχνίτης τὸ σφυρί. — Ἐχεις τὸ ταμπάρον μου ἢ τὸ σφυρί; — Δὲν ἔχω οὔτε τὸ ταμπάρον σου οὔτε τὸ σφυρί. — Ἀπὸ ποῦ τρέχει τὸ παιδί; — Ἀπὸ τοῦ σπῖτι. — Ὁχι ἀπὸ τοῦ σπῖτι ἀλλὰ ἀπ' ἐδῶ. — Ποῦ εἶναι τὸ σπῖτι. — Ποῦ κάθηται ἡ μητέρα σου; — Ἡ μητέρα μου κάθηται εἰς τὸ σπῖτι (οἴκοι). — Δὲν στέλλει ὁ πατήρ σας τὸ παλ.ληχάρι εἰς τὸ σπῖτι; — Ὁχι. Πόθεν στέλλει ὁ πατήρ σου τὸ παλ.ληχάρι; — Ἀπὸ τοῦ σπῖτι. — Ποῦ κεῖνται ἡ ἀρελάδες; — Κεῖνται εἰς μίαν [χωρίαν] τῆς βοσκῆς. — Εἶναι μεγάλη πορτα χωρὰ εἰς τὸ χωρίον; — Εἰαι. — Οὔτε θρύσαις οὔτε συκαῖς εἶναι εἰς τὸ χωρίον; — Δὲν εἶναι τίποτε εἰς τὸ χωρίον ἔξωφρα ἀπὸ σπῖτια.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Τίς ἐργάτης.
Τίνες ἐργάται.
Τίς οἰκία.
Τίνες οἰκίαι.

Ποῖος ἐργάτης.
Ποῖοι ἐργάται.
Ποῖον σπῖτι.
Ποῖα σπῖτια.

Ἡ ἐν τῇ κόμῃ οἰκία.	{	Τὸ σπῖτι τοῦ χωριοῦ (τὸ σπῖτι τοῦ
Ἡ οἰκία ἢ ἐν τῇ κόμῃ.	}	εἶναι εἰς τὸ χωριό.)
Ποία οἰκία;		Ποῦ σπῖτι;
Ἡ ἐν τῇ κόμῃ.		Τοῦ χωριοῦ (ποῦ εἶναι στὸ χωριό.)
Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ θύρα.	{	Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ (ἢ πόρτα τοῦ
Ἡ θύρα ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ.	}	εἶναι εἰς τὸ σπῖτι.)
Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ.		Ποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῖτι.
Τίνα νεανίαν πέμπεις;		Ποῖον παλληκᾶρι στέλλεις;
Πέμπω τὸν ἐν τῇ στοᾷ νεανίαν.	{	Στέλλω τὸ παλληκᾶρι ποῦ εἶναι εἰς
Πέμπω τὸν νεανίαν τὸν ἐν τῇ	}	τὸ χαγιάτι.
στοᾷ.		
Τὸν ἐν τῇ στοᾷ πέμπω.		Στέλλω ἐκεῖνον ποῦ εἶναι εἰς τὸ χαγιάτι.
Τίνας σφαῖραι;		Ποῖαι σφαῖραι.
Αἱ ἐπὶ τῆς ἑδρας σφαῖραι.	{	Αἱ σφαῖραι ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν
Αἱ σφαῖραι αἱ ἐπὶ τῆς ἑδρας.	}	καρέκλαν.
Αἱ ἐπὶ τῆς ἑδρας.		Ἐκεῖνα ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν.
Τίνας χλαῖνας ἔχομεν;		Ποῖα ταμπάρα ἔχομεν;
Τὰς πλησίον τῆς ἐστίας χλαῖνας ἔχομεν.		Τὰ ταμπάρα ποῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὸ ὀτζάκι ἔχομεν.
Τὰς χλαῖνας ἔχομεν τὰς πλησίον τῆς ἐστίας.		Ἐχομεν τὰ ταμπάρα ποῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὸ ὀτζάκι.
Τὰς ἐγγὺς τῆς ἐστίας ἔχομεν.		Ἐκεῖνα ποῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὸ ὀτζάκι ἔχομεν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 14.

Τίς ἔχει τὴν χλαῖνάν μου; — Ὁ κλέπτης ἔχει τὴν χλαῖνάν σου. — Τίνα χλαῖναν ἔχει; — Τὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας χλαῖναν ἔχει. — Ποῦ εἰσὶν αἱ βόες; — Τίνας βόες. — Αἱ ἐν τῇ νομῇ βόες; — Οὐχ αἱ ἐν τῇ νομῇ βόες ἀλλ' αἱ πλησίον τῆς κρήνης. — Αἱ ἐν τῇ κόμῃ οἰκίαι. — Οὐχ αἱ ἐν τῇ κόμῃ οἰκίαι, ἀλλ' αἱ ἐγγὺς τῆς κρήνης. — Αἱ πύλαι τῶν οἰκιῶν. — Αἱ πύλαι τῶν ἐν τῇ κόμῃ οἰκιῶν. — Τίνας συκᾶς ἔχετε; — Τὰς συκᾶς ἔχομεν τὰς ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς νομῆς. — Τὰς πλησίον τῆς κρήνης, οὐ τὰς ἐνταῦθα ἔχομεν. — Πόθεν τρέχετε; — Τρέχομεν οἰκοθεν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΥΟΝ 14.

Τὸ σφυρί. — Ποῖον σφυρί; | Τὸ σφυρί ποῦ εἶναι εἰς τὸ χεῖρ τοῦ ἐργάτου. — Ποῖον ταμπάρον ἔχεις; — Ἐλὼ ἐκεῖνο ποῦ εἶναι

ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν. — Ἐγὼ ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν, ὅχι ἐκεῖνο ποῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν θρόνον. — Οὔτε ἐκεῖνο ποῦ εἶναι (οὔτε τὴν) ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν ἔχω οὔτε ἐκεῖνο ποῦ εἶναι πλησίον εἰς τὴν συκίαν. — Ποίαν ἀγγελίδα ἔχεις; — Ἐκείνην ποῦ εἶναι εἰς τὴν βοσκήν. — Πότε στέλλει ὁ πατέρας τὸ παλληκάρι εἰς τὸ σπίτι; — Τώρα καὶ πάντοτε. — Ποῦ κάθηται ἡ μέλισσα. — Ἐπάνω εἰς τὴν συκίαν ποῦ εἶναι εἰς τὴν βοσκήν (ἐπὶ τῆς ἐν τῇ) κάθηται ἡ μέλισσα. — Ποῦ κοιμᾶται τὸ κορίτσι; — Ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν ποῦ εἶναι εἰς τὸ χαγιάτι κοιμᾶται. — Ποῦ εἶναι τὸ σφυρί; — Ἐπάνω εἰς τὸ ὀτζάκι ποῦ εἵναι εἰς τὸ σπίτι κεῖται.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Δευτέρα Κλίσις.

Ἡ δευτέρα κλίσις περιέχει ὀνόματα ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ λήγοντα εἰς *ος*, καὶ οὐδέτερα λήγοντα εἰς *ος*, καὶ τινὰ ἄττικά εἰς *ως* καὶ *ων*.

ος (καὶ *ως*) ἀρσενικά, ἐνίοτε δὲ καὶ θηλυκά.

ος (καὶ *ων*) οὐδέτερα.

ὁ κῆπος τὸ περιβόλι.

Ἑνικός.		Δυνικός.		Πληθυντικός.	
Ὀν.	κῆπος	Ὀν. Αἰτ. Κλητ.	κῆπω	Ὀν.	κῆποι
Γεν.	κῆπου	Γεν. Δοτ.	κῆποιον	Γεν.	κῆπων
Δοτ.	κῆπω			Δοτ.	κῆποις
Αἰτ.	κῆπον			Αἰτ.	κῆπους
Κλητ.	κῆπε			Κλητ.	κῆποι

Οὕτω καὶ ὁ ἔμπορος.

Ὁ πῖλος.

Ὁ ἵππος.

Θηλ. Ἡ ὁδός.

Ἡ χηλός.

Ὁ πραγματευτής.

Τὸ καπέλλον.

Τὸ ἄλογον.

Ὁ δρόμος.

Τὸ σεντούκι.

Σημ. Τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως περισσώσι τὴν γενικήν καὶ δοτικήν παντὸς ἀριθμοῦ, ὡς ὁ δὲ *ος*, ὁ δὲ *οῦ*, ὁ δὲ *ῶ*, ὁ δὲ *οῖν*, ὁ δὲ *ων*, ὁ δὲ *οῖς* χηλός, χηλοῦ, κτλ.

Εἰς, πρόσθεσις σημαίνουσα κί-
νησιν (ἄτονας).

Εἰς τόν (συντάσσεται με ἀι-
τιατικήν).

Εἰς τὴν οἰκίαν.

Πέμπω εἰς τὴν κώμην.

Ἀπὸ τοῦ.

Ἐκ (ἐξ) τοῦ.

Ἀντὶ τοῦ.

Ἐπὶ τοῦ.

Ἐν τῷ, ἐν τοῖς.

Εἰς τόν.

Πλησίον, ἐγγύς τοῦ.

Πλην τοῦ.

Ἐπὶ κινήσεως; { Ποῖ;
Ἐκεῖσε.
Δεῦρο.
Ἐνταυθοῖ.

Εἰς τὸ σπίτι.

Στέλλω εἰς τὸ χωριό.

Ἀπὸ τόν.

(Ἐξ) ἀπὸ τόν.

Ἀντὶς ὁ, ἡ τόν.

Ἐπάνω εἰς τόν.

(Μέσα) εἰς τὸν ἢ τὸ, (μέσα) εἰς τοὺς
ἢ τά.

Πλησίον, κοντὰ εἰς τὸν ἢ τὸ.

Ἐξωρὰ ἀπὸ τὸν ἢ τὸ.

Ποῦ; εἰς ποῖον μέρος;

Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

Οὕτω,

Ποῦ; — Πόθεν; — ἀπὸ ποῦ; Ποῖ; (ποῦ) εἰς ποῖον μέρος;

Ἐκεῖ. — Ἐκεῖθεν, (ἀπὸ ἐκεῖ). Ἐκεῖσε, (ἐκεῖ) εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐνταυθα, (ἐδῶ) Ἐντεῦθεν, (ἀπὸ ἐδῶ) Ἐνταυθοῖ, (ἐδῶ) εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

Αὐτοῦ — Δεῦρο, (ἐδῶ) — —

Ῥίπτω, εἰς κτλ.

Ῥίχνω.

Ποῦ ῥίπτεις τὴν σφαῖραν;

Ποῦ ῥίχνεις τὴν σφαῖραν;

Δεῦρο τὴν σφαῖραν ῥίπτουσι.

Ἐδῶ (εἰς τοῦτο τὸ μέρος) ῥίχνουν
τὴν σφαῖραν.

Πέμπω ἐκεῖσε.

Στέλλω ἐκεῖ (πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος).

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 43.

Τί ἔχεις ἐν τῇ χηλῷ; — Ἐχω ἐν τῇ χηλῷ τὴν χλαῖναν τοῦ ἐμπο-
ρου. — Οὐ τὴν χλαῖναν, ἀλλὰ τὸν πῖλον τοῦ ἐμπορίου ἔχεις. — Τί ἔ-
χου ἐν τῷ κήπῳ; — Συκὰς καὶ ἀκάνθας ἐν τῷ κήπῳ ἔχετε. — Οὐκ
εἰσι κρήναι ἐν τοῖς κήποις; — Ναί, ἐν τοῖς κήποις κρήναι εἰσιν. — Τί
ἔχουσιν οἱ ἔμποροι ἐν τοῖς πῖλοις; — Οὐδὲν ἐν τοῖς πῖλοις ἔχουσι πλὴν
τῶν κεφαλῶν. — Τίς κάθηται ἐπὶ τοῦ ἵππου; — Οἱ νεανίαι ἐπὶ τῶν

ἵππων κάθονται. — Τρέχει ὁ ἵππος ἐν τῇ ὁδῷ; — Οὐκ ἐν τῇ ὁδῷ, ἀλλ' ἐν τῇ νομῇ τρέχει. — Ὁ ἵππος εἰς τὴν ὁδὸν τρέχει. — Ποῦ τρέχουσιν οἱ ἵπποι; — Οὐ δεῦρο τρέχουσιν, ἀλλ' εἰς τὴν νομὴν τὴν πλησίον τῆς κόμης. — Οὐκ ἐκεῖσε, ἀλλὰ δεῦρο. — Ποῖ ῥίπτεις τὴν χλαῖναν (σου); — Τὴν τε χλαῖναν καὶ τὸν πῖλον εἰς τὴν χηλὸν ῥίπτω. — Ῥίπτω τὴν χλαῖναν ἀντὶ τῆς βακτηρίας. — Ἡ σφαῖρα πίπτει εἰς τὴν χηλόν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 15.

Ποῖος ἔχει τὸ καπέλλον σου; — Ὁ ἐργάτης ἔχει τὸ καπέλλον μου. — Δὲν ἔχει ὁ ἐργάτης (οὐκ ὁ ἐργάτης) τὸ καπέλλον σου, ἀλλ' ὁ τεχνίτης. — Ὁ τεχνίτης οὐτε τὸ καπέλλον ἔχει οὐτε τὸ ταμπάρον. — Τί ἔχει ὁ πραγματευτής; — Ὁ πραγματευτής ἔχει καὶ καπέλλα καὶ ταμπάρα. — Τί ἔχει τὸ παιδί ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του; — Τίποτε δὲν ἔχει ξέχωρα ἀπὸ καπέλλον. — Τί ἔχει εἰς τὸ (ἐν τῇ) κεφάλι του; — Τίποτε ξέχωρα ἀπὸ γλῶσσαν. — Ποῦ τρέχει τὸ ἄλογον; — Ἡ ἐδῶ τρέχει ἢ εἰς τὸν δρόμον. — Οὐτε ἐδῶ οὐτε εἰς τὴν βοσκήν. — Εἰς ποῖαν (εἰς τίνα) βοσκήν; — Εἰς ἐκείνην ποῦ εἶναι κοτὰ εἰς τὸ χωριό. — Ἡ σφαῖρα πέφτει εἰς τὸ περιβόλι. — Ἡ σφαῖρα κεῖται πλησίον εἰς τὴν βρόσιν. — Ἡ βρόσις ποῦ εἶναι; εἰς τὸ περιβόλι εἶναι; — Ὀχι, ἡ βρόσις δὲν εἶναι εἰς τὸ περιβόλι, ἀλλὰ μέσα εἰς τοὺς βράχους. — Τί ἔχει ἡ βοσκή; — Ἡ βοσκή δὲν ἔχει τίποτε ξέχωρα ἀπὸ βράχους, ἀγκάθια καὶ σκαῖς. — Ποῦ κάθεται τὸ παιδί; — Κάθεται ἐπάνω εἰς (ἐνα) ἄλογον. — Ποῦ κοιμᾶται τὸ κορίτσι; — Κοιμᾶται ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Συνέχεια τῆς δευτέρας κλίσεως.

Τὸ ῥόδον, τὸ τριαντάφυλλον (ἔνομ. οὐδ.).

Ἑνικός.		Δουικός.		Πληθυντικός.	
Ὄν.	ῥόδον	Ὄν. Αἰτ.	Κλητ. ῥόδω	Ὄν.	ῥόδῳ
Γεν.	ῥόδου	Γεν. Δοτ.	ῥόδου	Γεν.	ῥόδων
Δοτ.	ῥόδῳ			Δοτ.	ῥόδοις
Αἰτ.	ῥόδον			Αἰτ.	ῥόδῳ
Κλητ.	ῥόδον			Κλητ.	ῥόδῳ

Ὅτι καὶ τὸ ἴον.	Ὁ μενεξῆς.
τὸ μῆλον.	_____
τὸ δένδρον.	_____

Σημ. τὸ δένδρον ἔχει συνήθως πληθυντικὴν δοτικὴν δένδρεσιν ἀντὶ δένδρεος.

1 τὰ οὐδέτερα ἔχουσι τρεῖς πτώσεις ὁμοίας, τὴν ὀνομαστικὴν, αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν, καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν λήγουσιν εἰς α βραχύ. Ὁ κανὼν οὗτος ἐφαρμόζεται εἰς ὅλα τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπιθετα, τὰς ἀντωνυμίας καὶ τὰς μετοχάς.

Ὁ ἀγρός, οὔ.	τὸ χωράφι.
Ὁ διδάσκαλος, ου.	_____
Ἡ βιβλίος.	τὸ βιβλίον.
Ὁ μαθητής, οὔ.	_____
Ἡ μηλέα, ας.	Ἡ μηλιά.

Ἡ οὐδέτερα πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ, ἤτοι τὸ ὑποκείμενον, ἀπαιτεῖ εἰς τοὺς παλαιούς Ἕλληνας ἐνικὸν ῥήμα. Ἡ δὲ σύνταξις αὐτῇ ὀνομάζεται Ἀττικὴ σύνταξις ἢ συγῆμα Ἀττικόν, ὡς

τὰ ῥόδα ἔχει ἀκάνθας.	τὰ τριαντάφυλλα ἔχουν ἀγκάθια.
Ἔσιν ἴα ἐν τοῖς κήποις.	εἶναι μενεξῆδες εἰς τὰ περιβόλια.
τὰ μῆλα πίπτει.	τὰ μῆλα πέφτουν.

ἔτι.	Ἀκόμη.
οὐκέτι.	Ὅχι πλέον.
ἔτι πίπτει τὰ μῆλα;	ἀκόμη πέφτουν τὰ μῆλα;
οὐκέτι τρέχουσιν οἱ νεανῖαι.	δὲν τρέχουν πλέον τὰ παλληκάρια.
ἡμεῖς οὐκέτι πέμπομεν.	ἡμεῖς πλέον δὲν στέλλομεν (ἢ δὲν σέλλομεν πλέον).

Ἐνικ. αὐτόν (τόν).	Πληθ. αὐτούς (τούς). Ἀρσεν.
αὐτήν (τήν).	αὐτάς (τάς). Θηλυκ.
αὐτό (τό).	αὐτά (τά): Οὐδέτι.

Πέμπεις τὸν νεανίαν;	Στέλλεις τὸ παλληκάρι;
Πέμπω αὐτόν.	τὸ σέλλω.
τίς ἔχει τὸν πῖλόν μου;	Ποῖος ἔχει (ἢ κορτεῖ) τὸ κεπέλλον μου;

Ὅποις ἔχει αὐτόν.

Ὁὐκ ἔχει τὰς σφαίρας;

Ὁὐκ ἔχει αὐτάς.

Τίς ἔχει τὰ ῥόδα;

Ἡ κόρη ἔχει αὐτά.

Τὸ παιδί τὸ ἔχει.

Δὲν ἔχει τῆς σφαίρας;

Δὲν τῆς ἔχει.

Ποῖος ἔχει τὰ τριαντάφυλλα;

Τὸ κορίτσι τὰ ἔχει.

2. Σημειώσεις. Ἡ ἀντωνυμία αὐτόν, αὐτήν, κτλ. παραλείπεται συχνὰ εἰς τοὺς παλαιούς Ἑλλήνας, ὅταν εὐκόλως ἐννοῖται ἀπὸ τὴν συνέπειαν.

ἔχει ὁ παῖς τὸν πῖλον;

ἔχει (αὐτόν).

Οὐ πέμπει ὁ διδάσκαλος τὰς βίβλους;

Πέμπει αὐτάς.

ἔχει τὸ παιδί τὸ καπέλλον;

Τὸ ἔχει.

Δὲν στέλλει ὁ διδάσκαλος τὰ βιβλία;

Τὰ στέλλει.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 46.

Τίς ἔχει ῥόδον; — Ἡ κόρη ῥόδον ἔχει. — Αἱ κόραι ῥόδα τε καὶ ἴα ἔχουσιν. — Ἔστι ῥόδα ἐν τῇ χειρὶ τῆς κόρης. — Ἡ μέλισσα ἐπὶ τῶν ῥόδων κᾶθηται. — Ὁ ἀγρὸς οὔτε ῥόδα ἔχει οὔτε ἴα. — Ποῦ ἔστι τὰ δένδρα; — Τὰ δένδρα οὐκ ἐν τῷ κήπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀγροῖς ἔστιν. — Αἱ μηλαὶ ἔχουσι μῆλα. — Αἱ ἐν τῷ κήπῳ μηλαὶ μῆλα ἔχουσιν. — Οὐχ αἱ ἐν τῇ νομῇ μηλαὶ, ἀλλ' αἱ ἐγγὺς τῆς κρήνης μῆλα ἔχουσιν. — Οὐ τὰ ἴα, ἀλλὰ τὰ ῥόδα ἀκάνθας ἔχει. — Τίς ἔχει τὰς βίβλους; — Ὁ διδάσκαλος ἔχει αὐτάς. — Ὁ μαθητὴς οὐκέτι τὰς βίβλους ἔχει. — Τί ἔχει; — ἔχει σφαίρας ἀντὶ βίβλων. — Τίς πέμπει τὰ ἴα; — Ἡ κόρη πέμπει (αὐτά). — Τίς ἔχει τὸν πῖλόν μου. — Οὐχ ὁ ἔμπορος ἀλλ' ὁ κλέπτης ἔχει αὐτόν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 46.

Ἀπὸ ποῦ πέφτουν τὰ μῆλα; — Ἀπὸ τὰ δένδρα πέφτουν. — Δὲν πέφτουν μέσα εἰς τὴν βρύσιν; — Δὲν πέφτουν μέσα εἰς τὴν βρύσιν, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ καπέλλον μου. — Τί ἔχει τὸ παλληκάρι μέσα εἰς τὸ καπέλλον του; — ἔχει ἢ σφαῖραν ἢ βιβλία. — Τί ἔχει τὸ κορίτσι εἰς τὸ χέρι της; — ἔχει ἢ μενεξέδες ἢ τριαντάφυλλα. — Δὲν ἔχει τίποτε ξέχρωρα ἀπὸ τριαντάφυλλα. — ἔχει τριαντάφυλλα ἀντὶς μενεξέδες. — Ποῖος εἶναι εἰς τὸ περιβόλι. — Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μαθητὴς εἶναι τώρα εἰς τὸ περιβόλι. — Ποῖος ἔχει τὰ βιβλία; — Ὁ διδάσκαλος τὰ ἔχει. — ἔχει μῆλα ἀντὶς βιβλία. — Τί ἔχει ἀκόμη τὸ παλληκάρι εἰς τὸ χέρι του; — ἔχει ἀκόμη [ἔνα] βιβλίον εἰς τὸ χέρι του. — Ποῦ στέλλει ὁ πατέρας τὸ παλληκάρι;

— Τὸ στέλλει ἐδῶ. — Οὔτε εἰς τὸ χωράρι τὸ στέλλει οὔτε εἰς τὸ
χωρίδι. — Ποῦ κάθονται τὰ παλληκάρια; — Κάθονται μέσα εἰς τὰ
δένδρα. — Ποῦ κοιμᾶται τὸ κορίτσι; — Μέσα εἰς ταῖς μηλιάς.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἐπίθετα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως.

Τὰ ἐπίθετα τῆς πρώτης κλίσεως ἀνεξαίρετως, καὶ τῆς δευτέρας ὡς
ἐπὶ πλείστον ἔχουσιν τρία γένη καὶ τρεῖς καταλήξεις, ὡς καλός, ὠραίος,
εὐμορφος.

		Ἐνικός.	
	Ἄρσ.	Θηλ.	Οὐδ.
Ὄν.	καλός	καλή	καλόν
Γεν.	καλοῦ	καλῆς	καλοῦ
Δοτ.	καλῶ	καλῇ	καλῶ
Αἰτ.	καλόν	καλήν	καλόν
Κλητ.	καλέ	καλή	καλόν
		Δυϊκός.	
Ὄν. Αἰτ. Κλητ.	καλῶ	καλά	καλῶ
Γεν. Δοτ.	καλοῖν	καλαῖν	καλοῖν
		Πληθυντικός.	
Ὄν.	καλοί	καλαί	καλά
Γεν.	καλῶν	καλῶν	καλῶν
Δοτ.	καλοῖς	καλαῖς	καλοῖς
Αἰτ.	καλούς	καλάς	καλά
Κλητ.	καλοί	καλαί	καλά

Οὕτω καὶ ἀγαθός, ἡ, ὄν.
σοφός, ἡ, ὄν.
κευκός, ἡ ὄν.

κακός, ἡ, ὄν.
——
ἄσπρον.

1. Κανὼν Συντάξεως. Τὰ ἐπίθετα συμφωνοῦσι μὲ τὰ οὐσιαστι-
κάτων κατὰ γένος ἀριθμὸν καὶ πτώσιν, ὡσαύτως δὲ αἱ ἀντωνυμῖαι
καὶ αἱ μετοχαί.

Καλὸς πῆπος.
Λευκαὶ οἰκίαι.
Ῥόδον λευκόν.

Ὠραῖον περιβόλι.
Ἄσπρα σπίτια.
Τριαντάφυλλον ἄσπρον.

Διδάσκαλοι εἰσι σοφοί.
Χλαῖναν ἔχω καλήν.

—————
—————

2. Κανὼν συντάξεως. Ὅταν τὸ ὄνομα δὲν ἔχῃ ἄρθρον, τὸ ἐπίθετον δύναται ἀδιαρρόω· νὰ τεθῇ ἐμπρὸς ἢ κατόπιν, ὡς·

Λευκὸν ῥόδον.
Ῥόδον λευκόν.
ἔχω καλὰ ἱα.
ἱα καλὰ ἔχω.
ἱα ἔχω καλὰ, κτλ.

Ἄσπρον τριαντάφυλλον.
Τριαντάφυλλον ἄσπρον.
ἔχω καλοῦς μενεξέδες.
Μενεξέδες καλοῦς ἔχω.
Μενεξέδες ἔχω καλοῦς, κτλ.

3. Κανὼν συντάξεως. Ὅταν ὅμως ἔχῃ ἄρθρον, τὸ ἐπίθετον μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν δέχεται τὴν ἀκόλουθον σύνταξιν.

Ἡ καλὴ οἰκία.
Ἡ οἰκία ἡ καλὴ.
Οἰκία ἡ καλὴ.
Οἱ ἀγαθοὶ ἵπποι.
Οἱ ἵπποι οἱ ἀγαθοί.
Ἴπποι οἱ ἀγαθοί.

{ Τὸ ὠραῖον σπίτι.
{ Τὸ σπίτι τὸ ὠραῖον.
{ Τὰ καλὰ ἄλογα.
{ Τὰ ἄλογα τὰ καλὰ.

4. Κανὼν συντάξεως. Ὅταν τὸ ἐπίθετον δὲν ἀπαιτῇ ἔμφασιν, ἡ φυσικὴ θέσις αὐτοῦ εἶναι μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς παραδείγμασιν·

Ἡ λευκὴ οἰκία.
Οἱ ἀγαθοὶ ἔμποροι.

Τὸ ἄσπρον σπίτι.
Οἱ καλοὶ ἔμποροι.

5. Κανὼν συντάξεως. Ἀλλ' ἐὰν τὸ οὐσιαστικὸν ἀπαιτῇ ἔμφασιν δύναται νὰ τεθῇ πρῶτον, καὶ κατόπιν αὐτοῦ τὸ ἐπίθετον μετὰ τοῦ ἄρθρου, εἰς δὲ τὴν περίστασιν ταύτην τὸ ὄνομα εἰ μὲν εἶναι ὠρισμένον λαμβάνει τὸ ἄρθρον εἰ δὲ μὴ παραλείπει αὐτό.

Ἡ κόρη ἡ καλὴ.
Κόρη ἡ καλὴ.
Οἱ τεχνίται οἱ σοφοί.
Τεχνίται οἱ σοφοί.

{ Τὸ κορίτσι τὸ εὐμορφον.
{ Οἱ τεχνίται οἱ σοφοί.

Παραδείγματα.

Ἡ καλὴ οἰκία.
Οὐχ' ἡ καλὴ οἰκία, ἀλλ' ἡ λευκὴ οἰκία.

Τὸ ὠραῖον σπίτι.
Ὅχι τὸ ὠραῖον σπίτι, ἀλλὰ τὸ ἄσπρον σπίτι.

ἢ ἀγαθὴ, ἀλλ' οὐχ ἡ καλὴ παῖς. Τὸ καλόν, ἀλλ' ὅχι τὸ εὐμορφον
κορίτσι.

Οὐχ ἡ οἰκία, ἀλλ' ὁ κήπος ὁ καλός. Ὅχι τὸ σπίτι, ἀλλὰ τὸ περιβόλι τὸ
ὠραῖον.

Τότε ρόδον καὶ τὸ Ἴον τὸ λευκόν. Καὶ τὸ τριαντάφυλλον καὶ ὁ μενε-
ξές ὁ ἄσπρος.

Τὰ λευκὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα τὰ λευκά. Τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ οἱ
μενεξέδες οἱ ἄσπροι.

Ποῦ;

Ποῦ; εἰς ποῖον μέρος;

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 17.

Χλαῖνα λευκή. — Λευκὸς πῖλος. — Ὁ λευκὸς πῖλος. — Οὐχ ὁ λευ-
κὸς πῖλος, ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἡ λευκή. — Ὁ παῖς σφαῖραν ἔχει λευκὴν. —
Οἱ διδάσκαλοι ἔχουσι καλὰς βίβλους. — Ὁ σοφὸς διδάσκαλος βίβλους
ἔχει καλὰς τε καὶ ἀγαθὰς. — Ἡ καλὴ κόρη. — Οὐχ ἡ καλὴ κόρη,
ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ. — Οὐχ ἡ κόρη, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἀγαθός. — Ποῦ
εἰσιν αἱ καλαὶ κόραι; — Ἐν τῇ λευκῇ σοῦ κάθονται. — Οὐκ ἐν τῇ
λευκῇ σοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς λευκῆς. — Ποῦ κεῖται ἡ βακτηρία
σου; — Οὐκ ἐπὶ τῆς καλῆς ἑδρας τῆς ἐν τῇ πύλῃ κεῖται, ἀλλὰ πλη-
σίον τῆς κρήνης τῆς ἐν τῷ κήπῳ. — Ποῦ κεῖνται αἱ καλαὶ χλαῖναι
μου; — Ἐν γωνίᾳ κεῖνται τῆς λευκῆς χηλοῦ. — Πόθεν τρέχει ὁ ἵπ-
πος; — Ἐκεῖθεν τρέχει. — Τρέχει ἐκ τοῦ πλησίον τῆς κώμης ἀγροῦ
εἰς τὴν ὁδόν. — Τίς κάθεται ἐπὶ τοῦ ἵππου; — Ὁ νεανίας ἐπὶ τοῦ
ἵππου τάθεται. — Ποῦ πέμπει ὁ διδάσκαλος τὸν μαθητήν; — Εἰς τὴν
κώμην αὐτὸν πέμπει.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 17.

Σοφὸς νέος. — Εὐμορφον παιδί. — Εὐμορφον κορίτσι. — Εὐμορ-
φαις κοπέλλαις. — Ποῦ κάθεται ἡ εὐμορφον κοπέλλα; — Κάθεται
μέσα ὅτ' ἀνδρὰ εἰς τὸ (τοῖς ἐν τῷ) περιβόλι. — Ὅχι μέσα σ' ἐ-
κεῖνα ποῦ εἶναι εἰς τὸ (τοῖς ἐν τῷ) περιβόλι, ἀλλὰ μέσα σ' ἐκεῖνα
ποῦ εἶναι εἰς τὸ χωράρι ἢ τὴν βοσκήν. — Ποῦ κάθεται τὸ παλλη-
κάρι; — Ὅτε ἐδῶ κάθεται οὔτε ἐκεῖ. — Τὸ περιβόλι ἔχει ὠραίας
βρύσιν. — Ὁ διδάσκαλος τίποτε δὲν ἔχει ξέχωρα ἀπὸ καλὰ βιβλία.
— Ποῖον στέλλει ἐδῶ ὁ πατέρας; — Στέλλει ἐδῶ τὸν καλὸν ἐργά-
την ἢ τὸν σοφὸν τεχνίτην. — Ποῦ πέρτουν τὰ μῆλα; — Πέρτουν
μέσα εἰς τὴν ὠραίαν βρύσιν. — Ποῦ εἶναι ἡ εὐμορφον κοπέλλα; —
Κοιμᾶται εἰς τὸ περιβόλι. — Κοιτᾷ εἰς τὴν μητᾶν ἢ εἰς τὴν συ-

κίον; — Κοιτὰ εἰς τὴν μηδάν. — Ποῦ εἶνα' τὰ κορίτσια; —
Μέσα εἰς τὸ περιβόλι τοῦ σπιτιοῦ.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΘΝ.

Ἐπίθετα τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως.

Τὰ εἰς ος καθαρὸν (δηλαδή τὰ ἔχοντα φωνῆεν πρὸ τοῦ ος) ἐπίθετα
καὶ τὰ εἰς ρος σχηματίζουσι τὸ θηλικὸν εἰς ᾱ. Τὰ εἰς οος ὅμως σχη-
ματίζουσιν αὐτὸ εἰς η ἐκτὸς τῶν εἰς ρος, τὰ ὅποια σχηματίζουσιν αὐ-
τὸ εἰς α.

πλούσιος, ᾱ, ον.

Ἑνικός.			
	Ἀρσ.	Θηλ.	Οὐδ.
Ὄν.	πλούσιος	πλουσία	πλούσιον
Γεν.	πλουσίου	πλουσίας	πλουσίου
Δοτ.	πλουσίῳ	πλουσίᾳ	πλουσίῳ
Αἰτ.	πλούσιον	πλουσίαν	πλούσιον
Κλητ.	πλούσιε	πλουσία	πλούσιον
Δυϊκός.			
Ὄν. Αἰτ. Κλητ.	πλουσίῳ	πλουσίᾱ	πλουσιῷ
Γεν. Δοτ.	πλουσίῳιν	πλουσίαιν	πλουσίῳιν
Πληθυντικός.			
Ὄν.	πλούσιοι	πλούσιαι	πλούσια
Γεν.	πλουσίων	πλουσίων	πλουσίων
Δοτ.	πλουσίοις	πλουσίοις	πλουσίοις
Αἰτ.	πλουσίους	πλουσίας	πλούσια
Κλητ.	πλούσιοι	πλούσιαι	πλούσια

Ἡ γενικὴ πληθυντικὴ τοῦ θηλυκοῦ πλουσίῳν τονίζεται ἐπὶ τῆς πα-
ραληγούσης, ἀντὶ πλουσιῶν, διότι ἐπὶ τῆς ληγούσης τονίζεται μόνον
ἡ γενικὴ πληθυντικὴ τῶν οὐσιαστικῶν τῆς πρώτης κλίσεως, τῶν δὲ ἐπι-
θέτων περισπᾶται μὲν, ἐὰν τὸ ἀρσενικὸν αὐτῶν εἴηαι τρίτης κλίσεως,
τονίζεται δὲ ἐπὶ τῆς παραληγούσης, ἐὰν ᾖ τῆς δευτέρας, καθὼς εἴ-
ναι τὸ ἐπίθετον πλούσιος, ὅπερ ἔχει τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ὁμοίαν
μὲ τὴν τοῦ ἀρσενικοῦ.

Σκολιός, ἄ, ὄν.	Λοξός.
Μακρός, ἄ, ὄν.	Μακρός, μακρυνά, μακρύ.
Μικρός, ἄ, ὄν.	————
Ὁ ποταμός.	————
Ὁ δάκτυλος.	————
Ὁ ἄνθρωπος.	————
Ὁ πλούσιος ἔμπορος.	————
Μῆλον μικρόν.	————
Σκολιός ποταμός.	Λοξός ποταμός.
Μακρά ὁδός.	Μακρὺς δρόμος.

Ἡ ὁδός ἐστὶ σκολιά.	Ὁ δρόμος εἶναι λοξός.
Τὰ ἐν τῷ κήπῳ ῥόδα λευκά ἐστίν.	Τὰ τριαντάφυλλα ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν κήπον εἶναι ἄσπρα.
Οἱ νεκνίαι καὶ αἱ κόραι ἀγαθοί εἰσιν.	Τὰ παλληκάρια καὶ ἡ κοπέλαις εἶναι καλοί.
Ὁ ποταμός καὶ ἡ ὁδός εἰσι μακρά.	Ὁ ποταμός καὶ ὁ δρόμος εἶναι μακροί.

Κανὼν συντάξεως. "Όταν τὸ ἐπίθετον ἀνήκει εἰς ὀνόματα διαφόρων γενῶν, ἐὰν ᾖναι πρόσωπα, συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀρσενικόν, ἂν ὁμως ᾖναι πρόσωπον θηλικόν μὲ οὐδέτερον ὄνομα πράγματος συμφωνεῖ μὲ τὸ θηλυκόν. Ἄλλ' ὅταν τὰ διάφορα ὀνόματα σημαίνουνσι πράγματα τὸ ἐπίθετον δύναται νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ πλησιέστατον ὄνομα ἢ νὰ τεθῇ κατ' οὐδέτερον γένος πληθυντικῷ ἀριθμοῦ.

Παίζω, εἰς, εἰ, κτλ.

Ἦς (ἄτονον).

Οὕτως ἢ οὕτω.

Οὕτως, ὡς.

Οὕτω σοφός ὡς καὶ ἐγώ.

Οὕχ οὕτω σοφός ὡς καλός.

Ὡς ἐγὼ τρέχω οὕτω καὶ σὺ τρέχεις.

Ὡςπερ.

Οὕτω καί.

Ἦς — καθώς.

Ἔτσι.

Τόσον ὥσον.

Τόσον σοφός ὥσον ἐγώ.

Ὅχι τόσον σοφός ὥσον ὠραῖος.

Ὅπως ἐγὼ τρέχω ἔτσι τρέχεις καὶ σὺ.

Καθώς.

Ἔτσι καί.

Ὡςπερ πίπτει τὸ δένδρον οὕτω καί — Καθώς πέρτει τὸ δένδρον ἔτσι καί —
ται. ται.

Ὡςπερ σὺ, οὕτω καὶ ἐγώ.

Καθώς ἐσύ, ἔτσι καὶ ἐγώ.

Ἡ μέθη.	Τὸ μεθύσι.
Ἡ μανία.	Ἡ πρέλλα.
Ἡ ἀργία.	Τὸ ἀβαχαλίκι (τουρκ.) ἀκαμωσιά.
Ἀργία μήτηρ κακίας.	Ἡ ἀκαμωσιά εἶναι μήτηρ τῆς κακίας.

2 Σημείωσις. Τὸ συνδετικὸν εἰ μὴ πολλάκις παραλείπεται, ὅταν εὐκόλως δύναται νὰ ἐννοηθῇ.

Ἡ ἀρχή.	_____
Ἡ σοφία.	_____
Ὁ φόβος.	_____
Ὁ κύριος.	Κύριος, ἀφθέντης, ὁ Θεός.
Φκύλος, η, ον.	Κκύλος.
Φοβερός, ἄ, ὄν.	_____
Ἡ ζωή.	_____
Ἡ τελευτή.	Τὸ τέλος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 48.

Ἡ ὁδὸς ἐστὶ σκολιά. — Σκολιαί εἰσὶν αἱ ὁδοὶ αἱ ἐγγυὲς τοῦ ποταμοῦ.
— Ἡ ὁδὸς οὔτε οὕτω μακρὰ ἐστίν, οὔτε οὕτω σκολιά ὥς ὁ ποταμός.
— Ὁ ἵππος ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν νομὴν τρέχει. — Ἡ μέθη μικρὰ μανία ἐστίν. — Ἀργία μήτηρ κακίας. — Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. — Τοῖς φύλοις φοβερά ἡ τῆς ζωῆς τελευτή.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ.

Ὁ ἔμπορος εἶναι πλούσιος. — Ὁ τεχνίτης δὲν εἶναι τόσο πλούσιος ὅσον ὁ ἐργάτης. — Οἱ ἐργάται εἶναι σοφοί. — Δὲν εἶναι τόσο πλούσιοι ὅσοι σοφοί. — Ὁ νέος δὲν εἶναι εὐμορφος ἀλλὰ σοφός. — Ὅχι τόσο σοφός ὅσοι ὠραῖος. — Παίζετε (μέσα) εἰς τὰ περιβόλια; — Δὲν παίζομεν ἡμεῖς ἀλλὰ τὸ παιδί καὶ τὸ κορίτσι. — Ποῖος τρέχει ἀπὸ τὸν (ἐκ τοῦ) ποταμοῦ; — Ὁ ἄνθρωπος τρέχει ἀπὸ τὸν ποταμὸν εἰς τὸν λοξὸν δρόμον. — Ποία μύγα; — Ἐκείνη ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ ταμπάρον. — Ἐκείνη ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν δάκτυλό μου. — Ποία μέλισσα; — Ἐκείνη ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ τριαντάφυλλον. — Ποῖον στέλλει ὁ πατήρ σας εἰς τὸ χωρίον; — Πάντοτε τὸν σοφὸν νέον στέλλει. — Καθὼς στέλλει τὸν νέον ἔτσι στέλλει καὶ τὸν ἐργάτην. — Τὸ παλληκάρι οὔτε μέσα εἰς τὸν κήπον παίζει, οὔτε ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον κάθηται, ἀλλὰ ῥίπτει τὴν σφαῖράν του μέσα εἰς τὴν θύσαν. — Ποῦ εἶναι ἡ εὐμορφη κο-

πέλλα; — Κοιμᾶται. — Ποῦ κοιμᾶτε; — Κοιμᾶται ἐδῶ. — Ὅχι ἐδῶ, ἀλλὰ ἐκεῖ.

Μῆμα Δεκατὸν Ἐννατὸν.

Συνηρημένα τῆς δευτέρας κλίσεως.

Ὄνόματα τινὰ εἰς εὐς, οὐς, εὐρ καὶ οὐρ τῆς κλίσεως ταύτης συναιροῦνται, οἷον.

Ὁ ρόος, ὁ νοῦς.

Τὸ ὀστέον, τὸ κόκκαλον.

Ἑνικός.				
Ὄν.	νόος	νοῦς	ὀστέον	ὀστοῦν
Γεν.	νόου	νοῦ	ὀστέου	ὀστοῦ
Δοτ.	νόω	νῶ	ὀστέω	ὀστῶ
Λιτ.	νόον	νοῦν	ὀστέον	ὀστοῦν
Κλιτ.	νόε	νοῦ	ὀστέον	ὀστοῦν
Δυϊκός.				
Ὄν. Λιτ. Κλιτ.	νόω	νώ	ὀστέω	ὀστώ
Γεν. Δοτ.	νόοιν	νοῖν	ὀστέοιν	ὀστοῖν
Πληθυντικός.				
Ὄν.	νόοι	νοῖ	ὀστέα	ὀστᾶ
Γεν.	νόων	νῶν	ὀστέων	ὀστώων
Δοτ.	νόοις	νοῖς	ὀστέοις	ὀστοῖς
Λιτ.	νόους	νοῦς	ὀστέα	ὀστᾶ
Κλιτ.	νόοι	νοῖ	ὀστέα	ὀστᾶ

Οὕτω καὶ ῥόος, ῥοός.

Τὸ ῥεῦμα.

Κάρεον, καρούρ.

Κάνιστρον, πανέρι.

Σημ. 4 Ὁ δυϊκὸς νῶ καὶ ὀστώ τονίζεται ἀνωμάλως ἀντὶ νῶ, ὀστώ· τὸ δὲ κἀν εὐν συναιρούμενον καταβιβάζει τὸν τόνον του εἰς τὴν λήγουσαν παρὰ τὸν κανόνα, καὶ γίνεται κἀνοῦν ἀντὶ κἀνουν.

Ὁ νοῦς τοῦ νεανίου.

Ἐχω ὀσᾶ ἐν τῷ κανῶ.

Ἐχω κόκκαλα μέσα ᾗς καλᾶθι.

Θέσις τῆς γενικῆς.

Γενικὴ κτητική. (Ἰδε Μάθ. Β. 3.) Εἰς τὴν γενικὴν κτητικὴν ἡ ἔμ-
φρασις τίθεται κυρίως ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήματος.

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας

Τῆς οἰκίας ἡ θύρα.

Γενική επιθετική (ἡ προσδιοριστική). Ἐνταῦθα ἡ ἔμφρασις τίθεται κυρίως ἐπὶ τῆς γενικῆς ἢ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήτορος.

Ἡ τῆς οἰκίας θύρα

Ἡ θύρα ἡ τῆς οἰκίας.

Παραδείγματα.

Γεν. κτητ.

(α). Ἡ ἔμφρασις κυρίως ἐπὶ τοῦ κτήματος.

Τὸ κανοῦν τοῦ νεανίου.

Τὸ πανέρι τοῦ παλληκαριοῦ.

Οὐ τὸ κανοῦν τοῦ νεανίου, ἀλλ' ἡ ὄχι τὸ πανέρι τοῦ παλληκαριοῦ, σφαῖρα.

ἀλλ' ἡ σφαῖρα.

Ἦτε χλαῖνα καὶ ὁ πῖλος τοῦ ἀν- Καὶ τὸ ταμπάρον καὶ τὸ καπέλλον
θρώπου. τοῦ ἀνθρώπου.

Γεν. επιθετικ.

(β'). Ἡ ἔμφρασις κυρίως ἐπὶ τῆς γενικῆς τοῦ κτήτορος.

Ἡ τοῦ ἐμπόρου χλαῖνα.

Τοῦ ἐμπόρου τὸ ταμπάρον.

Οὐχ ἡ τοῦ ἐμπόρου χλαῖνα, ἀλλ' ὄχι τοῦ ἐμπόρου τὸ ταμπάρον, ἡ τοῦ τεχνίτου.

ἀλλὰ τοῦ τεχνίτου.

Ἡ τοῦ νεανίου σφαῖρα καὶ ἡ σφῶ- Τοῦ νέου ἡ σφαῖρα καὶ τὸ σφῶρι
ρα ἡ τοῦ ἐργάτου. τοῦ ἐργάτου.

Τὰ ῥόδα τοῦ κήπου.

Τὰ τριαντάφυλλα τοῦ περιβολιοῦ.

Οὐ τὰ ῥόδα τοῦ κήπου, ἀλλὰ τὰ ὄχι τὰ τριαντάφυλλα τοῦ περιβο-
δένδρα. λιοῦ, ἀλλὰ τὰ δένδρα.

Οὐ τὰ τοῦ κήπου δένδρα, ἀλλὰ τὰ ὄχι τοῦ περιβολιοῦ τὰ δένδρα, ἀλ-
λόδα τὰ τοῦ ἀγροῦ. λὰ τὰ τριαντάφυλλα τοῦ χω-
ραριοῦ.

Ὁ τε τοῦ ἀνθρώπου δάκτυλος καὶ Καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁ δάκτυλος καὶ
ὁ τοῦ νεανίου. τοῦ νέου.

Οὐχ ὁ τοῦ νεανίου δάκτυλος, ἀλλ' ὄχι τοῦ νέου ὁ δάκτυλος, ἀλλὰ τὸ
ἡ κεφαλή ἡ τοῦ ἐργάτου. κεφάλι τοῦ ἐργάτου.

Σημ. 2. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο παράδειγμα καὶ ὁ κτήτωρ καὶ τὸ κτῆμα εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλο τι.

Τίς σφαῖρα;

Ποία σφαῖρα;

Ἡ τοῦ νεανίου.

Τοῦ νέου.

Τίνα σφύραν ρίπτεις ;	Ποῖον σφυρὶ ρίχνεις ;
Ρίπτω τὴν τοῦ ἐμπόρου.	Ρίχνω τοῦ ἐμπόρου.
Τίνες ἵπποι τρέχουσιν	Ποῖα ἄλογα τρέχουν ;
Οὐχοὶ τοῦ διδασκάλου ἵπποι, ἀλλ'	Ὅχι τοῦ διδασκάλου τὰ ἄλογα,
οἱ τοῦ μαθητοῦ.	ἀλλὰ τοῦ μαθητοῦ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 49.

Τί ἔχεις ἐν τῷ κανῶ ; — Ὅσα ἔχω. — Τὰ ἐν τῷ κανῶ ὅσα λευκά ἐσι. — Ὁ τοῦ διδασκάλου νοῦς σιφός ἐστιν. — Οὐκ ἔχεις τὴν τοῦ ἐργάτου βακτηρίαν ; — Οὐ τὴν τοῦ ἐργάτου βακτηρίαν ἔχω, ἀλλὰ τὴν τοῦ πλουσίου ἐμπόρου. — Οὐ τὴν βακτηρίαν ἔχω τοῦ ἐργάτου, ἀλλὰ τὸν πῖλον. — Ἡ τοῦ ἐργάτου γλαῖνα οὐχ οὕτω λευκή ἐστιν ὡς ἡ τοῦ νεανίου. — Ὡς βί ἐν τῇ νομῇ ἵπποι τρέχουσιν, οὕτω τρέχουσι καὶ οἱ τοῦ ἐμπόρου ἵπποι. — Ἐσι καλὰ μῆλα καὶ ῥόδα ἐν τῷ κανῶ. — Πόθεν τρέχουσιν αἱ βόες ; — Ἐκ τοῦ ἀγροῦ εἰς τὸν ποταμὸν τρέχουσιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 49.

Ἄσπρο παρέρι. — Ἄσπρα παρέρια. — Τὰ παρέριά μας εἶναι ἄσπρα. — Τὰ παρέρια δὲν εἶναι τόσοι ἄσπρο ὅσοι τὰ κόκκαλα. — Τοῦ ἐμπόρου τὸ παρέρι δὲν εἶναι τόσοι ἄσπρο οὐδὲ τόσοι μικρὸν ὅσοι τοῦ τεχνίτου. — Τὸ χορίτσι ἔχει μικροὺς καὶ ἄσπρους μετεξέδες. — Ἐχετε τίποτε ; — Ἐχομεν κατὶ. — Τί ἔχετε ; — Δὲν ἔχομεν τίποτε ξέχωρα ἀπὸ κόκκαλα μέσα εἰς τὸ παρέρι. — Τί ἔχουν οἱ ρέοι μέσα εἰς τὸ παρέρι ; — Ἐχουν τριαντάφυλλα καὶ μετεξέδες ἀντὶς ρίζαις καὶ ἀγκάθια. — Μόγα ἀντὶς μέλισσα. — Τί ἔχει τὸ χορίτσι ; — Ἐχει τὸ ταμπάρον μου. — Ἐχει τοῦ ρέου τὸ ταμπάρον ; — Δὲν ἔχει τὸ ταμπάρον τοῦ ρέου, ἀλλὰ τὸ καπέλλον του. — (Ἐν) μῆλον πέφτει μέσα εἰς τὸ καπέλλον μου. — Ἀπὸ ποῦ πέφτει ; — Ἀπὸ τὴν μηλιάν. — Ποῦ κοιμᾶται τὸ παιδί ; — Ἐπ' αὐτῷ εἰς τὴν ἄσπρην καρέκλαν. — Ποῦ κεῖται ἡ ἀγελίδα ; — Κεῖται ἐπ' αὐτῷ εἰς τοὺς βράχους, πλησίον εἰς τὴν βρύσιν τοῦ χωραφιοῦ. — Ποῦ στέλλεις τὸν ἐργάτην ; — Τὸν στέλλω ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὴν βοσκήν καὶ ἀπὸ τὴν βοσκήν εἰς τὸ σπίτι. — Πότε τὸν στέλλεις ἐκεῖ ; — Καὶ τώρα καὶ πάντοτε.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ.

Ὁ ἀδελφός, οὔ.

Ἡ ἀδελφή, ἤ.

Ὁ υἱός, οὔ.

Ὁ χρόνος.

Τότε.

Πάλαι.

Ὁ καιρός.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅ παλαιὰ
χρόνια.

Ὁ νῦν χρόνος.

Ὁ χρόνος ὁ νῦν.

Οἱ τότε ἄνθρωποι.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ τότε.

Οἱ πάλαι νεανίαι.

Οἱ νεανίαι οἱ πάλαι.

Ὁ τωρινὸς καιρός.

Ὁ καιρὸς ὁ τωρινός.

Τοῦ καιροῦ ἐκείνου οἱ ἄνθρωποι.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Οἱ πρωτινοὶ νέοι.

Οἱ νέοι οἱ πρωτινοί.

Σημ. Τὰ ἐπιρρήματα συνοδεύμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου λαμβάνουσι δύναμιν ἐπι-
θέτου.

Τίνες ἄνθρωποι;

Οἱ πάλαι ἄνθρωποι.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ πάλαι.

Ἄνθρωποι οἱ πάλαι.

Τίνα ἵππον ἔχεις;

Ἐχὼ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ.

Ἐχὼ τὸν ἐν τῇ νομῇ.

Ποῖοι ἄνθρωποι;

{ Οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι.

{ Οἱ ἄνθρωποι οἱ παλαιοί.

Ποῖον ἄλογον ἔχεις;

Ἐχὼ τοῦ ἀδελφοῦ (μου).

Ἐχὼ ἐκείνον ποῦ εἶναι εἰς τὴν βο-
σκήν.

Τίνας ἵππους ἔχεις;

Τοὺς τοῦ ἐμπόρου ἔχω.

Τοὺς ἐκεῖ ἔχω.

Ποῖα ἄλογα ἔχεις;

Ἐχὼ τοῦ ἐμπόρου.

Ἐχὼ ἐκείνους ποῦ εἶναι ἐκεῖ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 20.

Ποῦ εἰσιν ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφή σου; — Ἐν τῷ κήπῳ εἰσίν. —
Οὐκ ἐν τῷ τοῦ ἀγαθοῦ ἐργάτου κήπῳ, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ πλουσίου ἐμπό-
ρου. — Ποῦ καθέδρει ὁ υἱός σου; — Ἐν τῇ σκιᾷ τῆς οἰκίας καθέδρει.
— Οὐκ ἐν τῇ τῆς οἰκίας σκιᾷ, ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ δένδρου. — Τίνα πέμ-
πει ὁ πατήρ σου εἰς τὴν κώμην; — Τὸν ἀγαθὸν υἱὸν πέμπει. — Τίνα
σφαῖραν ρίπτεις; — Τὴν ἐν τῇ σοῇ. — Τὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς ἐν τῇ
σοῇ. — Πότε ρίπτετε τὴν σφαῖραν; — Ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. — Οἱ νε-
ανίαι τὰς ἐν τῇ χαλῷ σφαίρας ρίπτουσιν. — Οὔτε τὰς ἐν τῇ χαλῷ ρί-

πρὸς αὐτοὺς ἐν τοῖς κανοῖς. — Ποῦ παίζετε; — Ἐνταῦθεν τοῦ ποταμοῦ. — Οὐκ ἐνταῦθεν, ἀλλ' ἐκεῖθεν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ 20.

Ποῖος ἔχει τὸ ὥραϊον μπαστόνι; — Ἡ ἀδελφή μου τὸ ἔχει (ἔχει αὐτήν). — Ὅχι ἡ ἀδελφή μου, ἀλλὰ τοῦ ἐμπόρου ὁ υἱός. — Ποῖον καπέλλον ἔχει τὸ παιδί; — Ἐχει τὸ καπέλλον τοῦ ἀδελφοῦ (του). — Δὲν ἔχει τὸ καπέλλον τοῦ ἀδελφοῦ (του), ἀλλὰ τὰ βιβλία (τὸν). — Ποῖαν στάμναν ἔχει ἡ ὥραία κοπέλλα; — Ἐκείνην ποῦ εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν. — Ποῖον καρδηλέρι βαστᾷ τὸ παιδί εἰς τὸ χέρι (τον); — Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ ὀτζάκι. — Ποῖους μενεξέδες ἔχει τὸ ὥραϊον κορίτσι; — Ἐχει τοὺς ὥραίους (ἐκείνους) ποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν κήπον. — Τίποτε δὲν εἶναι τόσο ὥραϊον ὅσον τὸ τριαντάφυλλον. — Ὅχι τὸ τριαντάφυλλον, ἀλλ' ὁ μενεξές. — Δὲν ἔχουν τίποτε μέσα εἰς τὰ παρέρια μας ἔξωρα ἀπὸ μενεξέδες. — Ἐχει βρούσιν τὸ σπῆτι; — Τὸ ἐδῶ σπῆτι δὲν ἔχει, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ εἶναι εἰς τὸ χωρίον ἔχει. — Ἐχουν ἀγκάθια οἱ μενεξέδες; — Οἱ μενεξέδες δὲν ἔχουν ἀγκάθια, ἀλλὰ τὰ τριαντάφυλλα. — Ποῖα τριαντάφυλλα; — Ἐκεῖνα ποῦ εἶναι εἰς τὸ περιβόλι. — Ὅχι ἐκεῖνα ποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτι; — Καὶ ἐκεῖνα ποῦ εἶναι εἰς τὸ σπῆτι.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἐμός, ή, όν (ἐκ τῆς ἐμοῦ).	Ἰδικός μου, ἰδική μου, ἰδικόν μου.
Σός, σή, σόν (ἐκ τῆς σοῦ).	Ἰδικός σου, ἰδική σου, ἰδικόν σου.
Ὁ φίλος, ου.	————
Φίλος μου.	————
Ἐμός φίλος, φίλος ἐμός.	Ἰδικός μου φίλος, φίλος ἰδικός μου.
Ὁ φίλος μου.	————
Ὁ ἐμός φίλος.	Ὁ ἰδικός μου φίλος.
Ὁ φίλος ὁ ἐμός.	Ὁ φίλος ὁ ἰδικός μου.
Ἐχεις τὴν χλαϊνάν μου;	Ἐχεις τὸ ταμπάρον μου;
Ἐχεις τὴν ἐμήν χλαϊναν;	Ἐχεις τὸ ἰδικόν μου ταμπάρον;
Οὐ τὴν σὴν χλαϊναν ἔχω, ἀλλὰ τὴν ἐμήν.	Δὲν ἔχω τὸ ἰδικόν σου ταμπάρον, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου.
Ὁ σός ἀδελφός, οὐχ ὁ ἐμός.	Ὁ ἰδικός σου ἀδελφός, οὐχ ὁ ἰδικός μου.

Ὁ ἐμός φίλος τοῦχ ὁ τοῦ διδασκάλου. Ὁ ἰδικός μου φίλος ὄχι τοῦ διδασκάλου.

Τίνος;

Τίνων;

Τίνος ἐστὶν ὁ ἵππος;

Ἐμός ἐστὶν.

Ὁ ἵππος σός ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἐμός. Τὸ ἄλογον εἶναι ἰδικόν σου, καὶ ὄχι ἰδικόν μου.

Τὴν τίνος ἔχεις βακτηρίαν;

Τὴν τίνος ἔχεις;

Ἐν τοῖς τίνων κήποις εἰσίν;

Ἐν τοῖς ἐμοῖς.

Ἐν τοῖς τῶν φίλων ἡμῶν.

Τίνος ἐστὶν ἡ σφαῖρα;

Ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἐστὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ.

Τοῦ ὑμῶν ἐστὶν.

Ἡ σφαῖρα ἐμή ἐστὶν, ἀλλ' οὐ τοῦ τεχνίτου. Ἡ σφαῖρα ἰδική μου εἶναι καὶ ὄχι τοῦ τεχνίτου.

Σημείωσις. Ἐάν ἡ ἐρώτησις ᾔηται αὖ Τίνος εἶναι τὸ πρᾶγμα ἢ ἡ γενικὴ τοῦ κτήτορος ἀρκεῖ· ἐάν δὲ τὸ «Εἰς ποῖον ἀνήκει» τίθεται δοτικὴ μετὰ τοῦ ἐστὶν ἢ τὸ ῥῆμα ἔχω μετὰ αἰτιατικῆν.

Τίνος ἐστὶν ἡ χλαῖνα;

Ἡ χλαῖνά ἐστὶ τοῦ ἐργάτου.

Τί ἐστὶ τῷ ἐργάτῃ;

Τί ἔχει ὁ ἐργάτης;

Ἐστὶ χλαῖνα τῷ ἐργάτῃ.

Ὁ ἐργάτης χλαῖναν ἔχει.

Τί ἔχετε καλόν;

ἔχετε τι καλόν;

Ἐστὶν ὑμῖν τι καλόν;

Οὐδὲν ἔχομεν καλόν.

Ἐστὶν ἡμῖν οὐδὲν καλόν;

ἔχετε καλὰ οἰκίας;

Καλὰ ἔχομεν.

Τὰς λευκάς ἔχομεν τὰς ἐν τῇ κώμῃ.

Τὰς ἐν τῇ κώμῃ λευκάς ἔχομεν.

Ποίου, ποιοῦ;

Ποιῶν, ποιῶν;

Ποινοῦ εἶναι τὸ ἄλογον.

Ἰδικόν μου εἶναι.

Τὸ ἄλογον εἶναι ἰδικόν σου, καὶ ὄχι ἰδικόν μου.

Ποινοῦ μπαστοῦνι ἔχεις;

Ποινοῦ ἔχεις;

Σὲ ποινοῦ περιβόλια εἶναι;

Εἰς τὰ ἰδικά μου.

Εἰς τῶν φίλων μας.

Ποινοῦ εἶναι ἡ σφαῖρα;

Εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Εἶναι τοῦ ἰδικοῦ μου ἀδελφοῦ.

Τοῦ ἐμπόρου εἶναι.

Ἡ σφαῖρα ἰδική μου εἶναι καὶ ὄχι τοῦ τεχνίτου.

Ποινοῦ εἶναι τὸ ταμπάρον;

Τὸ ταμπάρον εἶναι τοῦ ἐργάτου.

Τί εὐρίσκεται εἰς τὸν ἐργάτην;

Ταμπάρον εὐρίσκεται εἰς τὸν ἐργάτην, ἢ

Ὁ ἐργάτης ἔχει ταμπάρον.

Τί ἔχετε ὠραῖον;

ἔχετε τίποτε ὠραῖον;

Σὰς εὐρίσκεται τίποτε ὠραῖον;

Δὲν ἔχομεν τίποτε ὠραῖον.

Δὲν μὰς εὐρίσκεται τίποτε ὠραῖον;

ἔχετε ὠραία σπίτια.

ὠραῖα ἔχομεν.

Τὰ ἄσπρα ἔχομεν ποῦ εἶναι εἰς τὸ χωριό.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 24.

Ὁ ἀδελφός μου. — Ὁ ἐμός ἀδελφός. — Οὐχ' ὁ ἐμός, ἀλλ' ὁ σός ἀδελφός. — Στέλλω τὸν υἱόν εἰς τὸν ἀγρόν. — Τὸν τίνος υἱόν πέμπεις; — Οὐ τὸν ἐμὸν πέμπω, ἀλλὰ τὸν σόν. — Ἐν τοῖς τίνος κήποις παίζουσιν οἱ νεανίαί; — Ἐν τοῖς καλοῖς τοῖς τοῦ ἐμπορίου. — Οὐκ ἐν τοῖς ἐμοῖς οὐδὲ ἐν τοῖς σοῖς παίζουσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ διδασκάλου. — Τίνος εἰσὶν οἱ κῆποι οἱ ἐγγὺς τοῦ καλοῦ ποταμοῦ; — Ἡ ἐμοὶ εἰσιν, ἢ τοῦ σοφοῦ τεχνίτου. — Τίνος εἰσιν οἱ καλοὶ ἀγροί; — Οὐ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ εἰσιν, ἀλλὰ τοῦ σοῦ. — Ποῦ εἰσιν οἱ φίλοι ἡμῶν; Ἡ ἐπὶ τῶν πετρῶν ἢ ἐν ταῖς σοκῖς κάθονται. — Τί ἐστι τῷ φίλῳ μου; — Οὐδὲν τῷ φίλῳ σού ἐστι, πλὴν βακτηρίας καὶ μικρᾶς χηλοῦ. — Τί καλὸν ἔχεις; — Οὐδὲν καλὸν ἔχω οὔτε ἀγαθόν. — Οὐδὲν καλόν ἐστὶ μοι πλὴν ῥόδων καὶ ἰων. — Οὐκ ἔχει νοῦν ὁ νεανίας; — Σοφὸν νοῦν ἔχει. — Ἡ τοῦ μαθητοῦ γλῶσσα οὐχ οὕτω σοφὴ ἐστὶν ὡς ἡ τοῦ διδασκάλου.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 24.

Τί ἔχει ὁ νέος; — Τίποτε δὲν ἔχει ἐξέχωρα ἀπὸ μαστοῦντι. — Ποιοῦν μαστοῦντι ἔχει; — Ἐχει τὸ ἰδικόν μου. — Δὲν ἔχει τὸ ἰδικόν μου οὐδὲ τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ τοῦ σοφοῦ τεχνίτου. — Ἐχει ὁ διδάσκαλος καλὰ βιβλία; — Ὁ διδάσκαλος δὲν ἔχει τόσον καλὰ βιβλία ὅσον ὁ μαθητής. — Τί εὐρίσκονται εἰς τὸν μαθητήν; — Εὐρίσκονται εἰς τὸν μαθητήν καλὰ βιβλία καὶ καλὸς νοῦς. — Ἐχει ὁ τεχνίτης τίποτε ὥρατον; — Ἐχει κατὰ ὥρατον καὶ καλόν. — Τί ἔχει ὥρατον; — Τίποτε δὲν ἔχει ὥρατον, ἐξέχωρα ἀπὸ [ἔνα] μικρὸν σφυρί. — Δὲν εἶναι ἰδικόν μου τὸ σφυρί; — Δὲν εἶναι ἰδικόν σου, ἀλλὰ τοῦ φίλου σου. — Ποῦ κεῖται; — Κεῖται ἢ ἐπάνω εἰς τὸ ἀττάκι, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸ σεντοῦκι, ἢ πλησίον εἰς τὴν ὥραιαν σκυάρι.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐπίθετα συναυρούμενα τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας κλίσεως.

Χρόστος, α, or μεταγματομένος, χρυσός.

Ἑνικός.				
Ὀν.	χρόσ-τος, ἔα, εον.	χρυσός, ἦ, οῦν.		
Γεν.	χρυσ-έου, ἔα, ἔου.	χρυσού, ἦς, οῦ.		
Δοτ.	χρυσ-έω, ἔα, έω.	χρυσῶ, ῆ, ῶ.		

Αἰτ.	χρύσ-εον, ἐᾶν, εον.	χρυσοῦν, ἦν, οῦν.
Κλητ.	ἀμφίβουλος, ἐα, εον.	ᾶ, οῦν.

Δυνάμεις.

Ὀν. Αἰτ. Κλητ.	χρυσ-έω, ἐᾶ, έω.	χρυσώ, ᾶ, ώ.
Γεν. Δοτ.	χρυσ-έοιν, ἐαίν, εοίν.	χρυσοῖν, αῖν, οῖν.

Πληθυντικοί.

Ὀν.	χρύσ-εσι, εσι, εᾶ.	χρυσοῖ, αῖ, ᾶ.
Γεν.	χρυσ-έων, έων, έων.	χρυσῶν, ῶν, ῶν.
Δοτ.	χρυσ-έοις, έις, έοις.	χρυσοῖς, αῖς, οῖς.
Αἰτ.	χρυσ-έουσ, ἐᾶς, εᾶ.	χρυσους, ᾶς, ᾶ.
Κλητ.	χρύσ-εσι, εσι, εᾶ.	χρυσοῖ, αῖ, ᾶ.

Οὕτω καὶ ἀργύρ-εος, ἐᾶ, εον, ἀσημένιος, κτλ.

Συνηρ. ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν.

πορφύρεος, ἐᾶ, εον. κόκκινος, κτλ.

Συνηρ. πορφυροῦς, ᾶ, οῦν.

Σημ. 4. Ὅταν τὰ συνηρημένα τῆς δευτέρας κλίσεως ἔχωσι ρ πρὸ τῶν συναιρουμένων φωνηέντων, συναιροῦσιν ὅλον τὸν ἐνικὸν τοῦ θηλυκοῦ εἰς α ἀντὶ εἰς η, ἢ ἀργυρέα, ἀργυρᾶ.

Σημ. 2. Ὁ τονισμὸς τῶν ἐπιθέτων τοῦτων εἶναι ἀνώμαλος, ὥς

Χρύσεος,	χρυσοῦς,	ἀντὶ ὁμαλῶς χρύσεους.
Χρύσεια,	χρυσᾶ,	» » χρυσᾶ.
Χρυσέω,	χρυσώ,	» » χρύσει.
Ἀργύρεος,	ἀργυροῦς,	» » ἀργύρους, κτλ.

Ὁ χρυσὸς, οὔ.

Τὸ χρυσόφι, τὸ μάλαγμα.

Ὁ ἀργυρος, οὔ.

Τὸ ἀσημι.

Τὸ ποτήριον, ου.

Ἡ τράπεζα, ης.

Τὸ τραπέζι.

Χρυσοῦν ποτήριον.

Χρυσὸν (μαλαματένιο) ποτήρι.

Ἡ ἀργυρᾶ τράπεζα.

Τὸ ἀσημένιο τραπέζι.

Χλαῖναι πορφυραῖ.

Ταμπάρα κόκκινα.

Ἐπὶ (πρόθ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ.)

Ἐπάνω εἰς.

Ἐπὶ τοῦ (γεν.)

Ἐπάνω εἰς τόν.

Ἐπὶ τόν (αἰτ. ἐπὶ κινήσεως).

(Κατ') ἐπάνω εἰς τόν.

Ἡ χλαῖνα καίται ἐπὶ τῶν πετρῶν. Τὸ ταμπάρον εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους.

Τὰ μῆλα πίπτει ἐπὶ τὰς πέτρας. Ὡς μῆλα πέφτουν κατεπάνω εἰς τοὺς βράχους.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης. } Ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν.
Ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

Ἡ σφαῖρα κεῖται ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ σφαῖρα κεῖται ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ σφαῖρα πίπτει ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ἡ σφαῖρα πέφτει κατεπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Ἀπὸ τοῦ. (Μακρὰ) ἀπὸ τόν.

Ἐκ τοῦ. (Ἐξω) ἀπὸ τόν.

Ἀντὶ τοῦ. Ἀντὶς ὁ ἢ τόν.

Ἐπὶ τοῦ. Ἐπάνω εἰς τόν.

Ἐπὶ τόν. Κατεπάνω εἰς τόν.

Ἐν τῷ. (Μέσα) εἰς τόν.

Εἰς τόν. Εἰς τόν.

Σημ. 5. Τὸ ΕΠΙ ΤΟΝ διαφέρει ἀπὸ τὸ ΕΠΙ ΤΟΥ ὡς τὸ Εἰς ΤΟΝ ἀπὸ τὸ ΕΝ Τῷ, οἶον·

Ἐ σημαίνει τὴν ἐν τόπῳ στάσιν.

Εἰς » τὴν εἰς τόπον κίνησιν.

Ἐπὶ τοῦ » τὴν ἐπὶ τόπου στάσιν.

Ἐπὶ τόν » τὴν ἐναντίον τινὸς κίνησιν ἢ καὶ τὴν ἐχθρικήν.

Ἐπὶ τῆς χηλῶς. Ἐπάνω εἰς τὸ σεντοῦκι.

Ἐν τῇ χηλῶς. Μέσα εἰς τὸ σεντοῦκι.

Ἐπὶ τὴν χηλόν. Κατεπάνω εἰς τὸ σεντοῦκι.

Εἰς τὴν χηλόν. Εἰς τὸ σεντοῦκι.

Καλὴ χλαῖνά μου.

Ἐμὴ καλὴ χλαῖνα.

Ἡ πορφυρὰ χλαῖνά μου.

Τὸ κόκκινον ταμπάρον μου.

Ἡ ἐμὴ πορφυρὰ χλαῖνα.

Τὸ ἰδικόν μου κόκκινον ταμπάρον.

Οὐχ ἡ ἐμὴ πορφυρὰ χλαῖνα, ἀλλ' ἡ σή. Ὅχι· τὸ ἰδικόν μου τὸ κόκκινον ταμπάρον, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σου.

Τὸ ἐμὸν καλὸν ποτήριον χρυσοῦν ἐστίν. Τὸ ἰδικόν μου ὠραῖον ποτήριον εἶναι μπλαματένιο.

Σιδηροῦς.

Σιδερένιο.

Χαλκοῦς.

Χαλκωματένιο (μπακιρένιο).

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 22.

Ἰμὶν ἔσιν ἀργυρὰ τε ποτήρια καὶ χρυσᾶ, οὐχ ἡμῖν. — Χρυσοῦν κα-

νοῦν. — Οὐ χρυσὰ ἐστὶ τὰ κανῶ, ἀλλ' ἀργυρᾶ. — Τί ἔχει ὁ παῖς ἐν τῷ χρυσῷ κανῷ; — ἔχει καλὰ ἀργυρᾶ μῆλα. — ἔχει ἀργυρᾶς σφύρας καὶ χρυσὰ ποτήρια. — Οὐ τὰ ἐμὰ ποτήρια χρυσὰ ἐστὶν οὐδὲ τὰ σά, ἀλλὰ τὰ τῶν φίλων ἡμῶν. — Τί ἐστὶ τῷ ἐμπόρῳ; — ἔστι τῷ ἐμπόρῳ γλαῖνα πορφυρᾶ τε καὶ χρυσᾶ. — Ἡ σφαῖρα οὐ καίττει ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλὰ πίπτει ἐπὶ τὴν χηλόν. — Οἱ νεανίαί καθήνται ἐπὶ τῆς ἐδρας, ἢ ἐπὶ τὸν ἵππον τρέχουσιν. — Ὁ παῖς ῥίπτει τὴν σφαῖραν ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ 22.

Ὁ φίλος μου. — Ὅχι ὁ ἰδικὸς μου φίλος, ἀλλ' ὁ ἰδικὸς σου. — Καὶ ὁ ἰδικὸς μου φίλος καὶ τοῦ νέου. — Τί ἔχει ὁ πραγματευτής; — ἔχει κόκκινα ταμπάρα καὶ ἀσημέρια ποτήρια. — Τὰ ἀσημέρια ποτήρια δὲν εἶναι τόσον ὥραϊα ὅσον τὰ χρυσᾶ. — Ποιοῦν εἶναι τὸ μαλαματένιο ποτήρι; — εἶναι τοῦ πραγματευτῆ. — Οὔτε ἰδικόν μου εἶναι οὔτε τοῦ πραγματευτῆ, εἶναι τοῦ ἐργάτη. — εἶναι καλὰ τὰ κόκκινα ταμπάρα; — τὰ κόκκινα δὲν εἶναι τόσον καλὰ ὅσον τὰ ἄσπρα. — Ποῦ εἶναι ἡ σφαῖρα; — πέφτει ἐπάνω εἰς τὸ (ἐπὶ τὴν) τραπέζιν. — Ἡ σφαῖρα δὲν κεῖται ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζιν, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σερτουκι. — Τὰ μῆλα δὲν πέφτουν ἐπάνω εἰς τὸ παρέρι, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ παρέρι. — Τὰ ἄλογα πάντοτε τρέχουν ἢ μέσα εἰς τὸν (εἰς τὴν) δρόμον ἢ εἰς τὸν (ἐν τῇ) δρόμον. — Τὸ παιδί δὲν τρέχει ἐπάνω εἰς τὸ (ἐπὶ τῆς) σπίτι, ἀλλὰ εἰς τὸ (ἐπὶ τὴν) σπίτι. — Σᾶς εὐρίσκονται μαλαματένια ποτήρια; — Δὲν μᾶς εὐρίσκονται μαλαματένια ἀλλ' ἀσημέρια. — ἔχετε ἀσημέρια κερνηλέρια; — Δὲν ἔχομεν ἀσημέρια, ἀλλὰ σιδερένια καὶ μπακιρένια. — Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας μπακιρένια εἶναι; — Δὲν εἶναι μπακιρένια, ἀλλὰ σιδερένια.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τύπος ἄττικὸς τῆς δευτέρας κλίσεως.

Ὁ ταῶς.

Τὸ παγῶν.

Ἑνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ὄν. ταῶς	Ὄν. Αἴτ. Κλητ. ταῶ	Ὄν. ταῶ
Γεν. ταῶ	Γεν. Δοτ. ταῶν	Γεν. ταῶν
Δοτ. ταῶ		Δοτ. ταῶς
Αἴτ. ταῶν		Αἴτ. ταῶς
Κλητ. ταῶς		Κλητ. ταῶ

Οὕτω καὶ ἡ ἔως, ἡ αὐγὴ, τὰ χαράγματα· ἐκτὸς τῆς αἰτ. ἔω.

ὁ λαγῶς. ———

Τὸ ἀνώγειον. Τὸ ἀνωγι.

Ἑρκός.		Λυικός.	Πληθυντικός.	
Ὀν.	ἀνώγειον	Ὀν. Αἰτ. Κλητ. ἀνώγειω	Ὀν.	ἀνώγειω
Γεν.	ἀνώγειω	Γεν. Δοτ. ἀνώγειον	Γεν.	ἀνώγειων
Δοτ.	ἀνώγειω		Δοτ.	ἀνώγειως
Αἰτ.	ἀνώγειων		Αἰτ.	ἀνώγειω
Κλητ.	ἀνώγειων		Κλητ.	ἀνώγειω

Σημείωσις. Ἡ ἐνική γενική τοῦ τ α ὦ· δξύνεται ἀντὶ νὰ περισπᾶται. Τὸ δὲ ἀνώγειον προπαροξύνεται καθ' ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τοῦ ἀριθμοῦ, διότι ἐν ταύτῃ τὸ ω μετὰ τὸ ε ἰσοδυναμεῖ μὲ ο καὶ ἐπομένως εἶναι βραχύ.

Ἡμέρα, ᾱς.

Ἐσπέρα, ᾱς.

Μεσημβροῖᾱ ας.

Οὐρά, ᾱς.

Ὁ αἴλουρος.

Λαμβάνω.

Τὸ ἐσπέρας, τὸ βράδι.

Τὸ μεσημέρι.

Ὁ γάττος.

Παίρνω, πιάνω.

Πρὸ (πρόθεσις).

Πρὸ τοῦ (μὲ γενικ.)

Ἐμπρός, ἐμπροστὰ, πρὶν.

Ἐμπρὸς εἰς τόν.

Πρὸ τῆς πύλης.

Πρὸ τοῦ χρόνου.

Πρὸ ἐσπέρας.

Πρὸ τῆς ἔω.

Πρὸ ἡμέρας.

Πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ τοῦ.

Ἐκ τοῦ.

Ἀντὶ τοῦ.

Πρὸ τοῦ.

Ἐπὶ τοῦ.

Ἐπὶ τόν.

Ἐν τῷ.

Εἰς τόν.

Ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρταν.

Πρὶν τῆς ὥρας ἢ τοῦ καιροῦ.

Πρὶν τὸ ἐσπέρας.

Πρὶν τὰ χαράγματα.

} Πρὶν τῆς ἡμέρας, πρὶν ξημερώσει.

(Μακρὸν) ἀπὸ τόν.

(Ἐξω) ἀπὸ τόν.

Ἀντὶς ὁ ἢ τόν.

Ἐμπρὸς εἰς τόν, πρὶν τοῦ.

Ἐπάνω εἰς τόν.

(Κατ' ἐπάνω) εἰς τόν, ἢ ἐναντίον τοῦ.

(Μέσα) εἰς τόν.

Περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ ρήματος.

Εἰς τὸ τρίτον μᾶθημα εἰδομεν τί ὀνομάζεται ρῆμα ἐνεργητικὸν ἀμετάβατον καὶ μεταβατικόν.

Παθητικὸν δὲ ὀνομάζεται τὸ ρῆμα ὅταν ἐκφράζη ὅτι τὸ ὑποκείμενον δέχεται ἐνέργειαν προερχομένην ἀπὸ ἄλλου.

Οὐδέτερον δὲ ὅταν ἐκφράζη ὅτι τὸ ὑποκείμενον οὔτε ἐνεργεῖ οὔτε πύσχει.

Καὶ μέσον ὅταν ἐκφράζη ὅτι αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον ἐνεργεῖ καὶ αὐτὸ πύσχει.

Αἱ τοιαῦται ιδιότητες τῶν ρημάτων ὀνομάζονται διαθέσεις. Ἐπομένως αἱ διαθέσεις τῶν ρημάτων εἶναι τέσσαρες ἐνεργητικῇ, παθητικῇ, οὐδέτερᾳ καὶ μέσῃ.

Αἱ δὲ διαθέσεις τῶν ρημάτων διακρίνονται διὰ καταλήξεων, αἵτινες ὀνομάζονται φωναί.

Φωναὶ δὲ εἶναι δύο, ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ.

Ἡ μέση διάθεσις τῶν ρημάτων ἐκφράζεται διὰ τῆς παθητικῆς φωνῆς, ἡ δὲ οὐδέτερᾳ διὰ τῆς ἐνεργητικῆς, καὶ καποτε διὰ τῆς παθητικῆς.

Ὑπάρχουσιν ὅμως ρήματα ἐνεργητικὰ καὶ οὐδέτερα εἰς φωνὴν παθητικὴν· τὰ τοιαῦτα δὲ ὀνομάζονται ἀποθετικά καὶ εὐρίσκονται μόνον εἰς παθητικὴν φωνήν.

Ἔρχομαι (Ἀποθετικόν.)

Ἐρεστὼς τῆς Ὀριστικῆς.

Ἑνικός.		
1	ἔρχομαι	_____
2	ἔρχῃ	ἔρχεσσι
3	ἔρχεται	_____
Δυϊκός.		
1	ἔρχόμεθον	ἡμεῖς οἱ δύο ἔρχόμεθα
2	ἔρχεσθον	ἐσεῖς οἱ δύο ἔρχεσθε
3	ἔρχεσθον	ἐκεῖνοι οἱ δύο ἔρχονται
Πληθυντικός.		
1	ἔρχόμεθα	_____
2	ἔρχεσθε	_____
3	ἔρχονται	_____

Ἡ ἀγορά.

Ἐξ ἀγορᾶς.

Πότε ἔρχεσθε;

Πρὸ μεσημβρίας ἐρχόμεθα.

Ὁ παῖς αἰλουρον λαμβάνει.

Τὸ παῖζάρι, τὸ ταχισί.

Ἀπὸ τὴν ἀγορᾶν.

Ἐρχόμεθα πρὶν τὸ μεσημέρι.

Τὸ παιδί πιάνει γάττον.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 23.

Πόθεν ἔρχῃ, ἐξ ἀγορᾶς ἢ ἐκ τῆς οἰκίας; — Ἐκ τῆς οἰκίας. — Οὐχ ἔρχεται εἰς τὴν σοάν ἢ μήτηρ σου; — Οὐχ ἡ ἐμὴ μήτηρ ἔρχεται, ἀλλ' ἡ σή. — Ὁ ταῶς. — Ταῶ καὶ λαγῶ. — Οἷτε λαγῶ καὶ οἱ ταῶ. — Τί λαμβάνει ὁ παῖς; — Αἰλουρον λαμβάνει. — Ὑμεῖς οὐκ αἰλούρους, ἀλλὰ λαγῶς λαμβάνετε. — Οὐχ ἡμεῖς τοὺς λαγῶς λαμβάνομεν, ἀλλ' ὅ-
μεῖς. — Ἡμεῖς καὶ ὅμεῖς, πρὸ τῆς ἑω εἰς τὸ ἀνώγειον ἐρχόμεθα. — Οἱ φίλοι ἡμῶν πρὸ τῆς ἐσπέρας ἔρχονται. — Πότε πέμπει ὁ πατήρ τὸν υἱόν; — Πέμπει αὐτὸν πρὸ τῆς ἡμέρας. — Ἡ οὐρά τοῦ ταῶ. — Οὐχ ἡ οὐρά, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ τοῦ ταῶ. — Οὔτε ἡ τοῦ ταῶ οὐρά οὔτε ἡ τοῦ αἰλούρου. — Ἡ τοῦ αἰλούρου οὐρά οὐχ οὕτω καλὴ ἔστιν, ὡς ἡ τοῦ ταῶ. — Πρὸ τοῦ χρόνου. — Ὁ κλέπτης πρὸ τῆς ἑω ἔρχεται. — Αἱ βῆς; κείνται πρὸ τῆς πύλης. — Ἡ ἑως οὐχ οὕτω καλὴ ἔστιν ὡς ἡ ἐσπέρας.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 23.

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ὁ νέος; — Ὁ νέος ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀνώγειον. — Τὸ παγῶρι καὶ ὁ γάττος τρέχουν εἰς τὸ ἀνώγειον. — Πότε ἔρχεται ἡ ὥραία κοπέλλα; — Ὅχι πρὶν τὰ χαράγματα, ἀλλὰ πρὶν τὸ μεσημέρι. — Ποῦ στέλλει ὁ διδάσκαλος τὸν μαθητὴν πρὶν τὸ βράδυ; — Τὸν στέλλει εἰς τὸ χωρίον. — Εἰς ποῖον χωρίον; — Εἰς ἐκεῖνο ποῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν. — Τί πιάνει ὁ νέος; — Πιάνει λαγὸν καὶ παγῶρια. — Εἶναι ἡ οὐρά τοῦ λαγοῦ τόσον ὥραία ὅσον τοῦ παγῶριου; — Ἡ οὐρά τοῦ λαγοῦ δὲν εἶναι ὥραία. — Ποιοῦν εἶναι τὸ κόκκινον ταμπάρον; — Εἶναι ἰδικόν μου. — Δὲν εἶναι ἰδικόν μου, ἀλλὰ τοῦ καλοῦ νέου. — Ποιοῦν εἶναι τὸ ἀσημέντιον ποτήρι; — Ἰδικόν μου εἶναι. — Ποῦ κεῖται τὸ ἄλογον; — Ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώπορταν. — Ποῦ κάθεται ἡ καλαῖς κοπέλλαις; — Μέσῃ εἰς τὰ σπῖτια καὶ ὄχι ἐμπρὸς εἰς ταῖς πόρταις. — Ποῦ κοιμᾶται τὸ καλὸ τὸ παλληκάρει; — Εἰς τὸν ἴσκιον τοῦ χαγιατιοῦ. — Σὰς εὐ-
βλοκεται τίποτε (μὲ τὸ εἰρή;); — Μὰς εὐρίσκειται κατὶ. — Τί σὰς εὐρίσκε-
ται; — Μὰς εὐρίσκονται χρυσὰ ποτήρια καὶ ἀσημέντια καθημέριον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἐπίθετα δικατάληκτα (με δύο μόνον καταλήξεις)

τῆς δευτέρας κλίσεως.

Τὰ εἰς ος σύνθετα ἐπίθετα καὶ πολλὰ ἄλλα εἶναι μόνον δικατάληκτα, δηλαδή ἔχουσι μίαν κατάληξιν διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, καὶ μίαν διὰ τὸ οὐδέτερον.

Ἄλογος, χωρὶς νοῦν, χωρὶς λογικόν.

(Σύνθετον ἀπὸ α το γερητικόν καὶ λόγος).

Ἑνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ὀν. ἄλογος ἄλογον	Ὀν. Αἰτ. Κλητ. ἀλόγω	Ὀ. ἄλογοι α
Γεν. ἀλόγου	Γεν. Δοτ. ἀλόγοιν	Γ. ἀλόγων
Δοτ. ἀλόγω		Δ. ἀλόγοις α
Αἰτ. ἄλογον		Α. ἀλόγους α
Κλητ. ἄλογε ἄλογον.		Κ. ἄλογοι α

Οὕτω καὶ

Ὁ ἄδικος.

Ὁ ἔμπειρος.

Ὁ ἀθάνατος.

Ἐμπειρος (ἄξιος).

Ἡ ψυχὴ, ἡς.

Τὸ ζῶον, οὗ.

Ὁ ἰατρός, οὗ.

Ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν.

Ἡ ψυχὴ ἀθάνατόν ἐστιν.

Ὁ ἄνθρωπος ζῶν ἐστίν.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατον πράγμα.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶν.

Ποῖος, α, ον;

Κακός, ή, όν.

Ποῖος ἄνθρωπος;

Ποῖα ῥόδα ἔχει ἡ κόρη;

Τὰ ποῖα ἔχει;

Τὰ καλὰ ἔχει.

Τί λογής;

Τί λογής ἄνθρωπος;

Τί λογής τριαντάφυλλα ἔχει τὸ κορίτσι;

Ποῖα ἔχει;

Τὰ ὠραῖα ἔχει.

Σημ. Ἡ παῖς ἀναφερομένη εἰς τι, περὶ τοῦ ὁποίου πρότερον ἔγινε λόγος, λαμβάνει συνήθως τὸ ἔθρονον.

Γράφω, εἰς, εἰ, κτλ.

Ἡ ἐπιστολή, ἥς.

Τὸ γράμμα, ἡ γραφή, ἡ ἐπιστολή.

Πρὸς (πρόθεσις) σημαίνει διέ- Εἰς.
θυσιν πρὸς τινα ἢ πρὸς τι.

Πρὸς τοῦ, τῷ, τόν, (Συντάσσεται μὲ Γεν. Δοτ. καὶ Αἰτ.)

Πρὸς τόν. Εἰς τόν.

Πρὸς τίνα γράφεις;

Πρὸς σὲ γράφω.

Ἐμπῶ, ἔρχομαι πρὸς σέ.

Ἀπὸ τοῦ.

Ἐκ τοῦ.

Ἀντὶ τοῦ.

Πρὸ τοῦ.

Ἐπὶ τοῦ.

Ἐπὶ τόν.

Ἐν τῷ.

Εἰς τόν.

Πρὸς τόν.

Μειράκιον.

Ἀπαίδευτος.

Ἀνδράποδον.

Μ(ακράν) ἀπὸ τοῦ.

(Ἐξ) ἀπὸ τοῦ.

Ἀντὶς ὁ, τόν.

Ἐμπρὸς εἰς τόν, πρὶν τόν.

Ἐπάνω εἰς τόν.

Κατ' ἐπάνω εἰς τόν.

(Μέσα) εἰς τόν.

Εἰς τόν.

Παῖδι.

Ἀπρόκοφτος.

Σκλάβος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 24.

Ὁ ἄνθρωπος ζῶν ἐστίν. — Ἡ ψυχὴ ἀθάνατός ἐστιν. — Ὁ ἄνθρωπος ψυχὴν καὶ νοῦν ἔχει. — Ὁ ἵππος ζῶν ἄλογός ἐστιν. — Οὔτε οἱ ἵπποι οὔτε οἱ λαγῶ ψυχὰς ἔχουσιν. — Τὰ ἄλογα ζῶα οὐκ ἀθάνατά ἐστιν. — Ὁ ἀγαθὸς νεανίας δίκαιός ἐστιν; — Οὐκ ἐστὶν ἄδικος. — Πρὸς τίνα γράφετε; — Πρὸς ὑμᾶς. — Ποίαν ἐπιστολὴν γράφει ἡ κόρη; — Κολὴν γράφει. — Πρὸς τίνα πέμπει τὸν υἱὸν ὁ πατήρ; — Πρὸς τὸν σοφὸν διδάσκαλον. — Τί ἐστὶ μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον; — Μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον χρυσὸν ἐστὶν ἀνδράποδον.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 24.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ζῶον χωρὶς νοῦν. — Τί ἔχει ἡ κοπέλλα εἰς τὸ χεῖρ (της); — ἔχει γράμμα. — Ποῖος γράφει γράμματα.

εις ταῖς κοπέλλαις ; — Ἡ ὁ πατέρας (τοῦ) ἡ ἡ καλὴ μήτηρ — Δὲν γράφομεν ἡμεῖς (οὐχ ἡμεῖς . . .), ἀλλὰ ἐσεῖς. — Δὲν γράφετε ἐσεῖς (οὐχ ὑμεῖς . . .), ἀλλὰ οἱ πραγματευτάδες. — Ποῦ τρέχουν οἱ λαοί; — Εἰς τὰ χωράφια τρέχουν. — Τί παίρνει ὁ κλέπτης; — Παίρνει κόκκινα ταμπάρα. — Τί πίνει τὸ παλληκάρη; — Πίνει παρφία. — Τί λογῆς ἱατροὺν ἔχετε; — Ἐχομεν ἄξιον ἱατρον. — Ποῦ τρέχει ὁ γάττος; — Ὁ γάττος τρέχει εἰς τὸ ἀνῶγι πρὶν τὰ ξημερώματα. — Ποῦ εἶσαι; — Ἐδῶ εἶμαι. — Ποῦ στέλλεις τὸ κορίτσι; — Ἐκεῖ. — Ἀπὸ ποῦ ἔργεσαι; — Ἀπὸ τοῦ τσαροῦ. — Ἐχεις τίποτε ὥραϊον; — Τίποτε δὲν ἔχω ὥραϊον. — Ἡ ὥραία κοπέλλα ἔχει τίποτε ὥραϊον; — Ἐχει κατὶ ὥραϊον. — Τί ὥραϊον ἔχει; — Ἐχει ὥραϊους μερεξίδες καὶ τριαρτάφυλλα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Συνηρημένον ἐπίθετον τῆς δευτέρας κλίσεως.

Εὔνοας, εὔνους (ἐκ τοῦ εὖ, καλῶς καὶ νοῦς), φιλικός.

Ἐρικός.		Δουικός.		Πληθυντικός.	
Ὄν.	εὔνοος εὔνουον	Ὄν. Αἰτ.	Κλητ. εὔνω	Ὄν.	εὔνοι εὔνοα
Γεν.	εὔνου	Γεν. Δοτ.	εὔνουιν	Γεν.	εὔνων
Δοτ.	εὔνω			Δοτ.	εὔνοις
Αἰτ.	εὔνουον			Αἰτ.	εὔνοος εὔνοα
Κλητ.	εὔνου εὔνουον			Κλητ.	εὔνοι εὔνοα

Εὔνοος εἰμί σοι.

Σὲ ἔχω εἰς τὴν ἀγάπην μου.

Οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς εὔνοι εἰσίν. Οἱ ἀγαθοὶ εἶναι φίλοι τῶν ἀγαθῶν.

Μόνος, η, ον.

Μόνον (ἐπίρρημα).

Οὐ μόνον.

Οὐ μόνον — ἀλλὰ.

Οὐ μόνον — ἀλλὰ καί.

Μόνον οὐ.

Ὁ ἀγαθὸς μόνος σοφός.

Οὐ μόνον σοφός, ἀλλ' ἀγαθός.

Ὅχι μόνον.

Ὅχι μόνον — ἀλλὰ καί.

Ὅχι μόνον — ἀλλὰ καί.

Μόνον ὅχι σχεδόν.

Μόνος ὁ ἀγαθὸς εἶναι σοφός.

Ὅχι μόνον σοφός, ἀλλὰ καὶ καλός.

Οὐ μόνον πέμπει, ἀλλὰ καὶ ἔρχεται. Ὅχι μόνον στέλλει, ἀλλὰ καὶ ἔρ-
χεται.

Οὐ μόνον σὺ, ἀλλὰ καὶ ἐγώ. Ὅχι μόνον σὺ, ἀλλὰ καὶ ἐγώ.

Οὐ σὺ μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐγώ. Ὅχι ἐσὺ μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐγώ.

Μόνον αὐτοὶ σοφοί. Σχεδὸν σοφοί.

Σηγ. Εἰς πολλὰς περιστάσεις τίθεται ἡ τὸ ἐπὶ ῥῆμα μόνον ἢ τὸ ἐπὶ θεὸν μόνος, ὡς:

Οὐ μόνον ἡμεῖς. Ὅχι μόνον ἡμεῖς.

Οὐχ ἡμεῖς μόνοι. Ὅχι ἡμεῖς μόνοι.

Οὐχ ἡμεῖς μόνον. Ὅχι ἡμεῖς μόνον.

Πότερος, α, ον. Ποῖος ἀπὸ τοῦς δύο, ἀπὸ τὰς δύο,
ἀπὸ τὰ δύο.

Πότερος τρέχει, σὺ ἢ ὁ νεανίας; Ποῖος ἀπὸ τοῦς δύο τρέχει, ἐσὺ ἢ
τὸ παλληκάρι.

Πότερόν ἐστι λευκόν, τὸ ῥόδον ἢ τὸ Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, εἶναι ἄσπρον τὸ
ῖον; τριαντάφυλλον ἢ ὁ μενεξές.

Διπλαῖ ἐρωτήσεις.

Ἡ ἐρώτησις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὅταν ἐρωτῶμεν περὶ δύο πραγμάτων
ἀρχίζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ πότερον ἢ πότερα, τὰ ὁποῖα συγ-
χωνεύουν δύο ἐρωτήσεις εἰς μίαν, ὡς:

Πότερα τὴν χλαῖναν ἔχεις ἢ τὸν Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο; τὸ ταμπάρον
πίλοι; ἔχεις ἢ τὸ καπέλλον;

Πότερον ἔρχεται ἢ πέμπει; Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο; ἔρχεται ἢ στέλλει;

Πότερον ἐνταῦθα ἐστίν, ἢ οὐ; Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο; ἐδῶ εἶναι ἢ ὅχι;

Ὁ πλούτος, πληθὲ τὰ πλούτη. — — — — —

Ὁ τυφλός, οὐ. Ὁ στραβός.

Ὁ καὶ ἡ ὁδηγός, οὐ. Εκείνος τοῦ δείχνει τὸν δρόμον.

Ἡ τύχη, ης. — — — — —

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 25.

Πότερα τοῖς κακοῖς εὖνους εἶ, ἢ τοῖς ἀγαθοῖς; — Ἀεὶ εὖνους εἰμὶ
τοῖς ἀγαθοῖς. — Πότερον ἐπὶ τῶν πετρῶν κάθηται ὁ παῖς ἢ εἰς τὸν πο-
ταμὸν τρέχει. — Μόνον οὐκ εἰς τὸν ποταμὸν τρέχει. — Πότερον ἐπὶ
τὴν ὁροφὴν ῥίπτεις τὴν σφαῖραν ἢ εἰς τὴν κρίνην; — Οὔτε εἰς τὴν κρί-
νην ῥίπτω αὐτὴν οὔτε ἐπὶ τὴν ὁροφὴν. — Γίγας πρὸς ἡμᾶς ἔρχονται;

— Οἱ νεκροὶ μόνον ἔρχονται. — Τίνα πέμπει ὁ πατήρ πρὸς τὸν διδάσκαλον; — Τὸν μόνον υἱὸν πέμπει. — Οὐ μόνον τὸν υἱὸν πέμπει ἀλλὰ καὶ ἐμέ. — Πότερον ἔχει τὴν ἐμὴν χηλὸν ὁ τεχνίτης ἢ τὴν τοῦ ἐμπόρου; — Οὔτε τὴν ἐμὴν ἔχει οὔτε τὴν τοῦ ἐμπόρου. — Τὴν σὴν, ἀλλ' οὐ τὴν τοῦ ἐμπόρου ἔχει. — Ὁ σοφὸς διδάσκαλος εὖνους ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ μαθητῇ. — Πότερον ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἢ οὐ; — Ἡ ψυχὴ μόνη ἀθάνατός ἐστιν. — Οὐδὲν πλὴν τῆς ψυχῆς ἀθάνατόν ἐστιν. — Τῶν ἀνθρώπων μόνων αἱ ψυχαὶ ἀθάνατοὶ εἰσιν. — Ὁ κλέπτης καὶ κακὸς καὶ ἄδικός ἐστιν. — Οὐ μόνον ὁ πλοῦτος τυφλὸς ἀλλὰ καὶ ἡ ὁδηγὸς αὐτοῦ τυφλὸς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ 25.

Ὁ ἱατρός σου εἶναι τόσο ἀξίος ὅσον ὁ ἰδικός μου; — Δὲν εἶναι τόσο ἀξίος ὅσον ὁ ἰδικός σου. — Εἶναι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἢ ὄχι; — Καὶ ἡ κακὴ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος. — Τί λογὸς ταμπάρον ἔχει τὸ παλληκάρι. — Ἐχει κόκκινον ταμπάρον. — Δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἰδικόν μου ταμπάρον οὔτε τὸ ἰδικόν σου, ἀλλὰ τοῦ φίλου μου. — Πότε ἔρχεται ὁ φίλος μας; — Ἐρχεται ὄχι μόνον πρὶν τῆς ἀγῆς, ἀλλὰ καὶ πρὶν τὸ ἑσπέρας. — Εἰς ποῖον γράφει γράμματα ὁ πατήρ σου; — Γράφει ὄχι μόνον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μόνους υἱόν του. — Τὸ ὠραῖον παλληκάρι ἔρχεται μόνον. — Εἶναι τίποτε ἐπάρω εἰς τὸ κεφάλι σου; — Εἶναι (μία) μύγα ἐπάρω εἰς τὸ κεφάλι μου. — Ὅχι μόνον ἐπάρω εἰς τὸ κεφάλι μου ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὸ χέρι μου. — Ποῖον ἀπὸ τὰ ὀδῶ; μέλισσαι ἔχεις εἰς τὸ χέρι ἢ μύγας; — Μέγας. — Ποῖον ἀπὸ τὰ ὀδῶ; κοιμᾶσαι ἢ κάθησαι; — Δὲν κοιμῶμαι ἀλλὰ κάθημαι. — Ἐχεις τίποτε ὠραῖον; — Δὲν ἔχω τίποτε ὠραῖον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Λεγόμενα ἐπίθετα τῆς δευτέρας κλίσεως.

Ἰλεως. εὐσπλαγχνικός.

Ἐρικός.		Δουικός.		Πληθυντικός.	
Ὄν.	Ἰλεως Ἰλεων	Ὄν.	Αἰτ. Κλητ. Ἰλεω	Ὄν.	Ἰλεω Ἰλεω
Γεν.	Ἰλεω		Γεν. Δοτ. Ἰλεων	Γεν.	Ἰλεων
Δοτ.	Ἰλεω			Δοτ.	Ἰλεως
Αἰτ.	Ἰλεων			Αἰτ.	Ἰλεως Ἰλεω
Κλητ.	Ἰλεως Ἰλεων			Κλητ.	Ἰλεω Ἰλεω

Ὁ θεός, οὐ (Ἑνικ. Κλητ. θεός, καὶ θεή).

Δίκαιος, ᾧ, ον.

Μακάριος, ᾧ, ον.

Ἀθλίος, ᾧ, ον.

Ὁ δίκαιος.

Οἱ δίκαιοι.

Τὸ δίκαιον.

Τὰ δίκαια.

Εὐτυχής.

Κακοῦρίζικος.

Ὁ ἀγαθός, ὁ κακός.

Οἱ ἀγαθοί, οἱ κακοί.

Τὸ ἀγαθόν, τὸ κακόν.

Τὰ ἀγαθὰ (ταγαθὰ).

Ὁ καλός, ὁ κακός.

Οἱ καλοί, οἱ κακοί.

Τὸ καλόν, τὸ κακόν.

Τὰ καλά.

Σημ. 1. Ὃταν τὸ τελικὸν εἰσῇ προηγουμένη: λέξεως καὶ τὸ ἀρκτικὸν ἀμέσως ἐπομένης συγχωνεύονται εἰς ἓν, αἱ δὲ λέξεις ἐνώνονται εἰς μίαν, καὶ γίνεται ἡ λεγομένη κρᾶσις. Σημεῖον δὲ τῆς κρᾶσεως εἶναι ἡ κορωνίς (ἴδε Εἰσαγ. 52).

Ὁ ἀγαθός μακάριος ἐστίν.

Οἱ ἄδικοι εἰσιν ἄθλιοι.

Ὁ Θεός ἵλεώς ἐστι τῷ ἀγαθῷ.

Ὁ Θεός οὐκ εὖνους τοῖς κακοῖς.

Ὁ καλός (ἄνθρωπος) εἶναι εὐτυχής.

Οἱ ἄδικοι εἶναι ἄθλιοι.

Ὁ Θεός εἶναι εὐσπλαγχνικός εἰς τὸν καλόν (ἄνθρωπον).

Ὁ Θεός δὲν εἶναι φιλικός εἰς τοὺς κακοὺς.

Διώκω, εἰς, εἰ, κτλ.

Φεύγω, εἰς, εἰ, κτλ.

Ὡ νεανία, διώκεις τὸ ἀγαθόν.

Κυνηγῶ, ἄς, ᾗ, κτλ.

Ἀποφεύγω, εἰς, εἰ, κτλ.

Ὡ νέε, κυνηγᾷς τὸ καλόν.

Σημ. 2. Ἡ ἑλλειψίς τοῦ ἄρθρου εἰς τὴν κλητικὴν ἀναπληροῦται μετὰ τὸ κλητικὸν ἐπιφώνημα ὦ, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν γράφεται ὦ (1).

Οἱ ἀγαθοὶ τὸν κακὸν φεύγουσι.

Οἱ λαγὼ τὸν νεανίαν φεύγουσι.

Κάθημαι ἐπὶ τῷ ποταμῷ.

Οἱ καλοὶ φεύγουν τὸν κακόν.

Οἱ λαγοὶ φεύγουν ἀπὸ τοῦ παλληκάρου.

Κάθημαι πλησίον εἰς τὸ ποτάμι.

(1) Τὰ ἐπιφώνημα διαίρουσιν εἰς τὸ

1) Κλητικόν, οἶον, ὦ.

2) Σημεῖον, οἶον, οὐαί, οἶμοι, κτλ.

3) Θυμωστικόν, οἶον, ὦ, βρβαί, κνκπαί, φεῦ.

4) Ἐκπληκτικόν, οἶον, ᾗ.

5) Θειαστικόν, οἶον, εὐαί, εὐάν, εὐγε.

6) Γαλαστικόν, οἶον, ᾗ, ἀά.

Ἡ παῖς ἐπὶ τῇ κρήνῃ κάθηται.

Τὸ κορίτσι κοντὰ εἰς τὴν βρύσιν κάθηται.

Παίζομεν ἐπὶ τῇ κρήνῃ.

Παίζομεν πλησίον εἰς τὴν βρύσιν.

Ἀπὸ τοῦ, ἐκ τοῦ.

(Μακρὰν) ἀπὸ τὸν, (ἔξω) ἀπὸ τὸν.

Ὡς τῷ, εἰς τὸν.

(Μέσῃ) εἰς τὸν, εἰς τὸν.

Ἀντὶ τοῦ.

Ἀντὶς ὁ, τὸν.

Ἐπὶ τοῦ, ἐπὶ τὸν.

Ἐπάνω εἰς τὸν, κατεπάνω εἰς τὸν.

Ἐπὶ τῷ, πρὸς τὸν.

Πλησίον εἰς τὸν, εἰς τὸν.

Τρέχομεν ἀπὸ τῆς νομῆς, ἐκ τοῦ ἀγροῦ.

Ἡ σφαῖρα κεῖται ἐν τῷ κανῶ, ἢ πίπτει εἰς τὸ κανοῦν.

Λαμβάνω αἰλούρους ἀντὶ λαγῶν.

Πότερον κάθηνται πρὸ τῆς πύλης ἢ οὐ;

Τὸ ποτήριον οὐ κεῖται ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλὰ πίπτει ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ παῖς ἢ κεῖται ἐπὶ τῇ κρήνῃ, ἢ ἔρχεται πρὸς τὴν κρήνην.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 26.

Ὁ θεὸς ἱλεώς ἐστὶ τοῖς ἀγαθοῖς. — Οὐ τοῖς κακοῖς εὖνους ἐστὶν ὁ θεός, ἀλλὰ τοῖς ἀγαθοῖς. — Οἱ ἀγαθοὶ αἰεὶ τὰ ἀγαθὰ διώκουσιν. — Ἡμεῖς οὐδὲν πλὴν τοῦ κακοῦ φεύγομεν. — Ὁ κακὸς αἰεὶ τὸ κακὸν διώκει. — Τίς μακάριός ἐστιν; — Οἱ δίκαιοι μόνοι μακάριοι εἰσιν. — Ὁ ἀγαθὸς αἰεὶ μακάριός ἐστιν. — Οἱ ἀγαθοὶ οὐ μόνον σοφοί, ἀλλὰ καὶ μακάριοι εἰσιν. — Οἱ κακοὶ μόνοι ἄθλιοι εἰσιν. — Ὁ θεὸς οὐχ ἱλεώς ἐστὶ τοῖς κακοῖς. — Ὁ κακὸς αἰεὶ ἄθλιος. — Τίνα διώκεις; — Τὸν κλέπτην διώκω. — Οἱ κλέπτει ἡμᾶς διώκουσιν. — Ἡμεῖς οὐ μόνον διώκομεν, ἀλλὰ καὶ λαμβάνομεν τοὺς κλέπτας. — Οἱ ἄδικοι αἰεὶ τοὺς ἀδίκους διώκουσιν. — Οἱ κακοὶ τοὺς ἀγαθοὺς φεύγουσι. — Ποῦ κάθηνται αἱ κόραι; — Ἐπὶ ταῖς κρήναις κάθηνται. — Οἱ νεανῖαι ἐπὶ τῷ ποταμῷ παίζουσι. — Τὸ ἀγαθὸν αἰεὶ καλὸν ἐστὶν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 26.

Ὁ κλέπτης εἶναι κακορρίζικος. — Οἱ κλέπτει δὲν εἶναι οὔτε σοφοὶ οὔτε εὐτυχεῖς. — Τὸ παλῆμαρ δὲν εἶναι κλέπτῃς. — Ὁ κλέπτης φεύγει πάντοτε τὸν καλὸν (ἄνθρωπον). — Ὁ θεὸς εἶναι φίλος (εὖνους) εἰς τοὺς καλοὺς. — Ὁ καλὸς κυνῆγ' πάντοτε τὸ καλόν. — Εἶναι ἄξιος ἢ ἀνάξιος (ἀπειρὸς) ὁ ἱατρός; — Εἶναι ἄξιος καὶ ὄχι (οὐκ ἢ ἀλλ' οὐκ) ἀνάξιος. — Ὁ καλὸς (ἄνθρωπος)

πος) εἶναι εὐτυχὴς ἢ κακορρίζικος; — Ὁ καλὸς εἶναι πάντοτε εὐ-
 τυχής. — Ὁ κακὸς εἶναι πάντοτε κακορρίζικος. — Τί ἔχετε μέσα
 εἰς τὸ παρέρι; — Ἐχομεν κόκκινα ταμπάρα καὶ μαλαματένια πο-
 τήρια. — Ποῦ εὐρίσκονται (κεῖνται) ἡ ἀσημένιαι σφαίραι; — Εὐ-
 ρίσκονται (κεῖνται) χορτὰ εἰς τὴν βρέσιν. — Τί εἶναι τὸ μεθύσι;
 — Τὸ μεθύσι εἶναι μικρὴ τρέλλα. — Τί εἶναι τὸ πλούσιον καὶ ἀ-
 παίδευτον παιδί (μειράκιον); — Τὸ πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον
 παιδί εἶναι χρυσὸν ἀνδράποδον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἡ δεικτικὴ ἁντωνυμία

Οὗτος. Αὐτός.

		Εἰδικός.	
Ὀν.	οὗτος	αὕτη	τούτο
Γεν.	τούτου	ταύτης	τούτου
Δοτ.	τούτω	ταύτη	τούτω
Αἰτ.	τούτων	ταύτην	τούτο
		Δευτικός.	
Ὀν. Αἰτ.	τούτω	ταύτᾱ	τούτω
Γεν. Δοτ.	τούτων	ταύτιν	τούτοιιν
		Πληθυντικός.	
Ὀν.	οὗτοι	αὗται	ταυτᾶ
Γεν.	τούτων	τούτων	τούτων
Δοτ.	τούτοις	ταύταις	τούτοις
Αἰτ.	τούτους	ταύτᾱς	ταυτᾶ

Οὗτος ὁ ἔμπορος, ὁ ἔμπορος οὗτος. Αὐτὸς ὁ ἔμπορος, ὁ ἔμπορος αὐτός.
 Τὸ ποτήριον τοῦτο. Αὐτὸ τὸ ποτήρι.
 Αὕτη ἡ καλὴ χλαῖνα. Αὐτὸ τὸ ὄραϊον ταμπάρον.
 Γὰ χρυσὰ κανὰ ταῦτα. Αὐτὰ τὰ μαλαματένια πανέρια.

Τοῦτο τὸ χρυσὸν κανοῦν. }
 Τὸ χρυσὸν κανοῦν τοῦτο. } Αὐτὸ τὸ μαλαματένιο πανέρι.

Τὸ κανοῦν τοῦτο τὸ χρυσοῦν.
Τὸ κανοῦν τὸ χρυσοῦν τοῦτο.
Τοῦτο τὸ κανοῦν τὸ χρυσοῦν.
Αὕτη ἡ χλαῖνά μου.
Αὕτη ἡ ἐμὴ χλαῖνα.
Αὕτη ἡ πορφυρὰ χλαῖνά μου.
Αὕτη ἡ ἐμὴ πορφυρὰ χλαῖνα.

Τὸ πανέρι αὐτὸ τὸ μαλαματένιο.
Αὐτὸ τὸ πανέρι τὸ μαλαματένιο.
Αὐτὸ τὸ ταμπάρον μου.
Αὐτὸ τὸ ἰδικόν μου ταμπάρον.
Αὐτὸ τὸ κόκκινον ταμπάρον μου.
Αὐτὸ τὸ ἰδικόν μου κόκκινον ταμπάρον.

Οὗτος (ὁ ἄνθρωπος) τρέχει.
Τοῦτο ἐστὶ καλόν.
Ταῦτα δίκαιά ἐστι.
Ταῦτα γράφω.
Τίνα ἵππον ἔχεις;
Τοῦτον ἔχω.
Οὗτοι ἄθλοισι εἰσιν.
Ὁ λόφος, ου.
Τὸ πεδίον, ου.
Ὑψηλός, ἡ, ὄν.

Αὐτὸς (ὁ ἄνθρωπος) τρέχει.
Αὐτὸ εἶναι καλόν.
Αὐτὰ εἶναι δίκαια.
Αὐτὰ γράφω.
Ποῖον ἄλογον ἔχεις;
Αὐτὸ ἔχω.
Αὐτοὶ εἶναι κακοῦρίζικοι.
Τὸ βουνό, τὸ βουνάλακι.
Ὁ κάμπος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 27.

Αὕτη ἡ οἰκία. — Αὕτη ἡ ὑψηλὴ οἰκία. — Αἱ οἰκίαι αὗται ἔχουσι καλὰς τοὰς καὶ ἐσίας. — Οὗτος ὁ λόφος ὑψηλός ἐστιν. — Οὗτος ὁ λόφος οὐχ οὕτως ὑψηλός ἐστιν ὡς ὁ πλησίον τοῦ ποταμοῦ. — Πόθεν ἔρχονται οὗτοι οἱ ἀγαθοὶ νεανία; — Ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πεδίῳ κώμης ἔρχονται. — Τίνες εἰσὶν ἐν τοῖς κήποις τοῦτοις τοῖς καλοῖς; — Αὗται αἱ καλὰ κόραι εἰσὶν αὐτοῦ. — Τί ἐστὶ τοῦτο; — Τοῦτο ἐστὶ ζῶον ἄλογον. — Οὗτοι οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι τὰ ἀγαθὰ διώκουσιν. — Οὗτος ὁ κλέπτης τὸν δίκαιον φεύγει. — Ταῦτα καλὰ ἐστίν. — Εἰσὶ καλὰ κώμαι ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ. — Ποῖοι λόφοι εἰσὶ πλησίον τοῦ ποταμοῦ; Εἰσὶν ὑψηλοὶ λόφοι. — Τίνας σφαίρας ῥίπτετε; — Ταύτας ῥίπτομεν ἀντὶ τῶν τοῦ ἐργάτου.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ 27.

Τὰ οἰκίαια τοῦ χωριοῦ δὲν εἶναι τόσας ὡς τὰ βουνάλακια.
— Αὐτὰ τὰ βουνάλακια δὲν εἶναι τόσας ὡς τὰ οἰκίαια, ὅσον περὶ αὐτὰ ποῦ εἶναι χωρὶα εἰς τὸ χωρίον, — Ποιοῦτο εἶναι αὐτὰ τὰ περιβόλια;
— Εἶναι ἰδικά μου. — Εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου. — Ποῖος γράφει αὐτὰ τὰ γράμματα; — Ὁ πατὴρ γράφει αὐτὰ εἰς τὸν νῖον (τον).

— Ποιοῦν εἶναι αὐτὰ τὰ ὥραϊα παγώγια; — Εἶναι τῆς ὥρας καὶ κόπῃ. — Ποῦς κάθηται ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν κατέκλειαν; — Εἶναι κάθηται. — Πότε κάθηται ἐπάνω εἰς αὐτὴν; — Πρὶν τὸ μεσημέρι. — Δὲν κάθηται πρὶν ξημερώσῃ; — Ὁχι. — Ποιοῦν εἶναι αὐτὸ τὸ ὥραϊον σπῖτι; — Εἶναι ἰδιώτικόν μου. — Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; — Ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ σπῖτι. — Δὲν ἔρχεσαι ἀπὸ τοῦ τσαρσί (ἡ ἀγορά); — Ὁχι, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ χωριῦ. — Τί εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου; — Μύγα. — Εἶναι καλὸς ὁ φίλος σου; — Δὲν εἶναι τόσο καλὸς ὅσον ὁ ἰδιώτικός σου. — ἔχει βιβλία; — Δὲν ἔχει βιβλία, ἀλλὰ ὥραϊα βιβλία καὶ κόκκινα ταμπάρα. — Οὔτε μπαζούρια ἔχει οὔτε ταμπάρα. — Τί ἔχει; — Τίποτε δὲν ἔχει.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Τοσοῦτος, τόσος.
Τοσοῦτοι, τόσοι.

Ἀντωνυμία συσχετική, κλίνεται ὡς τὸ οὗτος.

Ἑνικός.			
Ὀν.	τοσοῦτος	τοσαύτη	τοσοῦτο(ν)
Γεν.	τοσοῦτου	τοσαύτης	τοσοῦτου
Δοτ.	τοσοῦτῳ	τοσαύτῃ	τοσοῦτῳ
Λίτ.	τοσοῦτον	τοσαύτην	τοσοῦτο(ν)
Διτικός.			
Ὀν. Λίτ.	τοσοῦτω	τοσαύτῃ	τοσοῦτω
Γεν. Δοτ.	τοσοῦτοιιν	τοσαύταιιν	τοσοῦτοιιν
Πληθυντικός.			
Ὀν.	τοσοῦτοι	τοσαῦται	τοσαῦτῃ
Γεν.	τοσοῦτων	τοσοῦτων	τοσαῦτων
Δοτ.	τοσοῦτοις	τοσαῦταις	τοσοῦτοις
Λίτ.	τοσοῦτους	τοσαῦτάς	τοσαῦτάς

Οὕτω καὶ ἡ τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο(ν), τέτοιος, κτλ.
τηλικούτος, τηλικαύτη, τηλικούτο(ν), πόσον μέγας.

Πόσος, η, ον.

Πηλίκος, η, ον.

Πόσον μέγας, η, ον.

Συσχετικά	Ερωτηματικά	{	Πόσος;	-----	
		{	Ποῖος;		Τί λογῆς;
		{	Πηλίκος;		Πόσον μέγας;
	Δεικτικά	{	Τοσοῦτος		Τόσος
		{	Τοιοῦτος		Τέτοιος
		{	Τηλικούτος		Τόσον μέγας
	Αναφωριστικά	{	Ὅσος	-----	
		{	Οἷος		Ὅ,τι λογῆς
		{	Πηλίκος		Ὅσον μέγας

Σημ. Αἱ τοσοῦτος, τοιοῦτος καὶ τηλικούτος εἶναι συμφύ-
τερα εἰς τὸν περὶ λόγον τῶν τόσος, τοῖος καὶ τηλίκος.

Τοσοῦτος — ὅσος.

Τόσος — ὅσος.

Τοιοῦτος — οἷος.

Τέτοιος — ὅ,τι λογῆς.

Τηλικούτος — ἡλίκος.

Τόσον μέγας — ὅσος.

Ὁ οἶνος.

Τὸ κρασί.

Ἡ σοφία.

Πίνω, εἰς, εἰ, κτλ.

Ὀρῶ.

Βλέπω.

Ὀρῶ τοσαύτας σφαίρας ὅσα μῆλα.

Βλέπω τόσας σφαίρας ὅσα μῆλα.

Τοιαύτην χλαῖναν ἔχω οἷα ἡ σῆ.

Τὸ ταμπάρον μου εἶναι ὅ,τι λογῆς
εἶναι τὸ ἰδικόν σου.

Τοσαῦτα μῆλα αὐτοῦ ὅσα ἐκεῖ καί-
ται.

Τόσα μῆλα εὐρίσκονται αὐτοῦ ὅσα
ἐκεῖ.

Πόσον οἶνον ἔχεις.

Πόσον κρασί ἔχεις;

Τοσοῦτον ἔχω.

Τόσον ἔχω.

Οὐ τοσοῦτον ἔχω ὅσον σὺ.

Δὲν ἔχω τόσον ὅσον ἐσὺ.

Τοσοῦτους ἵππους ὁρῶ ὅσας οἰκίας.

Τόσα ἄλογα βλέπω ὅσα σπίτια.

Ποῖον οἶνον πίνεις;

Τί λογῆς κρασί πίνεις;

Τοιοῦτον πίνω οἶον ἔχω.

{ Πίνω ὅ,τι λογῆς ἔχω.

Πίνω οἶον οἶνον ἔχω.

Οἶον σὺ πίνεις, τοιοῦτον καὶ ἐγώ.

Ὅ,τι λογῆς πίνεις ἐσὺ, τέτοιο καὶ
ἐγώ.

Τὸν τοιοῦτον πίνω.

Τέτοιος λογῆς πίνω.

Πηλικά ἐστὶ ταῦτα;

Πόσον μεγάλα εἶναι αὐτά;

Τηλικαῦτα κακὰ ἡλικά.

Τόσον μεγάλα κακὰ ὅσον.

Οἷος ἐγώ, τοιοῦτος καὶ σὺ.

Ὅ,τι λογῆς εἶμαι ἐγώ, τίτοιος εἶ-
σαι καὶ ἐσὺ.

Οὐδὲ τούτα καλὰ ἐστίν.

Οὐδὲ αὐτὰ εἶναι καλὰ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 28.

Πόσος χρόνος; — Τοσοῦτος χρόνος. — Ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ. — Ἰ-
μῖν οὐκ ἔστι τοσοῦτος χρόνος ὅσος ἡμῖν. — Πόσον οἶνον ἔχετε; — Οὐ
τοσοῦτον ἔχομεν οἶνον ὅσον οἱ φίλοι ἡμῶν. — Πόσοι νεανῖαι εἰσὶν ἐν
τῷ κήπῳ; — Οὐ τοσοῦτοι ὅσους ὁρῶ ἐπὶ τοῦ λόφου. — Οὐκ ἐκεῖ το-
σοῦτοι νεανῖαι εἰσὶν ὅσα ῥόδα. — Τὰ ἐν τῷ κήπῳ ῥόδα οὐ τοσαῦτά ἐ-
στίν ὅσα τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς. — Ὁ παῖς οὐκ ἔχει τοσαύτας ἀργυρᾶς σφαί-
ρας ὅσας ἐγώ. — Οὐ τοσοῦτους λαγῶς λαμβάνει ὅσους αἰλούρους. —
Ποῖον οἶνον ἔχετε; — Οὐ τοιοῦτον οἶνον ἔχομεν οἶον ὅν ποτε. — Ὁ ἐρ-
γάτης οὐ τοιοῦτον οἶνον πίνει οἶον ὃ πλούσιος ἔμπορος. — Πηλίκα ἐστὶ
τὰ κακὰ ταῦτα; — Τὰ ἐμὰ κακὰ οὐ τηλικαῦτά ἐστίν ἥλικα τὰ σά. —
Πηλίκος ἐστὶν ὁ νεανίας; — Οὐ τηλικούτός ἐστιν ἥλικος ὁ ἀδελφός μου.
— Οὐχ ὁρῶ τοσαύτην σοφίαν ἐν τῷ μαθητῇ τούτῳ ὅσην ἐν τῷ διδά-
σκῳ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΥΤΙΚΟΝ 28.

Τί λογῆς σπίτι ἔχει ὁ φίλος σου; — Ἐχει ὠραῖον σπίτι. —
Ἐχει ὅτι λογῆς ἔχει καὶ ὁ ἰατρός. — Ἐχει σπίτι σὰρ ἐκεῖνα ποῦ
εἶναι εἰς (τοιαύτην οἰκίαν οἶαι αἱ ἐν) τὸ χωριό. — Ὁ ἰατρός δὲν
ἔχει σπίτι σὰρ ἐκεῖνο (οἶα ἡ) τοῦ ἐμπόρου. — Αὐτὰ τὰ σπίτια δὲν
εἶναι τόσον ὠραῖα, ὅσον ἐκεῖνα ποῦ εἶναι εἰς τὸν κάμπον. — Ἐχει
τὸ παιδί τόσον μάλανα ὅσον ἀσῆμι; — Ἀὐτὸ ἔχει τόσον ἀσῆμι ὅσον
μάλαμα. — Ῥίχνομεν τόσαις σφαίρας μέσα εἰς τὴν βρύσιν ὅσαις
κατεπάρῳ εἰς τὸ σπίτι. — Ἀὐτὰ Ῥίχνομεν τόσαις μέσα εἰς τὴν βρύ-
σιν ὅσαις κατεπάρῳ εἰς τὸ σπίτι. — Ἐχομεν τόσα κόκκινα ταμπά-
ρα, ὅσα ἀσημένια καὶ μαλαγματένια ποτήρια; — Ἀὐτὰ ἔχομεν τόσα
ταμπάρα ὅσα ποτήρια. — Πόσον μέγας εἶναι ὁ ἀδελφός σου; —
Ἀὐτὸς εἶναι τόσον μέγας ὅσον ἐγώ. — Πόσα βιβλία ἔχει ὁ φίλος
σου; — Ἐχει τόσα ὅσα καὶ ἐγώ. — Σὰς ἐνδοξοῦται ὠραῖα τριαν-
τάφυλλα; — Ἀὐτὰ ἔχομεν μόνον τριαντάφυλλα, ἀλλὰ καὶ μενεξέ-
δες. — Ποῦ εἶναι; — Μέσα εἰς τὸ περιβόδι κοντὰ εἰς τὴν βρύσιν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ἦν, ἤμουν (παρτατικὸς τοῦ ἀνωμάλου εἰμί, εἶμαι).

Εἰικός.	
ἦν	ἤμουν (ἤμην)
ἦς	ἤσουν (ἤσο)
ἦν (ἦ)	ἦτο
Λεϊκό.	
ἦτον	ἐσεῖς οἱ δύο ἦτε
ἦτην	ἐκεῖνοι οἱ δύο ἦσαν
Πληθυντικός.	
ἤμεν	ἤμεθα
ἦτε	ἦτε
ἦσαν	_____

Χθές, ἐχθές.

Πρώην.

Πρωῖ, πρῶ.

Ἐωθεν.

Ἄμ.

Ἄμ. τῇ ἑω.

Ἀμ. ἑω.

Ἄμ. τῇ ἡμέρᾳ.

Ἐσπέρας.

Ποῦ ἦς;

Χθές ἦν ἐν τῷ κήπῳ.

Πότερον ἦς ἐκεῖ ἢ οὐ;

Ἦν.

Οὐκ ἦν.

Οὐκ ἦσαν ἐπὶ ταῖς θύραις οἰκτανῖαι; Δὲν ἦσαν εἰς ταῖς πόρταις τὰ παλ-
ληκάρια.

Οὐκ ἦσαν.

Οὐδαμοῦ.

Οὐδεῖς.

Οὐδέν.

Ποῦ ἐστὶ ταῦτα;

Οὐδαμοῦ ἐστίν.

Οὐκ ἐστὶν οὐδαμοῦ.

Προχθές, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως.

Πρωῖ.

Ἀπὸ τὰ χαράγματα, πρωῖ πρωῖ,

Στὰ χαράγματα, τὴν αὐγὴν.

Στὰ ξημερώματα.

_____, βράδῳ.

Ποῦ ἦσουν;

Ἐχθές ἤμουν μέσα εἰς τὸ περιβόλι.

Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, ἦσουν ἐκεῖ ἢ ὅχι;

Ἦμουν.

Δὲν ἤμουν.

Δὲν ἦσαν εἰς ταῖς πόρταις τὰ παλ-
ληκάρια.

Δὲν ἦσαν.

Πουθενά, εἰς κανὲν μέρος.

Κανείς.

Κανέν, τίποτε.

Ποῦ εἶναι αὐτά;

Πουθενά δὲν εἶναι.

Δὲν εἶναι εἰς κανέν μέρος.

Τί ὄρω;	Τί βλέπω;
Οὐδέν ὄρω.	Τίποτε δὲν βλέπω.
Οὐδέν ὄρω οὐδαμοῦ.	Τίποτε δὲν βλέπω πουθενά.
Οὐχ ὄρω οὐδέν οὐδαμοῦ.	Λέν βλέπω τίποτε πουθενά.
Οὐδεὶς ὄρῃ (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ὄρῃ).	Κανεὶς δὲν βλέπει.
Οὐδεὶς οὐδέν ὄρῃ.	Κανεὶς δὲν βλέπει τίποτε.
Οὐδεὶς οὐδέν ὄρῃ οὐδαμοῦ.	Κανεὶς δὲν βλέπει τίποτε πουθενά.
Οὐχ ὄρῃ οὐδεὶς οὐδέν οὐδαμοῦ.	Λέν βλέπει κανεὶς τίποτε πουθενά.
Οὐδεὶς οὐδέν γράφει.	Κανεὶς δὲν γράφει τίποτε.
Σὺν (πρόθεσις).	Μαζή, μέ.
Σὺν τῷ (συντάσσεται μὲ δο- τικὴν).	Μαζή μὲ τόν.
Ἔρχομαι σὺν τῷ φίλῳ.	Ἔρχομαι μαζή μὲ τὸν φίλον.
Συνέρχομαι τῷ φίλῳ.	Μαζήσου στέλλω τὸν υἱόν μου.
Σὺν σοὶ τὸν υἱόν πέμπω.	Τὸν στέλλω βράδῳ.
Τὸν υἱόν σοι συμπέμπω.	(Μακρὰν) ἀπὸ τόν.
Πέμπω αὐτὸν ἐσπέρας.	(Ἐξω) ἀπὸ τόν.
Ἀπὸ τοῦ.	Ἀντὶς ὁ, τόν.
Ἐκ τοῦ.	Πρὶν τόν.
Ἀντὶ τοῦ.	Ἐπάνω εἰς τόν.
Πρὸ τοῦ.	Κατεπάνω εἰς τόν.
Ἐπὶ τοῦ.	Μέσα εἰς τόν (δηλοῖ ὅτι ἐντός.)
Ἐπὶ τόν.	Εἰς τόν (Μέσα εἰς τόν.)
Ἐν τῷ.	Σιμὰ εἰς τόν.
Εἰς τόν.	Εἰς τόν.
Ἐπὶ τῷ.	(Μαζή) μὲ τόν.
Πρὸς τόν.	
Σὺν τῷ.	

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 29.

Τίνα πέμπεις πρὸς ἐμέ; — Πέμπω πρὸς σὲ τὸν υἱόν. — Σὺν τί-
νι πέμπεις αὐτόν. — Σὺν τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ. — Τίνα συμπέμπεις ἡμᾶς; —
Σὺν τῷ σφῷ καὶ ἐμπεύρῳ διδασκάλῳ συμπέμπω ἡμᾶς. — Τίνες ἔρ-
χονται; — Οὐ μόνον ἔρχονται οἱ ἐργάται· ἀλλὰ καὶ συνέρχεται ὁ ἀ-
γαθὸς ἰατρός. — Ποῦ ἢ ἐχθές; — Ἐχθές ἐσπέρας σὺν ὑμῖν ἐν τῷ
κήπῳ ἦν. — Οὐκ ἐν τούτῳ τῷ κήπῳ, ἀλλ' ἐν τῷ πλησίον τοῦ ὑψηλοῦ
λόφου. — Πόσοι τεχνῖται σὺν σοὶ ἦσαν ἐν τῷ κήπῳ; — Οὐ τοσοῦτοι

ἔσοι ἐνταῦθα ἦσαν. — Πότε ἔρχονται οἱ φίλοι ἡμῶν. — Οὔτε ἔωθεν ἔρχονται οὔτε ἐσπέρας, ἀλλὰ πρὸ μεσημβρίας. — Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται ἄρα τῇ ἡμέρᾳ, ἀλλ' ἢ ἐσπέρας ἢ πρὸ τῆς ἑω. — Σὺ αἰεὶ πρῶ ἔρχῃ. Οὐχ ἡμεῖς οὕτω πρῶτ' ἐρχόμεθα ὥς ὑμεῖς. — Τί ὄρω; — Οὐδὲν οὐδαμῶς ὄρω. — Οὐδεὶς οὐδὲν ὄρῃ οὐδαμῶς. — Ὁ ἀδελφός μου οὐδὲν γράφει πλὴν τούτων τῶν ἐπιστολῶν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ 49.

Τί γράφετε; — Τίποτε δὲν γράφομεν ἔξωρα ἀπὸ γράμματα. — Κατεῖς δὲν γράφει τίποτε ἔξωρα ἀπὸ γράμματα. — Πότε γράφει ἡ μητέρα σου γράμματα; — Τὸ πρῶτ' (ἔωθεν) ἢ [τὸ] ἐσπέρας. — Μὲ ποῖον ἔρχεται τὸ καλὸ κορίτσι; — Ἐρχεται μὲ τὴν καλὴν κοπέλλαν, — Ποῦ ἦσαν ἡ κοπέλλαις τὸ βράδυ; — Ἦσαν εἰς τὸ ἄστρο καὶ ὠραῖον χαριάτι. — Ἦτο ἐκεῖ ἡ ἀδελφή τοῦ παλληκαριοῦ ἡ ὄχι; — Δὲν ἦτο. — Ποῦ ἦτο; — Δὲν ἦτο πονθερά. — Δὲν ἦτο οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐκεῖ. — Δὲν βλέπω πονθερά τοὺς λαγούς. — Κατεῖς δὲν βλέπει πονθερά τὰ παγῶνια. — Ποῖος ἔρχεται στὰ ξημερώματα. — Πότε ἔρχεται αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ χωράφι; — Καὶ πρῶτ' καὶ βράδυ. — Ἦσουν ἐχθὲς εἰς τὸ χωράφι ἡ ὄχι; — Δὲν ἤμουν ἐχθὲς ἀλλὰ προχθὲς. — Τί λογὴς κρασί πίρεις; — Πίνω ὅτι λογὴς καὶ ἐσύ. — Εἶναι τὸ κρασί τοῦτο τόσον καλὸν ὅσον τὸ ἰδικόν μου; — Δὲν εἶναι τόσον καλὸν ὅσον τὸ ἰδικόν σου.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ.

Αὐτός. ἴδιος, αὐτός, τού, μόνος, τού.
Ὁ αὐτός. ὁ ἴδιος.

Ἑνικός.			
Ὁ.	αὐτός;	αὐτή	αὐτό.
Γ.	αὐτοῦ	αὐτῆς	αὐτοῦ.
Δ.	αὐτῷ	αὐτῇ	αὐτῷ.
Α.	αὐτόν	αὐτήν	αὐτό.
Δυϊκός.			
Ὁ. Α.	αὐτῶ	αὐτά	αὐτῶ
Γ. Δ.	αὐτοῖν	αὐταῖν	αὐτοῖν

Πληθυντικός.

Ὁ.	αὐτοί	αὐταί	αὐτά
Γ.	αὐτῶν	αὐτῶν	αὐτῶν
Δ.	αὐτοῖς	αὐταῖς	αὐτοῖς
Α.	αὐτούς	αὐτάς	αὐτά

Σημείωσις. Ἡ αὐτὸς μετὰ τὸ ἄρθρον σημαίνει ὁ ἴδιος εἰς ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς.

Ὁ αὐτὸς τῶς.	Τὸ ἴδιον παγῶνι.
Ἡ αὐτὴ συκῇ.	Ἡ ἴδια συκιά.
Τὸ αὐτὸ ὅσῳν.	Τὸ ἴδιον κόκκαλον.
Τὰ αὐτὰ κανᾶ.	Τὰ ἴδια πανέρια.
Ἐν τοῖς αὐτοῖς ποτηρίοις.	Εἰς τὰ ἴδια ποτήρια.

Σημ. 2. Τὸ ἄρθρον συγχωνεύεται πολλάκις μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν, ὥς·

Ἐκός.

Ὀν. ὁ αὐτός	αὐτός,	ἡ αὐτὴ	αὐτή,	τὸ αὐτὸ	ταυτό(ν).
Γεν. τοῦ αὐτοῦ	ταυτοῦ,	τῆς αὐτῆς			
Δτ. τῷ αὐτῷ	ταυτῷ,	τῇ αὐτῇ	ταυτῇ,	τῷ αὐτῷ	ταυτῷ.

Πληθυντικός.

Ὀν. οἱ αὐτοὶ	αὐτοί,	αἱ αὐταί	αὐταί,	τὰ αὐτά	ταυτά.
Γεν. τῶν αὐτῶν (μόνον) κτλ.					

Σημ. 5. Διακρίνε καλῶς τὴν	ἀπὸ τὴν	
* Ἑνικ. αὐτός (ἀντὶ ὁ αὐτός)	οὗτος	αὐτός.
αὐτή	αὕτη	αὕτη.
ταυτό(ν)	τοῦτο	αὐτό.
Πληθ. αὐτοὶ (ἀντὶ οἱ αὐτοὶ)	οὗτοι	αὐτοί.
αὐταί	αὗται	αὗται.
ταυτά	ταῦτα	αὐτά.

Οὗτος ὁ ἔμπορος.	Αὐτὸς ὁ ἔμπορος.
Ὁ αὐτὸς ἡ αὐτὸς ἔμπορος.	Ὁ ἴδιος ἔμπορος.
Αὕτη ἡ γλῶσσα.	Αὕτη ἡ γλῶσσα.
Ἡ αὐτὴ ἡ αὐτὴ γλῶσσα.	Ἡ ἴδια γλῶσσα.
Ταῦτα τὰ ῥόδα.	Αὐτά τὰ τριαντάφυλλα.
Τὰ αὐτὰ ἡ ταυτά ῥόδα.	Τὰ ἴδια τριαντάφυλλα.

Αὐτός (χωρὶς ἄρθρον).

Σημ. 4. Εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἔχει σημασίαν προσωπικῆς ἀντωνυμίας, λαμβανόμενης καὶ ἐκ τῶν τριῶν προσώπων.

Αὐτός τρέχω. (Ἐγώ) ὁ ἴδιος τρέχω.
 Ὑμεῖς αὐτοὶ γράφετε. (Ἔσσεῖς) οἱ ἴδιοι γράφετε.
 Οὗτοι αὐτοὶ γράφουσιν. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γράφουν.
 Αὐτὸς ὁ πατήρ, ὁ πατήρ αὐτός. Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας, ὁ πατέρας ὁ ἴδιος.
 Τοῦτο αὐτό. Αὐτὸ τὸ ἴδιον.

Σημ. 5. Εἰς ὁποιαδήποτε δὲ πτώσιν συνοδευομένη ὑπὸ οὐσιαστικοῦ σημαίνει τὸν ἴδιον ἢ τὸ ὡς καὶ αὐτός ὁ.

Ἡ οἰκία αὐτῆ, αὐτὴ ἡ οἰκία. Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σπίτι.
 Πρὸ αὐτῶν τῶν θυρῶν. Ὡς καὶ ἐμπροσθὰ ὁτῆς πόρταις.
 Ἐν αὐτῷ τῷ ἀνώγει. Ὡς καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀνώγει.
 Αὐτοῦ τούτου. Αὐτοῦ τοῦ ἴδιου.

Σημ. 6. Εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις (πλαγίαι δὲ πτώσεις ὀνομάζονται ἡ γενική, δοτική καὶ αἰτιατική) ἔστι ἡνικα μόνῃ ἢ αὐτὸς χωρὶς ὄνομα τῆς αὐτῆς πτώσεως, εἶναι ὡς τὰ τῆς κοινῆς γλώσσης του, τῆς, κτλ. ὡς

Ὁ πατήρ αὐτοῦ. Ὁ πατέρας του.
 Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς. Ἡ ἀδελφὴ τῆς.
 Τίς εὐνοῦς ἐστὶ τῷ ἀδελφῷ μου; Ποῖος ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν μου;
 Ἐγὼ εἰμι αὐτῷ εὐνοῦς. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ (τὸν καλοβλέπω).
 Οἱ ἱππαὶ αὐτῶν. Τὰ ἄλογά των.
 Ἐγὼ ὁρῶ αὐτούς. Ἐγὼ τοὺς βλέπω.
 Πότερον ἦτε ἐν τοῖς κήποις ἢ οὐ; Πῇ τέ μου, ὥς εἰς τὰ περιβάλλια ἢ ὅχι;
 Ἦμεν ἐν αὐτοῖς. Ἦμεθα εἰς αὐτά.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 30.

Ἡ μυῖα. — Αὐτὴ ἡ μυῖα. — Ἡ αὐτὴ μυῖα. — Τὸ αὐτὸ δένδρον. — Τὰ αὐτὰ δένδρα. — Τί ἐστὶν ἐν τῷ κήπῳ; — Ἔστιν ἐν αὐτῷ καλὴ συκῆ. — Οὐκ ἔστιν ἐν τῷ αὐτῷ κήπῳ μηλέα; — Οὐκ ἔστιν ἐν τούτῳ τῷ κήπῳ μηλέα, ἀλλ' ἐν τῷ πλησίον τοῦ λόφου. — Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. — Αὐτὴ ἡ ψυχὴ. — Τίς ἔρχεται; — Ἐρχεται αὐτὸς ὁ πατήρ. — Τίνες αὐτῷ συνέρχονται; — Οἱ ἀγαθοὶ φίλοι αὐτοῦ συνέρχονται. — Πότε γράφει ὁ πατήρ πρὸς τὸν υἱόν; — Ἐσπέρας πρὸς αὐτὸν γράφει. — Τί διώκει ὁ νεκνίκης; — Τὸν κλέπτην διώκει. — Ἡμεῖς τὸν αὐτὸν κλέπτην διώκομεν. — Τίς τὸν λαγῶν λαμβάνει; — Οὐδείς αὐτὸν λαμβάνει. — Ἡ οἰκία μου ἐστὶν ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ. — Ἡ ἐμὴ οἰκία ἐν τῇ αὐτῇ κώμῃ ἐστίν. — Ἐγὼ καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν σφιέμεν ῥίπτουμεν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 30.

Τὸ χιόσκι. — Αὐτὸ τὸ χιόσκι. — Τὸ ἴδιον χιόσκι. — Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ χιόσκι. — Εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον τὸ χιόσκι. — Αὐτὰ τὰ σπίτια ἔχουν τὰ ἴδια περιβόλια. — Τὸ μαλαματέριο ποτήρι. — Τὸ ποτήριον (καθ') αὐτὸ δὲν εἶναι μαλαματέριο. — Ὅχι μόνον αὐτὴ ἡ σφαῖρα εἶναι μαλαματέρια ἀλλὰ ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ποτήριον. — Καὶ τὸ σερτοῦκι εἶναι ὑψημέριο καὶ τὰ μῆλα ποῦ εἶναι μέσα (τὰ ἐν αὐτῇ μῆλα). — Ὅχι ἡ σφαῖρα, ἀλλὰ ποτήριον ἀντὶς αὐτῆς. — Τί βλέπω μέσα εἰς τὸ ποτάμι; — Δὲν βλέπω τίποτε μέσα εἰς αὐτό. — Καθεὶς δὲν βλέπει τίποτε μέσα εἰς αὐτό, ξέχῃρα ἀπὸ [ἐρα] ἄλλοιο καὶ [μιαρ] σφαῖρας. — Ἡ ἀρετὴ δὲν κερταί εἰς τὸν κάμπτον καὶ τὰ ἄλλα τρέχουν εἰς τὸν ἴδιον κάμπτον. — Ποῖον κνηροῦν οἱ κακοί; — Κνηροῦν ὡς καὶ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς. — Οἱ κακοὶ πάντοτε φεύγουν τοὺς καλοὺς. — Καὶ αὐτοὺς ὁ θεὸς εἶναι φίλος (εὖρους) καὶ εὐσπλαγχνικός (ἰλεως) εἰς τοὺς καλοὺς. — Ποῖος ἔχει τὸ καπέλλον τοῦ παλληκαρίου; — Ἐγὼ τὸ ἔχω. — Ὅχι ἐγὼ ἀλλὰ ὁ φίλος μου. — Ὅχι ὁ ἰδικός μου φίλος ἀλλ' ὁ ἰδικός σου.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα αὕτη.	Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα αὕτη.
Αὕτη ἡ αὕτη ἡμέρα.	Αὕτη ἡμέρα.
Ἡ αὕτη ἡμέρα αὕτη	Ἡ ἰδία ἡμέρα αὕτη.
Αὕτη ἡ ἡμέρα αὕτη.	Αὕτη ἡ ἰδία ἡμέρα.
Αὕτη ἡ αὕτη πολλὴ ἡμέρα.	Αὕτη ἡ ἰδία ὥραία ἡμέρα.
Οὗτος αὐτός, αὐτὸς οὗτος.	Αὐτὸς ὁ ἴδιος.
Αὐτὰ ταῦτα.	Αὐτὰ τὰ ἴδια.

Κανὼν συντάξεως. Ἡ σπιγμὴ ἢ ποῦ χρόνου καθ' ὃν γίνεται τι ἐκφέρεται κατὰ ὁριστικὴν, ἢ δὲ διὰρκεία κατ' αἰτιατικὴν.

Ταύτη τῇ ἡμέρᾳ.	Αὐτὴν τὴν ἡμέραν (δηλ. εἰς τινὰ στιγμὴν αὐτῆς).
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.	Τὸ ἴδιον πρωί.
Ταύτην τὴν ἡμέραν.	(Ὅλην) αὐτὴν τὴν ἡμέραν.
Τοῦτον τὸν χρόνον.	(Ὅλον) αὐτὸν τὸν καιρὸν.
Μένω, μένεις, μένει, κτλ.	
Μακρὸν χρόνον μένεις.	Πολὺν καιρὸν μένεις.

* *Allos*, η, ο. — (ὡς ἡ αὐτός).

* *Eteros*, (ὁ ἄλλος ἀπὸ τοῦ, δύο).

Ἄλλος πῖλος.

Ὁ ἕτερος πῖλος.

Τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ δύο.

Εἰς τὴν

* *Ekeinos*, η, ο (ὡς ἡ αὐτός.)

Ἐκείνη ἡ οἰκία.

Ἡ οἰκία ἐκείνη.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

(Εἷς τινα) ὥραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Τὸν αὐτὸν ἐκείνον χρόνον.

Ἐκείνον τὸν ἴδιον καιρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ ἐσπέρᾳ.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν.

Οὐχ οὗτος, ἀλλ' ἐκεῖνος.

Τίς ἄλλος.

Ποῖος ἄλλος.

Οὗτος ὁ ἕτερος.

Αὐτὸς ὁ ἄλλος.

Οὐδεὶς ἄλλος.

Κανεὶς ἄλλος.

Ἄλλος τις.

Κάποιος ἄλλος.

Τί ἄλλο.

————

Ἄλλο τι.

Κάτι ἄλλο.

Οὐδὲν ἄλλο.

Κανὲν ἄλλο, τίποτε ἄλλο.

Τοῦτο τὸ ἕτερον.

Αὐτὸ τὸ ἄλλο.

Ταῦτα τὰ ἄλλα (τὰ ἄλλα).

Αὐτὰ τὰ ἄλλα.

Οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον.

Κανὲν ἄλλο τέτοιον.

Οὐδὲν ἄλλο τῶν τοιούτων.

Κανὲν ἄλλο ἀπὸ τέτοια.

Τίς ἄλλη βίβλος;

Ποῖον ἄλλο βιβλίον;

Αὕτη ἡ ἑτέρα βίβλος.

Αὐτὸ τὸ ἄλλο βιβλίον.

Αἱ ἄλλαι βίβλοι ἐκεῖναι.

Τὰ ἄλλα ἐκεῖνα βιβλία.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 34.

Ποῦ ἦς ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ; — Ἦν ἐν τῇ σοφῇ τῇ πλησίον τῆς πύλης.
— Τίς ἄλλος ἦν ἐκεῖ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ; — Οὐδεὶς. — Οὐδεὶς ἐκεῖ ἦν
σὺν ἐμοὶ πλὴν τοῦ φίλου μου. — Εἰγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου μόνοι ἐκεῖ
ἦμεν. — Πότερον ἄλλος τις μένει αὐτοῦ σὺν σοὶ ἢ οὐ; — Οὐδεὶς ἄλ-
λος. — Τί γράφουσιν οἱ τεχνίται; — Ἐπιστολάς γράφουσι. — Τί ἄλ-
λο γράφουσιν; — Οὐδὲν ἄλλο. — Ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο γράφομεν πλὴν
ἐπιστολῶν. — Ἄλλη βίβλος. — Ἡ ἑτέρα βίβλος. — Οὐχ αὕτη ἡ βίβλος,
ἀλλ' ἡ ἑτέρα. — Τίνα χλαῖναν πέμπει ἡ ἔμπορος; — Οὐ τὴν ἐν τῇ
χλωρῇ πέμπει, ἀλλ' ἄλλην. — Οὐ ταύτην ἔχει, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν. —

Οἱ ἵπποι οὐκ ἐν ταύταις ταῖς κώμαις εἰσὶν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἄλλαις. — Πόσας ἡμέρας μένετε ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ; — Οὐ τοσαύτας μένομεν ἡμέρας ὅσας οἱ ἄλλοι. — Οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι μακρὸν χρόνον μένουσιν ἐπὶ τοῦ λόφου. — Ἐκεῖναι αἱ ἄλλαι κῶμαι οὐχ οὕτω καλαὶ εἰσὶν ὥς αὗται.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ 31.

Ποῖαν ἡμέραν; — Αὐτὴν τὴν ἡμέραν. — Αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. — Ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. — Ἄλλαν ἡμέραν. — Τῆς ἄλλαις ἐκεῖναις ἡμέραις. — Ποῖον χωρίον; — Αὐτὸ τὸ χωρίον. — Εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον χωρίον. — Εἰς αὐτὸ τὸ ἄλλο χωρίον. — Εἰς ποῖον κάμπον στέλλετε; — Στέλλομεν εἰς ἄλλον κάμπον. — Ἔχετε τίποτε ἄλλο; — Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχομεν. — Εἶναι ὠραῖον αὐτὸ τὸ ἄλλο χωρίον; — Αὐτὸ δὲν εἶναι τόσον ὠραῖον ὅσον ἐκεῖνο. — Ποῖα συκιά; — Αὐτὴ ἡ ἄλλη συκιά. — Τί γράφει τὸ παλληκάρι; — Γράφει γράμματα εἰς ἐμένα. — Ποῖος ἄλλος γράφει; — Καρεὶς ἄλλος δὲν γράφει. — Πόσον καιρὸν μένετε ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ βουνάλακι; — Μένομεν πολὺν καιρὸν. — Ἔχεις βιβλίον σὰν ἐκεῖνο ποῦ (τοιούτου οἴου) ἔχω ἐγώ; — Δὲν ἔχω σὰν ἐκεῖνο ποῦ ἔχεις ἐσύ. — Ἔχετε ἐσεῖς τόσας στάμναις ὅσας ἡμεῖς; — ἔχομεν ὅσας ἔχουν οἱ φίλοι μας, καὶ ὅχι ὅσας ἔχετε σεῖς. — Ποῖον ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο βιβλία εἶναι ἰδικόν σου, αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο; — Οὔτε αὐτὸ οὔτε ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν (ἀλλ' ἢ ἐπὶ τῆς) σιδερένιας καρέκλας.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Κτητικαὶ Ἀρτωνυμῖαι.

Ἐμός, ἡ, ὄν,	(ἐκ τοῦ ἐμοῦ)	ἰδικός μου, κτλ.
Σός, ἡ, σόν,	(» σοῦ)	ἰδικός σου, κτλ.
Ἡμέτερος, ἃ, ὄν,	(» ἡμῶν)	ἰδικός μας, κτλ.
Ἰμέτερος, ἃ, ὄν,	(» ὑμῶν)	ἰδικός σας, κτλ.
Σφέτερος, ἃ, ὄν	(» σφεῖς)	ἰδικάς των, κτλ.
(σπάνιον)		

Ὁ φίλος μου

Ὁ ἐμός φίλος

Ὁ φίλος ὁ ἐμός

Οὐχ ὁ ἐμός φίλος, ἀλλ' ὁ σός.

Ἡ κώμη ἡμῶν, ἡμῶν ἡ κώμη.

Ἡ ἡμετέρα κόμη, ἡ κόμη ἡ ἡμε- Τὸ ἰδικόν μας χωρίον, τὸ χωρίον
τέρα. τὸ ἰδικόν μας.

Ἦτε ὑμετέρα κόμη καὶ ἡ ἡμετέρα. Καὶ τὸ ἰδικόν σας χωρίον καὶ τὸ
ἰδικόν μας.

Σημ. Ἡ ἡμῶν καὶ ὑμῶν δὲν διαφέρουσι τόσον ἀπὸ τὴν ἡμέτερος καὶ
ὑμέτερος, ὅσον ἡ μου καὶ σοῦ ἀπὸ τὴν ἐμός καὶ σός. Ὅταν ὁμοίως
ᾖναι ἀνάγκη ἐμφάσεως, αἱ ἡμέτερος καὶ ὑμέτερος προτιμῶνται τῶν
ἡμῶν καὶ ὑμῶν.

Ἐστὶ ταῦτα τὰ κανὰ ἡμέτερα; Εἶναι ἰδικά μας αὐτὰ τὰ πανέρια;

Ἐστὶ ταῦτα ἡμέτερα κανὰ; Εἶναι ἰδικά μας πανέρια αὐτά;

Οὐχ ἡμετέρα ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν φίλων Δε, εἶναι ἰδικά μας, ἀλλὰ τῶν φί-
λῶν.

Οὐκ εἰσιν ἐν τῇ κόμῃ οἱ φίλοι ἡ- Δὲν εἶναι εἰς τὸ χωρίον οἱ φίλοι
μῶν;

Οὐχ οἱ ἡμέτεροι φίλοι ἐκεῖ εἰσιν, Δὲν εἶναι οἱ ἰδικοὶ μας φίλοι ἐκεῖ,
ἀλλ' οἱ ὑμέτεροι. ἀλλὰ οἱ ἰδικοί σας.

Τὴν τίνας σφαῖραν ῥίπτεις; Ποιανοῦ σφαῖραν ῥίπτεις;

Τὴν ἡμετέρην ῥίπτω. Τὴν ἰδικὴν μας ῥίπτω.

Τὴν τοῦ νεανίου ῥίπτω. Τοῦ παλληκαριοῦ ῥίπτω.

Οὐ τὴν ἐμὴν ῥίπτω, ἀλλὰ τὴν ἐ- Δὲν ῥίπτω τὴν ἰδικὴν μου, ἀλλὰ
κείνου. τὴν ἰδικὴν του.

Ἡ οἰκία τούτου. Τὸ σπίτι αὐτουνοῦ.

Τούτου ἡ οἰκία. Αὐτουνοῦ τὸ σπίτι.

Οὐχ ἡ τούτου οἰκία, ἀλλ' ἡ ἐκεῖνου. Ὁχι αὐτουνοῦ τὸ σπίτι, ἀλλὰ ἐ-
κεινοῦ.

Οὐχ οἱ ἐκεῖνων χλαῖναι, ἀλλ' αἱ Ὁχι τὰ ταμπάρα ἐκεῖνων, ἀλλὰ τὰ
ἡμέτερα. ἰδικά μας.

Οὐ μόνον ἡ ἐκεῖνου χλαῖνα, ἀλλὰ Ὁχι μόνον τὸ ταμπάρον ἐκεῖνου,
καὶ ἡ τούτου. ἀλλὰ καὶ αὐτουνοῦ.

Οὐκ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χηλῷ, ἀλλ' ἐν Ὁχι εἰς τὸ ἰδικόν μας σεντοῦκι,
τῇ ἐκεῖνου. ἀλλ' εἰς ἐκεῖνοῦ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 32.

Ὁ πῖλός μου. — Πότερον ὁρῶ τὸν ἐμὸν πῖλον ἢ τὸν σόν; — Τὸν
τίνας πῖλον ὁρῶ; — Οὔτε τὸν ἐμὸν ὁρῶ οὔτε τὸν τοῦ ἐμπόρου. — Τίς
ὁρᾷ τὸν τούτου πῖλον; — Οὐδεὶς ὁρᾷ οὔτε τὸν τούτου οὔτε τὸν τοῦ
ἐτέρου. — Ταῶς. — Ὁ ἐμός ταῶς. — Οὐχ ὁ ἐμός ταῶς, οὐδὲ ὁ τοῦ
πλουσίου ἐργάτου. — Τίνας ἐστὶν ὁ καλὸς ταῶς; — Οὔτε ἡμετέρος ἐ-
στὶν οὔτε ὑμέτερος, ἀλλὰ τοῦ ἑαυτοῦ. — Πότερον ἔχεις τὸ τοῦ ἐμπόρου

χρυσὸν ποτήριον ἢ τὸ ἐμὸν; — Οὐτε τὸ σὺν ποτήριον ἔχω οὔτε τὸ ἐκείνου, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς τραπέζης. — Εἰσὶν αἱ καλαὶ κόραι ἐν τοῖς κήποις ἡμῶν; — Οὐκ ἐν τοῖς ἡμετέροις κήποις εἰσὶν, ἀλλ' ἢ ἐν τοῖς ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἢ ἐν τοῖς τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ. — Πόσαι βίβλοι εἰσὶν ἐν τῇ χειρὶ τούτου; — Οὐ τσαῦται ἐν τῇ τούτου χειρὶ ὅσαι ἐν τῇ ἐκείνου. — Πότερ' τοῦ διδασκάλου εἰσὶν αἱ βίβλοι αὐταὶ ἢ τοῦ μαθητοῦ; — Οὐ τοῦ μαθητοῦ εἰσὶν, ἀλλὰ τοῦ διδασκάλου.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 32.

Σὰς εὐρίσκονται (μετὰ τὸ εἶναι) βιβλία; — Μὰς εὐρίσκονται. — Σὰς εὐρίσκονται τόσα βιβλία ὅσα σφονδύα; — Μὰς εὐρίσκονται. — Εἶναι πολλὰ ταμπάρα εἰς τὸ σεντοῦκί σας; — Εἰς τὸ ἰδικόν μας δὲν εἶναι τόσα ὅσα εἰς τὸ ἰδικόν σας. — Εἶναι τόσο κρασί εἰς τὸ ποτήρι τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὅσον εἰς τὸ ἰδικόν σου; — Εἰς τὸ ἰδικόν μου ποτήρι δὲν εἶναι τόσο κρασί, ἀλλ' εἰς τὸν φίλῳν μας τὰ ποτήρια εἶναι τόσο κρασί ὅσον καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. — Τί λογῆς κρασί πίνει τὸ παλληκάρι; — Πίνει ὅτι λογῆς (τοιούτου οἴου) ἔχει. — Παίρνει ὁ κλέπτης τὴν μαλαγματένιαν καρέκλαν; — Τὴν παίρνει. — Τὴν παίρνει τὸ καλὸν παλληκάρι; — Δὲν τὴν παίρνει. — Ποιότου κρασί πίνει τὸ παλληκάρι; — Πίνει ἢ τὸ ἰδικόν μας ἢ τὸ ἰδικόν σας. — Ἡ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἐκείνου (ἢ τὸν ἐκείνου). — Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; — Ἀπὸ τοῦ τσαρσί. — Πότε ἔρχεσαι ἀπὸ τοῦ τσαρσί; — Ἐρχομαι πρὶν τὸ μεσημέρι. — Τί βλέπει ὁ φίλος σου; — Τίποτε δὲν βλέπει. — Ἐγὼ βλέπω τὸ σπίτι τοῦ φίλου μου. — Δὲν βλέπω τοῦ ἰδικοῦ μου φίλου, ἀλλὰ τοῦ ἰδικοῦ σου.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Αὐτοπαθεῖς ἀντωνυμίαι.

Ἐγαντοῦ (ἐκ τοῦ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ) τοῦ ἐγυτοῦ μου.

Ἐγός.

Πληθυντικός.

Γ. ἐγαντοῦ; ἤς, τοῦ ἐγυτοῦ μου. ἡμῶν αὐτῶν.

Δ. ἐγαντῶ, ἡ, εἰς τὸν ἐγυτὸν μου. ἡμῶν αὐτοῖς, αἱς, εἰς τὸν ἐγυτὸν μας.

Α. ἐγαντόν, ἡν, τὸν ἐγυτὸν μου. ἡμᾶς αὐτούς, ἁς, τὸν ἐγυτὸν μας.

Σεαντοῦ (σγυτοῦ) τοῦ ἐγυτοῦ σου.

Γ. σεαντοῦ, ἤς, τοῦ ἐγυτοῦ σου. ἐμῶν αὐτῶν, τοῦ ἐγυτοῦ σας.

Δ. σεαυτῶ, ἡ, εἰς τὸν ἐαυτόν σου. ὑμῖν αὐτοῖς, αἷς, εἰς τὸν ἐαυτόν
 σας.

Α. σεαυτόν, ἡν, τὸν ἐαυτόν σου. ὑμᾶς αὐτούς, ἄς, τὸν ἐαυτόν σας.

Ἐαυτοῦ (αὐτοῦ) τοῦ ἐαυτοῦ του.

Γ. ἐαυτοῦ, ἡς, τοῦ ἐαυτοῦ του, της. ἐαυτῶν (αὐτῶν).

Δ. ἐαυτῶ, ἡ, εἰς τὸν ἐαυτόν σου, ἐαυτοῖς, αἷς (αὐτοῖς, αἷς), εἰς τὸν
 της. ἐαυτόν τους.

Α. ἐαυτόν, ἡν, ὁ, τὸν ἐαυτόν του, ἐαυτούς, ἄς, ἄ, (αὐτούς, κτ.λ.) τὸν
 της. ἐαυτόν τους.

Σημειῶσαι καλῶς τὴν διαφορὰν τῆς

Αὐτοῦ (του)

καὶ αὐτοῦ=ἐαυτοῦ.

Αὐτῆς (της)

αὐτῆς=ἐαυτῆς.

Αὐτούς (τούς)

αὐτούς=ἐαυτούς.

Ὅθεν

Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

Ἡ ψυχὴ του.

Ἡ αὐτοῦ ψυχὴ.

Ἡ ἰδικὴ του ψυχὴ.

Ἡ ψυχὴ ἡ αὐτοῦ.

Ἡ ψυχὴ ἡ ἰδικὴ του.

Ὅρᾷ αὐτόν ἢ ἐαυτόν.

Βλέπει τὸν ἐαυτόν του.

Ὅρᾷ αὐτόν.

Βλέπει αὐτόν ἢ τὸν βλέπει.

Ὅρῶ ἐμαυτόν.

Βλέπω τὸν ἐαυτόν μου.

Τίς ἐαυτὸν ὁρᾷ.

Ποῖος βλέπει τὸν ἐαυτόν του;

Οὐδεὶς τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν ὁρᾷ.

Κανεὶς δὲν βλέπει τὴν ἰδικὴν του
 ψυχὴν.

Ἐν ταῖς ἡμετέραις αὐτῶν οἰκίαις.

Εἰς αὐτὰ τὰ ἰδικὰ μας τὰ σπίτια.

Ὅρῶ καὶ σὲ καὶ ἐμαυτόν.

Βλέπω καὶ ἐσένα καὶ τὸν ἐαυτόν
 μου.

Ἔχεις τὴν τε σεαυτοῦ χλαῖναν καὶ
 τὴν ἐμήν.

Ἔχεις καὶ τὴν ἰδικὴν σου ταμπάρον
 καὶ τὸ ἰδικόν μου.

Τὴν τε σεαυτοῦ ἔχεις καὶ τὴν ἐ-
 κείνου.

Καὶ τὸ ἰδικόν σου ἔχεις καὶ ἐκεينوῦ.

Ὁ ξένος, ου.

Ὁ ἄγγελος, ου.

Βαίνω, εἰς, εἰ.

} Ὑπάγω, περιπατῶ.

Βαδίζω, εἰς, εἰ.

Λέγω, εἰς, εἰ.

Λέγω τινί.

} Λέγω εἰς κανένα, εἰς κάποιον.

Λέγω πρὸς τινε.

Τίτι λέγεις;	}	Εἰς ποῖον λέγεις;
Πρὸς τίνα λέγεις;		Ποῖον δρόμον πηγαίνεις;
Τίνα ὁδὸν ἐκκίνεις;		Αὐτὸν τὸν δρόμον περιπατῶ.
Ταύτην τὴν ὁδὸν ἐκκίζω.		Εἰς τὰ χωράφια περιπατοῦμεν.
Ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκκίζομεν.		
Περὶ (πρόθεσις).		Διὰ, γύρω, τριγύρω.
Περὶ τοῦ, τῷ, τόν (συντάσσεται μὲ γεν. δοτ. αἰτ.).		————
Περὶ τοῦ (σημαίνει ὑπόθεσιν).		Διὰ τόν.
Λέγω περὶ τούτων.		Λέγω δι' αὐτά.
Περὶ σοῦ λέγομεν.		Διὰ ἐσένα λέγομεν.
Περὶ τῆς ἀδελφῆς σου γράφω.		Διὰ τὴν ἀδελφὴν σου γράφω.
Ἀπὸ τοῦ.		(Μακράν) ἀπὸ τόν.
Ἐκ τοῦ.		(Ἐξω) ἀπὸ τόν.
Ἀντὶ τοῦ.		Ἀντὶς ὁ, τόν.
Πρὸ τοῦ.		Πρὶν τόν.
Ἐπὶ τοῦ.		Ἐπάνω εἰς τόν.
Περὶ τοῦ.		Διὰ τόν.
Ἐν τῷ.		(Μέσα) εἰς τόν.
Ἐπὶ τῷ.		Κοντὰ εἰς τόν.
Σὺν τῷ.		(Μαζῇ) μὲ τόν.
Εἰς τόν.	}	Εἰς τόν.
Πρὸς τόν.		
Ἐπὶ τόν.		(Κατεπάνω) εἰς τόν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 33.

Λέγω περὶ ἐμαυτοῦ. — Ὁ πατὴρ ταῦτα οὐ περὶ ἡμῶν λέγει, ἀλλὰ περὶ ἐαυτοῦ. — Τί περὶ σεαυτοῦ λέγεις; — Οὐδὲν ἀγαθὸν περὶ ἐμαυτοῦ λέγω. — Οὐ περὶ σοῦ λέγει ὁ ἄγγελος, ἀλλὰ περὶ ἡμῶν. — Τίνες ταῦτα περὶ ἐαυτῶν λέγουσιν; — Οὗτοι οἱ ξένοι ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα περὶ ἐαυτῶν λέγουσιν. — Πρὸς τίνα γράφει ὁ πατὴρ; — Πρὸς τὸν υἱὸν γράφει. — Οὐ πρὸς τὸν ἐαυτοῦ υἱὸν γράφει, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἑμόν. — Τί ταῦτα λέγει ὁ ἄγγελος; — Ἡ ἐμοὶ ἢ σοὶ λέγει ταῦτα. — Ὁ ξένος ταῦτα πρὸς τὸν ἄγγελον λέγει. — Ἡμεῖς αἰεὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν. — Ταῦτα λέγει ἀντὶ ἐκείνων. — Τίνος ἐστὶν αὕτη ἡ βακτηρία; — Ἐστὶ τοῦ ἀγγέλου. — Ὁ ἄγγελος ἔχει τὴν ἐμὴν βακτηρίαν ἀντὶ τῆς ἐαυτοῦ. — Ὁ ξένος ἔχει τὴν ἐαυτοῦ χλαῖναν ἀντὶ τῆς τοῦ ἀγγέλου. — Ὁ κακὸς ἐαυτὸν φεύγει. — Οἱ κακοὶ οὐ μόνον τὰς ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐαυτοὺς φεύγουσιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 33.

Τοῦ ἰδικοῦ μου (*). — Τὸ καπέλλον ἐμοῦ τοῦ ἰδίου (ὁ ἐμμεντοῦ.
—). — Ὅχι ἐμοῦ τοῦ ἰδίου τὸ καπέλλον ἀλλὰ σοῦ τοῦ ἰδίου. — Δὲν
ἔχω σοῦ τοῦ ἰδίου τὸ καπέλλον, ἀλλὰ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου. — Ἐρχεται
ἀπὸ τὸ σπίτι του. — Ἐρχεται ἀπὸ τὸ ἰδικόν του σπίτι (ἐκ τῆς ἐ-
αυτοῦ —), — Δὲν ἐρχόμεθα ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου σπίτι ἀλλὰ ἀπὸ τὸ
ἰδικόν του (ἐκ τῆς ἐαυτοῦ). — Εἰς ποῖον λέγει αὐτὰ τὸ παλληχάρι;
— (Τὰ) λέγει εἰς ἐμέ. — Λέγει εἰς τὸν ἐαυτόν του. — Εἰς ποῖον
λέγουν οἱ μηνύτορες (ἄγγελοι) αὐτά; — Εἰς τὸν ἐαυτόν τους. —
Εἰς ποῖον γράφετε γράμματα; — Εἰς τὸν ἐαυτόν μας. — Καρεῖς
δὲν γράφει γράμματα εἰς τὸν ἕτερον ἑξέωρα ἀπὸ ἡμᾶς. — Ποῖος γρά-
φει ἄντις ἐσένα; — Ὁ ἕτερος γράφει ἄντις ἐμένα. — Διὰ ποῖον (πε-
ρὶ τίτος) λέγεις αὐτά; — Δι' ἐσένα. — Ποῖος λέγει πάντοτε τὰ
ἴδια διὰ τὰ ἴδια [πράγματα]; — Καρεῖς. — Τὸ παλληχάρι γράφει
διὰ τὴν ἀδελφὴν του. — Τί κυρηγοῦν οἱ καλοὶ; — Κυρηγοῦν τὴν
σοφίαν. — Οἱ κακοὶ ὅχι μόνον φεύγουν τὴν σοφίαν ἀλλὰ καὶ κυ-
ρηγοῦν τὸ κακόν. — Κυρηγοῦν τὸ κακόν ἄντις τὸ καλόν. — Τὸ κα-
κόν ἔρχεται πρὶν τὸ καλόν. — Ποῦ περιπατεῖτε; — Περιπατοῦμεν
μέσα εἰς τὰ χωράφια. — Ποῦ περιπατεῖ ἡ καλὴ κοπέλλα; — Πε-
ριπατεῖ εἰς τὸν ἴσκιον τοῦ χαγιατιοῦ.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Μέγας (ἀνώμαλον εἰς τὸν ἐνικόν).

Ἑνικός.			
Ὁ.	μέγας	μεγάλη	μέγα
Γ.	μεγάλου	μεγάλης	μεγάλου
Δ.	μεγάλῳ	μεγάλῃ	μεγάλῳ
Α.	μέγαν	μεγάλην	μέγα
Κ.	μέγα;	μεγάλη	μέγα
Δυϊκός.			
Ὁ. Α. Κ.	μεγάλῳ	μεγάλῃ	μεγάλῳ
Γ. Δ.	μεγάλῳιν	μεγάλῃιν	μεγάλῳιν
Π.λυθηντικός.			
Ὁ.	μεγάλοι	μεγάλαι	μεγάλ

(*) Διὰ τῶν αὐτοπαθῶν ἐμμεντοῦ, σεμνιοῦ κτλ.

καὶ αἱ ἀλλήλους διώκουσιν. — Ὁ κακὸς τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν βλάπτει. — Πολλάκις οἱ κακοὶ ἐαυτοὺς βλάπτουσιν. — Οὐ μόνον ἄλλους βλάπτουσιν οἱ ἄδικοι ἀλλὰ καὶ ἐαυτοὺς. — Τί ῥίπτει; — Ὁ πῆξ ἐνίοτε σφαίραν ῥίπτει. — Οὐκ ἤδη ἔκει ὁ ἄγγελος; — Ναί, ἤδη ἔκει. — Οὐπω ἔκει ὁ ἡμέτερος ἄγγελος; — Ταῦτα οὐπω φανερά ἐστίν. — Πότε ἔρχονται οἱ ἄγγελοι; — Πρὸ ἡμέρας ἔρχονται. — Ὁ ξένος ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς ἅμα τῇ ἡμέρᾳ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 34.

Λέγομεν διὰ ἁλλοῦ. — Ἐγὼ δὲν λέγω διὰ ἐσέα, οὐδὲ σὺ διὰ ἐμένα. — Αὐτὸς λέγει πάντοτε τὰ ἴδια διὰ τὰ ἴδια [πράγματα]. — Ποῖον φεύγοντ οἱ κακοὶ. — Φεύγει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο (ἀλλήλους). — Ποῖον βλάπτουν; — Βλάπτουν τὰς ἰδικὰς τῶν (τὰς ἐαυτῶν) ψυχὰς. — Οἱ καλοὶ δὲν βλάπτουν οὔτε τὸν ἑαυτὸν τοῦς οὔτε τοὺς ἄλλους. — Ποῖος εἶναι μέγας; — Μόνος ὁ θεὸς εἶναι μέγας καὶ ὑψηλός. — Μεγάλον δένδρον. — Τι βλέπεις; — Βλέπω [ἕνα] μεγάλο δένδρον ἐπάρῳ εἰς τὸ βουραλάκι. — Ὁ μηνυτὴς ἦλθε πῶ (ἦδη). — Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη φανερά. — Ὁ θεὸς δὲν εἶναι φανερός εἰς τοὺς ἀνθρώπους (φανερὸς τοῖς ἀνθρώποις). — Οἱ σοφοὶ εἶναι πάντοτε ἐντυχεῖς. — Ὁ διδάσκαλος αὐτὸς εἶναι μερικαίς φοραῖς εἰς τὸ κιάσκι. — Ἡ κοπέλλα γράφει πολλαῖς φοραῖς γράμματα εἰς τὴν μητέρα της. — Καεὶς δὲν βλέπει τὴν ἰδικήν του (τὴν ἑαυτοῦ) ψυχήν. — Καεὶς δὲν βλέπει τὸν θεὸν ἔξωφρα ἀπὸ τοῦ καλὸν τὸν ἀνθρώπον. — Μόνος ὁ θεὸς βλέπει τὴν ψυχήν. — Εἶναι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἢ ὄχι; — Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Πολύς.

<i>Ἑνικός.</i>			
Ὁ.	πολύς	πολλή	πολύ
Γ.	πολλοῦ	πολλῆς	πολλοῦ
Δ.	πολλῶ	πολλῇ	πολλῶ
Λ.	πολύν	πολλήν	πολύ
Κ.	πολύ	πολλή	πολύ
<i>Αντικός.</i>			
Ὁ Α. Κ.	πολλῶ	πολλά	πολλῶ
Γ. Δ.	πολλοῖν	πολλαῖν	πολλοῖν

Πληθυντικός.

Ο.	πολλοί	πολλαί	πολλά
Γ.	πολλῶν	πολλῶν	πολλῶν
Δ.	πολλοῖς	πολλαῖς	πολλοῖς
Α.	πολλούς	πολλάς	πολλά
Κ.	πολλοί	πολλαί	πολλά

Πολύς χρόνος.

Ἐν πολλῷ χρόνῳ.

Οὐχ οὕτω πολλά ὅσα.

Πολλά καὶ καλά.

Πολλά καὶ ὑψηλά δένδρα.

Πολύς καιρός.

Εἰς πολὺν καιρόν.

Ὅχι τόσον πολλά ὅσα.

————

————

Σημ. Τὸ πολὺς συνοδευόμενον μὲ ἄλλο ἐπίθετον, συνδέεται μὲ αὐτὸ γενικῶς διὰ τοῦ συνδέσμου καί, ὅχι ὅμως καὶ μὲ τὰ ἄλ λ ο ς, τ ο ι ο ὕ τ ο ς, κτλ. ὡς·

Τοιαῦτα πολλά.

Ἄλλα πολλά.

Ἄλλα τοιαῦτα πολλά.

Πολλοὶ τούτων.

Οὐδεὶς ἡμῶν.

Οὐδὲν τοιούτων.

Οὐδὲν τῶν τοιούτων.

Οὐδὲν τούτων.

Τίς τῶν ἐμπόρων;

Πολλοὶ τῶν ἐμπόρων.

Τέτοια πολλά.

————

Ἄλλα τέτοια πολλά.

Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοῦς.

Κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς.

Κανὲν τέτοιον.

Κανὲν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα.

Κανὲν ἀπὸ αὐτά.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους;

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους.

Οἱ σὺν ἡμῖν.

Οἱ νῦν.

Οἱ πάλαι.

Ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι μαζὶ ἡμᾶς.

Οἱ τωρινοί.

Οἱ προτινοί, οἱ παλαιοί.

————

————

Ὀλίγος, η, ον.

Ὀλίγοι, αι, α.

Ὀλίγος χρόνος.

Μικρὸς χρόνος.

Ὀλίγον χρόνον μένει.

Ὀλίγον τι.

Ὀλίγοι τινές.

Ὁκ ὀλίγοι.

Οἱ πολλοί.

Οἱ ὀλίγοι.

} Ὀλίγος καιρός.

Ὀλίγον καιρόν μένει.

Λιγάκι.

Μερικοί, ὀλίγοι.

Ὅχι ὀλίγοι,

Οἱ πολλοί, οἱ περισσώτεροι, ὁ καιρὸς λαός.

Οἱ ὀλίγοι, οἱ ὀλιγώτεροι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 35.

Πολύς χρυσός. — Οὐ τοσοῦτος χρυσὸς ὥσος ἄργυρος. — Μόνον ὀλίγος ἄργυρος. — Ὁ ἐν τῇ χιλῶ ἄργυρος πολὺς ἐστίν. — Πολλὰ καὶ καλὰ ἀργυρᾶ ποτήρια. — Ὁ ἐν τῷ ἐμῷ ποτηρίῳ χρυσὸς ὀλίγος ἐστίν. — Πότερον ἔχει ὁ ξένος πολλὴν χρυσὴν ἢ ὀλίγον; — Μόνον ὀλίγον ἔχει. — Οὗτος τοιαῦτα πολλὰ λέγει. — Οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα λέγουσιν. — Πόσον χρόνον γράφει ὁ πατὴρ ἡμῶν; — Οὐ πολλὸν χρόνον. — Πολλοὶ τῶν ἀγγέλων τὰ τοιαῦτα λέγουσι περὶ ἐμοῦ. — Οἱ κακοὶ οὐκ ὀλίγοι εἰσίν. — Οἱ ἀγαθοὶ οὐ τοσοῦτοὶ εἰσιν ὥσοι οἱ κακοὶ. — Ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ εἰσὶ πολλοὶ καὶ καλὰ μὲλῆαι καὶ συκαὶ. — Οἱ σὺν ἡμῖν εἰσὶ πολλοὶ. — Οἱ σὺν τούτοις οὐ τοσοῦτοὶ εἰσιν ὥσοι οἱ σὺν ἐκείνοις. — Οἱ πᾶσι ἀνθρώποι οὐκ ἦσαν οὕτω πολλοὶ οὐδὲ οὕτω σοφοὶ ὥς οἱ νῦν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 35.

Οἱ ὀλίγοι μόνον εἶναι σοφοί. — Οἱ πολλοὶ δὲν εἶναι σοφοί. — Οἱ περισσώτεροι οἱ πολλοὶ δὲν εἶναι οὔτε σοφοί, οὔτε καλοὶ, οὔτε εὐτυχεῖς. — Ὅχι ὀλίγοι ἤλθαν μαζή μας. — Ποῖος ἤλθεν (ἡδη); — Τὸ καλὸν παλληκάρει ἤλθε, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι μαζή του (καὶ οἱ σὺν αὐτῷ). — Ἦλθε πιά ὁ φίλος; — Δὲν ἤλθεν ἀκόμη. — Σὰς εὐρίσκονται (μὲ τὸ εἶμι) τόσον πολλὰ καὶ ὠραῖα ποτήρια; — Εἰς ἡμᾶς δὲν εὐρίσκονται τόσα πολλὰ ὅσα εἰς ἐσᾶς. — Ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς εἶναι πλούσιος; — Καρεῖς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν εἶναι πλούσιος. — Τί λέγεις δι' αὐτά; — Τίποτε δὲν λέγω. — Ἦσαν οἱ πρωτινοὶ ἄνθρωποι τόσον σοφοὶ ὅσον οἱ τωρινοὶ; — Δὲν ἦσαν τόσον σοφοὶ οὐδὲ καλοὶ ὅσον οἱ τωρινοὶ. — Εἶναι πολὺ μάλαμα μέσα εἰς τὸ σερτοῦχι; — Δὲν εἶναι τόσον πολὺ μέσα εἰς τὸ σερτοῦχι ὅσον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. — Τί σοῦ εὐρίσκεται; — Δὲν μοῦ εὐρίσκεται τίποτε. — Εἶται φανερόν τοῦτο; — Ἀκόμη δὲν εἶναι φανερόν. — Εἶναι τοῦτο φανερόν εἰς τὸν ἄνθρωπον; — Εἰς τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶναι φανερόν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Θεόν.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ἀκούω, εἰς, εἰ.

Εὐρίσκω, εἰς, εἰ.

Ἐσθίω, εἰς, εἰ.

Ὁ ἄρτος, ου.

Γρώγω.

Τὸ ψωμί.

Ὁ πυρὴς, οὐ.	Τὸ σιτάρι.
Ὁ σίτος, ου.	Τὸ σιτάρι, ἡ τροφή.
Ἡ φωνή, ῆς.	_____
Ἡ βροντή, ῆς.	_____
Ἀτραπή, ῆς.	_____
Τί ἐσθίεις;	Τί τρώγεις;
Ἄρτον ἐσθίω.	Ψωμί τρώγω.
Τί ἀκούεις;	_____
Φωνὴν ἀκούω.	_____
Τίνος ἀκούομεν;	Ποῖον ἀκούομεν.
Τοῦ ἀγγέλου ἀκούετε.	Τὸν μηνύτορα ἀκούετε.
Τούτου ἀκούουσιν.	Αὐτὸν ἀκούουν.
Ἀκούουσι ταῦτα.	Ἀκούουν αὐτά.

Κανὼν συντάξεως. Τὸ ἀκούω συνήθως συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν τοῦ ἤχου ἢ τοῦ ἀκουομένου πράγματος, καὶ μὲ γενικὴν τοῦ μέρους ἢ προσώπου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούεται ὁ ἦχος, οἶον·

Ἀκούω τὴν βροντὴν.	_____
Ἀκούω τοῦ νεανίου.	Ἀκούω τὸ παλληκάρι.
Ἀμφότερος, α, ον.	Καὶ οἱ δύο, καὶ αἱ δύο, καὶ τὰ δύο.
Ἐκαστος, η, ον.	Καθένας, καθεμία, καθέναν.
Ἀμφότερα ταῦτα καλὰ ἐσιν.	Καὶ τὰ δύο αὐτὰ καλὰ εἶναι.
Οἱ ἔμποροί εἰσιν ἀμφότεροι πλούσιοι.	Οἱ ἔμποροι εἶναι καὶ οἱ δύο πλούσιοι.
Ἐκάστη ἡμέρα.	} Κάθε ἡμέρα.
Ἐκάστη ἡμέρα.	
Ἡ ἡμέρα ἐκάστη.	

Ἡ χώρᾱ, ᾱς.
Ἡ γῆ.

Ὁ. γῆ. Γ. γῆς. Δ. γῆ. Α γῆν. Κ. γῆ.

Ἀνά (πρόθεσις).	Ἐπάρω, ὀπίσω, μεταξὺ, ἀνάμεσα
Ἀνὰ τὸν (συντάσσεται κυρίως μὲ αἰτιατικὴν).	Ἐπάρω ἀπὸ τὸν.

Ἀνὰ τὸν ποταμόν. Πρὸς τὰ ἐπάνω, διὰ μέσου τοῦ ποταμοῦ.

(*) Πολλάκις ὁμοῦ καὶ μὲ γενικὴν πράγματος, οἶον· ἀκούω τῆς φωνῆς, ἀκούω τοῦ μύθου.

Ἀνά τὴν χώραν.

Μέσα ἢ εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς
χώρας.

Ἀνά τὴν γῆν.

Ἐπάνω εἰς ὕλην τὴν γῆν.

Οἱ ἵπποι ἀνά τὸ πεδῖον τρέχουσιν. Τὰ ἄλογα ἐπάνω πρὸς τὸν κάμπον
τρέχουν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 36.

Τί ἀκούεις; — Φωνὴν ἀκούω. — Τὴν τίνος; — Τὴν τοῦ ἀδελφοῦ.
— Πότερον ἀκούω τὴν θροντήν, ἢ τὴν ἀστραπὴν ὄρω; — Τὴν θρον-
τὴν ἀκούεις. — Ἡ θροντή ἐστὶ φωνὴ τοῦ θεοῦ. — Οἱ ἀνά τὴν γῆν τὴν
θροντήν ἀκούουσιν. — Ἀνά ταύτην τὴν χώραν ταύτας τὰς φωνὰς ἀκού-
ουσιν. — Τί εὐρίσκει; — Εὐρίσκω πολὺν ἄρτον ἐν τῇ χηλῷ. — Ὁ
παῖς εὐρίσκει πολὺν καὶ ἀγαθὸν σίτον ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Ἡ παῖς εὐ-
ρίσκει τε καὶ ἐσθίει ἄρτον. — Οὗτοι οἱ σοφοὶ οὗτε ἄρτον ἐσθίουσιν οὐ-
τε οἶνον πίνουσιν. — Ἡμεῖς ἀμφοτέρω ἄρτον ἐσθίομεν. — Ὄρω πολὺν
χρυσὸν πυρὸν ἐν τῷ πεδίῳ. — ἕκαστος τῶν πολλῶν πυρὸν ἐν τῷ κα-
νῷ ἔχει. — Ἡ κόρη ἀκούει, τὴν τῆς θροντῆς φωνὴν καὶ τρέχει. — Ποῦ
τρέχει; — Εἰς τὸν κῆπον. — Εἰς τὸν τίνος κῆπον; — Ἡ εἰς τὸν ἐ-
αυτῆς κῆπον τρέχει ἢ εἰς τὸν τοῦ ἐμπόρου. — Ἡ ἀστραπὴ φανερά ἐστιν.
— Ὁ ἄρτος ἐστὶν ἀγαθός. — Τίνος ἀκούετε; — Ἀκούομεν τοῦ σοφοῦ
διδασκάλου. — Ὁ νεανίας τοῦ διδασκάλου ἀκούει. — Οἱ μαθηταὶ τὴν
τοῦ διδασκάλου φωνὴν ἀκούουσιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝ 36.

Τί ἀκούει τὸ παιδί; — Ἀκούει φωνήν. — Ποιοῦ φωνήν ἀκού-
ει; — Ἀκούει τοῦ διδασκάλου τὸν. — Τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούει ἔξ-
χωρα ἀπὸ τῆς βροντῆς. — Ποῖος ἀκούει τὸν ξέρον; — Κατεῖς ξέ-
χωρα ἀπὸ ἐμένα δὲν τὸν ἀκούει. — Εἰς ὅλα τὰ μέρη (ἀνὰ) τῆς γῆς
ἀκούομεν τὴν φωνήν τοῦ Θεοῦ. — Τί εὐρίσκει τὸ παιδί; —
Εὐρίσκει ἡγάριον. — Εὐρίσκει καὶ πίνει παγῶρια ἀπὸ λαγῶν. —
Ποῦ καὶ ὡραῖον σιτάρι. — Αὐτὸ τὸ σιτάρι δὲν εἶναι τόσον καλὸν
ὅσον τοῦ ἀδελφοῦ μου. — Τί βλέπω; — Βλέπω τὴν ἀστραπὴν. —
Κατεῖς δὲν βλέπει τίποτε ἔξω ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς. — Τὸ παι-
δίον τρώγει πολὺ φαγητόν. — Καὶ οἱ δύο τρώγουσι ψωμί καὶ πί-
νον κρασί. — Τὸ χρυσὸν βλέπει τὸν ῥοδὸν τοῦ παιδικοῦ. — Ἡ
ᾧ παιδίον τὸ χρυσὸν βλέπει τὴν ψυχὴν. — Ὡς ἔξενε, ἀπὸ ποῦ ἤλθες;
— Ἀπὸ τοῦ χωρίου τοῦ εἶναι κοινὰ εἰς τὸ ἰδικόν μας χωρίον.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ῥήματα σύνθετα ἐκ προθέσεων.

Ἀποπέμπω.	Στέλλω ὀπίσω, δίνω δρόμον.
Ἐκπέμπω.	Στέλλω ἔξω, βγάζω ἔξω.
Εἰσπέμπω.	Στέλλω μέσα.
Συμπέμπω.	στέλλω μαζί.
Ἀπέρχομαι.	Ἀναχωρῶ.
Ἐξέρχομαι.	Ἐβαίνω.
Εἰσέρχομαι.	Εμβαίνω.
Συνέρχομαι.	Ἐρχομαι μαζί.
Ἀναβαίνω.	-----

Σημείωσις. — Τὸ συμπέμπω (ἐκ τῆς συν καὶ πέμπω) τὸ ἀπέρχομαι (ἐκ τῆς ἀπὸ (ἀπ') καὶ ἔρχομαι),

Ἀποπέμπω σε ἀπὸ τῆς οἰκίας. Σὲ στέλλω (ἢ βγάζω) ἀπὸ τοῦ σπίτι.
Ἐκπέμπω τὸν ἄγγελον ἐκ τῆς κώ- Στέλλω τὸν μηνύτορα (ἔξω) ἀπὸ τοῦ
μης. χωρίου.

Οἱ ἄνθρωποι συνέρχονται. Οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται μαζί, ἢ εἰς
τὸ ἴδιον μέρος.

Ἡμεῖς τῷ νεανίᾳ συνερχόμεθα. Ἡμεῖς μαζί με τὸ παλλικάρι ἐρ-
χόμεθα.

Εἰς τὴν οἰκίαν εἰσέρχονται. Εἰς τὸ σπίτι ἐμβαίνουν.

Ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν λόφον. Ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τὸ βουνάλακι.

Ἀναβαίνει ἐπὶ τὸν ἵππον. Ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, κα-
βαλίζει.

Πῶς; -----

Εὖ. } Καλὰ.

Καλῶς. }

Κακῶς. Κακὰ, ἄσχημα.

Δικαίως. Δίκαια.

Οὐ κακῶς. Ὅχι κακὰ, ἔχει ἄσχημα.

Πῶς ταῦτα ἔχει; Πῶς πᾶν αὐτά, σὲ τί κατάστασιν
εὐρίσκονται;

Ταῦτα εὖ ἔχει. Αὐτά καλὰ πᾶνε, αὐτά εὐρίσκονται
εἰς καλὴν κατάστασιν.

Τὰ ἐμὰ οὐκ εὖ ἔχει. Ἡ δουλειὰ μου δὲν πᾶνε καλὰ.

Καλῶς λέγεις. Καλὰ λέγεις.

Ταῦτα εὖ λέγεις. Καλὰ τὰ λέγεις αὐτά.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 37.

Ὁ πατήρ τὸν νεανίαν ἀποπέμπει. — Ὁ διδάσκαλος τὸν κακὸν νεανίαν ἐκ τῆς οἰκίης ἀποπέμπει. — Πέρπουσιν ἄγγελον καὶ συμπέρπουσι τὸν λευκὸν ἵππον. — Πότε ἔρχονται οἱ ξένοι; — Ἐώθεν ἔρχονται καὶ ἐσπέρας ἀπέρχονται. — Αἱ κόραι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπέρχονται. — Ὁ ἀδελφός μου εἰσέρχεται εἰς ταύτην τὴν καλὴν οἰκίαν. — Σὺν τίνι εἰσέρχεται; — Σὺν τῇ ἐμῇ ἀδελφῇ καὶ πολλαῖς ἄλλαις κόραις. — Τίς ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦτον τὸν ἵππον; — Ὁ νεανίας ἐπ' αὐτὸν ἀναβαίνει. — Οἱ νεανῖαι σὺν τοῖς ἵπποις ἐπὶ τοῖς λόφοις ἀναβαίνουν. — Πῶς γράφουσιν ἐπιστολάς; — Ἐνίοτε καλῶς γράφουσιν. — Δικαίως λέγεις. — Ὁ ἱετὴρ ταῦτα οὐ δικαίως λέγει. — Τὰ ἐμὰ κακῶς ἔχει. — Τὰ ἐμὰ οὐχ οὕτω κακῶς ἔχει ὡς τὰ τοῦ ἀγγέλου. — Ταῦτα εὖ ἔχει.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 37.

Εἰς ποῖον δίνει δρόμον (ἀποπέμπεις); — Δίω δρόμον εἰς τὸν υἱόν μου. — Εἰς ποῖον δίνει δρόμον ὁ διδάσκαλος; — Εἰς τὸν μαθητήν. — Ὅχι εἰς τὸν ἰδικόν του μαθητήν ἀλλὰ εἰς τὸν ἰδικόν μου. — Ἐβγάλλομεν αὐτὸ τὸ ἄλογον ἔξω ἀπὸ τῆς βουκλῆς. — Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐμβαίνουν εἰς τὸ χωρίον. — Καὶ οἱ δύο, καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἀναβαίνομεν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον. — Ποῖος ἄλλος ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον; — Καρεῖς ἄλλος. — Καρεῖς ἐξήωρα ἀπὸ τοῦ παλληκάρου. — Τὸ παλληκάρου ἀναχωρεῖ πρὶν τὸ θράδν. — Τὰ ἄλογα ἔρχονται μαζὶ εἰς τὸν κάμπον τῆς αὐγῆς. — Πῶς πηγαίνουν αὐτά; — Πηγαίνουν καλὰ. — Πῶς πηγαίνουν ἡ δουλείαις σου; — Ἡ δουλείαις μου δὲν πηγαίνουν καλὰ. — Ἡ κοπέλλα γράφει καλὰ. — Ὁ κακὸς λέγει κακά. — Ὁ καλὸς λέγει καλὰ. — Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, καλὰ γράφω ἢ ἄσχημα; — Δὲν γράφεις ἄσχημα. — Ἐχεις τίποτε εἰς τὸ χέρι; — Τίποτε δὲν ἔχω. — Ἐχει τίποτε ἡ κοπέλλα; — Εἰς τὸ χέρι της δὲν ἔχει τίποτε, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι της ἔχει πατέρι. — Ἐχει ὠραῖα τριαντάφυλλα καὶ μεντεξέδες.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Περὶ παρατατικού.

Παρατατικὸς ὀνομάζεται ὁ χρόνος ἐκείνος, ὅστις σημαίνει κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν εἰς τὸ παρελθόν, ἐνῶ συγχρόνως ἐγίνετο ἄλλο τι.

Ὁ παρατατικὸς τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς λήγει εἰς ον, καὶ αὐξάνει εἰς τὴν ἀρχὴν με ε, οἶον·

Γράφω.

Ἐγράφον.

Ἑνικός.

1. ἔγραφον

ἔγραφα

2. ἔγραφες

3. ἔγραφες(ν)

Δυϊκός.

2. ἐγράφετον

ἐσεῖς οἱ δύο ἐγράφετε

3. ἐγραφέτην

ἐκεῖνοι οἱ δύο ἔγραφον

Πληθυντικός.

1. ἐγράφομεν

ἐγράφαμεν

2. ἐγράφετε

3. ἔγραφον

ἔγραφαν

Οὕτω σχηματίζεται ὁ παρατατικὸς ὅλων τῶν ῥημάτων, ὅσα εἰς τὸν ἐνεστώτα λήγουσιν εἰς ω καὶ ἀρχίζουσιν ἀπὸ σύμφωνον, ὡς·

Βλάπτω ἔβλαπτον

ἔβλαπτα

Τρέχω ἔτρεχον

ἔτρεχα

Βαδίζω ἐβάδιζον

ἔπεριπατοῦσα

Βαίνω ἔβαινον

ἔπήγαινα, ἐπεριπατοῦσα.

Πίπτω ἔπιπτον

ἔπερτα

Πέμπω ἔπεμπον

ἔσελυν

Παίζω ἔπαιζον

ἔπαιζα

Διώκω ἐδίωκον

ἔκυνηγούσα

Φεύγω ἔφευγον

ἔφευγα

Ρίπτω ἔρριπτον

ἔρριχνα

Σημ. 1. Ὅσα ἀρχίζουσιν ἀπὸ ρ, διπλασιάζουσιν αὐτὰ μετὰ τὴν αὔξησιν, καὶ τότε τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον ἁρτύνεται ὥς εἰς τὸ τελευταῖον παρὰδειγμα.

"Οτε (ὅτ', ὅθ').
Ἄρτι, ἀρτίως.

"Οταν.
Πρὸ ὀλίγου.

Πότε ἔλεγες;
Ἀρτίως ἔλεγον.
ἔλεγον ὅτε ὑμεῖς ἐγράφετε.
Χθές ἐβιάδιζον ἐν τοῖς ἀγροῖς.
Ἐπαίζομεν ἐσπέρας.

Πρὸ ὀλίγου ἔλεγα.
ἔλεγα ὅταν ἐσεῖς ἐγράφετε.
Ἐχθές ἐπεριπατοῦσα εἰς τὰ χωρά-
φια.
Ἐπαίζαμεν τὸ βράδυ.

Περὶ αὐξήσεως.

Τὸ εὖ τὸ ὁποῖον λαμβάνουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρτατικοῦ τὰ ῥή-
ματα τὰ ὅποια ἀρχίζουσιν ἀπὸ σύμφωνον, ὀνομάζεται *συλλαβικὴ αὐ-*
ξησις, διότι τὸ ῥῆμα αὐξάνει κατὰ μίαν συλλαβὴν.

Ὅταν ὅμως τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν, τὸ ἐνόνεται μὲ τὸ ἀρχτι-
κὸν φωνῆεν, καὶ ἀνῆναι βραχυ, τὸ ἐκτείνει (δηλαδὴ τὸ κάμνει μακροῦ),
καὶ τότε ἡ αὐξησις ὀνομάζεται *χρονικὴ*,

ὥς τὸ ἐκ γίνεται ἡ

εε	η
ῥ ῥ	ῖ καὶ ῡ
ο	ω

αἱ οἱ ἡ ω, δηλαδὴ τὸ μὲν α καὶ ο ἐκτείνονται, τὸ δὲ
ὡ υπογράφεται.

Ἀκούω

Παρατατ.

Ἦκουον

Ἐσθίω

»

Ἦσθιον

Ἡ δὲ αὐξησις αὕτη ὀνομάζεται *χρονικὴ*, διότι τρέπει τὸ ἀρχτικὸν
βραχυ φωνῆεν εἰς μακρόν.

Σημ. 2. Εἰς ὀλίγα ῥήματα τὸ ἐκτείνεται εἰς εἰ, ὡς· ἔγω, εἶχον· ἔλκω,
εἵλκον· ἔλκω, εἵλκουν· ἔρπω, εἶρπον· ἔπομαι, εἰπόμην· ἐθίζω, εἵθιζον· ἔαυ, εἵ-
αον κτλ.

Ἀλλὰ τὰ μακρὰ φωνήεντα (ἐκτὸς τοῦ α) καὶ πολλάκις αἱ δίφθογγοι
μένουσιν ἀμετάβλητα, ὡς

Ἦκω

Παρατατ.

Ἦκον

Εὐρίσκω

»

Εὐρίσκον

Σημ. 3. Καὶ εἰς τὸν παρτατικὸν καὶ εἰς τὸν ἐνεστώτα (ἴδε Μαθ. Γ' 40) τὰ
ῥήματα τονίζονται ὅσον τὸ δυνατόν ἀνωτέρω τῆς ληγεύσης, αἶον· ἐπινον, ἐ-
γραφον, ἐγράφετε.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 38.

Ἐγραφον. — Πότε ἔγραφες; — Ἄρτι ἔγραφον. — Ἐγραφον ὅτε οἱ νεανίαί ἐπαιζον. — Τί ἔγραφες; — Ἐπιστολὴν ἔγραφον. — Πόσον χρόνον ἔγραφεν ὁ ἱατρός; — Τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἡμεῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐθαίνομεν. — Πόσον χρόνον ἐκεῖ ἐθαίνετε; — Οὐ τοσοῦτον ὅσον ὑμεῖς τοὺς λαγῶς ἐδίωκετε. — Ὅτε ἡμεῖς ἐν τοῖς κήποις ἦμεν τότε ὁ πατήρ τὸν υἱὸν πρὸς τὴν κώμην ἔπεμπεν. — Ἡ σφαῖρα ἐπιπτεν ἐπὶ τὴν γῆν. — Ἡμεῖς πάλιν ταῦτα καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἐλέγομεν. — Ἀμα τῇ ἡμέρᾳ ἔφρουγον οἱ κλέπται. — Πότερον ἔφρουγεν ἢ ἐδίωκεν ὁ ἐργάτης; — Οὐτε ἔφρουγεν οὔτε ἐδίωκεν, ἀλλ' ἐνταῦθα ἔμενεν. — Οὐδὲν νῦν ἀκούω. — Χθὲς ἢ πρόωκον τὴν θρονιὴν ἤκουον. — Ἡμεῖς πάλαι ταύτας τὰς φωνὰς ἤκούομεν. — Οἱ ἀγαθοὶ πάλαι τὴν τοῦ θεοῦ φωνὴν ἤκουον. — Ὁ θεὸς πάλαι πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἔλεγεν. — Τίς ταύτην τὴν φωνὴν ἀκούει; — Ἡμεῖς αὐτὴν ἀκούομεν. — Πάλαι οἱ κῆποι οὗτοι πολλὰ ῥόδα καὶ ἴα εἶχον.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 38.

Ποῖος ἔγραφε ὅτε ἐγὼ ἔπαιζα; — Τὸ καλὸν παλῆκαρι. — Ποῖος ἔπαιζεν ὅτε ἐγὼ ἔτρωγα; — Κατεῖς ζέχωρα ἀπὸ τὸν φίλον σου. — Ποῖος ἐκνευροῦσε τὸν κλέπτην; — Ἐγὼ καὶ ὁ ξέρος ἐκνευροῦσαμεν τὸν κλέπτην. — Ὁ κλέπτης ἔφρουγεν ἀπὸ τοῦ χωρίου ὅτε αὐτοὶ ἐπεριπατοῦσαν χορτὰ εἰς τὸν ποταμόν. — Ποῦ ἦσαν ὅτε ἔπινα καλὸ κρασί; — Ἡμῶν εἰς τὸ χωρίον. — Εἰς ποῖον ὠρίον; — Ποῦ εἶναι χορτὰ (τῇ πλησίον) εἰς τὸ βουνάκι. — Εἶχε πολλὰ λαῖς σκιάς τὸ περιβόλι τοῦ παλῆκαριου; — Δὲν εἶχε τόσαις ὕσαις τὸ ἰδικόν σας περιβόλι. — Πότε ἔλεγε αὐτὰ διὰ τὸν καλὸν διδάσκαλον; — Πρὸ ὀλίγον. — Ἐτρώγα οἱ πρωτινοὶ ἄνθρωποι τόσον ὅσον οἱ σημερινοὶ (οἱ νῦν); — Ἐτρώγα καὶ ἔπινα τόσον ὅσον καὶ οἱ παλαιοί. — Ποῖον ἀκούετε; — Ἀκούομεν τὸν μηρότορα. — Δὲν τὸν ἀκούομεν. — Ποῖος τὸν ἀκούει; — Κατεῖς δὲν τὸν ἀκούει. — Λέγει τίποτε; — Δὲν λέγει τίποτε. — Εἶναι αὐτὸ φανερόν; — Δὲν εἶναι ἀκόμη φανερόν (δηλόν). — Εἶναι ὁ θεὸς φανερός εἰς τοὺς ἀνθρώπους; — Δὲν εἶναι.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

(Ὁράω) συνημένως ὁρῶ, βλέπω.

Παρατ. ἑώραον » ἑώρων, ἑόλεπα.

1 Σημείωσις. Ὁ παρατατικός τοῦ ὁρῶ σχητίζεται ἀνωμόλως διότι ἐκτός τῆς γρονικῆς λαμβάνει καί τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν. Ἐκ τοῦ ὁρῶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ παρατατικὸν ὥρων λαμβάνει ὁμοίως καὶ τὸ ε καὶ γίνεται ἑώρων.

Ἑώρων ταῦτα.

Ἐόλεπα ταῦτα.

Ἐμαυτὸν ἑώρων.

Ἐόλεπα τὸν ἑαυτὸν μου.

Ὅταν τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ προθέσεως αὐξάνει συνήθως ἔσωθεν (δηλαδή μεταξὺ τοῦ ῥήματος καὶ τῆς προθέσεως) ἀλλὰ τὸ τελευταῖον φωνῆεν τῆς προθέσεως ἐὰν αὕτη λήγῃ εἰς φωνῆεν ἐκθλίβεται, ἐκτός τῆς περι, Οἶον,

Ἀναβαίνω, Παρατ. ἀν-ἐ-βαινον.

Ἀπορρίπτω » ἀπ'-ἐρρίπτον, ῥίπτω μακράν.

Ἀποφεύγω » ἀπ'-έφευγον.

Ἐκ-ρίπτω » ἐξ-ἐρρίπτον, ἐρρίπτα ἔξω.

Ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν.

Τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἔω.

Ἐκείνην τὴν ἰδίαν αὐγὴν, (ἢ πρωΐαν).

Συλλέγω (σύν-λέγω).

Μαζώνω, συναζώ.

Παρατ. Συν-έλεγον.

Ἐμάζονα.

Βίβλους ἔτι συλλέγω.

Ἀκόμη βιβλία μαζώνω.

Ταῦτα οὐκέτι συλλέγω.

Δὲν μαζώνω πλέον αὐτά.

Οὐκέτι.

Ὅχι πλέον.

2 Σημείωσις. Τὸ λέγω, δὲν σημαίνει κυρίως τὸ δέμιλω, ἀλλὰ τὸ θέτω κατὰ τὰς σω. πλαγιάζω, ὅθεν τὸ συλλέγω δηλοῖ, τὸ συναθροίζω, μαζώνω, κτλ.

3 Σημ. Εἰς τὸ συλ-λέγω τὸ ν τῆς συν προθέσεως ἔγινε λ διὰ τὴν εὐφωνίαν. Ἐν γένει δὲ τὸ ἀμετάβαλον ἐρισκόμενον πρὸ ἄλλου ἀμεταβόλου τρέπεται εἰς αὐτὸ τοῦτο.

Ἡ σοφία, ᾧς

Ἡ ἀρετὴ, ἧς.

Θαυμάζω, εἰς.

Θαυμάζω σε.

Σὲ θαυμάζω.

Ἡ ἀρετὴ σοφία ἐστίν.
Οὗτος ἐστὶν ὁ ἐργάτης.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι σοφία.
Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐργάτης.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 39.

Ποῦ ἦν χθὲς ὁ τεχνίτης; — Ἡ ἐβάδιζεν ἐν τῷ πεδίῳ, ἢ ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν λόφον. — Τίνα ὁδὸν ἐβάδιζεν ὁ ἄγγελος; — Τὴν εἰς τὴν κόμην ἐβάδιζεν. — Ὁ παῖς τὰς σφαῖρας ἀπερρίπτειν. — Ἡ κόρη συνέλεγεν εἰς τὸ κανοῦν ῥόδα καὶ ἴα. — Ἐγὼ ἐφύων ταῦτα τὰ καλὰ ῥόδα. — Τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ ἡμεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ σὺν ὑμῖν ἐμένομεν. — Ὁ νεανίας τὴν βακτηρίαν ἀπερρίπτειν. — Ὁ ἔμπορος οὐ νῦν τοσοῦτον οἶνον πίνει ὅσον πάλαι ἔπινεν. — Ὁ διδάσκαλος βίβλους συλλέγει. — Οὐκέτι τοσαύτας βίβλους συλλέγει ὥσας πάλαι συνέλεγεν. — Ἡ ἀρετὴ σοφία ἐστίν. — Ἡ σοφία τοῦ διδασκάλου μεγάλη ἐστίν. — Πάλαι ἦσαν ἡμῖν πολλοὶ καὶ σοφοὶ διδάσκαλοι. — Θυμιάζω τὴν ἀρετὴν τοῦ νεανίου. — Τίς οὐ θυμιάζει τὴν τοῦ διδασκάλου σοφίαν; — Ὁ θεὸς σοφός ἐστίν. — Ὁ θεὸς μόνος σοφός ἐστι καὶ μέγας. — Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ 39.

Ῥίχνω μακρὰν (ἀπορρίπτω) τὴν σφαῖράν μου. — Τὸ παιδί ἔρριχνε μακρὰν τὴν σφαῖράν του. — Ἀὐτὸς ἔρριχνε μακρὰν τὴν ἰδικήν του σφαῖραν, ἀλλὰ τὴν ἰδικήν μου. — Τί ἐκυνηγοῦσαν τὰ παλληκάρια; — Ἐκυνηγοῦσαν ἢ λαγούς ἢ παγῶνια. — Πότε ἐστέλλετε γράμματα εἰς τοὺς φίλους σας; — Ἐστέλλομεν ὅταν ἡμεῖς εἰς τὸ χωρίον. — Ποῦ ἦτο ἐχθὲς ὁ πατέρας σου; — Πουθερά. — Ποῦ ἦσαν ὅταν ἀνέβαιναν ἐπάνω εἰς τὸ βουνάκι; — Ἐγγραφὰ εἰς τὸ σπίτι. — Στέλλετε τώρα τόσα γράμματα εἰς τοὺς φίλους σας, ὅσα πρὶν (πάλαι) ἐστέλλετε; — Τώρα δὲν στέλλομεν τόσα ὅσα πρὶν. — Τί ἐθαύμαζες ὅταν ἦσαν εἰς τὸ χωρίον; — Ἀὐτὸς ἐθαύμαζα τίποτε. — Τί ἔρριχνε μακρὰν τὸ παλληκάρι, ὅταν ἐγὼ ἔπειρα τὸ κρασί; — Ἐρρίχνε (μακρὰν) τὸ καπέλλον του. — Ποῖος ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλγος, ὅταν ἐγὼ ἤμουν μέσα εἰς τὸ περιβόλι; — Τὸ παιδί. — Ἐσὺ ποῦ ἦσας, ὅταν αὐτὸς ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλγος; — Κοτὰ εἰς τὴν βρύσιν. — Ποῖος ἐμάζονε τὰ βιβλία σου, ὅταν ἐσὺ τὰ ἔρριχνες μακρὰν; — Ἐγὼ ὁ ἴδιος. — Ποῖος ἔπαιζεν ἀνάμεσα (ἐν τοῖς) στὰ τριαντάφυλλα; — Ἡ κοπέλλα ἢ ἐκεῖ ἔπαιζεν ἢ κοτὰ εἰς τὴν βρύσιν. — Ἀὐτὸς ἔβλεπα τὸ ἰδικόν σου ἄλγος, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ.

Τρίτη κλίσις.

Τὰ ὀνόματα τῆς κλίσεως ταύτης εἶναι πολλὰ καὶ παντὸς γένους, καὶ λήγουσιν εἰς τὰ σύμφωνα ν, ρ, σ, ζ, ψ, καὶ εἰς τὰ φωνήεντα α, ι, υ, ω. Ἡ γενικὴ αὐτῶν λήγει πάντοτε εἰς ος, ὀλίγα ὅμως ἔχουσι τὴν ἀντικατὰληξιν ως.

Κ α ν ὡ ν. Πάντα τὰ λήγοντα εἰς τὴν ἐνικὴν γενικὴν

{ εἰς α ἤ ου εἶναι τῆς Α' κλίσεως.
{ εἰς ου εἶναι τῆς Β' κλίσεως.
{ εἰς ος ἤ ως εἶναι τῆς Γ' κλίσεως.

Ὁ μὴν.

Ὁ μῆνας.

Ἑνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ο. μὴν	Ο Α. Κ. μῆνε	Ο. μῆνες
Γ. μηνός	Γ. Δ. μνηοῖν	Γ. μηνῶν
Δ. μηνί		Δ. μηνσί
Α. μῆνᾱ		Α. μῆνᾱς
Κ. μὴν		Κ. μῆνες

Σημ. 1. Αἱ κατάληξεις τῶν πλαγίων πτώσεων τῆς τρίτης κλίσεως ι, α, ας, εἶναι πάντοτε βραγεῖαι, ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ κατάληξις ας τῆς πρώτης κλίσεως εἶναι πάντοτε μακρά, ὡς: νεανίας, χώρας.

Σημ. 2. Τὰ ὀνόματα τῆς τρίτης κλίσεως τονίζουσι τὰς ἄλλας πτώσεις εἰς τὴν αὐτὴν συλλαβὴν ὅπου καὶ τὴν ὀνομαστικὴν, ἐφ' ὅσον συγχωροῦσιν αὐτὸ οἱ γενικοὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ κανόνες. Τὰ μονοσύλλαβα ὅμως τονίζουσι τὴν γενικὴν καὶ ὁριστικὴν παντὸς ἀριθμοῦ εἰς τὴν λήγουσαν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ οἶν τοῦ δοῦκοῦ καὶ τὸ ὠν τοῦ πληθυντικοῦ περισπῶνται, ὡς εἰς τὸ μ ἡ ν.

Σημ. 3. Τὸ ν πρὸ τοῦ σ ἀποβάλλεται, καὶ ἀντὶ μ ἡ ν σί γίνεται μ ἡ σί.

Οὕτω κλίνονται καὶ

Ἡ σφῆν, σφηνός

ἡ σφῆνχ, τὸ πασσάλι.

Ὁ Ἕλλην, ἥνος.

Θεῖ Ἕλληνες.

Κλίσις τῆς ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας *τίς*.

Τίς; ποῖος; *τί*; ποῖον;

<i>Ἑρικός.</i>		<i>Δυϊκός.</i>		<i>Πληθυντικός.</i>	
Ο.	τίς; οὐδ. τί;	Ο. Α.	τίνε;	Ο.	τίνες; τίνα;
Γ.	τίνος;	Γ. Δ.	τίνοι;	Γ.	τίνων;
Δ.	τίνι;			Δ.	τίσι(ν);
Α.	τίνα; τί;			Α.	τίνας; τίνα;

Οὕτω κλίνεται καὶ ἡ *τίς*, ἁποῖος, μὲ διαφορὰν τίνα εἰς τὸν τόνον.

<i>Ἑρικός.</i>		<i>Δυϊκός.</i>		<i>Πληθυντικός.</i>	
Ο.	τίς οὐδ. τί	Ο. Α.	τίνε	Ο.	τίνες τινά
Γ.	τίνος	Γ. Δ.	τίνοι	Γ.	τίνων
Δ.	τίνι			Δ.	τίσι(ν)
Α.	τίνα τί			Α.	τίνας τινά

Ἡ *τίς*; ποῖος; φυλάττει πάντοτε τὸν τόνον ἐπὶ τῆς ῥιζικῆς συλλαβῆς.
Ἡ *τίς*, ἁποῖος, ἐγκλίνεται.

Τίς ἄνθρωπος;
Ἀνθρωπός τις.
Τίνος ἀκούεις;
Ἀκούω τινός.
Ἀκούομέν τι.

Ποῖος ἄνθρωπος;
Ἐκποῖος (ἢ ἕνας) ἄνθρωπος.
Ποῖον ἀκούεις;
Ἀκούω ἕναν (ἁποῖον).
Ἀκούομεν ἁποῖον.

Περὶ ἁποῖας κατὰ τὰς ὁποίας τὰ ἐγκλιτικὰ ἀποβάλλουσι τὸν τόνον τῶν.

1. Μετὰ τὰ ὀξύτονα	Σκια τίς	ἀντὶ	σκιά τίς.
	Σκιά μου	»	σκιά μου.
	Σκιά τίνος	»	σκιά τινός.
2. Μετὰ τὰ περισπώμενα	Σκιά τινε	»	σκιά τινέ.
	Σκιά τίνων	»	σκιά τίνων.
	Σκιά μου	»	σκιά μου.
3. Μετὰ τὰ πρὸς ὀξύτονα	Οἰκία τίς	»	οἰκία τίς.
	Οἰκία μου	»	οἰκία μου.

4. Μετὰ τὰ προπερισπώμενα. Γαῖά τις » γαῖα τίς.
 Σφαῖρά τις » σφαῖρα τίς.
 Σφαῖρά μου » σφαῖρα μου.
 Σφαῖρά τί των » σφαῖρα τί των.
 5. Μετὰ τὰ προπαροξύτονα. Ἄνθρωπός τις, » ἄνθρωπος τίς.
 Ἄνθρωπός μου, » ἄνθρωπος μου.
 Ἄνθρωποι τινες, » ἄνθρωποι τινές.

1 Σημείωσις. Τὰ δισύλλαβα ἐγκλιτικά μετὰ τὰ παροξύτονα φυλάττουσι τὸν τόνον των, ὡς οἰκίαι τινές.

2. Σημείωσις. Ὅταν πολλά ἐγκλιτικά ἀκολουθοῦσι τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, μεταβιβάζει ἕκαστον τὸν ἴδιον τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, ὡς οἰκίαι τινές ἐστίν. Ὅπου τὸ τε ἔχει τὸν τόνον τοῦ τινός καὶ τὸ τις ἔχει τὸν τόνον τοῦ ἐστίν.

Ἔνεσ.	Παίω.	}	Κτυπῶ.
	Τύπτω.		
Παρτ.	Ἐπικιον.	}	Ἐκτυπούσχω.
	Ἐτυπτον.		
Τίνι παῖς;			Μὲ τί κτυπῶ;
Σφύρα παῖω.			Μὲ σφυρί κτυπῶ.
Τύπτω τῇ χειρί.			Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι.
Τῇ γλώσσῃ λέγεις.			Μὲ τὴν γλῶσσαν ὁμιλεῖς.

Κανὼν συνταξέως. Τὸ ὄργανον ἢ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται τι, τίθεται κατὰ δοτικὴν.

3 Σημείωσις. Ἐνθυμοῦ καλῶς τὴν διαφοράν τοῦ ὀργανικοῦ μὲ ἀπὸ τὴν τοῦ μὲ τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοῦ, μαζή (οὖν), ὡς:

Σὺν τίνι ἔρχεται;	Μὲ ποῖον ἔρχεται;
ἔρχεται σὺν τῷ φίλῳ.	ἔρχεται μὲ τὸν φίλον του.
Τίνι ἐσθίει;	Μὲ τί τρώγει;
Οὐ τῇ γλώσσῃ ἐσθίει.	Δὲν τρώγει μὲ τὴν γλῶσσαν του.
Σχίζω, ἐσχίζον.	-----
Τὸ ξύλον, οὐ. τὰ ξύλα.	-----
Ἐσχίζε τις ξύλα.	Κάποιος ἐσχίζε ξύλα.
Τίς τούτων ἐσχίζεν;	Ποῖος ἀπὸ αὐτῶν ἐσχίζεν;

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 40.

Ὁ μὴν. — Ὁ μὴν οὗτος. — Οὗτος (ὁ αὐτός) μὴν. — Πολλοὶ μῆνες.
 — Οὐ τοσοῦτοι μῆνες ὅσκι ἡμέραι. — Οὗτος ὁ μὴν οὐχ οὕτω μακρὸς ἐστίν ὡς ἐκεῖνος. — Τίς ξύλα σχίζει; — Ὁ νεανίας. — Τίνι σχίζει ξύ-

λα; — Ταύτη τῇ μεγάλῃ σφῆνι. — Χθές ἔωθεν οἱ νεανίαι ξύλα ἐσχίζον. — Ὅτε ὁ παῖς τὴν σφαῖραν ἐξέριπτεν, ἡμεῖς τὰ ξύλα ταῖς σφῆσιν ἐσχίζομεν. — Σφῆν τις. — Τίς σφῆν; — Τίσι σφῆσιν ἀρτίως ξύλα ἐσχίζετε; — Αὐταῖς ταύταις ταῖς σφῆσι. — Τίνι παῖσι τὸν νεανίαν ὁ ἄνθρωπος; — Ἡ τῇ χειρὶ αὐτὸν παῖσι ἢ τῇ μακρᾷ βραχίονι. — Τίνες ἦσαν οἱ Ἕλληνες; — Οἱ Ἕλληνες καλοὶ καὶ σοφοὶ ἄνθρωποι ἦσαν. — Οἱ Ἕλληνες οὐχ οὕτω δειλοὶ ἦσαν ὡς οἱ νῦν ἄνθρωποι. — Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ ἦσαν. — Τινες τῶν Ἑλλήνων σοφοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἦσαν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ 40.

Ποῖος ἐσχίζε ξύλα, ὅταν ἐγὼ ἔπαιζα κορτὰ εἰς τὴν βρόσιν; — Τὸ καλὸν πάλληκαρι. — Μὲ τί τὰ ἐσχίζε; — Μὲ μίαν μεγάλην σφῆνα τὰ ἐσχίζε. — Πότε τὰ ἐσχίζε; — Προχθές. — Ποῦ τὰ ἐσχίζεν; — Εἰς τὸν ἰσκιον τῆς πόρτας. — Μὲ ἀσημένιαν ἢ σιδερένιαν σφῆνα ἐσχίζε τὰ ξύλα; — Ὅχι μὲ ἀσημένιαν, ἀλλὰ μὲ σιδερένιαν. — Αὐτὸν τὸν ἴδιον μῆνα ἔγραφα, ὅταν ἤμουν εἰς τὸ χωρίον. — Τί λόγος (τίνας) ἦσαν οἱ Ἕλληνες; — Ἦσαν καλοὶ καὶ σοφοὶ ἄνθρωποι. — Ἦσαν τόσον σοφοὶ ὅσον οἱ τωρινοὶ ἄνθρωποι; — Ἄν ἦσαν τόσον σοφοὶ ὅσον οἱ τωρινοί. — Μὲ ποῖον ἐρχεσαι εἰς τὸ χωρίον; — Μὲ τὸν καλὸν μου φίλον. — Μὲ τί ἐκτυποῦσες τὸν κλέπτην; — Μὲ τὸ χέρι. — Ὅχι μὲ τὸ χέρι, ἀλλὰ μὲ τὸ μπαζοῦνι. — Ἐμάζοντες τριατάφυλλα καὶ μενεξέδες, ὅταν ἦσουν εἰς τὸ χωράφι; — Ἄν ἐμάζονα. — Σὲ θαυμάζω. — Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, ἐπαίξεις ἢ ἐτρεχες εἰς τὸν ἰσκιον τοῦ χαγιατιοῦ; — Ἄν ἐτρεχα, ἀλλὰ ἔπαιζα. — Πότε ἔπαιζες; — Πρὸ ὀλίγον ἔπαιζα.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ὁ ποιμὴν.

Ὁ βοσκὸς, ὁ τσομπάνης.

Ἡ ρίζα εἶναι ποιμεν

Ἑνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ο. ποιμὴν	Ο. Α. Κ. ποιμένε	Ο. ποιμένε
Γ. ποιμένος	Γ. Δ. ποιμένονιν	Γ. ποιμένων
Δ. ποιμένι		Δ. ποιμέσι(ν)
Α. ποιμένα		Α. ποιμένας
Κ. ποιμήν		Κ. ποιμένες

Σημ. 1. Ἡ ὀνομαστικὴ τῶν ὀνομάτων τῆς τρίτης κλίσεως εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον αὐτὴ ἢ ῥίζα μεταθεσθαιμένη, ὡς φαίνεται τοῦτο καθαρῶς εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις. Ἡ δὲ ῥίζα εὐρίσκεται, ἐὰν ἀποκοπῇ ἡ κατάληξις ὡς τῆς γενικῆς, ὡς· μὴ νός, μὴ ν' ποι μένος, ποι μέν.

Σημ. 2. Τὰ ὀξύτονα οὐσιαστικὰ εἰς ἣν ἑνός, ἢ ἑρος, ὧν ὀνος, φυλάττουσι τὸ μακρὸν φωνῆεν τῆς ὀνομαστικῆς καὶ εἰς τὴν κλητικὴν.

Ὁ μέλλων τῆς ὀριστικῆς.

Ὁ μέλλων σημαίνει ἀπλῶς ἐνέργειαν ἢ κατάσχεσιν, ἥτις μέλλει νὰ γείνη ἢ νὰ ὑπάρξῃ.

Ὁ μέλλων ἔχει κατάληξιν σω, ἡ ὁποία προσίθεται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ῥήματος, ὡς· γράφω, Μέλ. γράψω (ἐκ τοῦ γράφ-σω), θὰ γράψω· τύπτω, ῥίζα τυπ. Μέλ. τύψω (ἐκ τοῦ τύπ-σω), θὰ κτυπήσω· σχίζω, ῥίζα σχιδ. Μέλ. σχίσω (ἐκ τοῦ σχιδ-σω), κτλ.

Σημ. 3. Χειρολόφωνον πρὸ τοῦ σ ἐνόνεται μὲ αὐτὸ εἰς ψ· δηλαδή τὰ πα, βα, φα — ψ, ὡς· πέμπω, πέμπ-σω—πέμψω.

Οὐρανισκόφωνον πρὸ τοῦ σ ἐνόνεται εἰς ξ, δηλαδή τὰ

κτ, γσ, χσ, — ξ, ὡς· λέγω, λέγ-σω—λέξω.

Ὀδοιτύφωνον πρὸ τοῦ σ ἀποβάλλεται, δηλαδή εἰς τὰ τα, δσ, θσ, μένει μόνον σ, ὡς· σχίζω, σχιδ-σω—σχίσω.

Οὐίω	Γράφω	Μέλ.	γράφω.	Θὰ γράφω ἢ θὰ γράψω.
	Βλάπτω	»	βλάψω.	Θὰ βλάψω.
	Ἦκω	»	ἤξω.	Θὰ ἔλθω.
	Λέγω	»	λέξω.	Θὰ εἴπω.
	Πέμπω	»	πέμψω.	Θὰ στείλω.
	Σχίζω	»	σχίσω.	Θὰ σχίσω.
	Θαυμάζω	»	θαυμάσω.	Θὰ θαυμάσω.
	Ἔχω	»	ἔξω.	Θὰ ἔχω.
	Τύπτω	»	τύψω.	Θὰ κτυπήσω.
	ΠΑίω	»	παίσω.	
			καὶ παιήσω.	
	Ῥίπτω	»	ρίψω.	Θὰ ῥίψω.
	Εὐρίσκω	»	εὐρήσω.	Θὰ εὑρώ.
			(ἐκ τοῦ εὐρέω).	

Κανὼν γραμματικὸς. Ὁ εἰς ω Μέλλων σχηματίζεται ὡς ὁ ἐνεστώς. οἶον·

Ἐνικ.	γράφω,	εἰς,	εἰ
Δυϊκ.		εἶπον,	εἶπον
Πληθυντ.	οἶμεν,	εἴτε,	οἶσι(ν).

Σήμερον.	}	-----
Αττ. Τήμερον.		
Αὔριον.		-----
Αὔριον ἔωθεν.		Αὔριον τὰ ζημερώματα.
Αὔριον πρωΐας.		Αὔριον τὸ πρωΐ.
Αὔριον ἐσπέρας.		Αὔριον τὸ βράδυ, τὸ ἐσπέρας.

Πότε ἤξει ὁ ἄγγελος ;	Πότε θὰ ἔλθῃ ὁ μηνύτορας ;
Αὔριον ἤξει.	Αὔριον θὰ ἔλθῃ.
Οὐ γράψουσιν.	Δὲν θὰ γράψουν.
Πέμψω τὸν υἱόν.	Θὰ στείλω τὸν υἱόν μου.

Διὰ.

(Διὰ μέσου, ἀνάμεισα.
(Ἐξ αἰτίας.

Διὰ τοῦ, τόν (συντάσσεται μὲ γεν. καὶ αἰτ.).

Διὰ ποταμοῦ τρέχω.	Διὰ μέσου ποταμοῦ τρέχω.
Πέμπω διὰ τοῦ ἀγγέλου.	Στέλνω μὲτὸ μέσον τοῦ μηνύτορα.
Διὰ τί ;	-----
Δι' ἐμέ.	Διὰ ἐμένα.
Διὰ ταῦτα.	Διὰ αὐτά.
Διὰ πολλά.	-----

Ἀπὸ τοῦ, ἐκ τοῦ.	(Μακρὰν) ἀπὸ τὸν, (ἔξω) ἀπὸ τόν.
Ἀντὶ τοῦ, πρὸ τοῦ.	Ἀντὶς τὸν, πρὶν τόν.
Ἐπὶ τοῦ, περὶ τοῦ.	Ἐπάνω εἰς τὸν, διὰ τόν.
Διὰ τοῦ.	Διὰ μέσου τοῦ.
Ἐν τῷ, σὺν τῷ.	(Μέσα) εἰς τὸν, (μαζὶ) μὲ τόν.
Ἐπὶ τῷ.	Πλησίον εἰς τόν.
Ἐπὶ τὸν, εἰς τόν.	(Κατεπάνω εἰς τὸν), εἰς τόν.
Πρὸς τὸν, ἀνά τόν.	Εἰς τὸν, ἐπάνω πρὸς τὸν ἢ εἰς ὅλον
Διὰ τόν.	----- τόν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 41.

Ποῦ κἀθηνται οἱ ποιμένες ; — Οἱ ποιμένες οὗτοι ἐπὶ τοῦ λόφου κἀθηνται. — Πότε δεῦρο ἤζουσι ; — Σήμερον ἤζουσιν ἢ αὔριον. — Πέμψω ἐπισολήν. — Διὰ τί ταύτην τὴν ἐπισολήν πέμψεις ; — Πέμψω αὐτὴν διὰ πολλά (διὰ πολλαῖς αἰτίαις). — Διὰ τίνος αὐτὴν πέμψεις ; — Πέμψω αὐτὴν διὰ τοῦ μόνου υἱοῦ. — Πόσα ξύλα σχίσει ὁ ἐργάτης ; — Τοσαῦτα σχίσει, ὅσα ἔξει. — Πότερον ξύλα χθὲς ἐσχίζον οἱ τεχνίται ἢ οὐ ; — Οὐ χθὲς ἐσχίζον ξύλα, ἀλλ' αὔριον σχίσουσι. — Πόσας ἐπισο-

λῆς γράψει αὐρίον ὁ πατήρ σου ; — Οὐ γράψει ὅσας τήμερον γράφει. — Τίτι ταῦτα λέξεις ; — Ταῦτα τῷ ποιμένι τούτῳ λέξω. — Οὗτοι οἱ λόγοι τὰς ψυχὰς ἡμῶν βλάψουσιν. — Οἱ δίκαιοι οὔτε ἑαυτοὺς οὔτε ἄλλους βλάψουσιν. — Οὗτος ὁ κακὸς τὸν νεανίαν βακτηρίᾳ παίσει. — Οἱ ἵπποι ἢ πρὸ τῶν πυλῶν κεῖνται, ἢ διὰ τοῦ πεδίου πρὸς τὸν λόγον τρέχουσιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΦΤΟΝ 41.

Ὁ βοσκός. — Αὐτὸς ὁ βοσκός. — Ὁ καλὸς αὐτὸς βοσκός. — Ἄντοι οἱ ἴδιοι βοσκοί. — Ὁμιλοῦμεν διὰ αὐτοὺς τοὺς βοσκούς. — Βλέπω τὸν βοσκὸν εἰς τὴν βοσκήν. — Πότε θὰ ἔλθουν οἱ βοσκοί ; — Ἀῤῥιοι. — Μὲ ποινοῦ μέσον (διὰ) θὰ στείλουν ; — Μὲ τὸν καλὸν ξέρον. — Ὁ πατέρας θὰ στείλῃ εἰς τὸν ἱατρόν με τὸν υἱόν [του] ; — Ὁχι με τὸν υἱόν [του], ἀλλὰ με ἐμένα. — Ὁχι με τὸν υἱὸν τοῦ πραγματεντοῦ, ἀλλὰ με τοῦ διδασκάλου. — Τί θὰ εἶπῃ ὁ μνηνύτορας ; — Δὲν θὰ εἶπῃ τίποτε καλόν. — Δὲν θὰ εἶπῃ τόσα, ὅσα ἔλεγε προχθές. — Τί θὰ εὔρῃς ; — Θὰ εὔρω τὸ ταμπάρον μου. — Θὰ τὸ εὔρω ἢ ἐμπρός εἰς τὴν πόρταν, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἢ μέσα εἰς τὸ χρυσὸ σεττοῦκι. — Πίνει ὁ φίλος σου τόσων χρυσί, ὅσον πρὶν (πάλαι) ἔπινε ; — Τώρα δὲν πίνει τόσον. — Μὲ τί θὰ σχίσῃς τὰ ξόλα ; — Μὲ τὰ μεγάλα πασσάλια. — Μὲ τί θὰ φέξῃς τὴν σφαῖραν [σου] ; — Μὲ τὸ χέρι.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ὁ ῥήτωρ, (ἐκ τοῦ ῥέω, λέγω) ἐκεῖνος ποῦ λέγει

ἢ ὁμιλεῖ ὥραϊα, ὁ ῥήτορας.

ἢ ῥίζα, ῥήτορ.

Ῥήτορ.		Λήτορ.		Πληθυντικὸς.	
Ο.	ῥήτωρ	Ὁ.	ῥήτορες	Ὁ.	ῥήτορες
Γ.	ῥήτορας	Γ.	ῥητόροιον	Γ.	ῥητόρων
Δ.	ῥήτορι			Δ.	ῥήτορσι (ν)
Α.	ῥήτορα			Α.	ῥήτορας
Κ.	ῥήτορ			Κ.	ῥήτορες

Μένω — Μέλλων μενῶ (ἐκ τοῦ μενέω κατὰ συναίρεσιν.)

Τὰ ὑγράληκτα ῥήματα (δηλαδή ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἡ ῥίζα λήγει εἰς τὰ ὑγρά λ, μ, ν, ρ.) σχηματίζουν τὸν μέλλοντα περισπώμενον, χωρὶς δηλαδή σ εἰς ῶ καὶ ὅχι εἰς σω, οἶον.

Ἐνικ.	μενῶ,	μενεῖς,	μενεῖ
Δυϊκ.		μενεῖτον,	μενεῖτον
Πληθυν.	μενουμέν,	μενεῖτε,	μενοῦσι (ν).

Αὐτοῦ μενοῦμεν.

Αὐτοῦ θὰ μείνωμεν.

Μενεῖτε πολλὰς ἡμέρας;

Θὰ μείνητε πολλὰς ἡμέρας;

Πολλὰ ῥήματα ἔχουσι Μέσσοι μέλλοντα ἀντὶ τοῦ Ἑρεσργητικοῦ, ὡς·

Ἀνωμ.	Βαίνω,	Μέλ.	θήσομαι,	θὰ ὑπάγω,	θὰ περιπατήσω.
	Ἀκούω,	»	ἀκούσομαι,	θὰ ἀκούσω	
	Φεύγω,	»	φεύξομαι,	θὰ φύγω	
	Διώκω,	»	διώξω καὶ διώξομαι,	θὰ κυνηγήσω	
	Παίζω,	»	παίξομαι,	θὰ παίξω.	
Ἀνωμ.	Ὀράω,	»	ὄψομαι,	θὰ ἴδω	
	Πίνω,	»	πίομαι,	θὰ πῶ.	
	Λαμβάνω,	»	λήψομαι,	θὰ πιάσω, θὰ λάβω.	
	Ἐρχομαι	»	ἐλεύσομαι (ποιητικόν)	θὰ ἔλθω.	

Ὅλοι οἱ μέλλοντες οὗτοι καταλήγουσιν ὡς τὸ ἔρχομαι.

Ἐνικ.	Ἀκούσομαι,	ἀκούσῃ,	ἀκούσεται.
Δυϊκ.	Ἀκουσόμεθον,	ἀκούσεσθον,	ἀκούσεσθον.
Πληθυν.	Ἀκουσόμεθα,	ἀκούσεσθε,	ἀκούσονται.

Ἀναβησόμεθα ἐπὶ τὸν λόφον. Θὰ ἀναβῶμεν ἐπάνω εἰς τὸ βουνά-
λακι.

Ἀναθήσεται ἐπὶ τὸν ἵππον. Θ' ἀναθῇ ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλογον.

Ὁ κακὸς οὐ φεύζεται ἑαυτόν. Ὁ κακὸς δὲν θὰ φύγῃ τὸν ἑαυτόν του.

Οὐκ ἐμὲ λήψῃ. Δὲν θὰ πιάσῃς ἐμέ.

Οὐκέτι οἶνον πίομαι. Δὲν θὰ πῶ πλέον κρασί.

Σημείωσις. Τὸ δεῦτερον ἑνικὸν πρόσωπον δύναται νὰ λήγῃ καὶ εἰς εἰ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀττικούς. Τὴν κατάληξιν ὁμοίως ταύτην ἔχουν συνήθως τέσσαρα μόνον τὰ ἑξῆς· βούλομαι, βούλει· οἶομαι, οἶει· εἶμι, εἶ· καὶ ὄψομαι, ὄψει· ὡς, ὦπει τὸν ἀδελφόν; Θὰ ἴδῃς τὸν ἀδελφόν σου;

Τρέχω, Μέλ. δραμοῦμαι (ἀνώμ.), θά τρέξω.
Πίπτω, » πεσοῦμαι » θά πέσω.

Σχηματίζεται δὲ οὕτως

Ἐνικ.	δραμοῦμαι,	δραμῇ ἢ εἰ,	δραμεῖται
Δυνικ.	δραμοῦμεθον,	δραμείσθον,	δραμείσθον
Πλήθ.	δραμοῦμεθα,	δραμείσθε,	δραμοῦνται.

Τὰ μῆλα πεσεῖται.

Τὰ μῆλα θά πέσουν.

Δραμείσθε διὰ τοῦ ποταμοῦ

Θά τρέξετε διὰ μέσου τοῦ ποταμοῦ.

Οὐ Εἰς ἀπόλυτον ἢ ἔσωθεν ἄρνησιν.

Μὴ Εἰς ὑποθετικὴν, ἀπαγορευτικὴν ἢ ἔξωθεν, καὶ εἰς ἀμφίβο-
λον ἄρνησιν

Σημ. 2. Α'. "Οταν εἰς τὴν ἐρώτησιν ὁ ἐρωτῶν ἀρνητικῶς προσδοκᾷ ἢ ἀπαιτῇ καταφατικὴν (βεβαιωτικὴν) ἀπάντησιν, μεταχειρίζεται τὸ ἀρνητικὸν οὐ, οἶον· οὐκ ἔρχεται; Β'. "Οταν δὲ ὁ ἐρωτῶν ἐκφράζων ἀμφιβολίαν, ὑποψίαν ἢ φόβον περιμένῃ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, μεταχειρίζεται μὴ, οἶον· μὴ πεσεῖται;

Παραδείγματα.

Πίπτει ἡ σφαῖρα;

Πέφτει ἡ σφαῖρα;

Οὐ πίπτει ἡ σφαῖρα;

Ἀν πέφτει ἡ σφαῖρα;

Μὴ πίπτει ἡ σφαῖρα;

Μήπως πέφτει ἡ σφαῖρα;

Πότερα πίπτει ἡ σφαῖρα ἢ οὐ;

Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο πέφτει ἡ σφαῖρα
ἢ ὅχι;

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 42.

Φεύγουσιν οἱ κλέπται; — Οὐ φεύγονται οἱ κλέπται; — Μὴ ἀποφεύγονται οἱ κλέπται οὗτοι; — Πότερον ἀποφεύγονται οἱ κλέπται ἢ οὐ; — Οὐδεὶς τούτων τῶν κακῶν ἀποφεύζεται. — Ταῦτα λέγεις. — Οὐ ταῦτα λέγει ὁ ῥήτωρ. — Μὴ ταῦτα λέξουσιν οἱ ῥήτορες; — Οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ πολλὰ τοιαῦτα λέξουσι. — Πόσον χρόνον λέξουσιν οἱ ῥήτορες οὗτοι; — Τσαῦτας λέξουσιν ἡμέρας, ὅσας ἡμεῖς ἀκουσόμεθα. — Τίς τοῦ ῥήτορος ἀκούσεται; — Οὗτος ὁ σαφὲς ῥήτωρ καλῶς λέγει. — Ταῦτα εὖ ἔχει. — Ὅτε λέξουσιν οἱ ῥήτορες, τότε ἡμεῖς ἀκουσόμεθα. — Ποίους λαγῶς λήψεται ὁ νεανίας; — Λήψεται ὅσους διώζεται. — Ὁ κλέπτης φεύζεται, καὶ ἡμεῖς διώζομεν τε καὶ ληψόμεθα. — Οὐ δραμοῦνται οἱ ἵπποι διὰ τοῦ ποταμοῦ; — Πότερα πεσεῖται ἡ μικρὰ παῖς εἰς τὸν ποταμὸν ἢ οὐ; — Μὴ τύψει τὴν κόρην τῇ βακτηρίᾳ ὁ κακός; — Πότερον τὴν βροντὴν ἀκούσεσθε ἢ οὐ; — Ἡμεῖς τὴν βρον-

τὴν ἀκουσόμεθα, ὅτε ὑμεῖς τὴν ἀγραπὴν ὄψεσθε. — Οἱ ἄδικοι ἀεὶ ἄθλιοί εἰσι. — Μὴ εὖνους ἐστὶν ὁ Θεὸς τοῖς κακοῖς; — Οὐ τοῖς κακοῖς εὖνους ἐστὶν, ἀλλὰ τοῖς ἀγαθοῖς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ 43.

Θὰ φάγω. — Αὐτὸς ὁ κλέπτης θὰ φάγῃ. — Θὰ φάγουν οἱ κλέπται; — Μήπως θὰ φάγουν οἱ κλέπται; — Διὰ πολλὰ. — Ποῖον θὰ κυνηγήσουν αὐτοὶ οἱ ἄδικοι; — Θὰ κυνηγήσουν τὸν καλὸν ξέρον. — Ὅταν ἔλθῃ ὁ ξένος, θὰ τὸν κυνηγήσουν. — Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ παίξῃ. — Πότε θὰ παίξῃ; — Σήμερον θὰ παίξῃ. — Μὲ ποῖον θὰ παίξῃ; — Μαζὴ μὲ ἡμᾶς θὰ παίξῃ. — Ποῦ θὰ παίξητε; — Θὰ παίξωμεν πλησίον εἰς τὴν βρύσιν. — Μήπως θὰ πῆσῃ ἡ κοπέλλα μέσα εἰς τὴν βρύσιν; — Μήπως θ' ἀναβῇ ἐπάνω εἰς τὴν βρύσιν; — Δὲν θ' ἀναβῇ ἐπάνω εἰς τὴν βρύσιν, ἀλλὰ θὰ παίξῃ πλησίον εἰς τὴν βρύσιν. — Πότε θὰ ἴδωμεν τὸν ἄξιον ἱατρόν; — Σήμερον θὰ τὸν ἴδωμεν. — Πότε θὰ ἴδωμεν τοὺς φίλους μας; — Ἀύριον. — Θὰ ἴδῃς τὸν φίλον σου; — Δὲν θὰ τὸν ἴδῃς. — Μὲ (διὰ) ποῖον θὰ στείλῃς εἰς τὸν ἱατρόν τὸ γράμμα; — Μὲ τὸ καλὸ παλληκάρι. — Τί θὰ εἴπουν αὐτοὶ οἱ ῥήτορες; — Δὲν θὰ εἴπουν τίποτε κακόν, ἀλλὰ πολλὰ καλὰ (ἀγαθὰ). — Θὰ ἔχῃς τὸ βιβλίον σου; — Δὲν θὰ τὸ ἔχῃς (οὐχ ἔξω αὐτό). — Ποῖος θὰ τὸ ἔχῃ; — Καρεῖς.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Εἶμι (εἶμαι).

Μέλλον Εἶσομαι (θὰ ἦμι).

Ἐνικ.	ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσται (ἢ ἔσεται).
Δυσικ.	ἐσόμεθον	ἐσέσθον	ἐσέσθον
Πληθ.	ἐσόμεθα	ἐσεσθε	ἐσονται.

Ποῦ ἔσῃ;	Ποῦ θὰ ἦσῃ;
Αὐτοῦ ἔσομαι.	Αὐτοῦ θὰ ἦμαι.
Ἔσεσθε ἐν τῷ κήπῳ;	Θὰ ἦσθε εἰς τὸ περιβόλι.
Ἔσόμεθα ἐκεῖ.	Θὰ ἦμεθα ἐκεῖ.

Εἶμι ὑπάγω, πηγαίνω, ἔρχομαι.

Ἐνεστὼς τῆς ὀρισιτικῆς μὲ σημασίαν Μέλλοντος.

Ἐνικ. εἶμι εἶ εἶσι(ν)

Αυτλ.	ἴτον	ἴτον
Πληθ.	ἴμεν	ἴτε ἴσι(ν).

Παρατατικός ἦειν ἢ ἦα, ἐπήγειναι, εἰρχόμεν.

Ἐνικ.	ἦειν (ἦ ἦα)	ἦεις (ἦειςθα)	ἦει
Αυτλ.		ἦτον (ἦειτον)	ἦτην (ἦείτην)
Πληθ.	ἦμεν (ἦειμεν)	ἦτε (ἦειτε)	ἦσαν.

Τὸ εἶμι, θὰ ὑπάγω, ἦζω, θὰ ἔλθω, τίθενται ἀντὶ τοῦ ἐλεύσθαι (Μέλλοντος τοῦ ἐρχομαι). Οὕτω καὶ τὸ ἦεικ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἡρχόμεν (Παρατατικοῦ τοῦ ἐρχομαι). Ὅθεν

Ἐνες.	Ἐρχομαι.	Ἐρχομαι κοντά.
	Προσέρχομαι.	Ἀναχωρῶ.
	Ἀπέρχομαι.	Ἠλθω.
	ἦνω.	Θα ἔλθω.
Μέλ.	ἦζω.	Θα ὑπάγω, θα ἔλθω.
	Εἶμι.	Θα ὑπάγω κοντά, θα πλησιάσω.
	Πρόσειμι.	Θ' ἀναχωρήσω.
	ἄπειμι.	Ἐπήγειναι.
Παρατ.	ἦιν ἢ ἦα.	Ἐπήγειναι, ἡρχόμεν κοντά, ἐπλη-
	Προσῆειν.	σίαζα εἰς.
	Ἀπῆειν.	Ἀνεχώρουν.

Ὁ ξένος μοι προσέρχεται.	Ὁ ξένος ἐρχεται εἰς ἐμένα.
Οἱ ἵπποι ἀπῆσαν.	Τὰ ἄλογα ἀναχωροῦσαν.
Πότε ἄπει;	Πότε θ' ἀναχωρήσης;
Αὔριον ἄπειμι.	Αὔριον θ' ἀναχωρήσω.
Οἱ φίλοι μου ἀπίασιν.	Οἱ φίλοι μου ἀναχωροῦν.
Οἱ φίλοι ἐξίασιν.	Οἱ φίλοι ἐξέρχονται.

Ὁ λέων,	Τὸ λεοντάρι.
οἶζα	λεοντ.

Ἐνικός.	Δυνικός.	Πληθυντικός.
Ο. λέων	Ο. Α. Κ. λέοντες	Ο. λέοντες
Γ. λέοντος	Γ. Δ. λεόντων	Γ. λεόντων
Δ. λέοντῃ		Δ. λέουσι(ν)
Α. λέοντᾶ		Α. λέοντᾶς
Κ. λέον		Κ. λέοντες

Ὁ γέρον, οντος (ρίζα γεροντ).

Ὁ ὁδοῦς, ὄντος (ρίζα ὁδοντ.) Ἐκτὸς τῆς Κλ. τοῦ ἐνικ. ὁδοῦς.

Παρατ.	Δάκνω.	Δαγκάνω.
Μελ.	Ἐδαννον.	Ἐδάγκανα.
	Δήζομαι.	Θά δαγκάσω.

Ὁ λύκος, ου.	-----
Ὁ, ἡ ἄρκτος, ου.	Ἡ ἀρκουδα.
Ἡ ὕλη, ης.	Τὸ δάσος.
Ὁ θηρευτής, ου.	} Ὁ κυνηγός.
Ὁ θηρατής, ου.	
Διαβαίνω.	Περνῶ.
Διέβαινον.	Ἐπερνοῦσα.
Διαβήσομαι.	Θά περάσω.
Διαβαίνω τὸν ποταμόν.	Περνῶ τὸν ποταμόν.
Ὁ λύκος τοῖς ὁδοῦσι δάκνει.	Ὁ λύκος δαγκάνει μὲ τὰ δόντια.

1. Σημείωσις. Τὸ τελικὸν φωνῆεν τῶν προθέσεων εἰς τὴν σύνθεσιν μετὰ τῶν ῥημάτων ὅταν ἀκολουθῇ φωνῆεν ἀποκόπτεται, πρὶ συμφώνου ὅμως ἐπανέρχεται πάλιν, ὡς διαβαίνω, διέβαινον, διαβήσομαι.

2 Σημείωσις. Τὸ ν καὶ ντ. σπανίως εὐρίσκονται πρὸ τοῦ σ τὰ πρὸ αὐτοῦ βραχέα φωνήεντα ἐκτείνονται εἰς μικρά, τὰ μὲν α, ι, υ, βραχέα εἰς α, ι, υ, μακρά, τὸ δὲ ε εἰς ει καὶ τὸ ο εἰς ου ὡς ὅν.

Ποιμένσι	ποιμέσι(ν).
Ὀδοῦνται	ὁδοῦσι(ν).
Πάντι	πᾶτι(ν).
Ληφθένται	ληφθεῖσι(ν).

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 43.

Εἰμὴ ἐν τῷ κήπῳ. — Αὐριον ἡμεῖς ἀμρότεροι ἐν τῷ αὐτῷ κήπῳ ἐσόμεθα. — Καὶ ἐγὼ καὶ σὺ τήμερον ἐπὶ ταῖς θύραις ἐσόμεθα. — Ἐκαστος τῶν λεόντων ἐν τῇ ὕλῃ ἔσται. — Οἱ θηρευταὶ τὸν λέοντα διώξονται. — Οὗτοι οἱ θηρευταὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ λύκους καὶ ἄρκτους διώξονται. — Μὴ ἀποφεύξονται οἱ λέοντες. — Πότερον φεύξονται οἱ λύκοι τὸν θηρευτὴν ἢ οὐ, — Ὁ ποιμὴν διώκει τὸν λύκον. — Οἱ κακοὶ αἰεὶ διώκουσιν ἀλλήλους, καὶ διώξονται. — Οἱ ὁδόντες τῶν λεόντων. — Οὐχ' οἱ τῶν λεόντων ὁδόντες ἀλλ' οἱ τοῦ γέροντος. — Πόσους ὁδόντας ἔχει ὁ γέρον; — Οὐ νῦν τοσούτους ἔχει, ὅσους πάλαι εἶχεν. — Οἱ ποιμένες ἀπέρχονται. — Ποῖ εἰσιν ὁ ποιμὴν; — Οἱ ποιμένες ἢ εἰς τὴν ὕλην ἀπίασιν ἢ ἐπὶ τὸν λόφον. — Ὁ γέρον ἄρτι εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆκε (ἐμβαιρε). — ἡμεῖς τήμερον ἄπμην. — Ὁ λέων δάκνει τοῖς ὁδοῦσιν. — Μὴ δάξεται ἡμᾶς ὁ λύκος;

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 43.

Ποιοτοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ μπαστοῦρι; — Εἶναι αὐτουνοῦ τοῦ γέρον.
 — Ἐχει δόρτια αὐτὸς ὁ γέρος; — Δὲν ἔχει. — Αὐτὰ τὰ λεορτά-
 ρια καὶ ἡ ἀρκούδαις ἔχουν μεγάλα δόρτια. — Ὁ λύκος ἔχει τὰ δόρ-
 τια (του) μεγάλα καὶ ἄσπρα. — Ὁ κυνηγὸς κυνηγᾷ καὶ τὸν λύκον
 καὶ τὸ λεορτάρι. — Ἡ ἀρκούδαις φεύγουν τὸν κυνηγόν. — Ὁ κυ-
 νηγὸς ἐμβαίνει εἰς τὸ δάσος. — Τὸ παιδί θὰ πιάσῃ αὐτὸν τὸν γάτ-
 τον. — Ὁ λύκος θὰ δαγκάσῃ αὐτὸ τὸ παλ.ληκάρι. — Ὅχι τὸ παλ-
 ληκάρι ἀλλὰ τὴν κοπέλλαν. — Θὰ ἀναχωρήσω (ἢ ἀναχωρῶ.)
 — Θὰ ἔλθω πρὶν τὸ βράδυ. — Πότε ἀναχωροῦσαν οἱ φίλοι
 μας; — Ἀναχωροῦσι τὴν αὐγὴν. — Ἀναχωροῦν (ἢ θ' ἀναχωρή-
 σουν) αὔριον [τὸ] πρωτὶ. — Ποῖος ἔρχεται εἰς ἐμέ; — Καρεῖς ἔρχω-
 ρα ἀπὸ αὐτὸν τὸν γέρον. — Δὲν ἔχει ὁ γέρος μπαστοῦρι; — Δὲν
 ἔχει οὔτε μπαστοῦρι οὔτε ταμπάρον. — Αὐτὸς εἶναι καλὸς γέρος. —
 Ὁ θεὸς θὰ ἦναι πάντοτε ἐδὲσπ.λαχνηκὸς εἰς τὸν καλόν (ἄνθρωπον).
 — Εἶναι τοῦτο φανερόν; — Δὲν εἶναι ἀκόμη (οὐπω) φανερόν, (δὴ-
 λον), ἀλλὰ θὰ ἦναι. — Θὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἀγοράν; — Θὰ ἔλθω. —
 Πότε θὰ ἔλθῃς; — Πρὶν τὸ μεσημέρι.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἀόριστος Πρῶτος.

Ὁ ἀόριστος πρῶτος ἐκφράζει πράξιν παρελθούσαν ἀσχέτως πρὸς ἄλ-
 λην, σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τὸν μέλλοντα ἐὰν μεταβληθῇ τὸ ω εἰς α
 καὶ προσληθῇ ἡ αὐξησης, ὡς,

Γράφω	γράφω	Ἀόρ.	ἔγραψά,	_____
Πέμπω	πέμψω	»	ἔπεμψά,	ἔστειλα.
Λέγω	λέξω	»	ἔλεξά,	εἶπα.
Ρίπτω	ρίψω	»	ἔρριψά	_____
Παίω	παίσω	»	ἔπαισα	} ἐπύπνησα.
Τύπτω	τύψω	»	ἔτυψά	
Βλάπτω	βλάψω	»	ἔβλαψά	_____
Ἀκούω	ἀκούσομαι,	»	ἤκουσα	_____
Θαυμάζω	θαυμάσω	»	ἐθαύμασα	_____
Μένω	μενῶ	»	ἔμεινα	_____

Σημ. Ὁ Ἀόριστος πρῶτος τῶν ὑπολήκτων ῥημάτων πρέπει τὸ ε τοῦ μέλ-
 λοντος εἰς ει, ὡς μενῶ, ἔμεινα.

Τυπος τοῦ Ἀορίστου πρώτου.

Ἐνικ.	ἔγραψα	ἔγραψας	ἔγραψε
Δυϊκ.		ἔγράψατον	ἔγραψάτην
Πληθ.	ἔγράψαμεν	ἔγράψατε	ἔγραψαν

Ὁ γείτων (ρίζα γειτον),

Ὁ γείτονας.

Ἑνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ο. γείτων	Ο. Α. Κ. γείτονε	Ο. γείτονες
Γ. γείτονος	Γ. Δ. γειτόνοι	Γ. γειτόνων
Δ. γείτονι		Δ. γείτοσι(ν)
Α. γείτονᾱ		Α. γείτονᾶς
Κ. γείτον		Κ. γείτονες

Οὕτω καὶ ἡ χιών, τῆς χιόρος, τὸ χιόνι.

Ἐξαιρεῖται ἡ κλητικὴ ὡς χιόν. Σχηματίζουσι δὲ τὴν κλητικὴν ὡς τὴν ὀνομαστικὴν πολλὰ ὀξύτονα εἰς ὦν, ἦν, ἥρ, κτλ. (ἴδε Μαθ. 41)

Οὕτος ἐστὶ γείτων μου.

Αὐτὸς εἶναι γείτονάς μου.

Γείτων εἰμὶ τῇ χώρα.

Εἰμαι γείτονας τῆς χώρας.

Κεῖμαι κείτομαι.

Ἐνσὼς τῆς Ὀριστικῆς.

Ἐνικ.	κεῖμαι	κεῖσαι	κεῖται
Δυϊκ.	κείμεθον	κεῖσθον	κεῖσθον
Πληθ.	κείμεθα	κεῖσθε	κεῖνται

Παρατατικός, ἐκείμην, ἐκειτόμην.

Ἐνικ.	ἐκείμην	ἐκείσο	ἐκειτο
Δυϊκ.	ἐκείμεθον	ἐκεισθον	ἐκεισθον
Πληθ.	ἐκείμεθα	ἐκεισθε	ἐκείντο

Μέλλων, κείσομαι, θὰ κείσωμαι.

Οὕτω καὶ τὸ κάθημαι, ησαι, ηται, κτλ.

Παρατ. ἐκαθήμην, ησο, ητο, κτλ.

Μέλ. καθήσομαι, ἥσῃ, ἥσεται, κτλ. θὰ καθήσω.

Καὶ ὁ Παρατατικός καὶ ὁ Ἀόριστος εἶναι χρόνοι παροχημένοι (διὰ τὴν φανερὸν ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν, ἣτις ἐπέρασε πλέον). Ὁ Παρατατικός ὅμως ἐκφράζει ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν, ἢ ὅποιαν ἐξηκολούθει καὶ εἶχε σχέσιν μὲ μίαν ἄλλην πράξιν, ἐνῶ ὁ Ἀόριστος φανερώνει κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν στιγμιαίαν καὶ ἄσχετον.

Ὁ τόπος.

Ὡς καλὸς ἐστὶν οὗτος ὁ τόπος.

Πόσον καλὸς (ἢ τί καλὸς) ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ τόπος.

Ὡς ἔμπειρος ὁ ἰατρός.

Τί ἄξιος ἰατρός.

Ὡς ξένε ὡς σοφὸς εἶ.

Ὡς ξένε τί σοφὸς ποῦ εἶσαι.

Ὡς μακάριοι οἱ ἀγαθοί.

Πόσον εὐτυχεῖς εἶναι οἱ καλοί.

Τὸ ὑπαρκτικὸν εἰμὶ παραλείπεται εἰς γενικὰς φράσεις, ἐρωτήσεις, ἐπιφωνήσεις, καὶ μετὰ τινων λέξεων, ὡς· δηλον· ἀντὶ δηλόν ἐστιν (εἶναι φανερὸν), οἶον·

Οἱ ἀγαθοὶ μακάριοι.

Οἱ καλοὶ εἶναι εὐτυχεῖς.

Ἡ ψυχὴ ἀθάνατος.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος.

Τί τοῦτο;

Τί εἶναι αὐτό;

Ὡς ἴλεως ὁ Θεός.

Πόσον εὐσπλαγγνικὸς εἶναι ὁ Θεός.

Δήλον ὅτι σοφὸς εἶ.

(Εἶναι) φανερὸν ὅτι εἶσαι σοφός.

Ὅτι.

Ὅτι.

Ὡς.

Δήλον ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει.

Εἶναι φανερὸν ὅτι αὐτὰ ἔτσι εἶναι.

Λέγουσιν ὅτι βίβλους συλλέγεις.

Λέγουν ὅτι βιβλία μαζώνεις.

Ἀκούω ὡς σοφός εἶ.

Ἀκούω ὅτι εἶσαι σοφός.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 44.

Ἐγραψα ἐπιστολήν. — Πρὸς τίνα ταύτας τὰς ἐπιστολάς ἔγραψα; — Ἐγραψα αὐτάς πρὸς τὸν ἐμὸν ἀγαθὸν φίλον. — Πότερον ἔπεμψας τὴν ἐπιστολήν ἢ οὐ; — Ἐπέμψα αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγγέλου. — Οὐ χθὲς ἔπεμψα αὐτήν, ἀλλ' αὐριον πέμψω. — Ὅτε ἡμεῖς ἐγράφομεν, αἱ κόραι ἐπὶ τῶν πετρῶν τούτων ἐκάθηντο. — Ἐν τίνι τόπῳ ἐστὶν ὁ γείτων μου; — Ὁ γείτων μου ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ κάθηται. — Οὐκέτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ. — Ὁ ἕτερος τόπος οὐχ οὕτω μέγας ἐστὶν ὡς ἐκεῖνος. — Χθὲς τὴν βροντὴν ἠκούσαμεν. — Αὐριον τὴν ἀστραπὴν ὀψόμεθα. — Δήλον ὅτι οὐ βροντὴν ἀκούεις. — Ὁ γέρον ἀπέβριψε τὴν τε χλαῖναν καὶ τὴν βακτηρίαν. — Ὡς καλοί, ὡς μεγάλοι οὗτοι οἱ κῆποι. — Ὁ ἄδικος ἐτυφέ με τῇ βακτηρίᾳ. — Οἱ ἐργάται ξύλα σφῆσιν ἔσχι-

σαν. — Ἡ χιών λευκή ἐστίν. — Ἡ χιών κεῖται ἐπὶ τῆς γῆς. — Ἡ χιών ἐπιπτεν ἀνά τὴν χώραν. — Αἱ βόες ἔτρεχον διὰ τῆς χιόνος, ἣ ἐν τῇ χιόνι ἔκειντο. — Δῆλον ὡς μακάριοι οἱ ἀγαθοί.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 44.

Αὐτός ὁ ἴδιος τόπος. — Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τόπος. — Ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον. — Εἰς ποῖον ἄλλον τόπον; — Εἰς αὐτὸν τὸν ἄλλον τόπον. — Καρεῖς ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ τόπου δὲν εἶναι τόσον ὥραϊος ὅσον ἐκεῖνος. — Αὐτὸς ὁ τόπος κεῖται σιμὰ εἰς τὸν (ἐπὶ τῷ) ποταμόν. — Τί ἔστειλε τὸ παιδί εἰς τὴν ἀδελφὴν του μὲ (διὰ) αὐτὸν τὸν κρηγόρ; — Γράμμα ἔστειλε. — Λέγουν ὅτι ὁ κρηγὸς ἐκνῆγῃσε (ἐδίωξε) τὸ λεοτάρυ. — Λέγουν ὅτι οἱ Ἕλληνας ἦσαν σοφοὶ καὶ ὥραιοι. — Τὸ παιδί ἐπέταξε (ἀπέρριψε) τὸ καπέλλον του. — Εἰς ποῖον ἔστειλε τὰ παλληκάρια αὐτὰ τὰ γράμματα; — Τὰ ἔστειλε ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον (πρὸς ἀλλήλους). — Ἐστειλε αὐτὰ τὰ γράμματα ἅντις ἐκεῖνα. — Ἐστειλε τὰ ἰδικά των (τὰς ἐαυτῶν) ἅντις τὰ ἰδικά μας. — Ποῖος κεῖται εἰς τὸ χιόνι; — Καρεῖς δὲν κεῖται εἰς τὸ χιόνι. — Τί εἶπερ ὁ ρήτωρ; — Εἶπερ αὐτά. — Ποῖος ἤκουσε τὸν ρήτορα; — Πολλοὶ τὸν ἤκουσαν, καὶ λέγουν ὅτι εἶναι μέγας ρήτωρ. — Τί εἶναι αὐτό; — Δὲν εἶναι τίποτε.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΕΔΡΑΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ρήματά τινα (κυρίως ἀνὼμολα) ἔχουσι δεύτερον ἀόριστον ἀντὶ τοῦ πρώτου. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν σημασίαν μὲ τὸν πρῶτον· λήγει δὲ εἰς ὃν καὶ λαμβάνει αὐξήσιν ὡς ὁ παρατατικός.

Τρέχω	Μέλ.	δραμοῦμαι	Ἀόρ. Ἑ.	ἔδραμον	ἔτρεξα
Πίπτω	»	πεσοῦμαι	»	ἔπεσον	ἔπεσα
Λαμβάνω	»	λήψομαι	»	ἔλαβον	ἔλαβα
Ἐρχομαι	»	(ἐλεύσομαι)	»	ἦλθον	ἦλθα
Φεύγω	»	φεύξομαι	»	ἔφυγον	ἔφυγα
Ἐσθίω	»	ἔδομαι	»	ἔφαγον	ἔφαγα
Πίνω	»	πίομαι	»	ἔπιον	ἔπιω
Δάκνω	»	δήξομαι	»	ἔδακον	ἐδάγκασα
Ὀφθαλμ.	»	ὀφθόμαι	»	εἶδον	εἶδα
Εὐρίσκω	»	εὐρήσω	»	εὗρον	εὐρήκα

Ἦκω Μέλ. ἤξω Παρατ. ἤκον μὲ σχημασίαν Ἀορίστου ἀντὶ ἡλθα.

Σημ. Ὁ Ἀορίστος: δεύτερος κυρίως ἀνήκει εἰς ἀνίσταλα ῥήματα, καὶ σχηματίζεται πολλάκις ἀπὸ ἀγρήστου: ἢ παλαιά; ῥίζας, ὡς: ἔδραμον (καὶ μέλλ. δραμοῦμαι) ἀπὸ τὸ δρέμω, δράμω· ἔλαβον ἀπὸ τὸ λάβω· ἤλθον ἀντὶ ἤλυθον (καὶ μέλλ. ἐλεύσομαι) ἀπὸ τὸ ἐλεύθω.

Σχηματισμός.

Ἐνικ.	ἤλθον	ἤλθες	ἤλθε(ν)
Δουκ.		ἤλθετον	ἤλθέτην
Πληθ.	ἤλθομεν	ἤλθετε	ἤλθον

Ἄρα.

Ταῦτα λέγεις;
Ἄρα ταῦτα λέγεις;
Ἄρα ἄθλιός εἰμι;
Ἄρ' οὐκ ἄθλιός εἰμι;
Ἄρα (ἄρ') ἤλθες;
Οὐκ ἤλθες;
Ἄρ' οὐκ ἤλθες;
Μὴ ἤλθες;
Πότερον ἤλθες ἢ οὐ;

Ἄρά γε, τάχα.

Αὐτὰ λέγεις;
Ἄρά γε αὐτὰ λέγεις;
Ἄρά γε κακοῖς ῥίζικος εἰμι;
Ἄρά γε δὲν εἰμαι κακοῖς ῥίζικος;
Ἄρά γε ἤλθες;
Δὲν ἤλθες;
Ἄρά γε δὲν ἤλθες;
Μήπως ἤλθες;
Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο ἤλθες ἢ ὅχι;

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 45.

Ἐτυφέ σε ὁ νεανίας; — Ἄρα ἐπαισέ σε ὁ κακὸς τῷ ξύλῳ; — Ἄρα παίζει ὁ παίξ; — Μὴ ὁ ῥήτωρ ἐλεξε ταῦτα; — Ἄρα ἤξει αὖρισον ὁ νεανίας; — Ἄρα εὗρεν ὁ κλέπτης τὴν χλαῖνάν μου; — Οὐχ εὗρεν αὐτήν. — Μὴ ἐλαβες τὴν μέλιτταν; — Οὐκ ἐλάβον αὐτήν. — Ἄρα ὄψομαι τὸν ἀδελφόν σου; — Οὐκ ὄψει αὐτόν. — Τίνες ὄφονται αὐτόν; — Ἡμεῖς καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ὀφόμεθα αὐτόν. — Τίς ἔδακε τὸν ποιμένα; — Ὁ λύκος ἔδακεν αὐτόν. — Εἶδες τὸν λέοντα, ὅτε ἔδραμεν εἰς τὴν ὕλην; — Εἶδον. — Οὕτως ἔχει ταῦτα; — Δῆλον ὅτι οὕτως ἔχει. — Δῆλον ὅτι οὐχ οὕτως ἔχει. — Πεσεῖται τὰ μῆλα; — Οὐ πεσεῖται. — Διὰ τί οὐ πεσεῖται;

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 45.

Πότε ἐπῆρες τὸ καπέλλον σου; — "Όταν ἐδρῆκα τὸ καπέλλον μου, τὸ ἐπῆρα. — Πότε εἶδες τὸ παλληκάρει εἰς τὸ χωρίον; — Προχθὲς τὸ εἶδα. — Ἐρβῆκαν μέσα εἰς τὸ σπῖτι οἱ κλέπται; — Δὲν

μυῖαν. — Πόσα μαλαματένια ποτήρια βλέπεις μέσα εἰς τὸ πατέρι ; — Ὅχι τόσα πολλά, ὅσα εἶδα σήμερον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ φίλου. — Θὰ ἴδῃς τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὴν ἀγοράν ; — Δὲν θὰ τὸν ἴδω. — Ἀρά γε δὲν θὰ τὸν ἴδῃς ; — Θὰ τρέξῃς εἰς τὸν ποταμόν ; — Θὰ τρέξω. — Θὰ περάσῃς τὸν ποταμόν ; — Θὰ τὸν περάσω. — Εἶναι αὐτὸ φανερόν ; — Δὲν εἶναι ἀχόμη φανερόν. — Πότε θὰ ἦναι φανερόν ; — Ἀὔριον πρὶν τὸ μεσημέρι. — Εἶναι ὁ θεὸς εὐσπλαγχτικός εἰς τοὺς καλοὺς ; — Ὁ θεὸς πάντοτε εἰς τοὺς καλοὺς εἶναι εὐσπλαγχτικός. — Εἶναι ἄξιος αὐτὸς ὁ ἰατρός ; — Δὲν εἶναι ἄξιος. — Ποῦ ὑπάγουν (ἔπειτα) οἱ βοσκοί ; — Ὑπάγουν εἰς τὴν βοσκήν ἀπάνω εἰς τὸ βουνόν. — Μὲ (δὶ) ποῖον θὰ στείλῃς αὐτὸ τὸ γρόμμα ; — Θὰ τὸ στείλω μὲ τὸν μνημότορα. — Πότε θὰ τὸ στείλῃς ; — Ἡ σήμερα πρὶν τὸ μεσημέρι ἢ αὔριον τὸ βράδυ.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΕΡΑΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ὁ παῖς (ῥίζα παιδ), τὸ παιδί.

Ἡ παῖς τὸ κορίτσι.

Εἰκότος.	Λογικός.	Ἡληθυστικός.
Ο. παῖς	Ο. Α. Κ. παῖδες	Ο. παῖδες
Γ. παιδός	Γ. Δ. παιδοῖν	Γ. παιδῶν
Δ. παιδί		Δ. παισι(ν)
Α. παιδῶ		Α. παιδῶς
Κ. παῖ		Κ. παῖδες

Σημ. Ἡ γενική τοῦ δουικοῦ καὶ πληθυντικοῦ τοῦ παῖς καὶ τινῶν ἄλλων ὀνομάτων εὐρίσκουσι τὴν ῥιζικὴν συλλαβὴν ἐναντίον τοῦ κανόνος (Μαθ. 40).

Βαίρω εἰπάω, προεπαῖω.
 Ἄβω. Ἐβην ἔβην, ἔβη.

σχηματίζεται ὡς τὸ Πν.

Ἐβην ἔβην, ἔβη.

Ἀνέβην, ἀνέβη.

Ἐβητον, ἔβητην.

Ἐβημεν, ἔβητε.

Ἐβησαν, ἔβησαν.

Ἀνέβην, ἀνέβη.

Ἀνέβητον, ἀνέβητην.

Ἀνέβημεν, ἀνέβητε.

Ἀνέβησαν, ἀνέβησαν.

Ἡ θάλασσα, ης.	}	—
Αἱτ. Ἡ θάλαττα, ης.		
Ἡ λίμνη, ης.	}	—
Ἡ γέφυρα, ας.		
Πάλιν.		Τὸ γεφύρι.
Ὅτι.		Ὅτι, διότι.

Θαυμάζω σε ὅτι ἀγαθὸς εἶ.
Ταῦτα λέγω ὅτι δίκαιά ἐστιν.
Λέγω ὅτι ταῦτα δίκαιά ἐστιν.
Ἀνέβην ἐπὶ τὸν ἵππον.

Σὲ θαυμάζω, διότι εἶσαι καλός.
Λέγω αὐτά, διότι εἶναι δίκαια.
Λέγω ὅτι αὐτά εἶναι δίκαια.
Ἀνέβηκα ἐπάνω εἰς (ἐκαβαλίκευσα)
τὸ ἄλογον.

Διέβησαν τὸν ποταμόν.

Ἐπέρασαν τὸν ποταμόν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 46.

Ὁ παῖς. — Οὗτος ὁ παῖς. — Ἡ παῖς ἐκείνη. — Οἱ παῖδες παίζου-
σιν. — Ἡμεῖς παίζομεν σὺν τοῖς παισίν. — Αἱ καλαὶ παῖδες παίζουνσιν
ἐπὶ τῇ κρήνῃ. — Διὰ τί φεύγει ὁ ποιμὴν; — Ὁ ποιμὴν φεύγει, ὅτι
τὸν λύκον ὀρᾷ. — Οἱ ποιμένες ἔφυγον, ὅτι τὸν λύκον εἶδον. — Ὅτε τὰ
θηρία ἦλθε, τότε ἔφυγον οἱ παῖδες. — Οὐκ ἐκεῖνοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ-
μεῖς; ἐφύγομεν. — Οἱ κακοὶ φεύγουσι καὶ ὅτε οὐδεὶς διώκει. — Οὐ τὴν
λίμνην διαβήσονται οἱ θηρευταί, ἀλλὰ τὴν γέφυραν. — Οἱ θηρευταί
τὸν ποταμόν διέβησαν, ὅτι τὰ θηρία εἶδον. — Ὁ πατήρ μου ἀπῆλθε
χθες, καὶ σήμερον πάλιν ἦξει. — Ταῦτα τὰ παιδιὰ καλὰ ἐστίν. — Ὁ ἀ-
γαθὸς ποιμὴν οὐ φεύγεται, ὅτε τὸν λύκον ὀψεται.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 46.

Ποῖος θὰ ἔλθῃ; — Ὁ μηνύτορας θὰ ἔλθῃ. — Τί λέγει τὸ παλ-
ληκάρει; — Λέγει ὅτι ὁ ποταμὸς εἶναι καὶ μακρὸς καὶ λοξός. — Ὅ-
ταν ἤκουσεν αὐτὸ, ἀνέβη εἰς τὸ ἄλογόν του. — Οἱ φίλοι μας ἀνε-
χώρησαν καὶ ἦλθαν πάλιν. — Ὅταν θ' ἀκούσω πάλιν τὴν βροχήν,
θὰ ἴδω τὴν ἀστραπὴν. — Τὰ παιδιὰ ἔφυγαν, διότι εἶδαν τὴν ἀστρα-
πὴν. — Τὰ παιδιὰ. — Τὰ κορίτσια. — Αὐτὰ τὰ καλὰ παιδιὰ.
— Αὐτὸ τὸ μικρὸ κορίτσι εἶναι εὐτυχισμένον. — Τὸ κατὰ παιδί δὲν
εἶναι ὅσον εὐτυχισμένον ὅσον τὸ καλόν. — Αὐτὸ τὸ παιδί ἐπίασε
[ἓνα] παγῶνι. — Τί ἄλλο ἐπίασε; — Δὲν ἐπίασε τίποτε ἄλλο ἐξ-
χωρὰ ἀπὸ [μίαν] μύγαν. — Τὰ μικρὰ κορίτσια ἔχουν τριαντάφυλ-
λα μέσα εἰς τὰ πανέριά των. — Ποῖος ἐπέρασε τὴν θάλασσαν καὶ
τὴν λίμνην; — Καρεῖς δὲν ἐπέρασε τὴν θάλασσαν οὐδὲ τὴν λίμνην.

— Θὰ περάσωμεν τὸ γεφύρι; — Δὲρ θὰ τὸ περάσωμεν. — Πῶς πᾶρε ἡ δουλειαὶς σου; — Δὲρ πᾶρε καλὰ. — Πῶς εἶναι αὐτά; — Φανερόν ἐστι εἶναι.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἀριθμητικά.

	Εἷς,	Ἕνας.
Ἕνικ.	Ο. εἷς	μία ἓν
	Γ. ἑνός	μιας ἑνός
	Δ. ἐνί	μιᾶ ἐνί
	Α. ἓνα	μίαν ἓν

Οὕτω καὶ οὐδεῖς, κανεῖς.

	Ἕνικ.	Πληθυν.
Ο.	οὐδεῖς οὐδεμία οὐδέν	οὐδένες οὐδένων
Γ.	οὐδενός οὐδεμιᾶς οὐδενός	οὐδένων οὐδέσι(ν)
Δ.	οὐδενί οὐδεμιᾶς οὐδενί	οὐδέσι(ν) οὐδένας
Α.	οὐδένα οὐδεμίαν οὐδέν	οὐδένας

Οὕτω καὶ μηδεῖς, κανεῖς.

Ὡς, ἑξῆς, δὲ τὸ δύο καὶ τρεῖς.

Ο.	δύω	Ο.	τρεις οὐδ. τρία
Γ.	δυοῖν (δυεῖν)	Γ.	τριῶν
Δ.	δυοῖν (δυσι[ν])	Δ.	τρισί(ν)
Α.	δύω	Α.	τρεις οὐδ. τρία

Τέσσαρες, (ἅττ. τέτταρες).

Ο.	τέσσαρες	Οὐδ.	τέσσαρι
Γ.	τεσσάρων		
Δ.	τεσσαρσι(ν)		
Α.	τέσσαρας	—	τέσσαρα

Τὰ λοιπὰ ἀριθμητικά ἕως τὰ διακόσια εἶναι ἄκλιτα, ὡς

Πέντε	Ἐννέα	Τρισκαίδεκα
Ἐξ	Δέκα	Εἴκοσι(ν)
Ἑπτὰ	Ἐνδεκα	Τριάκοντα
Ὀκτώ	Δώδεκα	Ἑκατόν

Εἷς ἄνθρωπος.	Ἐνας ἄνθρωπος.
Μία γλῶττα.	Μία γλῶττα.
Ἐν ῥόδῳ.	Ἐνα τριαντάφυλλον.
Εἷς τούτων.	Ἐνας ἀπὸ αὐτῶν.
Ἐν τούτων.	Ἐνα ἀπὸ αὐτά.
Οὐδεὶς ἔμπορος.	Κανεὶς ἔμπορος.
Οὐδεμίαν οἰκίαν ὁρῶ.	Κανένα σπίτι δὲν βλέπω.
Οὐδεὶς τῶν σὺν ἐμοί.	Κανεὶς ἀπὸ ἐκείνων ποῦ εἶναι μα- ζὴ μου.
Οὐδένας εἰς τούτων.	Δὲν εἶναι κανεὶς ἀπὸ αὐτῶν.
Οὐδὲ εἷς.	Οὐδὲ ἕνας.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 47.

Εἷς παῖς. — Μία κόρη. — Ἐν κανοῦν. — Ἡ κόρη ἔχει δύο κανὰ ἐν τῇ χειρί. — Ὁ νεανίας τέσσαρας σφαίρας ἔχει. — Ὁ θερευτὴς τρεῖς λαγῶς ἔλαβεν. — Ἡ παῖς τρία ῥόδα ἔχει. — Ὁ ποιμὴν τέσσαρα πρόβατα ἔχει. — Τίς τῶν ῥητόρων ἔλαξε ταῦτα; — Οὐδεὶς τῶν ῥητόρων ταῦτα ἔλαξεν. — Ὅρῃς πολλὰς μηλέας ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ; — Οὐδεμίαν μηλέαν ὁρῶ ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ. — Οὐδὲ μίαν ὁρῶ. — Πόσοι παῖδές εἰσιν ἐν τῷ κήπῳ; — Οὐ τοσοῦτοι ὅσοι ἐν τῇ στοᾷ. — Τίνες ἔξουσιν σήμερον; — Οὐδεὶς; ἤξει πλὴν τοῦ ἱατροῦ. — Τί ἐστι σοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς; — Οὐδέν. — Πότερον μυρίαν ἢ μέλιτταν ἔχει ἐν τῇ χειρί; — Ἐχει μύριαν, ἀλλ' οὐ μέλιτταν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 47.

Βλέπω τρεῖς ἀνθρώπους καὶ τέσσαρα ἄλογα. — Εἶδα δύο ἀρκουδαῖς καὶ ἕνα λύκον. — Πόσοι εἶναι οἱ θεοί; — Ὁ θεὸς εἶναι ἕνας μόνος. — Ὁ θεὸς εἷς κανένα δὲν εἶναι ἐξοπλιστικὸς ἐξω μόνος (π.λ.τ.) εἷς τὸν καλόν. — Καρεῖς δὲν θὰ εἴπῃ αὐτά. — Πότε ἀναχωρεῖς (ἔπει); — Αὔριον ἀναχωρῶ. — Οἱ φίλοι ἀναχωροῦν σήμερον. — Πότε ἐβγαίρεις (ἀντὶ θὰ ἐβγῃς, μὲ τὸ ἐξίμι); — Ἐβγαίρω σήμερον πρὶν τὸ μεσημέρι. — Ποῖος ἔρχεται πρὸς ἐσένα; — Ὁ φίλος μου ἔρχεται πρὸς ἐμένα (προσέρχεται μοι). — Ἀναχωροῦσες ἐχθές, ὅταν ἦλθα εἰς τὸ σπίτι; — Ἀναχωροῦσα. — Ποῖος θ' ἀναβῇ ἐπάρῳ εἰς τὸ βουνάλακι; — Καρεῖς ἐξήρωα ἀπὸ ἐμένα. — Θὰ πῇς ἀκόμη κρασί; — Δὲν θὰ πῶ πλέον κρασί. — Θὰ τρέξῃς εἰς τὸν ποταμόν; — Δὲν θὰ τρέξω εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλὰ ἐπάρῳ εἰς τὸ βουνάλακι. — Ποῖος ἐδάγκασε τὸν βοσκόν; — Ὁ λύκος. — Σὲ

ἐκτέπησε τὸ παλληκάρει; — Δὲν με ἐκτέπησε. — Πότε θὰ ἴδῃς τὸν κορυγιόν; — Θὰ τὸν ἴδω σήμερον. — Μὲ τί ἐσχίζαν ξέλα οἱ ἐργάται; — Μὲ σφῆρας ἐσχίζαν ξέλα.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ὁ κόραξ,

ὁ κόρακας.

Ἑνικός.	Δυτικός.	Πληθυντικός.
Ο. κόραξ	Ο. Α. Κ. κόρακες	Ο. κόρακες
Γ. κόρακος	Γ. Α. κοράκων	Γ. κοράκων
Δ. κόρακι		Δ. κοράκι(ν)
Α. κόρακι		Α. κοράκις
Κ. κόραξ		Κ. κόρακες

Οὕτω καὶ ὁ κόλαξ,

ὁ καλοπαιστής.

Ὁ ἴος, οὔ.

Τὸ φαρμάκι.

Ἡ καρδίᾱ, ᾱς.

Ἡ βρύσις.

Ἡ πηγὴ, ῆς.

Ἡ ζωνή, ῆς.

Τὸ σάδιον, ου.

Μέτρον μήκους 600 ποδῶν ἢ 125 ὀργυῶν (ὄγδον τοῦ φαρμακικοῦ μίλου).

Πληθ. { Στάδιον.
 { Στάδιοι.

Ἐνεσ. πορεύομαι, ὑπάγω, περιπατῶ.

Παρατ. ἐπορεύμην, ἐπήγαινα.

Μέλ. πορευθήσομαι, θὰ ὑπάγω.

Ἀόρ. ἐπορεύθην, ὑπῆγα.

ἐπορεύθην, ης, η, κτλ. ὡς τὸ ἔθην.

Ἀπέχω (ἀπὸ - ἔχω)

εἶμαι μακρὴν.

Ἀπεῖχον (παρατ.)

ἦαον μακρὰν.

Πόσιν ὁδὸν πορεύονται;

Πόσον δρόμον περιπατοῦν;

Ἐπορεύθησαν μακρὴν ὁδόν.

Ἐπεριπάτησαν πολλὸν δρόμον.

Ἐπορεύθην δέκα στάδια.

Ἐπεριπάτησα δέκα στάδια.

Πόσους σταδίους ἀπέχει ἡ κόμη. Πόσα στάδια εἶναι μακρὰν τὸ χω-
 ρὸν τοῦ ποταμοῦ; ρίον ἀπὸ τὸν ποταμόν.
 Ἀπείχεν ἀλλήλων ὁκτὼ σταδίους. Ἦσαν μακρὰν ἀπ' ἀναμεταξύτων
 ὁκτὼ στάδια.
 Ἀπείχον ἀλλήλων οὐ πολὺ. Ἦσαν μακρὰν ἀπ' ἀναμεταξύ των
 ὅχι πολὺ.
 Ἀπέχουσι πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν. Εἶναι μακρὰν πολλῶν ἡμερῶν ὁδο-
 μόν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 48.

Οὗτος ὁ κόραξ. — Αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ κόρακες. — Οὗτοι οἱ κόρακες
 αὐτοί. — Ὅρῳ τρεῖς κόρακες ἐν τῇ ὕλῃ. — Τέσσαρες ἢ πέντε κόρακες
 ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ ἐκάθητο. — Ὁ κόλαξ ἔχει
 ἰόν ἐν τῇ γλώσσῃ. — Οὐ μόνον ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ κόλακος ἐστὶν ἰός,
 ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ψυχῇ. — Ἡ καρδία τοῦ κόλακος πολλὸν ἔχει ἰόν. —
 Ἡ ἀρετὴ ἐστὶ πηγὴ τῆς ζωῆς. — Ἐν τῇ σοφίᾳ ἐστὶ ζωὴ. — Ἡ σοφία
 καὶ ἡ ἀρετὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς εἰσίν. — Οὐδεὶς ἀγαθὸς ἔχει ἰόν ἐν τῇ καρ-
 δίᾳ. — Ἡ τοῦ σοφοῦ καρδία οὐδὲν ἔχει κακόν. — Οἱ Ἕλληνες πολλὰ
 στάδια ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπορεύθησαν. — Πόσους σταδίους ἀπέχου-
 σιν αἱ κῶμαι τῆς θαλάσσης; — Ὅσον (ἴσα μὲ, περίπου) ἐκατὸν στα-
 δίους. — Ὁ λόφος ἡμῶν ἀπείχεν οὐ πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 48.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι πηγὴ τῆς σοφίας. — Μόνη ἡ ἀρετὴ εἶναι σοφία.
 — Εἶναι πολλοὶ κόρακες εἰς τὰ χωράφια; — Ὅχι τόσοι ὅσοι ἐδῶ.
 — Ὁ κόλαξ δὲν εἶναι φίλος. — Ὁ κόλαξ ἔχει φαρμάκι εἰς τὴν γλῶσ-
 σάν [του]. — Ὅχι μόνον εἰς τὴν γλῶσσαν [του] ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 καρδίαν του. — Πόσα δότρια ἔχει ὁ γέρος; — Ἐχει τέσσαρα μόνον
 δότρια. — Πόσων ἡμερῶν δρόμον εἶναι μακρὰν αὐτὴ ἡ χώρα;
 — Εἶναι μακρὰν ἑξ ἡμερῶν δρόμον. — Τὰ δὲ χωρία εἶναι μακρὰν
 ἀπὸ τὴν θάλασσαν δέκα στάδια. — Οἱ δύο φίλοι ἦσαν δέκα στάδια
 μακρὰν ἀπ' ἀναμεταξύτων. — Ὅτε οἱ Ἕλληνες ἐπέρασαν τὸν πο-
 ταμόν ἦσαν μακρὰν ἴσα μὲ (ὅσον ἢ ὥς) δεκατρία στάδια ἀπὸ τὸ γε-
 γυρῆ. — Ἐπεριπάτησες πολλὸν δρόμον; — Δὲν ἐπεριπάτησα πο-
 λὸν δρόμον. — Πόσον δρόμον ἐπεριπάτησες; — Ἐπεριπάτησα ὡς
 δέκα στάδια.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Συνηρημένα ἢ περισπώμενα ῥήματα.

Τὰ ῥήματα τὰ ὅποια λήγουν εἰς ᾶω, ἑώ, καὶ ῶ συναίρουσι τὸν Ἑ-
νεστώτα καὶ Παρατατικὸν εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις.

Ὀριστική.

Ἑνεστώς.	Ἑνικός.	Παρατατικός.
1 ὁράω, ὁρῶ		ἐώρακον, ἐώρων
2 ὁράεις, ὁρᾷς		ἐώρακες, ἐώρας
3 ὁράει, ὁρᾷ		ἐώρακε, ἐώρα
	Δυνικός.	
2 ὁράετον, ὁρᾶτον		ἐωράετον, ἐωράτον
3 ὁράετον, ὁρᾶτον		ἐωράετην, ἐωράτην
	Πληθυντικός.	
1 ὁράομεν, ὁρῶμεν		ἐωράομεν, ἐωρῶμεν
2 ὁράετε, ὁρᾶτε		ἐωράετε, ἐωράτε
3 ὁράουσι(ν) ὁρῶσι(ν)		ἐώραον, ἐώρων

Σημ. 4. Ὁ παρατατικὸς ἐώρων ἔχει καὶ τὰς δύο αὐξήσεις, τὴν συλλαβι-
κὴν καὶ τὴν χρονικὴν (ὅρα Μαθ. 55)

Οὔτω καὶ τὸ γελᾶω, γελῶ.

Παρατ. ἐγέλαον, ἐγέλων,

ἐγελοῦσα.

Μέλ. γελάσσομαι,

θὰ γελάσω.

Ἐπὶ τούτῳ ἐγέλασαν. Δι' αὐτὸν ἐγέλασαν.

Ἐπὶ τίνι γελάτε; Ἀλλ' ποῖον γελάτε;

Γελῶσιν ἐπ' ἐμοί. Γελοῦν διὰ ἐμένα.

Τακτικὰ ἀριθμητικά.

Πρῶτος, α, ον

Δεύτερος, α, ον

Τρίτος, η, ον

Τέταρτος, η, ον

Πέμπτος, η, ον

Ἑκτος, η, ον

Δέκατος, η, ον

Πρώτος.

Πρώτον.

Τὸ πρῶτον.

Πρώτον λέγεις.

Πρώτος λέγεις.

Τὸ πρῶτον ταῦτα ἐλεξεν.

Τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ.

Τῇ δευτέρᾳ ἔτι.

Τῷ δεκάτῳ μηνί.

Πρώτα, τὴν ἀρχὴν.

Στὴν ἀρχὴν, κατὰ πρῶτον.

Πρώτα λέγεις ἢ ὁμιλεῖς.

Σὺ πρῶτος ὁμιλεῖς.

Πρώτα (κατὰ πρῶτον, τὴν ἀρχὴν),
αὐτὰ εἶπεν.

Τὴν πρώτην ἡμέραν.

Τὴν δευτέραν πρῶταν.

Τὸν δέκατον μῆνα.

Ἡ χεῖρ, τὸ χέρι.

Ἑνικός.	Δυνικός.	Πληθυντικός.
Ο. χεῖρ	Ο. Α. Κ. χεῖρες	Ο. χεῖρες
Γ. χεῖρής	Γ. Δ. χεῖροιν	Γ. χεῖρων
Δ. χεῖρί		Δ. χερσί(ν)
Α. χεῖρ᾽		Α. χεῖράς
Κ. χεῖρ		Κ. χεῖρες

Τῷ χεῖρε (οὐχὶ τὰ χεῖρε)

Τοῖν χεῖροιν (σπανίως ταῖν χεῖροιν)

Βλακτηρίας εἰς τὰς χεῖρας ἔλαβε. Ἐπῆρε μπισσούνια εἰς τὰ χέρια του.

Ἐτυφέ με τῇ χεῖρί.

Με ἐκτύπησε με τὸ χέρι του.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 49.

Τί ὄρατε ; — Κόρακας ὄρωμεν. — Οὐ τοσοῦτους κόρακας ὄρωμεν ὅσους κόλακας. — Οἱ ποιμένες φεύγουσιν, ὅτι τὸν λύκον ὄρωσιν. — Ὅτε αἱ ἄρκτοι καὶ αἱ λέοντες τοὺς θηρευτὰς εἶδον, τότε ἔφυγον. — Πάλαι πολλὰς μελίττας ἐν τούτοις τοῖς κήποις ἐωρῶμεν. — Ταῦτα τὰ θηρία ἐώρων ἐγώ, ὅτε σὺ ἦλθες. — Τί ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα ὁ ἐργάτης ; — Ἡ τὴν σφῆνα ἢ τὴν σφῦράν μου. — Οὐ τὴν ἐμὴν σφῦραν εἰς τὴν χεῖρα ἔλαβεν, ἀλλὰ τὴν σὴν ἢ τὴν τοῦ ἐμπόρου. — Ἡ πρώτη ἡμέρα. — Πότε ἤζουσιν οἱ φίλοι ἡμῶν ; — Ἡ τῇ δευτέρᾳ ἢ τῇ τρίτῃ ἐσπέρᾳ. — Οἱ ἄγγελοι ἀπίασιν πῶ δεκάτῳ μηνί. — Ἐπὶ τίνι γελᾷς ; — Ἐπὶ τούτῳ γελῶ. — Ἡμεῖς ἐπὶ τούτοις γελῶμεν. — Οἱ νεανῖαι χθὲς το ἐγέλασαν καὶ αὖριον πάλιν γελᾶσονται. — Ὁ ῥήτωρ πρῶτος καὶ μόνος λέγει. — Οἱ κόρακες νεκροὺς ἐσθίουσιν, οἱ δὲ κόλακες ζῶντας.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 49.

Διατί (ἐπὶ τίνι) γελῶν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; — Διὰ τίποτε (ἐπ' οὐ-
δενί). — Ἐγελάσαμεν ὅταν αὐτὸ τὸ παιδί ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια του
τὸν γάττον. — Ἀρά γε ἐδάγκασεν ὁ γάττος τὸ παιδί; — Μήπως
ἐδάγκασεν ὁ λύκος τὸν βοσκόν; — Θὰ γελῶσω πάλην αὔριον. —
Πάρτοτε γελῶ, ὅταν βλέπω αὐτὸ τὸ παιδί. — Ποῖος ἦτο ὁ πρῶ-
τος; — Αὐτὸς ἦτο ὁ δεῦτερος. — Αὐτὴ ἦτο ἡ δεύτερη. — Εἶδα τὸ
λεοντάρι τὴν τρίτην ἡμέραν. — Τὸ κορίτσι ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια
του τὸ τέταρτον βιβλίον. — Δὲν θὰ ἴδω τόσα λεοντάρια ὅσας ἀρ-
κούδαις. — Ἐπερώσαμεν τὸ ἕκτον γεφύρι τὴν δεκάτην ἡμέραν. —
Πόσον μακρὰν ἦτο ἀπὸ ἐσᾶς τὸ γεφύρι; — Ἦτο μακρὰν ἴσα μὲ εἴ-
κοσι στάδια. — Πόσον δρόμον θὰ περιπατήσης σήμερον; — Θὰ
περιπατήσω πολὺν δρόμον. — Σὲ θαυμάζω, διότι εἶσαι ἀγαθός. —
Ἀέγω αὐτὰ, διότι εἶναι δίκαια. — Ἔτσι εἶναι αὐτά; — Δὲν εἶναι
ἔτσι. — Φανερόν ὅτι ἔτσι εἶναι. — Τί ἀκούεις διὰ αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον; — Ἀκούω ὅτι εἶναι κωφός. — Πότε ἀναχωρεῖς (ἔπει);
Ἀναχωρῶ αὔριον. — Ἀναχωρᾶν οἱ φίλοι; — Δὲν ἀναχωροῦν.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ.

Ῥήματα συνηρημένα ἢ περισπώμενα εἰς ἑώ.

Ἑνεσ.		Παρεπ.	
Ἑνικός.			
1	φιλέω	φιλῶ	ἐφίλειον ἐφίλουν
2	φιλέεις	φιλεῖς	ἐφίλειες ἐφίλεις
2	φιλέει	φιλεῖ	ἐφίλειε ἐφίλει
Δυσικός.			
2	φιλέετον	φιλεῖτον	ἐφιλέετον ἐφιλεῖτον
3	φιλέετον	φιλεῖτον	ἐφιλέετην ἐφιλεῖτην
Πληθυντικός.			
4	φιλέομεν	φιλοῦμεν	ἐφιλέομεν ἐφιλοῦμεν
2	φιλέετε	φιλεῖτε	ἐφιλέετε ἐφιλεῖτε
3	φιλέουσιν	φιλοῦσιν(ν)	ἐφίλειον ἐφίλουν

Σημ. Τὸ ῥέω καὶ τινὰ ἄλλα διτύλλαθα ῥήματα εἰς ἑώ συναρῶσι μόνον
τὸ ἑε εἰς εἰ, ὅθεν

Ἑνεσώς.

Ἑνικ.	ῥέω	ῥεῖς	ῥεῖ
Δυσικ.		ῥεῖτον	ῥεῖτον
Πληθ.	ῥέομεν	ῥεῖτε	ῥέουσι(ν)

Παρατατικός.

Ἑνικ.	ἔρρεον	ἔρρεις	ἔρρει
Δυσικ.		ἔρρεῖτον	ἔρρεῖτην
Πληθ.	ἔρρέομεν	ἔρρεῖτε	ἔρρεον

Τίνα φιλεῖς;
 Τοὺς ἀγαθοὺς φιλῶ.
 Οἱ σοφοὶ τὴν σοφίαν φιλοῦσιν.
 Ὁ ποταμὸς ῥεῖ διὰ τοῦ πεδίου.
 Ὁ ἵππος τρέχει διὰ τῆς ὁδοῦ.

Ἰοῖον ἀγαπᾷς;
 Τοὺς καλοὺς ἀγαπῶ.
 Οἱ σοφοὶ τὸν σοφίαν ἀγαποῦν.
 Ὁ ποταμὸς ῥεεῖ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν
 κάμπον.
 Τὸ ἄλογον τρέχει ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν
 δρόμον.

Ἑνεσ. Πωλέω, πωλῶ.
 Παρατ. Ἐπώλεον ἐπώλουν.
 Μέλ. Πωλήσω.
 Αὐρ. Ἐπώλησα.

Πουλῶ.
 Ἐπουλοῦσα.
 Θά πουλήσω.
 Ἐπούλησα.

Τὸ ἀργύριον.
 Ἡ τιμὴ, ἥς.
 Πόσου τὴν οἰκίαν πωλεῖς;
 Τοσούτου ἐπώλησα.
 Μεγάλῃς τιμῇς πωλήσω αὐτήν.

Τὸ κομμένον ἀσῆμι, τὰ χρήματα.
 Πόσον πουλεῖς τὸ σπίτι σου;
 Τόσον τὸ ἐπούλησα.
 Θὰ τὸ πουλήσω εἰς μεγάλην τιμὴν
 (ἀκριβᾶ).

Κανὼν συντάξεως. Ἡ τιμὴ τοῦ πράγματος τίθεται κατὰ γενι-
 χήν.

Ὁ ποῦς, τὸ πόδι, τὸ ποδάρι.

Ἑνικός.	Δυσικός.	Πληθυντικός.
Ο. ποῦς	Ο. Α. Κ. πόδες	Ο. πόδες
Γ. ποδός	Γ. Δ. ποδῶν	Γ. ποδῶν
Δ. ποδί		Δ. ποσί (ν)
Α. πόδᾱ		Α. πόδᾱς
Κ. ποῦς		Κ. πόδες

Ὁ ἡ πῶλος οὐ, τὸ πωλάει.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 50.

Ὁ πῶλος τοῦ πῶλου. — Οὐχ ὁ πῶλος τοῦ πῶλου, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ. — Οὐχ οἱ τοῦ πῶλου πόδες ἀλλ' οἱ τοῦ ἵππου. — Ὁ πῶλος ἔχει τέσσαρας πόδας. — Οἱ ἄνθρωποι δύο πόδας καὶ δύο χεῖρας ἔχουσιν. — Ἐκατέρα τῶν χειρῶν πέντε δακτύλους ἔχει. — Τῷ χεῖρι ἀμφοτέρῳ δέκα δακτύλους ἔχουσιν. — Ἡ αἴλουρος δάκνει μου τὸν πόδα. — Πόσου τὸν πῶλον ἐπώλησας; — Τοσοῦτου ἀργυρίου. — Ὁ ἔμπορος πωλεῖ τὰς χλαῖνας τοσοῦτου ἀργυρίου. — Ἐπώλησα τὴν χλαῖναν καὶ τὸν ἵππον τῆς αὐτῆς τιμῆς. — Τίνα φιλεῖς; — Τὸν ξένον τοῦτον φιλῶ. — Οἱ ἀγαθοὶ αἰεὶ τοὺς ἀγαθοὺς φιλοῦσιν. — Ὁ ἀγαθὸς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀρετὴν αἰεὶ φιλεῖ τε καὶ διώκει. — Ὁ σκολιὸς ποταμὸς ρεῖ διὰ τοῦ πεδίου εἰς τὴν λίμνην. — Οἱ ποταμοὶ οὗτοι οὐκ εἰς τὴν θάλασσαν ρέουσιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ 50.

Πόσον πουλεῖς τὸ κρασί; — Θὰ τὸ πουλήσω εἰς μεγάλην τιμὴν. — Τὸ παιδί γελᾷ διότι πουλεῖς τὸ ταμπάρον σου. — Πόσον θὰ πωλήσης τὸ πωλᾶρι; — Εἰς τόσην τιμὴν. — Ἐπωλοῦσα τὸ ἀλογόν μου ὅτε ἤλθες μέσα (εἰσῆλθες). — Ποῦ εἶναι ἡ γάττα (ἡ αἴλουρος); — Ἀρέβαινεν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον. — Τὸ παιδί ἐπώσσε τὴν γάτταν. — Διὰ τοῦτο ἡ γάττα ἐδάγκασε τὸ παιδί. — Οἱ καλοὶ πάντοτε ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. — Καρεῖς δὲν ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀρετὴν ξέχωρα ἀπὸ τὸν καλόν. — Ἡ σοφία εἶναι πηγὴ τῆς ζωῆς. — Μόνη ἡ ἀρετὴ εἶναι σοφία. — Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κόλακος δὲν ὑπάρχει (ἔστιν) τίποτε ξέχωρα ἀπὸ φαρμάκι. — Οἱ κακοὶ δὲν ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. — Πόθεν ῥέει ὁ μεγάλος ποταμός; — Ῥεῖ ἀπὸ αὐτὸ τὸ βουνολάκι εἰς τὴν θάλασσαν. — Τὸ βουνολάκι εἶναι μακρὰν πολλὰ στάδια ἀπὸ τὴν θάλασσαν. — Δὲν εἶναι μακρὰν πολλὰ στάδια. — Εἶναι μακρὰν ὡς δέκα στάδια ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ῥήματα συντηρημένα ἢ περισπώμενα εἰς δύο.

Δηλόω, δηλῶ, φανερόω, σημαίνω.

Ἑνες.		Παρατ.	
Ἐνικός.			
1	δηλόω	δηλῶ	ἐδήλουν
2	δηλόεις	δηλοῖς	ἐδήλους
3	δηλόει	δήλοι	ἐδήλος
Δυσικός.			
2	δηλόετον	δηλοῦτον	ἐδηλόετον
3	δηλόετον	δηλοῦτην	ἐδηλόετην
Πληθυντικός.			
1	δηλόομεν	δηλοῦμεν	ἐδηλόομεν
2	δηλόετε	δηλοῦτε	ἐδηλόετε
3	δηλόουσι	δηλοῦσι(ν)	ἐδήλουν

Ἐπίθετα τῆς Α' καὶ Β' κλίσεως.

Πᾶς, ὅλος, κάθε.

Ἐνικός.			
Ο.	πᾶς	πᾶσα	πᾶν
Γ.	παντός	πάσης	παντός
Δ.	παντί	πάσῃ	παντί
Α.	πάντᾱ	πάσῃν	πάν
Κ.	πᾶς	πᾶσα	πᾶν
Δυσικός.			
Ο. Α. Κ.	πάντε	πάσῃ	πάντε
Γ. Δ.	πάντοιν	πάσαιν	πάντοιν
Πληθυντικός.			
Ο.	πάντες	πᾶσαι	πάντᾱ
Γ.	πάντων	πασῶν	πάντων
Δ.	πᾶσι(ν)	πάσαις	πᾶσι(ν)
Α.	πάντᾱς	πάσαις	πάντᾱ
Κ.	πάντες	πᾶσαι	πάντᾱ

"Απας, ἅπαντα, ἅπαν,

ὅλος, ὅλη, ὅλον μαζή.

Πᾶς ἄνθρωπος.

Κάθε ἄνθρωπος.

Πᾶσα ἡ γῆ.

Ὅλη ἡ γῆ.

Ἡ γῆ πᾶσα.

Ἡ γῆ ὅλη.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Πᾶσι αἱ χῶραι.

Ὅλαι αἱ χῶραι.

Αἱ χῶραι πᾶσι.

Αἱ χῶραι ὅλαι.

Πάντα ταῦτα, ταῦτα πάντα.

Ὅλα αὐτά, αὐτά ὅλα.

Πάντα τᾶλλα (τὰ ἄλλα).

Ὅλα τὰ ἄλλα.

Τᾶλλα πάντα.

Τὰ ἄλλα ὅλα.

Πάντα τὰ τοιαῦτα, τὰ τοιαῦτα

Ὅλα τὰ τοιαῦτα, τὰ τοιαῦτα ὅλα.

πάντα.

Ἄπαντες ἤλθον.

Ὅλοι μαζὶ ἤλθον.

Ὁ καὶ ἡ ἡγεμών, ὄνος.

Βασιλεὺς, βασίλισσα.

Ἡ εὐσέβεια, ας.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 51.

Πᾶς ἔμπορος. — Πάντες αἱ ἄνθρωποι. — Πάντες οἱ τεχνῖται. — Οἱ ἐργάται ἅπαντες ἐν τῷ ἀγρῷ εἰσιν. — Πᾶν ῥόδον καλὸν ἐστὶ. — Πάντα τὰ ῥόδα ἀκάνθας ἔχει. — Οἱ σοφοὶ πάντες τοὺς ἀγαθοὺς φιλοῦσι. — Τίς ἐλεξε τὰ τοιαῦτα πάντα; — Ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ ἐλεξεν ὁ ῥήτωρ. — Πᾶς ἄνθρωπος ἢ κακὸς ἢ ἀμαθὴς ἐστὶ. — Πάντες οἱ ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ ποταμοὶ σκολιοὶ εἰσι. — Οἱ δίκαιοι ἅπαντες μακάριοι. — Ὁ ῥήτωρ δηλοῖ ὅτι ταῦτα πάντα οὕτως ἔχει. — Ὁ θεὸς πάντα δηλοῖ τοῖς ἀγαθοῖς. — Διὸν ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος. — Ὁ θεὸς ἐκυτὸν δηλοῖ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. — Πάντα ταῦτα δηλοῖ ὡς (ὅτι) ὁ θεὸς ἀγαθὸς ἐστὶν. — Οἱ ῥήτορες ἐδήλωσαν ἡμῖν ἅπαντα ταῦτα. — Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμών ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 51.

"Ὅλα αὐτὰ τὰ μῆλα πέφτουν εἰς τὸ παρέρι. — Ἀκούομεν τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ ἐπάρω εἰς ὅλην τὴν γῆν. — Ὁλος αὐτὸς ὁ κάμπος εἶναι ὠραίος. — Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ σᾶς φανερώσῃ ὅλα. — Οἱ τωρινοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶναι τόσσοι σοφοὶ ὅσοι οἱ παλαιοὶ (οἱ πάλαι). — Ὁ μνηστὴρ λέγει ὅτι ὁ ξένος θὰ ἔλθῃ αὔριον. — Πόσωκ ἡμερῶν δρόμον ἐπεριπάτησας οἱ Ἕλληες; — Ἐπεριπάτησας δέκα ἡμερῶν δρόμον ἀκάμεσα ἀπὸ τῶν κάμπων. — Ἡ σοφία εἶναι ζωὴ τῆς ψυχῆς. — Ὅλοι εἴμεθα θνητοί. — Κατεῖς δὲν εἶναι ἀθάνατος. —

Πότε θ' ἀναδῆς ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον; — Ὅταν ἴδω τὸν λύκον. —
 Διὰ ποῖον ἐρέλασας; — Διὰ σείρα ἐρέλασα. — Διὰ τὸ μεγάλον κα-
 πάλλον ἐρέλασα. — Τί θὰ εἶπω πρῶτον; — Αὐτὸ θὰ εἶπῃς πρῶτον.
 — Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ πῶ πρῶτον αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο; — Δὲν θὰ πῶ
 αὐτὸ, ἀλλ' ἐκεῖνο. — Πόσα δόντια ἔχει ὁ γέρος; — Ὅχι τόσα
 ὅσα ἐγώ. — Ποία εἶναι ἡ βασίλισσα (ἡγεμὴν) ὅλων τῶν ἀρετῶν;
 — Ὁ λὼν τῶν ἀρετῶν βασίλισσα εἶναι ἡ εὐσέβεια.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Παρακείμενος τῆς ὁριστικῆς.

Ὁ παρακείμενος ἐκφρίζει πρᾶξιν τελειωμένην, τῆς ὁποίας τὸ ἀπο-
 τέλεσμα σώζεται· σχηματίζεται δὲ ὡς ἐξῆς:

Γράφ-ω	Παρακ.	γέ-γραῖ· ρᾶ,	ἔχω γραμμένον.
Διῶκ-ω	»	ἔε-δίω· χᾶ	ἔχω κυνηγημένον.
Φιλέ-ω	»	πε-φίλη· κᾶ	ἔχω ἀγαπημένον.

Ὅσα ῥήματα ἀρχίζουσιν ἀπὸ ἀπλοῦν σύμφωνον ἢ ἄφρωνον πρὸ ἀμε-
 ταβόλου, ἐπαναλαμβάνουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρακειμένου τὸ ἀρκτι-
 κὸν γράμμα τοῦ ἐνεστώτος πρὸ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, καὶ οὕτω γί-
 νεται ὁ λεγόμενος ἀναδιπλασιασμός.

Τοῦ δὲ παρακειμένου ὁ χαρακτήρ (τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως γράμμα)
 εἶναι

- (1) Φ, ὅταν ἡ ρίζα ἔχῃ χειλέφωνον (ε-π-φ), οἷον γράφ, γέγραφα.
- (2) Χ, ὅταν ἡ ρίζα ἔχῃ οὐρανισκόφωνον (γ κ-χ), οἷον διώκ, δεδί-
 ωχα.
- (3) Κ, ὅταν ἡ ρίζα ἔχῃ φωνῆν ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο γράμμα ἐκ-
 τὸς τῶν εἰρημένων, οἷον φιλέω, πεφίληκα· ψάλλω, ἔψαλα.

Ὅθεν

1	Γράφω	(ρίζα γραφ)	γέγραφα	ἔχω γραμμένον
	Πέμπω	(» πεμπ)	πέπομφι	ἔχω στελμένον
	Βλάπτω	(» βλαβ)	βέβλαφα (ἄχρηστον)	ἔχω βλαμμένον
	Τύπτω	(» τυπ)	τέτυφα	ἔχω κτυπημένον
2	Δάκνω	(» δακ, δηχ)	δέδηχα	ἔχω δαγκαμένον
3	Πωλέω	(» πωλε)	πεπώληκα	ἔχω πωλημένον
	Θαυμάζω	(» θαυμαδ)	τεθαύμακα	ἔχω θαυμασμένον
	Γελάω	(» γελα)	γεγέλακα	ἔχω γελασμένον

Παίω	(» παί)	πέπαικα	ἔχω κτυπημένον
Δηλόω	(» δηλό)	δεδήλωκα	ἔχω γανερωμένον

Ὅσα ὁμοῦς ῥήματα ἀρχίζουσιν ἀπὸ φωνῆν ἢ ἀπὸ διπλοῦν σύμφωνον (ζ, ξ, ψ) ἢ ἀπὸ σύμφωνον μὴ ὄντα ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, δὲν ἀναδιπλασιάζονται. Καὶ τότε ὁ παρακειμένος, ἔχει μόνον τὴν αὐξησιν ὡς ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος.

Εὐρίσκω	(ρίζα εὐρε)	παρκα.	εὐρηκα	ἔχω εὐρημένον
Σχίζω	(» σχιδ)		ἔσχιχα	ἔχω σχισμένον

Σημ. 1 Γλωσσόφωνον (δ, θ, τ) πρὸ οὐρανισκοφώνου (γ, κ, χ) ἀποβάλλεται, εἶον· θαυμάζω θαυμάδ, τεθαύμακα (οὐχί τεθαύμαδκα)· σχίζω σχιδ, ἔσχιχα (οὐχί ἔσχιδκα).

Σημ. 2. Τὰ λήγοντα εἰς ζ ἔχουσι γενικῶς χαρακτηῖρα ὁ, τὰ δὲ λήγοντα εἰς πι ἔχουσι β, π, φ, οἷον· τύπτω (τυπ), βλάπτω (βλαδ).

Σχηματισμὸς τοῦ παρακειμένου.

Γέγραφα,	ας,	ε(ν)
	ατον	ατον
αμεν	ατε	ασί(ν).

Σημ. 5. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου παρακειμένου μεταχειρίζομεθα τὸν ἀόριστον ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ὅχι ὁμοῦς πάντοτε, ὡς·

Γέγραφας τὴν ἐπιστολήν; Ἐγραψας (ἢ ἔχεις γραμμένον ἢ ἔχεις γράψει) τὸ γράμμα;
Πεπώληκας τὴν οἰκίαν; Ἐπούλησας (ἢ ἔχεις πουλημένον ἢ ἔχεις πουλήσει) τὸ σπίτι σου;

Τὸ οὖς, τὸ αὐτί (ὅρα Μαθ. 46 Σημ.)

Ἑνικός.		Δυϊκός.		Πληθυντικός.	
Ο.	οὖς	Ο. Α. Κ.	ὠτε	Ο.	ὠτα
Γ.	ὠτός	Γ. Δ.	ὠτοιιν	Γ.	ὠτων
Δ.	ὠτί			Δ.	ὠσί(ν)
Α.	οὖς			Α.	ὠτα
Κ.	οὖς			Κ.	ὠτα

Τὸ πρόσωπον.

Ἡ παρειά, ἄς.

Ὁ ὀρθαλμός, οὖ.

Τὸ μάγουλον.

Τὸ μάτι.

Ἄνευ (συντάσσεται μὲ γεν.). *Χωρίς*.

Ἄνευ ὀφθαλμῶν.

Χωρίς μάτια.

Ἄνευ βακτηρίας.

Χωρίς μπαστοῦνι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 52.

Γέγραφα. — Τί γέγραφας; — Ἐπιστολὴν γέγραφα. — Πρὸς τίνα τὴν ἐπιστολὴν πέποιπας; — Πέποιπα αὐτὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν. — Διὰ τίνας; — Δι' ἀγγέλου. — Οὐπω τὴν ἐπιστολὴν πέποιπα, ἀλλ' αὐριον πέψω. — Πρὸς τίνα πεπώληκας ταύτην τὴν οἰκίαν; — Πρὸς τὸν πλοῦσιον ἔμπορον. — Πότερα δεδιώχασιν οἱ θερευταὶ τὰ θηρία ἢ οὐ; — Οὔτε τοὺς λέοντας δεδιώχασιν οὔτε τὰς ἑρκτους, ἀλλὰ τοὺς λύκους. — Ὁ αἰλουρος τὸν παῖδα δέδεχεν. — Τὸ οὐς. — Τὰ ὄτα καὶ αἱ παρυαὶ τοῦ νεανίου. — Οὐδεὶς ἔρχ' ἄνευ ὀφθαλμῶν. — Ὁρώμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς ὣσιν ἀκούομεν. — Ταῦτα πάντα τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν ὀφθαλμοῖς εἶδομεν. — Ὁ γέρον οὐ θάινει ἄνευ βακτηρίας. — Εὐρηκα τὸν υἱόν. — Ὁ ἐργάτης ἐσχίκε πάντα ταῦτα τὰ μεγάλα δένδρα.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ 52.

Εἰς ποῖον ἔχει γράψει ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα ὁ πατέρας; — Εἰς τὸν υἱόν του. — Ποῖος ἔχει ἀγαπήσει τὸν ἑένον; — Κατεῖς δὲν τὸν ἔχει ἀγαπήσει. — Πόσα αὐτιά ἔχει τὸ παιδί; — Ἐχει ἑνα αὐτὴ καὶ δύο γλώσσας. — Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἔχουν δύο αὐτιά καὶ μίαν μόνην γλῶσσαν. — Ἐχομεν στήσει τὰ δένδρα καὶ κνηρήσει (δεδιώχμεν) τὰ ἄγρια θηρία. — Ἐχομεν στείλει τόσα γραμματια ὅσα ἔχομεν γραμμένα. — Τὸ παιδί ἔχει γελᾷσει δι' (ἐπὶ) ὅλα αὐτά. — Ὁ ρήτωρ ἔχει φανερώσει εἰς ἡμᾶς (ἡμῖν ἢ πρὸς ἡμᾶς) ὅτι αὐτὰ εἶναι ἔτσι. — Κατεῖς δὲν βλέπει χωρὶς μάτια. — Δὲν περιπατοῦμεν χωρὶς πόδια, καὶ δὲν ἀκούομεν χωρὶς αὐτιά. — Βλέπομεν μὲ τὰ (τοῖς) μάτια. — Περιπατοῦμεν μὲ τὰ πόδια. — Καὶ ἀκούομεν μὲ τὰ αὐτιά. — Δὲν ἔχω (μὲ τὸ εἶναι) τίποτε εἰς τὸ πόδι ἔξωφα ἀπὸ ἀγκάθι. — Τί ἔχει αὐτὸ τὸ παιδί ἐπάρω εἰς τὸ μάγουλό του; — Δὲν ἔχει τίποτε.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Παρακείμενος τῆς ὀριστικῆς (συνέχεια).

Πολλοὶ παρακείμενοι σχηματίζονται ὡς οἱ μέλλοντες ἀπὸ ἀρχήνων ρίζων, ἢ ἄλλως πως ἀνωμάτων, οἷον·

Ἔνεστ.	Μέλ.	Ἰαράκ.	
βαίνω	βήσομαι	βέβηκα	ἔχω ὑπάγει
τρέχω	δραμοῦμαι	δεδράμηκα	ἔχω τρέξει
έρχομαι	(ἐλεύσομαι)	ἐλήλυθα	ἔχω ἔλθει
πίπτω	πεσοῦμαι	πέπτωκα	ἔχω πέσει
ρίπτω	ρίψω	(ἔχρηστον)	
ἀκούω	ἀκούσομαι	ἀκήκοα	ἔχω ἀκούσει
ὁράω	ὄψομαι	ὥρακα	ἔχω ἰδεῖ
λέγω	λέξω	εἴρηκα (ῥέω)	ἔχω εἰπεῖ
(τοῦ) συλλέγω	συλλέξω	(εἶναι) συνείλοχα	ἔχω μαζόξει
ἔχω	ἔξω ἢ σχήσω	ἔσχηκα,	ἔχω λάθει
πίνω	πίομαι	πέπωκα,	ἔχει πῖει
ἔσθίω	ἔδομαι	ἐδήδοκα,	ἔχω φάγει
λαμβάνω	λήψομαι	εἴληφα,	ἔχω λάθει
μένω	μενῶ	μεμένηκα,	ἔχω μείνει
ῥέω	ῥυήσομαι,	ῥόρῳηκα,	ἔχω ῥεύσει
φεύγω	φεύξομαι,	πέφευγα,	ἔχω φύγει

Σημ. 1. Ῥήματα τινὰ ἀρχίζοντα ἀπὸ α, ε, ο, ἐπαναλαμβάνουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρακειμένου τὰ δύο ἀρκτικὰ γράμματα τοῦ ἐνεστώτος. Ὁ τοιοῦτος ἀναδιπλασιασμός ὀνομάζεται Ἀττικὸς ὡς ἀκούω, ἀκήκοα, κτλ.

Σημ. 2. Τινὲς παρακείμενοι φυλάττουσι τὸν χαρακτῆρα τῆς ρίζης, καὶ ὀνομάζονται δεῦτεροὶ παρακείμενοι, οἷον· πέφευγα ἀντὶ πέφευχα, ἀκήκοα ἀντὶ ἡκυκα, ἐλήλυθα ἀντὶ ἐλήλυκα. Ῥήματα δὲ τινὰ ἔχουσι καὶ τοὺς δύο παρακειμένους, καὶ τὸν πρῶτον δηλονότι καὶ τὸν δεῦτερον, ἀλλὰ γενικῶς μὲ διάφορον σημασίαν.

Συρρέω.	Τρέχω, ῥέω μαζή.
Συνέρρεω.	Ἐρρεα μαζή.
Συρρύησομαι.	Θά ῥεύσω μαζή.
Συνερρύηκα.	Ἐρρευσα μαζή.
Οἱ ποταμοὶ συρρέουσιν.	Οἱ ποταμοὶ τρέχουν μαζή.
Ὡς περ ἀκήκοα οὕτω καὶ ὥρακα.	Ὡς ἤκουσα ἔτσι καὶ εἶδα.

Τὸ σῶμα (εἶζα σωματ).

Ἑνικός.		Δυνικός.	Πληθυντικός.	
Ο.	σῶμα	Ο. Α. Κ. σώματε	Ο.	σώματα
Γ.	σώματος	Γ. Δ. σωματόιν	Γ.	σωμάτων
Δ.	σώματι		Δ.	σώμασι(ν)
Α.	σῶμα		Α.	σώματα
Κ.	σῶμα		Κ.	σώματα

Ὅττω καὶ Τὸ σῶμα.

Τὸ αἷμα.

Τὸ χρῆμα.

Τὸ πρᾶγμα.

Χρήματα (εἰς Πληθ.) Χρήματα (ὡς κοινῶς), πραγματεῖ-
αις, ὑπάρχοντα, σκοτούραις.

Σημ. 5. Ὅσα ὀνόματα τῆς τρίτης κλίσεως λήγουσιν εἰς τὴν γενικήν εἰς α-
το ς εἶναι γένους οὐδετέρου.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 53.

Τί ἐώρακας; — Οὐδὲν ἐώρακα πλὴν τούτων δυσὶν αἰλούρων. — Οἱ παῖδες ἐώρακασιν πέντε κόρακας ἐπὶ τῆς συκῆς ταύτης. — Οἱ ἔλληνες τὸν ποταμὸν διαβεβήκασιν καὶ δεῦρο ἤδη ἐλελύθασιν. — Οἱ ποιμένες καὶ λύκον ἐώρακασιν καὶ εἰς τὴν πόλιν πεφεύγασιν. — Τὸ αἷμα ρεῖ διὰ τοῦ σώματος. — Τὰ ὦτα τοῦ νεανίου εἰς τὴν γλῶσσαν συνερόβηκεν. — Ὡ νεανία, δύο ὦτα ἔχομεν καὶ μίαν γλῶσσαν. — Καὶ τὴν ἔροντὴν ἀκηκόαμεν καὶ τὴν ἀστραπὴν ἐώρακαμεν. — Ὁ θηρευτὴς οὐ τοσοῦτους λέοντας εἵληφεν ὅσους δεδίδωκεν. — Ἐν τῷ στόματι τοῦ κόλακος ἔστιν ἰός. — Οὐ μόνον ἐν τῷ στόματι ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ψυχῇ. — Τὸ σῶμα ἔχει ὅσπερ καὶ αἷμα. — Ὁ ποιμὴν οὐκ ἔχει πολλὰ χρήματα.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ 53.

Πόσα χρήματα ἔχεις μέσα εἰς τὸ σεπτοῦκι; — Δὲν ἔχω πολλά. — Εἶναι πολὺ αἷμα μέσα εἰς τὸ σῶμα. — Πολὺ αἷμα ρεῖ μέσα εἰς ὅλον τὸ σῶμα. — Τὸ στόμα ἔχει μίαν γλῶσσαν καὶ πολλὰ δόντια. — Τρώγομεν καὶ πίνομεν μὲ τὸ (τῷ) στόμα. — Ὅπως βλέπομεν μὲ τὰ μάτια [μας] καὶ ἀκούομεν μὲ τ' αὐτιά [μας] ἔτσι τρώγομεν καὶ μὲ τὸ στόμα [μας]. — Ὁ βοσκὸς εἶδε (μὲ παρακείμενον) τὸν λύκον καὶ ἔφυγε (μὲ παρακείμενον). — Ὁ λύκος εἶδε τὸν βοσκὸν καὶ ἔφυγεν (πέφευγε). — Ἐπὶ τὸ παιδί ἔχει ἀγκάθι εἰς τὸ μῆγον. — Κα-

νεις δὲν πρῶγει χωρὶς δόρτια. — Ὁ ρήτωρ δὲν ἔχει εἰπεῖ τίποτε
— Ὁ κυρηγὸς ἔχει πιάσει ὅλους αὐτοὺς τοὺς λαγούς. — Ὁ μαθη-
τὴς ἔχει συνάξει ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία. — Πόσον εὐτυχὴς εἶναι ὁ
δίκαιος. — Πόσον ἄθλιος εἶναι ὁ ἄδικος. — Πόσον ἕσπρα εἶναι τὰ
δóρτια αὐτοῦ παλληκαριοῦ. — Αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ τὰ αὐτιά ἐπὶ γρά-
νε (συνεῖρδύηκεν) εἰς τὴν γλῶσσάν του. — Ἐχομεν μείνει πολὺν και-
ρὸν. — Δὲν ἔχομεν μείνει τόσον καιρὸν ὅσον ἐσεῖς.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Κατὰ, (πρόθεσις).

Κατὰ τοῦ, τὸν (συντάσσεται μετὰ Γεν. καὶ Αἰτ.).

Α'. Κατὰ τοῦ, (1) κάτω ἀπὸ, (ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω) (2) ἐπὶ,
ἐπάνω ἢ καὶ ὑπὸ κάτω (3) ἐναντίον.

(1) Κατὰ τῶν πετρῶν, ἐπάνωθεν ἀπὸ τὰς πέτρας.

(2) Κατὰ γῆς, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἢ ὑπὸ κάτω.

(3) Λέγω κατὰ σοῦ, λέγω (ὁμιλῶ) ἐναντίον σου.

Β'. Κατὰ τὸν, ποικίλης σημασίας ἐπὶ τόπου, χρόνου, κινήσεως,
συμφωνίας, κτλ.

Οἱ καθ' ἡμᾶς.

Οἱ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον.

Κατὰ τὸν πόδα.

Κατὰ τούτους τοὺς λόγους.

Κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

Οἱ ἰδικοί μας.

Ἐκεῖνοι ποῦ ἦσαν κατ' ἐκείνον τὸν
καιρὸν.

Εἰς τὸ πόδι.

Κατ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Σημείωσις.	Ἡ ἀ ν ἄ	δηλοῖ,	τὸ ἐπάνω, τὸ ἀνάμεσα
	Ἡ κ α τ ἄ	»	τὸ πλησίον, τὸ ἐγγὺς, κτλ.
	Ἀνὰ θάλασσαν	»	ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.
	Κατὰ θάλασσαν,	»	εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ αἰτιατικὴ μετὰ τὴν κατὰ, ἢ καὶ χωρὶς αὐτῆς τίθεται πολλάκις διὰ
νὰ ὀρίσῃ τὸν τόπον τῆς καταστάσεως, ὡς·

Δάκνει με (κατὰ) τὸν πόδα.

Καλὸς τὸ πρόσωπον.

Ἀγαθὸς πάντα.

Μὲ δαγκάνει εἰς τὸ ποδάρι.

Ὡραῖος εἰς τὸ πρόσωπον.

Καλὸς εἰς ὅλα.

Καταβλίνω.

Ἀλγέω ἀλγῶ.

Πονῶ.

Ἡ κλίμαξ, σκαῖ.	Ἡ σκάλα	} κλιν. ὡς ὁ κόραξ.
Ἡ σάρξ, κῶς.	Τὸ γρέας	
Ἐνεκα, (συντασ. με Γεν.)	Ἐξ αἰτίας, διὰ.	
Ἐναντίον	— — — — —	
Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν.	Πονεῖ τὸ κεφάλι μου.	
Καταβέβηκα κατὰ τῆς κλίμακος.	Ἐκατέβηκα κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν.	
Κατέδραμε κατὰ τοῦ λόφου.	Ἐτρεξε κάτω ἀπὸ τὸν λόφον.	
Ἐνεκα τούτων, τούτων ἔνεκα.	Δι' αὐτά.	
Ἐναντίον ἐμοῦ, ἐμοῦ ἐναντίον.	Ἐναντίον μου.	

Σημ. 2 Τὸ ἔνεκα καὶ ἐναντίον δύνανται νὰ προηγῶνται ἢ ν' ἀκολουθῶσι μετὰ τὴν λέξιν, μετὰ τὴν ὁποίαν συντάσσονται.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 54.

Ὁ ἄνθρωπος καταπίπτει (πέφτει κάτω). — Τὰ μῆλα εἰς τὴν κρήνην κατέπεσεν. — Ἡ σφαῖρα πίπτει κατὰ τῶν πετρῶν. — Οἱ δύο ἴπποι κατὰ τῶν πετρῶν ἔπεσον. — Μὴ ὁ παῖς κατὰ τῆς κλίμακος πεσεῖται; — Οἱ νεανίαι ξύλα κατὰ τῆς ὁροφῆς ἔρριπτον. — Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγὼ οἶκαδ' ἐπορεύομην. — Ὁ αἰλουρος τὸν παῖδα κατὰ τὸν δάκτυλον δέδηχεν. — Ἡ κόρη ἀλγεῖ τὴν παρειάν. — Ὁ νεανίας ἀλγεῖ τὸν πόδα. — Ὁ ρήτωρ ταῦτα πάντα εὖ εἶρχεν. — Κατὰ τίνος ταῦτα ἔλεξε; — Κατὰ τοῦ ἀδίκου γείτονος. — Ταῦτα κατ' οὐδενὸς λέγω. — Οἱ θηρευταὶ τὰ καθ' ἑαυτοὺς θηρία αἰεὶ διώκουσιν. — Ἡ σὰρξ καὶ τὰ ὅσ' αἰ. — Τὸ σῶμα σάρκα ἔχει καὶ αἷμα. — Ταῦτα ἐναντίον πάντων λέγομεν ἀγαθοῦ τινος ἔνεκα.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 54.

Ἡ σκάλα. — Ἡ γάττα θὰ καταβῇ κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν. — Τὸ παλληκάρι θὰ τρέξῃ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ βουνάλακι. — Ὁ κόλαξ λέγει αὐτὰ ἐναντίον μου. — Ὁ κόρακας τρώγει τὸ σῶμα. — Ὁ κόλαξ τρώγει τὴν ψυχὴν. — Ἐχομεν φάγει πολὺ ψῶμι καὶ πίνει πολὺ κρασί. — Ὁ λύκος τρώγει κρέατα μετὰ τὰ δόντια του. — Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τὰ παλληκάρια ἐκνηγοῦσαν παγῶνια. — Πορεῖ τὸ χέρι μου. — Ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι ὡραία εἰς τὸ πρόσωπον. — Τὸ παιδί ἔχει πόρον (ἀλγεῖ) εἰς τὸ μάτι. — Εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. — Τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο μετὰ ἐκτύπησεν εἰς τὸ ποδάρι (κατὰ τὸν πόδα). — Κατ' αὐτὰ τὰ λόγια. — Ὁ ρήτωρ ὁμιλεῖ καλά. — Ἐρεῖ ὁμιλήσει καλά. — Ἐχω γελᾷσει δι' αὐτά. — Ὁ θεὸς εἶναι δίκαιος εἰς ὅλα. — Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδίκου εἶναι φαρμάκι. — Τὸ αἷμα τρέχει ἀράμεσα στὰ κρέατα καὶ στὰ κόκκαλα.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΕΤΩΝ ΠΕΜΠΤΩΝ.

Ποτέ (ἐγκλιτικόν).

Ποτέ, ἔνα καιρὸν; καμμίαν
φορὰν.

Οὔποτε.

Οὐδέποτε.

Οὐδεπώποτε.

Ποτές, καμμίαν φορὰν.

Σημ. 1. Τὸ μὲν οὐδέποτε δὲν τίθεται ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, τὸ δὲ οὐ-
δεπώποτε σπανίως ἐπὶ παρόντος χρόνου.

Τίς ποτε;

Τί ποτε;

Ποῦ ποτε;

Οὔποτε αὐτὸν ὄψομαι.

Οὐδεπώποτε ἐώρακα.

Οὐδεὶς πώποτε ἐώρακεν.

Τί ποτε λέγεις;

Τί ποτε λέγεις ταῦτα;

Παῖος τάχα; μαθὲς ποῖος;

Διατί τάχα;

Ποῦ; εἰς ποῖον μέρος;

Δὲν θὰ τὸν ἴδω ποτές.

Δὲν εἶδα ποτές.

Δὲν εἶδε ποτὲ κανεὶς.

Τί λέγεις μαθὲς;

Διατί λέγεις αὐτά;

Μὲν } Σύνδεσμοι

Δὲ } ἐναντιωματικοί.

Ὁ μὲν, ὁ δέ.

Οἱ μὲν, οἱ δέ.

Σοφὸς μὲν, κακὸς δέ.

Μικρὸς μὲν, καλὸς δέ.

Ἐγὼ μὲν γράφω, σὺ δὲ λέγεις.

Γράφεις μὲν, λέγεις δ' οὔ.

Τότε μὲν ἐδίωκον, νῦν δὲ φεύγω. Τότε μὲν ἐκνηγοῦσα, τώρα δὲ
φεύγω.

Ὁ μὲν [ἕνας], ὁ δὲ [ἄλλος].

Ἄλλοι μὲν, ἄλλοι δέ.

Εἶναι μὲν σοφός, ἀλλὰ κακός.

Εἶναι μὲν μικρὸς, ἀλλὰ ὠραῖος.

Ναὶ μὲν γράφεις, ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖς.

Ὁ ἐκταυτός,

Ἡ γὰρ,

τὸ ἔτος, ὁ χρόνος.

ἡ νύχτα.

(ρίζα νυκτ)

Εἰδικός.	Δυνικός.	Πληθυντικός.
Ο. νύξ	Ο. Α. Κ. νύκτε	Ο. νύκτες
Γ. νυκτός	Γ. Δ. νυκτοῖν	Γ. νυκτῶν
Δ. νυκτί		Δ. νυξί
Α. νύκτα		Α. νύκτας
Κ. νύξ		Κ. νύκτες.

Νυκτός, τῆς νυκτός.

Ἐν τῇ νυκτί.

Τὴν νύκτα, νύκτα.

Ἡμέρας καὶ νυκτός.

Καθ' ἑκάστην νύκτα καὶ ἡμέραν.

Καθ' ἡμέραν.

Κατὰ νύκτα.

Κατὰ μῆνα, κατ' ἐνιαυτόν.

Κατὰ ἓν, κατὰ δύο.

Τὴν νύκτα.

Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα.

Κάθε νύκτα καὶ ἡμέραν.

Τὴν ἡμέραν.

Τὴν νύκτα.

Τὸν μῆνα, τὸν χρόνον.

Ἀνά ἓνα, ἀνά δύο.

Μέσος, η, ον.

Μέσον ἡμέρας.

Ἀμφὶ ἢ περὶ μέσον ἡμέρας.

Ἀμφὶ ἢ περὶ μέσας νύκτας.

Μέσαι νύκται ἦσαν.

Ἢδη περὶ μέσας νύκτας ἦσαν.

Ὁ μέσος ποταμός.

Μέσος ὁ ποταμοῦ.

Τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ.

Ἐν μέσῃ τῇ οἰκίᾳ ἐσμέν.

Ἡ παιδεία, ας.

Ὁ κόσμος, ου.

Ἡ καταφυγή, ῆς.

Μεσημέρι.

Περὶ τὸ μεσημέρι.

Περὶ τὰ μεσάνυχτα.

Ἦταν μεσάνυχτα.

Ἦταν πρὶ μεσάνυχτα.

Τὸ ποτάμι, τὸ μεσιανόν.

Ἡ μέση τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς τὴν μέσῃν τοῦ σπιτιοῦ εἵμεθα.

Ἡ προκοπή.

— καὶ ὁ σολισμός.

Τὸ καταφύγιον.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 55.

Ὁ ἐνιαυτός. — Πᾶς ἐνιαυτός. — Πάντες οἱ ἐνιαυτοί. — Τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν. — Τί ποτε ἔλεξεν ὁ ῥήτωρ; — Ἐλεξεν ὅτι ὁ θεὸς μόνος ἐστὶ μέγας. — Οἱ μὲν ἀγαθοὶ μακάριοι, οἱ δὲ κακοὶ ἄθλιοι εἰσιν. — Ὁ μὲν πατὴρ νυκτός ἐπιστολὰς γράφει, ἐγὼ δὲ ἡμέρας. — Πότε ἦλθον οἱ κλέπται; — Ἀμφὶ μέσας νύκτας ἦλθον. — Ἢδη ἀμφὶ μέσον ἡμέρας ἦν, ὅτε τὴν βροντὴν ἠκούσαμεν. — Οἱ θηρευταὶ θηρίᾳ διώκουσι καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ νύκτα. — Οἱ φίλοι ἡμῶν ἔρχονται, οἱ μὲν κατὰ μῆνα οἱ δὲ κατ' ἐνιαυτόν. — Ὁ μὲν ποιμὴν διώκει, ὁ δὲ λύκος φεύγει. — Πότερον τὸν ἐμὸν πῶλον εὗρηκας ἢ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου; — Τὸν μὲν σὸν εὗρηκα, τὸν δὲ ἐκείνου οὐ. — Ποτὲ μὲν οἶνον ἐπινον, νῦν δὲ οὐκέτι πίνω. — Τρεῖς γέφυραί εἰσιν ἐνταῦθα. — Ἡ μέση γέφυρά ἐστι καλή. — Ἡ μέση γέφυρα καίται ἐν μέσῃ τῇ λίμνῃ. — Ἡ παιδεία ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις κόσμος ἐστίν, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις καταφυγή.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ 35.

Πότε γράφει τὸ παλληκάρι; — Νύκτα καὶ ἡμέραν. — Οἱ κυνηγοὶ ὑπάγουσιν εἰς τὸ δάσος κάθε μῆρα. — Οἱ βοσκοὶ κυνηγοῦν τοὺς λύκους κάθε χρόνον. — Εἶται φανερόν ὅτι ὁ ξένος ἔχει μείνει πολλοὺς μῆρας. — Ἡ βρύσις κεῖται εἰς τὴν μέσσην τοῦ περιβολιοῦ. — Τὸ μεσιανὸ χωράφι κεῖται εἰς τὴν μέσσην τοῦ κάμπου. — Περὶ τὰ μεσάνυχτα. — Ποῖος θὰ ἔλθῃ περὶ τὸ μεσημέρι; — Καρεῖς ἐξέχωρα ἀπὸ τὸν γείτονά μου. — Ἦτο πῶς μεσημέρι, ὅταν ἦλθεν ὁ ξένος. — Πόσον καιρὸν ἔμεινεν; — Ἐμείνεν ἓνα χρόνον. — Ἡ φύκτες δὲν εἶναι τόσοι μεγάλοι (μακροὶ) ὅσον ἡ ἡμέραις. — Ἄλλοι μὲν λέγουσιν αὐτὰ, ἄλλοι δὲ ἐκείνα. — Ἐγὼ μὲν θὰ γράω, ἐσὺ δὲ θὰ πῆς. — Ἐγὼ μὲν θ' ἀναβῶ, ἐσὺ δὲ θὰ καταβῇς. — Ἐγὼ μὲν ἔχω ἰδεῖ, ἐσὺ δὲ ἔχεις ἀκούσει.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ἡ Ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία.

Ὅς, ἡ, ὃ, ὁ ὅποιος, ἡ ὁποία, τὸ ὅποιον

(Κλίνεται ὡς τὸ ἄλλος).

Ὁ νεανίας ὃν ὀρῶ.	Τὸ παλληκάρι τὸ ὅποιον βλέπω.
Τὸ ποτήριον ὃ ἔχω.	Τὸ ποτήριον τὸ ὅποιον ἔχω.
Αἱ οἰκίαι ἐν αἷς κάθηνται.	Τὰ σπίτια εἰς τὰ ὅποια κάθηνται.
Ἀκούω ἃ λέγεις.	Ἀκούω ἐκεῖνα τὰ ὅποια (ἢ ὅσα) λέγεις.
Ἀκούω πάντα ἃ λέγεις.	{ Ἀκούω ὅλα ὅσα λέγεις.
Ἀκούω πάντα ὅσα λέγεις.	
Πάντες ὅσοι.	{ Ὅλοι ὅσοι.
Πάντες οἱ.	
Μέχρι καὶ μέχρις.	{ Ἔως.
Ἔως.	
Μέχρι τούτου τοῦ χρόνου.	Ἔως αὐτὸν τὸν καιρὸν.
Μέχρι τῆς θαλάσσης.	Ἔως εἰς τὴν θάλασσαν.
Μέχρις ἐνταῦθα.	Ἔως ἐδῶ.
Μέχρι τούτου.	Ἔως αὐτοῦ.
Μέχρις οὗ.	Ἔως οὗ.

Μέχρις ἐσπέρας.
Μέχρι τῆς ἐσπέρας.
Ἔως (μέχρις) ἡλθες.
Μέχρι τούτου ἤκουον ἔως . . .

} Ἔως τὸ βράδυ.
Ἔως που ἡλθες.
Ἔως τότε ἤκουα ἔως ὅπου . . .

Ἐν ᾧ (χρόνῳ).
Ἔως.

Ἐκεῖ ποῦ, σὺν καιρὸν ὅπου.
Ἔως οὗ, ἔως οὗτου.

Ἦλθες ἐν ᾧ ἔγραφον.
Ἐμεις ἔως ἔγραφον.
Ἔως μενοῦμεν λέξει.
Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ.
Ἐν τούτῳ.

Ἐμεις ἔως οὗτοῦ ἔγραφα.
Ἔως οὗ μένομεν θὰ λέγη.
Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν.
Ἐν τούτοις.

Ὁ πατήρ, ὁ πατήρ, ὁ ἀφέντης.

Ἀποκόπτει τὸ ε τῆς ῥίζης εἰς τινὰς πτώσεις, καὶ μεταβάλλει τὸν τόνισμόν.

Ἑρικός.	Δυικός.	Πληθυντικός.
Ο. πατήρ	Ο. Α. Κ. πατέρες	Ο. πατέρες
Γ. πατὴρ (πατέρος)	Γ. Δ. πατέροι	Γ. πατέρων
Δ. πατρί (πατέρι)		Δ. πατράσι(ν)
Α. πατέρα		Α. πατέρας
Κ. πάτερ		Κ. πατέρες

Οὕτω καὶ ἡ μήτηρ, ἡ μητέρα, ἡ μάνα.
ἡ θυγάτηρ, ἡ κόρη.

Ταῦτα ὀνομάζονται συγχοπτόμενα.

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου.

Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ.

Σημ. Ἡ κλητικὴ πάτερ ἀντὶ πατὴρ εἶναι ἀνώμαλος (ὄρα Μαθ. 41).
τὸ μῆτερ ὅμως εἶναι ὀρθόν.

Μέλας, μαῦρος.

	Ἑρικός.	
Ο. μέλας	μέλαινα	μέλαν
Γ. μέλανος	μελαίνης	μέλανος
Δ. μέλανι	μελαίνῃ	μέλανι

A.	μέλανα	μέλαιναν	μέλαν
K.	μέλας	μέλαινα	μέλαν
<i>Δοῖκος.</i>			
Ο. Α. Κ.	μέλανε	μελαίνα	μέλανε
Γ. Δ.	μελάνοιν	μελαίναιν	μελάκοιν
<i>Η.ληθυρτικός.</i>			
Ο.	μέλανε	μέλαιναι	μέλανα
Γ.	μελάνων	μελαίνων	μελάνων
Δ.	μέλασι(ν)	μελαίναις	μέλασι(ν)
Λ.	μέλανας	μελαίνας	μέλανα
Κ.	μέλανε	μέλαιναι	μέλανα

Ἐρυθρός, ἄ, ὄν, κόκκινος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 36.

Ὁ κόραξ μέλας ἐστίν. — Ὁ κόραξ ὃν σὺ ἐν τῇ χειρὶ ἔχεις, οὐχ οὗτω μέλας ἐστίν ὡς ὁ ἐν ἐκείνῃ τῇ πύλῃ. — Ὁ κόραξ οὐχ οὗτω μέλας ἐστίν ὡς ὁ κόλαξ. — Ἡ τοῦ κόλακος καρδία μελαίνα. — Ὁ ἐν τῷ ποτηρίῳ οἶνος ἐρυθρός ἐστίν. — Ἡ μὲν ἐμὴ χλαῖνα μελαίνα ἐστίν, ἡ δὲ σὴ ἐρυθρά. — Ὡς μέλανε οὗτοι οἱ κόρακες! — Τὰ μὲν ρόδα ἃ ἔχει ἡ κόρη ἐρυθρά ἐστίν, τὰ δὲ ἴα μέλανα. — Πόσον χρόνον ἐμείνατε ἐπὶ τοῦ λόφου; — Ἐμείναμεν ἕως τὴν βροντὴν ἠκούσαμεν. — Ἐμείναμεν μέχρι τῆς ἐσπέρας. — Οἱ θηρευταὶ τὰ θηρία μέχρι τῆς λίμνης διώκονται. — Ἐν ᾧ ὑμεῖς ἐγράφετε, ἡμεῖς ἐγγὺς τῆς κρήνης ἐπαίζομεν. — ἕως ἔλαγον οἱ ῥήτορες, τοσοῦτον χρόνον ἡμεῖς ἠκούσαμεν. — Οἱ ξένοι ἐκάθηντο τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἕως ἤλθον ἐγώ. — Ἐγὼ καὶ ἡ θυγάτηρ μου. — Ὁ πατήρ ἔχει τρεῖς θυγατέρας. — Οἱ φίλοι ἡμῶν μέχρι μὲν τῆς ἑως μενοῦσι, τότε δὲ ἀπίαςιν. — Οὐ τὰ αὐτὰ πάλαι ἔλεγες, ἃ νῦν λέγεις.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΤΙΚΟΝ 36.

Ἡ κόρη σου. — Πότε εἶδες τὴν κόρην σου; — Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ (τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἢ) ἔστειλα γράμματα εἰς τὸν νῆδόν μου. — Ἔως πότε ἐκνηροῦσαμεν λόκους; — Ἔως τὸ βράδυ. — Τοὺς ἐκνηροῦσαμεν ἕως τὸ βουιλάκι. — Ἐνᾧ ἡμεῖς ἐγράφαμεν, ὁ κνηροὺς ἔτρωγε καὶ ἔπιπεν. — Ἔως ποῦ ὠμιλοῦσεν ὁ ῥήτωρ, τὸ παιδί ἐκνηροῦσε τοὺς λαγούς καὶ τοὺς λόκους. — Ἀπὸ τὰ τριακτάφυλλα ἄλλα μὲν εἶναι (τῶν ρόδων τὰ) κόκκινα, ἄλλα δὲ ἄσπρα. — Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἄλλοι μὲν εἶναι καλοὶ, ἄλλοι δὲ κακοί. — Τίποτε

δὲν εἶναι τόσον μαῦρον ὅσον ἡ ψυχὴ τοῦ κακοῦ. — Βλέπω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου. — Ὁ πατέρας στέλνει πολλὰ γράμματα εἰς τὴν κόρην του. — Τὸ μὲν πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ κόλακος εἶναι ἄσπρον, ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ μαύρη. — Ὑπάρχουν (μὲ τὸ εἰμὶ) μαύρα τριατάφυλλα; — Δὲν ὑπάρχουν. — Τί λογὴς ὑπάρχουν; — Ἡ ἄσπρα ἢ κόκκινα.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ὁ Ὑπερσυντελικός.

Ὁ ὑπερσυντελικός εἶναι ὁ παρακείμενος τοῦ παρκατατικοῦ, δηλαδὴ ἐξηγεῖ ἐνέργειαν τετελεσμένην πρὸ ἄλλης παρελθούσης πράξεως.

Ὁ ὑπερσυντελικός τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς.

Ὁ ὑπερσυντελικός τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς γίνεται ἐκ τοῦ παρακειμένου ὡς ἐξῆς:

Ὑπερσ. Γέγραφα.	Ἔχω γράψει.
Ἐγεγράφειν.	Εἶχα γράψει.
Δεδράμηκα.	Ἔχω τρέξει.
Ἐδεδραμήκειν.	Εἶχα τρέξει.
Ἐσχίκα.	Ἔχω σχίσει.
Ἐσχίκειν.	Εἶχα σχίσει.
Ἀκήκοα.	Ἔχω ἀκούσει.
Ἠκηκόειν.	Εἶχα ἀκούσει.

Ὅθεν βλέπομεν ὅτι ὁ ὑπερσυντελικός λήγει εἰς εἰν, καὶ προσλαμβάνει μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ τὴν αὐξήσιν. Ὅταν ὅμως δὲν ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος, ἡ αὐξήσις μένει καὶ εἰς τοὺς δύο χρόνους ἢ αὐτῇ, οἶον:

Παρακ. Εώρακα	Ὑπερσ. Εώρακειν.
Εἴληφα	Εἶλήφειν.
Ἐρρύηκα.	Ἐρρύηκειν.
Εύρηκα	Εύρήκειν.
Εἶρηκα	Εἶρήκειν.

Σχηματισμός τοῦ ὑπερσυντελικοῦ.

Ἐγεγράφειν,	εἰς,	εἰ
	εἰτον,	εἴτην
εἴμεν,	εἴτε,	εἴσαν ἢ εἴσαν.

Ἐπεπόμφειν.	Εἶχα στείλει.
Συνειλόχισμεν.	Εἶχαμεν μαζώξει.
Ἦδη ἐπεφεύγει.	Εἶχε πιά φύγει.
Ἀπεπεφεύγει.	Εἶχεν ἀποφύγει.
Ἐληλύθει ὅτε ἀπήειν.	Εἶχεν ἔλθει, ὅταν ἀναχωροῦσιν.

Παραδείγματα ὁλοκλήρου τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς.

Ἔνεσ. καὶ Παρατ.	πέμπω	ἐπεμπον	στέλλω	ἔστειλα
Μέλ. καὶ Ἀόρ. ᾠ.	πέμψω	ἐπεμψα	θὰ στείλω	ἔστειλα
Παρακ. καὶ Ὑπερσ.	πέπομφα	ἐπεπόμφειν	ἔχω στείλει	εἶχα στείλει
Ἔνεσ. καὶ Παρατ.	πίπτω	ἐπιπτον	πέφτω	ἔπεφτα
Μέλ. καὶ Ἀόρ. ᾠ.	πεσοῦμαι	ἔπεσον	θὰ πέσω	ἔπεσα
Παρακ. καὶ Ὑπερσ.	πέπτωκα	ἐπεπτώκειν	ἔχω πέσει	εἶχα πέσει
Ἔνεσ. καὶ Παρατ.	εὐρίσκω	εὐρισκον	εὐρίσκω	εὐρίσκα
Μέλ. καὶ Ἀόρ. ᾠ.	εὐρήσω	εὐρον	θὰ εὔρω	εὐρήκα
Παρακ. καὶ Ὑπερσ.	εὐρηκα	εὐρήκειν	ἔχω εὔρει	εἶχα εὔρει
Ἔνεσ. καὶ Παρατ.	δάκνω	ἔδακνον	δαγκάνω	ἐδάγκανεν
Μέλ. καὶ Ἀόρ. ᾠ.	δήξομαι	ἔδακον	θὰ δαγκάσω	ἐδάγκασα
Παρακ. καὶ Ὑπερ.	δέδηχα	ἐδεδήκειν	ἔχω δαγκάσει	εἶχα δαγκάσει

Ζητέω ζητῶ (ὡς τὸ φιλέω).

Ἔνεσ. καὶ Παρατ.	(ζητέω ἐζήτεον)	ζητῶ	ἐζητοῦσα
	(ζητῶ ἐζητοῦν)		
Μέλ. καὶ Ἀόρ. ᾠ.	ζητήσω ἐζήτησα	θὰ ζητήσω	ἐζήτησα
Παρακ. καὶ Ὑπερ.	ἐζήτηκα ἐζητήκειν	ἔχω ζητήσει	εἶχα ζητήσει

Εἰ, ἔάν.
Ἡ ῥίς, ἡ ῥύττα.

Ἑνικός.	Δοῦλος.	Πληθυντικός.
Ο. ῥίς	Ο. Α. Κ. ῥίνε	Ο. ῥίνες
Γ. ῥινός	Γ. Δ. ῥινόιν	Γ. ῥινῶν
Δ. ῥινί		Δ. ῥισί(ν)
Α. ῥινᾶ		Α. ῥινᾶς
Κ. ῥίν		Κ. ῥίνες

Εἰ ταῦτα λέγει, σοφός ἐσιν.
Εἰ ὀφθαλμοὺς ἔξει, ὀφεται.

Ἐάν λέγῃ αὐτὰ, εἶναι σοφός.
Ἐάν θὰ ἔχῃ μάτια, θὰ ἰδῇ.

Πιστελλόθηναι εἰς τὴν οἰκίαν.
ἔξιμεν ἐκ τῆς οἰκίας.

Εἰσῆεν εἰς τὴν ὕλην.

Ἐῤῥαμεν ἐμβῆ εἰς τὸ σπῖτι.
Ἐβγαίνομεν (δηλαδὴ θὰ βγοῦμεν)
ἀπὸ τοῦ σπῖτι.
Ἐμβαινει εἰς τὸ δάσος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 57.

Γέγραφα τὴν ἐπιστολήν. — Οὐ τότε τοσαύτας ἐπιστολάς ἐγεγράψαι, ὅσας νῦν γέγραφα. — Δεδράμηκα. — Ὁ παῖς ἐδεδραμήκει. — Εἰ γῆς ἔδραμε, καὶ αὐριον πάλιν δραμεῖται. — Τὸν κόρακα ἑώρακα. — Τὸν μέλανα κόρακα ὄψομαι, τὸν δὲ λευκὸν οὐ. — Οὐτε τὴν βροντὴν ἤκη-
κόειν, οὔτε τὴν ἀστραπὴν ἑώρακειν, ὅτε τὴν γέφυραν διέβητε. — Ἦδη διεβήκατε, ὅτε ἐγὼ ἐν τῷ κήπῳ ἦν. — Εἰ ζητεῖς, εὐρίσκεις. — Εἰ
ζητήσεις τὴν χλαῖναν, εὐρήσεις αὐτήν. — Ὁ φίλος μου ἐζητήκει τε
καὶ εὐρήκει τὴν χλαῖναν. — Εἰλήφειν τὸ θηρίον. — Οἱ λέοντες ἐπε-
φύγεσαν. — Ὁ λύκος ἤδη ἐπεφύγει, ὅτε ὁ ποιμὴν προσῆλθε. — Τὰ
μῆλα πίπτει. — Χθὲς ἐπιπτε μὲν τὰ μῆλα, οὐπω δὲ πάντα ἐπεπτώκει.
— Ἡ ῥίς. — Πάντες οἱ ἄνθρωποι μίαν ῥίνα καὶ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχου-
σιν. — Ἡ τοῦ νεανίου ῥίς μακρὰ ἔστιν. — Εἰ μακάριοι οἱ ἀγαθοί, ἄθλιοι
οἱ κακοί.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΟΝ 57.

Ἡ μεγάλη (ἡ μακρὰ) μύτη. — Ἡ μύτη αὐτοῦ τοῦ γέροντος εἶναι μα-
κρὰ. — Ἡ ἰδική μου μύτη δὲν εἶναι τόσο μακρὰ ὅσον αὐτοῦ τοῦ
ἀνθρώπου. — Εἶχα ἔλθει. — Εἶχα τρέξει. — Εἶχαμεν γράφει
πολλὰ γράμματα. — Δὲν εἶχαμεν στείλει τόσα γράμματα, ὅσα εἶ-
χαμεν γράφει. — Μαζύω βιβλία. — Δὲν εἶχα εἶρει τόσας σφῆ-
ρας, ὅσας εἶχα ζητήσει. — Δὲν εἶχα πῖει τόσο κρασί ὅσον ὁ φίλος
μου. — Εἶχα γράφει τὸ γράμμα μου περὶ τὰ μεσάνυκτα. — Οἱ
κλέπται εἶχα ἐμβῆ εἰς τὸ σπῖτι, ὅταν εἶδαν τὸ παλληκάρι. — Ἐὰν
ἀκοῦσωμεν τὴν βροντὴν, θὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀστραπὴν. — Ἡ γάτα
θὰ δαγκάσῃ τὸ παιδί εἰς τὸ ποδάρι. — Ἄμα ἐξημέρωσε (ἄμα τῇ
ἡμέρᾳ), εἶχα στείλει τὸν μηνύτορα. — Ἡ λίμνη εἶναι μακρὰ ἀπὸ
τοῦ χωρίου δέκα στάδια. — Πόσον δρόμον ἐπεριπάτησες σήμερον;
— Ἐπεριπάτησα πολλὸν δρόμον. — Ποῦ πηγαίνεις (πῶς βαδίζεις);
— Πονθεῖν (οὐδαμῶς).

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

Ποσάκις.	Πόσαις φοραῖς.
Τοσάκις.	Τόσαις φοραῖς.
Ὅσάκις.	Ὅσαις φοραῖς.
Πολλάκις.	Πολλάκις φοραῖς.
Ἄπαξ.	Μίαν φοράν.
Δίς.	Δύο φοραῖς.
Τρίς.	Τρεῖς φοραῖς.
Τετράκις.	Τέσσαρες φοραῖς.
Πεντάκις.	Πέντε φοραῖς.
Ἑξάκις.	Ἑξ φοραῖς.
Δεκάκις.	Δέκα φοραῖς.
Ποσάκις ἔρχεται;	Πόσαις φοραῖς ἔρχεται;
Οὐ (τοσάκις) ὅσάκις ἐγώ.	Ὅχι τόσαις φοραῖς ὅσαις ἐγώ.
Δίς ἔρχονται τῆς ἡμέρας.	Δύο φοραῖς ἔρχονται τὴν ἡμέραν.
Οὐδὲ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.	Οὐδὲ μίαν φοράν τὴν ἡμέραν.
Πολλάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ.	Πολλάκις φοραῖς τὸν χρόνον.
Ποσάκις τῆς νυκτός;	Πόσαις φοραῖς τὴν νύκτα.
Ὀλίγον πρότερον.	{ Ὀλίγον προτύτερα.
Ὀλίγῳ πρότερον.	
Μικρὸν πρότερον.	{ Ὀλίγον ὑστερώτερα.
Ὀλίγον ὕστερον.	
Ὀλίγῳ ὕστερον.	{ Πολὺ προτύτερα.
Μικρὸν ὕστερον.	
Πολὺ πρότερον.	{ Πολὺ ὑστερώτερα.
Πολλῶ πρότερον.	
Πολὺ ὕστερον.	{ Πολὺν καιρὸν προτύτερα.
Πολλῶ ὕστερον.	
Πολλῶ χρόνῳ πρότερον.	{ Ὅχι πολλὰς ἡμέρας ὕστερον.
Οὐ πολλάκις ἡμέραις ὕστερον.	
Τῇ προτεραίᾳ (ἡμέρᾳ).	{ Μίαν μέραν πρὶν.
Τῇ πρῶτῳ ἡμέρᾳ.	
Τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ.	{ Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν (τὴν ἐπαύριον).
Τῇ προτεραίᾳ τούτου.	
Τῇ ὑστεραίᾳ τῆς θύρας.	{ Μίαν ἡμέραν πρὶν τούτου.
ἢ θύρᾳ, αἱ.	
	{ Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τοῦ κυνηγίου
	{ Τὸ κυνήγι, κάτω.

Ὁ θηρευτής, οὗ.	}	Ὁ κυνηγός.
Ὁ θηρατής, οὗ.		
Θηράω, ὦ.		Κυνηγῶ.
Ἐνεστ. καὶ Παρτ.	θηράω, ὦ, ἐθήραον, ὦν, κυνηγῶ, ἐκυνηγόωσα,	
Μέλ. καὶ Ἄ.	(θηράσω, θηράσομαι, ὅλ' κυνηγήσω.	
	(ἐθήρασα, ἐκυνήγησα.	
Παρκ. καὶ Ὑπερ.	τεθήρασα, ἐτεθήραειν, ἔλω κυνηγήσει, εἴχῃ	κυνηγῆσει.
	ἄγριος, α, ον.	
Λέοντας θηρώμεν.		Κυνηγούμεν λεοντάρια.
Θηράσομαι ἀπὸ (ἀρ) ἵππου.		Θά κυνηγήσω καδῶλα.
Ἐξῆμεν ἐπὶ τὴν θήραν.		Ἐβγαίνομεν εἰς τὸ κυνήγι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΤΟΡΙΚΟΝ 58.

Ὁ λύκος ἄγριόν ἐστι θηρίον. — Οἱ νεανῖαι οὗτοι θηρευταί εἰσιν. — Οἱ θηραταὶ οὗτοι θηρώσιν ἀφ' ἵππου λέοντας καὶ ἄρκτους καὶ πολλὰ ἄλλα θηρία. — Ποσάκις ἐξέρχονται οἱ νεανῖαι ἐπὶ τὴν θύραν; — Καθ' ἡμέραν ἐξέρχονται. — Ἐκεῖνοι μὲν δις τοῦ μηνὸς ἐξέρχονται ἡμεῖς δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. — Πρῶτον μὲν δεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξήσαν, νῦν δὲ μόνον δις ἢ καὶ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέρχονται. — Πρῶτ' μὲν ἐξέρχονται, πᾶσαν δὲ τὴν ἡμέραν θηρώσιν. — Ποσάκις τῆς νυκτὸς ἐρχεται ὁ κλέπτης; — Δίς ἢ τρεῖς τῆς νυκτὸς. — Ἑμεῖς μὲν ὀλίγον πρότερον ἤλθετε, ἡμεῖς δὲ μικρὸν ὕστερον. — Τῇ ὕστερίᾳ τῆς θήρας τὴν γέφυραν διέβημεν. — Ἑμεῖς αὖριον τὴν θάλασσαν διαβήσεσθε, καὶ ἡμεῖς οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 58.

Πόσαις φοραῖς τρώγει ψομί; — Ἀπὸ φοραῖς τὴν ἡμέραν. — Ὅχι τόσαις φοραῖς τώρα καθὼς πρὶν (ὡς πρότερον). — Αὐτὸς τρώγει τρεῖς φοραῖς τὴν ἡμέραν. — Πόσαις φοραῖς τὸν χρόνον γράφει ὁ πατήρ εἰς τὴν κόρην του; — Πολλαῖς φοραῖς τὸν χρόνον. — Ἐξ φοραῖς τὸν μῆνα. — Μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν. — Πόσαις φοραῖς ἐβγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι τὰ παιδικάκια; — Πρωτίτερα (πάλαι) μὲν ἐβγαίναν δύο φοραῖς τὸν μῆνα, τώρα δὲ μόνον τρεῖς φοραῖς τὸν χρόνον. — Ὀλίγον πρωτίτερα. — Ὀλίγον ὕστερότερα. — Ὅχι πολὺ ὕστερότερα. — Δὲν ἤλθα πολλαῖς ἡμέραις πρωτίτερα. — Ποῖος θὰ κυνηγήσῃ (διώξῃ) αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία; — Καρεῖς ἐξέχωρα ἀπὸ τὸν κυνηγόν. — Ὁ κακὸς εἶναι ἄγριος θηρίον. — Τὸ θηρίον δὲν εἶναι τό-

σον ἄγριον ὅσον ὁ κακὸς ἄνθρωπος. — Ἄλλοι μὲν κυνηγεῖν τὰ κα-
λά, ἄλλοι δὲ τὰ κακά. — Πότε ἐμβήκες εἰς τὸ ποτάμι; — Περὶ τὸ
μεσημέρι. — Πότε εἶχετε ἐβγῇ ἀπὸ τοῦ σπίτι; — Ὅτε εἶχαμεν ἐ-
βγῇ ἀπὸ τοῦ σπίτι ἦτο πιά μεσάνυχτα.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ, διὰ, κοντὰ, τριγύρω.

Περὶ τοῦ, τῷ, τόν. (Συντάσσεται μὲ Γεν. Δοτ. καὶ Διτ.)

Περὶ τοῦ.

Διὰ τόν.

Περὶ τῷ.

(Ὀλόγυρα) κοντὰ εἰς τόν.

Περὶ τόν.

Τριγύρω εἰς τόν.

Λέγω περὶ τούτων.

Λέγω (ὁμιλῶ) δι' αὐτὰ.

Ζώνη περὶ τῷ σώματι.

Ζώνη (ζωνάρι) τριγύρω εἰς τὸ σῶμα.

Αἱ περὶ τὸν ποταμὸν κώμαι.

Τὰ χωριά ποῦ εἶναι τριγύρω εἰς τὸν
ποταμόν.

Δεινὸς περὶ σοφίαν.

Φοβερός κατὰ τὴν σοφίαν.

Οἰκέω οἰκῶ.

Κατοικῶ.

Ὡλεον ὦκουν.

Ἐκατοικοῦσα.

Οἰκοῦμεν τὰς κώμας.

Κατοικοῦμεν τὰ χωριά.

Οἰκοῦσι περὶ τὴν θάλασσαν.

Κατοικοῦσι κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀμφὶ (ταυτόσημος μὲ τὴν περὶ).

Ἀμφὶ τὴν λίμνην.

Γύρω εἰς τὴν λίμνην.

Ἀμφὶ τινος λέγεις.

Ὅμιλεῖς διὰ κατὶ.

Ἡ ἀμφὶ εἶναι ὀλιγώτερον ἐν χρήσει τῆς περὶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον.

Ὁ ἀνὴρ, ὁ ἄνδρας (ὁ ἄνθρωπος). Ἡ γυνή, ἡ γυναῖκα.

Ἐτικέ.

Ὁ.	Ἄνθρωπος	γυνή
Γ.	(Ἀνέρος) ἄνδρας	γυναῖκός
Δ.	(Ἀνέρι) ἄνδρι	γυναῖκί
Α.	Ἄνδρα	γυναῖκα
Κ.	Ἄνερ (ὄρα τὸ πάτερ Μαθ. 56)	γύναι

Διτίκε.

Ὁ. Α. Κ.	(Ἀνέρε) ἄνδρε	γυναῖκε
Γ. Δ.	(Ἀνέροι) ἄνδροι	γυναῖκοι

Πληθυντικός.

Ο.	(Ἄνδρες) ἄνδρες	γυναῖκες;
Γ.	(Ἄνδρων) ἀνδρῶν	γυναικῶν.
Δ.	Ἀνδράσι (ν)	γυναιξί (ν)
Λ.	(Ἄνδρας) ἄνδρας	γυναῖκας
Κ.	(Ἄνδρες) ἄνδρες	γυναῖκες

Ἐπει.

Ἐπειδὴ.

)

)

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ.

Ἐπεὶ τοῦτο λέγεις.

Ἐπειδὴ (ἐπεὶ) ταῦτα οὕτως ἔχει.

Ἐπειδὴ ταῦτα ἔλαξεν, ἤλθεν.

Ἐπεὶ τοῦτ' εἶδον ἐγέλασαν.

Ὡς τοῦτ' ἤκουσαν ἐγέλασαν.

Ἐπειδὴ ἐγεγράψεν.

Ἐπειδὴ λέγεις αὐτό.

Ἐπειδὴ ἔτσι εἶναι αὐτό.

Ἀφ' οὗ εἶπεν αὐτά (ἢ ὅτε) ἤλθεν.

Ἐπειδὴ εἶδον αὐτὸ ἐγέλασαν.

Ἄρα ἤκουσαν τοῦτο ἐγέλασαν.

Ἐπειδὴ εἶχεν γράψεν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 59.

Περὶ τίνος ἀνθρώπου ταῦτα λέγεις; — Περὶ σοῦ. — Περὶ ἐμαυτοῦ.
— Ταῦτα πάντα οὐ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀλλὰ περὶ σεαυτοῦ λέγεις. — Ἐ-
χω τὴν χλαῖναν περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι. — Ποῦ οἰκοῦσιν οὗτοι οἱ ἄν-
δρες; — Πρῶτον μὲν περὶ τὴν θάλασσαν ἔκουν, νῦν δὲ ἐν τοῖς ἡμε-
τέροις πεδίοις οἰκοῦσιν. — Πότε σοὶ προσήλθον οἱ ξένοι; — Οὔτε χθὲς
οὔτε τῇ προτερρίᾳ ἤλθον, ἀλλὰ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἣ ἀπῆλθον οἱ θηρευταί.
— Ἐπεὶ ταῦτα οὕτως ἔχει ἡμεῖς γελοῦμεν. — Ἐπειδὴ ταῦτα εἶρηκας
πάντα εὖ ἔχει. — Ἐπειδὴ ὁ ποιμὴν τὸν λύκον εἶδεν ἔφυγεν. — Ἐπειδὴ
ἀνέβη ὁ θηρευτὴς ἐπὶ τὸν λόφον τίνα εἶδεν; — Οὐδὲν εἶδε πλὴν μιᾶς
ἄρκτου. — Ἄνῃρ ἀντὶ γυναικός. — Ὅτε ὁ ἀνὴρ λέγει, ἡ γυνὴ ἀκούει.
— Ἡ γυνὴ οὐχ οὕτω σοφὴ ἔστιν ὥς ὁ ἀνὴρ. — Ὁ ἀνὴρ οὗτος δεινός
ἐστὶ περὶ σοφίαν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 59.

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα. — Ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι τόσον ὠραῖος
ὅσοι ἡ γυναῖκα. — Ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν ψυχὴν. — Ἐχομεν ταμ-
πάρα γέρω εἰς τὰ σώματά μας. — Οἱ κυνηγοὶ ἐκατοικοῦσαν γέρω
εἰς τὰ βουνολάκια. — Ἐπειδὴ ὁ νέος εἶναι σοφός εἶναι καὶ εὐτυ-
χής. — Ἀφοῦ εἶδα τὸν ἄνθρωπον (ἄνδρα) τοῦ ἔγραψα ἓνα γράμμα.
— Κατέειξ ξέλωρα ἀπὸ τὸν σοφὸν δὲν εἶναι εὐτυχής. — Ὁ θεός εἰς
κατέειξ δὲν εἶναι εὐστολαχικῶς ἔξω μόνον (πλὴν) εἰς τὸν καλόν. —

Ἐπειδὴ λέγεις αὐτὰ λέγεις καλὰ. — Ἐπειδὴ ὁ γέρονς αὐτὸς εἶναι σοφὸς ὅλοι τὸν θαυμάζουσιν. — Ἐσένα δὲ καρεῖς δὲν θαυμάζει; — Καρεῖς, οὐδ' ἐσὺ ὁ ἴδιος. — Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο τὸν ἄνδρα θαυμάσεις ἢ τὴν γυναῖκα; — Θαυμάζω καὶ τοὺς δύο.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΗΚΟΣΤΟΝ.

Ὁ, ἡ ὄρνις, τὸ πουλί καὶ ἡ ὄρνιθα.

Ἑνικός.	Δευικός.	Πληθυντικός
Ο. Ὀρνις	Ο. Α. Κ. Ὀρνιθε	Ὁ. Ὀρνιθες
Γ. Ὀρνιθος	Γ. Δ. Ὀρνίθωιν	Γ. Ὀρνίθων
Δ. Ὀρνιθι		Δ. Ὀρνισι (ν)
Α. Ὀρνιν (Ποιητ. ὄρνιθα)		Α. Ὀρνιθας
Κ. Ὀρνις		Κ. Ὀρνιθες

4 Σημειώσεις. Τὰ εἰς τὴν ἑνότητα οὐσιαστικά τῶν ὁποίων ἡ βίβη λήγει εἰς γλωσσόφωνον σχηματίζουν τὴν αἰνιατικὴν τοῦ ἐνικοῦ εἰς ν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Ἡ ἀηδὼν, τὸ ἀηδόνι.

Γεν. ἀηδόνης καὶ ἀηδοῦς

Δοτ. αἰδοῖ

Αἰτ. ἀηδόνα, κτλ. ὡς ἡ χιών.

Ἡ χελιδὼν, ὄνος, τὸ χελιδόνι.

Δοτ. χελιδοῖ, κτλ. ὡς ἡ χιών.

Ἄδω (ἀεῖδω). Ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ.

Παρχτ. ᾄδον. Ἐψάλλα, ἐτραγουδοῦσα.

Μέλ. ᾄσμαι. Θά ψάλλω, θά τραγουδήσω.

4 Ἀόρ. ᾄσα. Ἐψάλα ἐτραγούδησα.

Μετά πρόθεσις.

Μετά τοῦ, τὴν (συντάξ. μὲ γεν. καὶ αἰτ.)

Μετά τοῦ, τῶν, μαζὴ μὲ τὸν, τοὺς.

Μετά τὸν, ὕστερα ἀπὸ τὸν.

Μετ' ἐμοῦ.

Μαζὴ μου.

Μετά ταῦτα.

Ὑστερον ἀπ' αὐτά.

Μετ' ὀλίγον, μετὰ μικρόν.

Ὑστερον ἀπ' ὀλίγον.

Ἄλλος μετ' ἄλλον.

Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον.

2 Σημείωσις. Τὸ μετὰ τοῦ καὶ σὺν τῷ διαφέρουσι πολλάκις ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον.

Ὁ πόνος.

Ὁ κόπος.

Τῶν ἀγαθῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου ἔ- Κανὲν ἀπὸ τῶν καλῶν δὲν ἀποκτᾶται
χομεν. χωρὶς κόπου.

Πάντα τὰ ἀγαθὰ πόνου πολεὶ ὁ θεός. Ὅλα τὰ καλὰ ὁ θεὸς μὲ τὸν κόπον
ὁρᾷ. τὰ πούλει.

3 Σημείωσις. Ἡ γενικὴ πόνου τίθεται ἐνταῦθα ὡς τιμὴ τοῦ πράγματος.

Εἰ.

Ἄν (συνδ. ὑποθετικῶς).

Εἰμί.

Ἄν δέκ.

Εἰ λέγεις, ἀκούω.

Ἄν λέγεις ἀκούω.

Εἰ λέξεις, ἀκούσομαι.

Ἄν θὰ εἶπῃ, θὰ ἀκούσω.

Εἰ ἐλεῖς, ἤκουσα.

Ἄν εἶπες, ἤκουσα.

Λόγος ὑποθετικῶς.

Οἱ σύνδεσμοι, ὡς εἶδομεν ἤδη ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ, συνδέουσιν οὐ μόνον λέξεις πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ καὶ προτάσεις· αἱ δὲ προτάσεις αἵτινες συνδέονται διὰ τῶν ὑποθετικῶν συνδέσμων εἰ, ἂν, ἐάν, ὀνομάζονται ὑποθετικαί, ἐκ δὲ τῶν συνδεομένων προτάσεων ἡ ἔχουσα πρὸ ἐκταύτης τὸν σύνδεσμον ὀνομάζεται ἡγουμένη ἢ ἄλλως πρότασις, διότι συνήθως προτάσσεται, ἡ δὲ ἄλλη ὀνομάζεται ἐπομένη ἢ ἀπόδοσις.

Εἰμὴ λέγεις, οὐκ ἀκούω.

Ἄν δὲν λέγεις, δὲν ἀκούω.

4 Σημείωσις. Μὴ μὴ δεῖς κτλ. τίθεται ἀντὶ τοῦ δὲν κανεῖς μετὰ τὸ εἰ.

Οὐδεὶς λέγει.

Κανεῖς δὲν ὁμιλεῖ.

Εἰ μηδεὶς λέγει, οὐδεὶς ἀκούει.

Ἄφου κανεῖς δὲν ὁμιλεῖ, κανεῖς δὲν ἀκούει.

5 Σημείωσις. Ἡ ἀνωτέρω σύνταξις (ὁρᾷ, εἰ μεθ' ὀριστικῆς ἐγκλίσεως) δὲν ἐκφράζει οὐδὲν ἀληθὲν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πρᾶγμα ὅπως ὑποτίθεται, καὶ δέχεται ἐν ἀποδόσει τὸν προσηκόντα χρόνον.

Εἰ ζητεῖς εὐρίσκεις.

Ἄν (ἢ ὅταν ἢ ἀφου) ζητεῖς εὐρίσκεις.

Εἰ ταῦτα λέξεις, σοφὸς ἔσῃ.

Ἄν θὰ εἶπῃς αὐτά, θὰ ᾔσῃ σοφός.

Εἰ μὴ ἐζήτηκας, οὐχ ἐώρακας.

Ἄν δὲν ἐζήτησας δὲν ᾔωρες.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 60.

Οὐδὲν ἀγαθὸν ἄνευ πόνου ἔχομεν. — Ὁ ἐργάτης ἔχει μετὰ τοῦ πόνου. — Οὐδεὶς μακχίριός ἐστιν εἰμὴ μετὰ πόνου. — Οἱ ἐργάται ἔδου-

σε μετὰ πόνου. — Οἱ ἔρνιθες αἰεὶ ᾄδουσιν. — Ἡ μὲν χελιδὼν τῆς ἑω
ᾄδει, ἡ δὲ ἀηδὼν, ἐσπέρας. — Οἱ ἔρνιθες ᾄδουσιν, οἱ μὲν ἐν τῇ ὕλῃ,
οἱ δὲ ἐν τοῖς κήποις. — Μετὰ τὰς ἔρνιθας, τῶν ῥητόρων ἀκουσόμεθα.
— Εἰ ᾄσεται ἡ ἀηδὼν νυκτός, πάντες ἀκούσονται. — Εἰ μὴδεὶς λέξει,
οὐδεὶς ἀκούσεται. — Εἰ μὴ ᾄσονται αἱ ἀηδόνες καὶ αἱ χελιδόνες, οὐδεὶς
αὐτῶν ἀκούσεται. — Οἱ νεανῖαι ᾄδουσι μετὰ τῶν κορῶν. — Εἰ λέξου-
σι πάντες, οὐδεὶς ἀκούσεται. — Εἰ αὗτος ὁ σοφὸς λέξει οἱ ἄλλοι πάν-
τες ἀκούσονται. — Ἡ ἀηδὼν πᾶσαν τὴν νύκτα ᾄδει. — Τοῦ μὲν κόρα-
κος τὸ σῶμα μέλαν, τοῦ δὲ κόλακος ἡ καρδία.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 60.

Ποῖος τραγουδεῖ (ἢ γὰρ λέγει;) — Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου ψάλλ-
ουν. — Οἱ ἀδελφοί μου τραγουδοῦν μετὰ τὰς ἀδελφάς μου. — Τὸ
ἀηδόνι κελαδεῖ. — Τὸ χελιδόνι κελαδεῖ τὴν ἡμέραν καὶ τὸ ἀηδόνι
τὴν νύκτα. — Ἄρ δὲν θὰ τραγουδήσουν πλέον (εἰ μὴκέτι) καρεῖς
δὲν θὰ τὰς ἀκούσει. — Ἄρ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ σοφὸς, ὅλοι θὰ ἀκούσουν.
— Ἄρ καρεῖς δὲν εἶπερ αὐτὰ, ὅλα ὑπάγουν καλὰ (πάντα εἰ ἔχει). —
Ἄφ' οὗ δὲν θὰ ζητήσῃς δὲν θὰ εἴρῃς. — Ἐὰρ καρεῖς δὲν θὰ ὁμι-
λήσῃ ποῖος θ' ἀκούσῃ. — Ἐὰρ αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, ὅλα
εἶναι καλὰ. — Τὸ παιδί δὲν ἔπιασε τίποτε ἄλλο ἔξωθεν ἀπὸ τοῦ
πατρὸς καὶ τοῦ μητρός. — Καρεῖς δὲν εἶναι εὐτυχής, ἀρ δὲν εἶναι
καλός.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΗΚΟΣΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ.

Ἐπίθετα δικατάλλακτα τῆς τρίτης Κλίσεως.

Σώφρων, φρόνιμος, προκομμένος.

Ἑνικός.	Δυσικός.	Πληθυντικός.
Ο. σῶφρων οὐδ. σῶφρον	Ο. Α. Κ. σῶφρονε Γ. Δ. σῶφρόνουν	Ο. σῶφρονες σῶφρονα
Γ. σῶφρονος		Γ. σῶφρόνων
Δ. σῶφροσι		Δ. σῶφροσι (ν)
Α. σῶφρονα, σῶφρον		Α. σῶφρονας σῶφρονα
Κ. σῶφρον		Κ. σῶφρονες σῶφρονα

Οὕτω, καὶ εὐδαιμόνῳ, εὐτυχῆς.

Ἡ εὐδαιμονία, ας.

Ἡ εὐτυχία.

Ἐξ ἀρετῆς ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία.

Ἀπὸ τῆν ἀρετὴν προέρχεται ἡ εὐδαιμονία.

Οὐχ ὁ πλούσιος μακάριος, ἀλλ' ὁ ἀγαθός. Δὲν εἶναι ὁ πλούσιος εὐτυχῆς ἀλλ' ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

Μάλα.

Πολύ.

Σφόδρα.

ὑπερβολικά, πάρα πολύ.

Πάνυ.

Πολύ.

Παντάπασιν.

ὅλως δι' ὅλου.

Παντελῶς.

Ἐντελῶς, ὅλως δι' ὅλου.

Μάλα πολλά.

Πάρα πολλά (πράγματα)

Σφόδρα πλούσιος.

Πάρα πολύ πλούσιος.

Πάνυ καλῶς λέγεις.

Πολύ καλὰ λέγεις.

Παντάπασι σοφός.

Ὅλως δι' ὅλου σοφός.

Ὁ δυνητικός ἀν

Ὁ δυνητικός, ἂν προστίθεται εἰς τοὺς παρωχημένους χρόνους τῆς ὑριστικῆς ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου, καὶ δηλοῖ ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει ὥπως ὑποτίθεται, καὶ ὁ μὲν παρατατικός ἀνεσφίρεται εἰς συνεχὴ ἢ διαρκῆ πρᾶξιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ τοῦ παρελθόντος, ὁ δὲ ἀριστος (σπανίως δὲ καὶ ὁ ὑπερσυντελικῶς) εἰς τὸ παρελθὸν ἀπολύτως.

(α) Παρατατικός.

Εἰ εἶχον, ἔπειπον ἄν.

Ἐὰν εἶχα, θὰ ἔσεινα (δηλαδὴ δὲν ἔχω καὶ δὲν σέλνω).

Εἰ ἔλεγες, ἤκουον ἄν.

Ἐὰν ὠμιλοῦσες, θὰ ἤκουα.

Εἰμὴ ἔλεγες, οὐκ ἂν ἤκουον.

Ἐὰν δὲν ὠμιλοῦσες, δὲν θὰ ἤκουα.

Εἰ σώφρων ἦς, μακάριος ἂν ἦς.

Ἐὰν ἦσουν φρόνιμος, θὰ ἦσουν εὐτυχής.

(β) Ἀόριστος.

Εἴτι ἔσχον, ἔπειψα ἄν.

Ἐὰν ἤθελα ἔχει τίποτε, ἤθελα τὸ τσεῖλει.

Εἰ ἔλεξας, ἤκουσα ἄν.

Ἐὰν ἤθελες ὁμιλήσει, ἤθελα ἀκούσει.

Εἰ σώφρων ἦς, οὐκ ἂν ἔλεξας.

Ἐὰν ἦσουν φρόνιμος, δὲν ἤθελες ὁμιλήσει.

Εἰμὴ τὸν λέοντα εἶδον, οὐκ ἂν ἔφυγον.

Ἐὰν δὲν εἶχα ἰδεῖ τὸν λέοντα. δὲν ἤθελα φύγει.

Σημ. Οἱ μαθηταὶ χρεωστοῦν νὰ διακρίνουν καλῶς τὴν σημασίαν τοῦ ἄν εἰς τὴν ἀπόδοσιν.

Εἰ εἶχον, ἐπεμπον.

Ἐὰν εἶχα, ἔσπελνα (διελαχθὲν εἶχα καὶ ἔσπελνα).

Εἰ εἶχον, ἐπεμπον ἄν.

Ἐὰν εἶχα, θὰ ἔσπελνα.

Εἰ εἶδον, ἔφυγον.

Ἐὰν εἶδα, ἔφυγα.

Εἰ εἶδον, ἔφυγον ἄν.

Ἐὰν εἶχα ἰδεῖ, ἤθελα φύγει.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 64.

Ὁ νεανίας οὗτος σώφρων ἐστὶ. — Μόνος ὁ σώφρων μακάριός ἐστιν. — Ὁ νεανία, εἰ σώφρων ἔσῃ καὶ μακάριος ἔσῃ. — Οὐκ ἐκ πλούτου ἐστὶν εὐδαιμονία, ἀλλ' ἐκ σοφίας καὶ ἀρετῆς. — Οὐχ οἱ πλούσιοι εὐδαιμόνους εἰσιν, ἀλλ' οἱ σώφρονες. — Ὁ πλούσιος ἄνευ ἀρετῆς οὐδὲν ἔχει ἀγαθόν. — Ὁ σφόδρα πλούσιος οὐ διὰ τοῦτο μακάριός ἐστι. — Πάνυ σοφός εἶ. — Εἰ παντάπασιν σώφρων ἦς, μᾶλλον μακάριος ἂν ἦς. — Εἰ ἐπιστολὰς γράφω, πέμπω. — Εἰ ἐπιστολὰς ἔγραψον, ἐπεμπον ἄν. — Εἰ οὗτος ὁ πλούσιος σοφός ἦν, παντάπασιν εὐδαιμόνως ἂν ἦν. — Εἰ ταῦτ' ἀκούσεται ὁ πατήρ, πρὸ ἐσπέρας ἤξει. — Εἰ ὑμεῖς τοῦ ρήτορος ἠκούσατε, πάντες ἂν αὐτὸν ἐθαυμάσατε. — Ἐπειδὴ εἰς τὴν ὕλην εἰσῆλθομεν, τῶν ἀπιδόνων ἠκούσαμεν. — Εἰ ἤδον ἔωθεν αἱ χελιδόνες, ἡμεῖς ἂν ἠκούσαμεν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 64.

Μόνη ἡ ἀρετὴ εἶναι εὐτυχία. — Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς εὐτυχίας. — Ποῖος εἶναι εὐτυχής; — Κατεῖς ἐξίχωρα ἀπὸ τοῦ φοροίμου. — Εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς. — Ἐὰν θὰ ἐλθῇ ὁ μαθητής, θὰ ἦναι σοφός. — Θὰ ἦναι πολὺ σοφός. — Τὰ τριαντάφυλλα εἶναι πάρα πολὺ ὠραῖα. — Ἐὰν ἤμην πλούσιος, θὰ εἶχα πολλὰ βιβλία. — Ἐὰν ὁ νέος ἦτο σοφός, θὰ ἤκουε τὸν διδάσκαλον. — Ἐὰν εἶχε ἀκούσει τὸν διδάσκαλον, δὲν ἤθελεν εἰπεῖ αὐτά. — Ἐὰν εἶχα ἰδεῖ τὸ λεοτόρι, ἤθελα γόγει. — Ἐὰν δὲν εἶχες γόγει, ἤθελε σὲ δαγκάσει ὁ λύκος.

ΜΑΘΗΜΑ ΞΗΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ὁ ἀστὴρ, τὸ ἄστρον.

(ἡ πληθυντικὴ δοτικὴ ἀνώμαλος ὡς ἡ τοῦ πετῆρ).

Ἑκικός	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ο. ἀστὴρ	Ο. Α. Κ. ἀστέρες	Ο. ἀστέρες
Γ. ἀστέρος	Γ. Δ. ἀστέροισιν	Γ. ἀστέρων
Δ. ἀστέρι		Δ. ἀστράσι(ν)
Α. ἀστέρᾱ		Α. ἀστέρᾱς
Κ. ἀστῆρ		Κ. ἀστέρες

Ὁ ἀήρ-έρος.

Ὁ αἰθήρ-έρος.

Ὁ οὐρανός-ου.

Ὁ ἥλιος-ου.

Ἡ σελήνη-ης.

Ἡ νεφέλη-ης.

Λαμπρός, ἄ, ὄν.

Λάμπω.

Ἐλαμπον, λάμπω.

Πέτομαι.

Ὡς λαμπρός ὁ ἥλιος!

Τοὺς ἀστέρας νυκτὸς ὀρώμεν.

Οἱ ἀστέρες περὶ τὴν σελήνην λάμ-
πουσιν.

Ὁ ἥλιος διὰ νεφελῶν λάμπει.

Ὁ ἀέρας (ὁ ἀκίνητος).

Τὸ ὑπεράνω τῶν νεφῶν ἐλεπόμενον.

Τὸ φεγγάρι.

Τὸ σύννεφον.

Ἐλαμπῶ.

Πετώ.

Τί λαμπρός ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος!

Τὰ ἄστρα ἐλέπεμεν τὴν νύκτα.

Τὰ ἄστρα λάμπουν τριγύρω εἰς τὸ
φεγγάρι.

Ὁ ἥλιος λάμπει ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ
σύννεφα.

Ἐν. Ἀμαρτάνω

Παρατ. Ἡμαρτάνον

Μελ. Ἀμαρτήσομαι.

2. Ἀόρ. Ἡμαρτον

Παρακ. Ἡμαρτήκα

Ῥπερ. Ἡμαρτήκειν

κάμνω λάθος (ἁμαρτίαν) σφάλλω.

ἔκαμνα λάθος (ἁμαρτίαν) σφάλμα.

θά κάμω λάθος (ἁμαρτίαν), κτλ.

ἤμαρτον, ἔκαμα λάθος, ἁμαρτίαν.

ἔχω κάμει λάθος, ἁμαρτίαν.

εἶχα κάμει λάθος, ἁμαρτίαν.

Καὶ εἰ.

Καὶ εἰ-ὅμως.

Καὶ ἄν.

Καὶ ἄν ὅμως.

Εἰ καί.

Οὐδ' εἰ.

Ὅμως.

Καὶ εἰ πλούσιος εἶ, ἄθλιος εἶ.

Εἰ καὶ τὸν λέοντα εἶδον, ὅμως οὐκ

ἔφυγον.

Ἄν καί.

Οὐδ' ἄν.

Καὶ ἂν ἦσαι πλούσιος, εἴσαι ἄθλιος.

Ἄν καὶ εἶδον τὸν λέοντα ὅμως δὲν

ἔφυγα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 62.

Οἱ ἀστέρες. — Ὡς καλοὶ οἱ ἀστέρες. — Ὁ ἥλιος λάμπει ἐν τῷ αἰθέρι, ὡς μέγας καὶ λαμπρὸς ἀστήρ. — Ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες διὰ τοῦ αἰθέρος πορεύονται. — Ὁ μὲν ἥλιος ἡμέρας λάμπει. — Ἡ δὲ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες νυκτός. — Ὁ μὲν ἥλιος διὰ τοῦ αἰθέρος πορεύεται, οἱ δὲ ὕψινοι διὰ τοῦ ἀέρος πέτονται. — Μέλαινα νεφέλη. — Αἱ ἐν τῷ ἀέρι νεφέλαι πάνυ μέλαιναί εἰσιν. — Οὐ γὰρ οὕτω μέλαιναί εἰσιν ὡς ὀλίγον πρότερον. — Εἰ λαμπρὸς ἐστὶν ὁ ἥλιος, λαμπροὶ εἰσὶ καὶ οἱ ἀστέρες. — Καὶ εἰ λάμπει ὁ ἥλιος, ὅμως οὐ πάντα δηλοῖ. — Εἰ καὶ πάντα ταῦτα λέγεις, οὐχ ἀμαρτάνεις. — Ὁ θεὸς οὐρανὸν οἰκεῖ. — Ὁ θεὸς μόνος οὐποτε ἀμαρτάνει. — Εἰ ταῦτα λέξεις ἀμαρτήσῃ. — Εἰ λέγομεν ὅτι μακάριοι οἱ πλούσιοι, ἀμαρτησόμεθα. — Εἰ τοὺς ἀστέρας ἑώραν, μέχρι τῆς ἑω ἂν ἐπορευόμεν. — Εἰ εἶπον ὅτι οἱ κακοὶ εὐδαίμονές εἰσιν, ἡμαρτον ἂν

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 62.

Ὡραῖον ἄστρον. — Τὰ ἄστρα εἶναι πάρα πολὺ λαμπρὰ καὶ ὥραῖα. — Τὰ ἄστρα δὲν λάμπουν τριγύρω εἰς τὸν ἥλιον. — Ὁ ἥλιος προχωρεῖ (πορεύεται) μόνος ἐπάνω εἰς (διὰ) τὸν οὐρανόν. — Τίποτε δὲν εἶναι τόσον ὥραῖον ὅσον τὰ ἄστρα. — Ἄν ἐλάμπαρ τὰ ἄστρα, θὰ εὐρίσχομεν τὸν δρόμον. — Ἄν καὶ ἐλάμπαρ τὰ ἄστρα δὲν ἤσραμεν τὸν δρόμον. — Ἄν δὲν ἦσαν σόνηρα εἰς τὸν αἶρα, ἠθέλιμεν ἰδεῖ τὸν ἥλιον. — Ὁ ἥλιος δὲν ἐλαμμένον ἀνήμεσα ἀπὸ τὰ σόνηρα. — Καὶ ἂν λέγεις τοῦτο, δὲν σφάλεις. — Οὐδ' ἂν εἴμεθα πλούσιοι, εἴμεθα εὐτυχεῖς. — Ἐὰν εἶχα γράφει τοιούτα, ἠθέλα πάρα πολὺ σγᾶλει. — Τὰ πουλιὰ δὲν πετοῦν εἰς τὸν αἰθέρα ἀλλὰ εἰς τὸν αἶρα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΗΚΟΕΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Παρά,

κοντά εις.

Παρά τοῦ, τῷ, τόν (συντάσσεται μέ γεν. δοτ. αἰτ.).

1 Παρά τοῦ.

Ἀπό το μέρος τοῦ, ἀπό τόν

ἤλθε παρ' ἐμοῦ.

ἤλθεν ἀπό ἐμένα.

Ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστολή.

Τὸ ἀπὸ ἡμᾶς γράμμα.

ἤκουσα ταῦτα παρὰ γέροντος.

ἤκουσα αὐτὰ ἀπὸ [ἐν] γέροντα.

2 Παρὰ τῷ.

Κοντά εις, μαζὴ μὲ (κυρίως ἐπὶ προσώπων).

Μένει παρ' ἐμοῦ.

Μένει κοντά μου (μαζὴ μου).

Παρ' ἡμῖν ταῦθ' οὕτως ἔχει.

Εἰς ἡμᾶς ἔτσι εἶναι αὐτά.

Παρὰ πᾶσι μέγας.

Εἰς ὅλους (δηλαδὴ εἰς τὴν ὑπόληψιν ὅλων) μέγας.

Μένω σὺν σοὶ παρὰ τῷ πατρί.

Μένω μ' ἐσένα κοντά εις τὸν πατέρα μου.

Σὺν σοί, μετὰ σοῦ.

Μαζὴ σου, μαζὴ μ' ἐσένα.

Παρά σοί.

Μαζὴ σου, κοντά σου, ὅ σπίτι σου (chez vous).

3 Παρὰ τόν. Πρὸς, εις.

Κοντά εις, κατὰ μῆκος τοῦ, ἐν καιρῷ τοῦ.

Ἐκτός,

ἐναντίον.

(α) Ἐρχομαι παρὰ σέ.

Ἐρχομαι εἰς ἐσένα.

(β) Παρὰ τὸν ποταμὸν, παρὰ τὴν ὁδόν.

Κοντά εἰς τὸν ποταμὸν, κοντά εις τὸν ὁδόν (κατὰ μῆκος).

Παρὰ τοῦτον τὸν χρόνον.

Εἰς αὐτὸν τὸν καιρόν.

Παρὰ τὴν θήραν.

Ἐν καιρῷ τοῦ κυνηγίου.

(γ) Παρὰ ταῦτα.

Ἐκτός ἀπὸ αὐτά.

Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

Κοντά στὰ τὰ ἄλλα ζῶα.

Παρὰ τὸ δίκαιον.

Ἐναντίον τοῦ δικαίου.

Παρὰ τοὺς νόμους.

Ἐναντίον τῶν νόμων.

Ἀπὸ τοῦ.

(Μακράν) ἀπὸ τόν.

Ἐκ τοῦ.

(Ἐξω) ἀπὸ τόν.

Ἀντὶ τοῦ.

Ἀντὶ, τόν.

Πρὸ τοῦ.

Διὰ τοῦ.

Κατὰ τοῦ.

Περὶ (ἁμφι) τοῦ.

Παρά τοῦ.

Ἐν τῷ.

Σὺν τῷ.

Περὶ τῷ.

Εἰς τόν.

Ἀνὰ τόν.

Διὰ τόν.

Κατὰ τόν.

Μετὰ τόν.

Περὶ τόν.

Πρὸς τόν.

Παρά τόν.

Ὁ νόμος, ου.

Παραδίδωμι.

Παρέρχομαι.

Πάρεστι (παρά καὶ εἰμι).

Παρέβη τοὺς νόμους.

Ὁ ρήτωρ παρεῖλθεν.

Παρελήλυθεν ὁ χρόνος.

Ἡμεῖς παρέρχονται.

Σοὶ παρέσονται.

Κατὰ τοὺς νόμους.

Πρὶν τόν.

Διὰ μέσου τοῦ, με τόν, ἀνάμεσα ἀπὸ τόν.

Ἐναντίον τοῦ, κάτω ἀπὸ τόν.

Διὰ τόν.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ, ἀπὸ τόν (μόνον ἐπὶ προσώπων).

Μέσα εἰς τόν.

Μαζὴ με τόν.

Κοντά εἰς τόν (μετὰ τὴν σημασίαν τοῦ ὁλόγου).

Ἐπάνω εἰς τόν, ἀνάμεσα εἰς τόν, δι' ὅλου τοῦ.

Σύμφωνα με τόν, κατὰ τόν.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ τόν.

(Τριγύρω) εἰς τόν.

Εἰς τόν.

Εἰς τόν (πρὸς τόν), ἐν καιρῷ τοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τόν, ἐναντίον τοῦ.

Πηγαίνω παρεμπρὸς, παρακούω.

Περνῶ ἀπὸ κοντὰ, παρουσιάζομαι, περνῶ καὶ γάνομαι.

Εἶμαι παρών.

Παρήκουσας τοὺς νόμους.

Ὁ ρήτωρ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ μέσον.

Ἐπέβησεν ὁ καιρὸς.

Ἀπὸ κοντὰ μας περνοῦν.

Θὰ ἦναι παρόντες με ἐσένα.

Τὸ ὕδωρ (βίζα ὕδατ.),

τὸ νερόν.

Ἑνικός.		Δοῦικός.		Πληθυντικός.	
Ο.	ὕδωρ	Ο. Α. Κ.	ὕδατ:ε	Ο.	ὕδατᾶ
Γ.	ὕδατος;	Γ. Δ.	ὕδατ:ιν	Γ.	ὕδατων
Δ.	ὕδατ᾽			Δ.	ὕδασι(ν)
Α.	ὕδωρ			Α.	ὕδατᾶ
Κ.	ὕδωρ			Κ.	ὕδατᾶ

Τὸ γάλα (βίζα γαλακτ.)

Γεν. γάλακτος, Δοτ. Πληθ. γάλαξι(ν).

Τὸ μέλι (βίζα μελιτ.)

Γεν. μέλιτος, Δοτ. Πληθ. μέλισσι(ν).

Πίνω ὕδωρ.

Ἵδατος πίνω.

Τὸ ὕδωρ πίνω.

Τοῦ ὕδατος πίνω.

Ἐσθίω τοῦ ἔρτου.

Πίνω νερόν.

Πίνω νερόν ἢ (μέρος) ἀπὸ νερόν.

Πίνω τὸ νερόν.

Πίνω ἀπὸ τὸ νερόν.

Τρώγω ἀπὸ τὸ ψωμί.

Κανὼν συντάξεως. Ἡ γενικὴ τίθεται πρὸς δήλωσιν μέ-
ρους τοῦ ὅλου πράγματος.

Λαμβάνει τὸν οἶνον.

Λαμβάνει τοῦ οἴνου.

Παίρνει τὸ κρασί.

Παίρνει ἀπὸ τὸ κρασί.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 63.

Παρά τίνας ἔρχεται ὁ ἄγγελος; — Παρά τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ἔρχεται.
— Παρά τίνα γράφει ὁ νεανίας; — Παρά (πρὸς) τὴν αγαθὴν παῖδα.
— Πέμπει τὴν ἐπιστολὴν οὐ παρά (πρὸς) τὸν ἐμὸν υἱόν, ἀλλὰ πρὸς
τὸν σόν. — Κατὰ τίνας ταῦτα λέγεις; — Κατὰ τοῦτου τοῦ ἀδίκου.
— Κατὰ τίνα νόμον; — Κατὰ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον καὶ κατὰ τὴν τοῦ
ἀνθρώπου. — Οἱ ἄδικοι πάντα τοὺς νόμους καὶ ἡμέραν παραβαίνου-
σι. — Παρά τίνα μένουσιν οἱ νεανίαι; — Παρά τῷ σοφῷ διδασκάλῳ.
— Οἱ θηρευταὶ οἰκοῦσιν ἢ περὶ τὴν λίμνην ἢ παρὰ τὸν ποταμόν. —
Ταῦτα λέγει παρὰ τὸ δίκαιον. — Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα οἱ ἄνθρωποι ὡς
θεοὶ εἰσι. — Παρὰ πᾶσαν τὴν θήραν οἱ θηρευταὶ οὕτε ἄρτον ἐσθίουσιν,
οὕτε οἶνον πίνουσιν. — Οἱ μὲν ὕδωρ, οἱ δὲ γάλα πίνουσιν. — Πρότε-
ρον μὲν οἶνον ἔπινον, νῦν δὲ ὕδωρ ἢ γάλα πίνουσιν. — Ἐδίδαξα τοῦ

ἄρτου. — Τοῦ μέλιτος ἢ τοῦ γάλακτος εἴληφας. — Εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, ἡμάρτηκας.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΗΤΟΝ 63.

Ἀπὸ ποῖον ἐρχεσθε; — Ἐρχόμεθα ἀπὸ τοῦ πραγματευτή — Ὅχι ἀπὸ τοῦ πραγματευτή, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἱατροῦ. — Εἰς ποῖον στέλνεις αὐτὸ τὸ γράμμα; — Εἰς τὸ καλὸν παλληκάρι. — Ὁ πατέρας γράφει εἰς τὴν κόρην του. — Ὁ ῥήτωρ ὁμιλεῖ ἐναντίον τοῦ ἀδίκου κατὰ τοὺς νόμους. — Ἐναντίον (πρὸς) τῶν νόμων. — Κοιτᾷ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ τὴν θάλασσαν. — Μὲ ποῖον μένεις εἰς τὸ κυνήγι; — Μένω μὲ τὸν ἀδελφόν μου. — Ἐὰν ἔμενα κοιτᾷ σου, θὰ ἐστέλτα γράμματα εἰς τὸν ἀδελφόν μου. — Ἐπέρασεν ὁ καιρὸς. — Ὅλοι οἱ ῥήτορες ἐπαρδυσίασθησαν εἰς τὸ μέσον. — Ἐὰν ἦσαν παρόντες (πρὸς) οἱ ῥήτορες, ἤθελαν παρουσιασθῆ. — Ἐπὶ τόσον γάλα ὅσον νερόν. — Ὁ ἀσπιδόχριστος ἀνθρώπος πίνει τόσον κρασί ὅσον νερόν. — Ἐγὼ μὲν ἐπὶ κρασί, ἐσὺ δὲ νερόν. — [Μία] μύγα εἶναι πεσμένη (πέπτωκε) μέσα εἰς τὸ γάλα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΣΗΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ῥήματα εἰς μι.

Ἐκτὸς τῶν βαρυτόνων καὶ συνηρημένων ῥημάτων εἶναι καὶ τὰ λήγοντα εἰς μι, τὰ ὅποια ἔχουσι μόνον ἑνὲς ὧτα καὶ παρατακτικὸν τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς φωνῆς, καὶ δεύτερον ἀόριστον τῆς ἐνεργητικῆς καὶ μέσης. Τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους σχηματίζουσιν ἐκ τῆς ἀπλουτέρας ρίζης κατὰ τὰ βαρυτόνα καὶ τὰ συνηρημένα.

Σχηματισμὸς τοῦ ῥήματος ἴστημι, στήνω (ἐκ τοῦ στά-ω ἰστιά-ω ἴστημι), τὸ ὅποιον καὶ ἰστιάω καὶ ἰστώνω λέγεται.

Ἑκλ.	ἴστημι	τις	τις	στήνω	εἰς	εἰ
Λυβλ.		ἴστατον	ατον	σεῖς	οἱ δύο	στήν τε
Πρῶτ.	ἴσταμαι	ἥτε	ἅτι(ν)	στήνομεν,	καὶ	τλ.

Σημ. Πολλὰ τῶν εἰς μι στήνουντι ἢν ὅσον θέοντες πρὸ αὐτῆς ἰ μετὰ τοῦ ἀετιακοῦ συνημένου. Ἐὰν θῶμε ἢ ῥίζην ἀρχίζη ἀπὸ φωνῆν ἢ στ ἢ πτ προτάς εἶναι μόνον ἰ δαυτ. εἶναι θέω, τίθημι (θεῖναι), δίδωμι (δίδω), ἔω, ἔθημι (ρίπτω)· στάω, ἴστημι (στήνω)· πτάω, ἵπταμαι (πέτω).

ἵστημι τὴν ἐδραν ἐπὶ τῆς τροπέζης. Στήνω τὴν κερέλιν ἐπάνω εἰς τὴν
 τράπεζαν.
 Ὁ παῖς ἵσται τὴν σφαῖραν ἐπὶ τῆς Τὸ παιδί στήνει τὴν σφαῖραν ἐπάνω
 κεφαλῆς. εἰς τὸ κεφάλι του.
 Ὁ ἵππος ἀκούει τῆς βροντῆς, καὶ Τὸ ἄλογον ἀκούει τὴν βροντὴν, καὶ
 ὁρᾷ τὸ οὐς ἵσται. στήνει τ' αὐτί του.
 Τί οὐχ ἴσθης τὸν κακὸν παῖδα, ὅς Πῶς δὲν σχηματᾷ τὸ κακόπαιδον,
 με τῇ βλακτηρίᾳ ἔτυψε; ποῦ μ' ἐκτύπησε μὲ τὸ μπα-
 ροῦνι;

Παρατατικός.

Ἐνικ.	ἵστην	ης	η	ἕστηνα	εις	ε
Δυνικ.		ἵστατον	άτην		κ.	τ.
Πληθ.	ἵσταμεν	ατε	ασαν		λ.	

Ἡ τρυτάνη. Ἡ ζυγαριά.
 Ὁ κρεωπώλης. Ὁ χασάπης.
 Ὁ κρεωπώλης ἔχων τρυτάνην. Ἡ ὁ χασάπης κρατῶν ζυγαρίαν, ἐξέ-
 κρίας ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐπώλει γίξε κρίας εἰς τὴν ἀγοράν καὶ
 τοῖς πᾶσιν. τὸ ἐπώλει εἰς ὅλους.
 Μέλλων Στήσω, θά στήσω.
 Ἀόριστος ᾶ. ἔστησα, ———
 Ἀόριστος ᾶ'. ἔστην, ἐστάθηκα.
 Παρτακ. μὲ σημασίαν ἐνεσ. ἔστηκα, στέκομαι.
 Ὑπερσ. μὲ σημασίαν παρατατ. ἔσθαι καὶ εἰσθαι, ἔστακα.
 Ποῦ στήσουσι τὴν καλὴν στήλην; Ποῦ θά στήσουν τὴν εὐμορφὴν κο-
 λόνναν;
 Ἦδη ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔστησαν αὐτὴν οἱ Τὴν ἔστησαν κίβλας εἰς τὴν ἀγοράν
 ἀγαθοὶ πολῖται. οἱ καλοὶ πολῖται.

Πάθητικα.

Ἐνικ.	ἵσταμαι-ασι-αται,	στέκομαι κτλ.
Δυνικ.	ἵστούμεθον, ἵστασθον, ασθον	
Πληθ.	ἵστούμεθα, ασθε ανται	

Αἱ μὲν κόρυς ἐν τῷ κήπῳ ἵσταν- Ἡ νέαις στέκονται μέσα ᾽στὸ περι-
 ται, οἱ δὲ νεανίαι ἐν τῇ στοᾷ βόλῃ καὶ οἱ νέοι διαβάζουν μέ-
 αναγινώσκουσι. σα ᾽στὸ κιόσκι.
 Περτατ. ἵστούμεν-ασο-ατο ἐστεκόμεν κτλ.
 Μέλλων σταθήσομαι, θά μὲ στήσουν.

Ἀόριστος ἐστάθην
Μέσ. Μέλ. στήσομαι
Μεσ. Ἀόρ. ἄ. ἐστήσαμην

μέ ἐστησαν
θὰ σταθῶ
ἐστησα

Τρόπαιον. Μνημεῖον ἢ σημεῖον νίκης.
Οἱ Ἕλληνες νικῶσί τε καὶ τρόπαια. Οἱ Ἕλληνες νικοῦν καὶ γήνουν τρό-
παια.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 64

Ποῦ ἴστανται οἱ τοῦ γεωργοῦ ἱπποὶ; — Ἐν τῇ νομῇ ἴστανται. —
Πότερον ἴστησιν ὁ παῖς τὰς ἐδρας ἐν τῇ στοᾷ ἢ οὐ; — Οὐκ ἴστανται
αὐτὰς, ἀλλὰ στήσιν. — Οἱ λογῶ τὰ ὦτα ὑπὸ φέβου ἰστάσιν, ὅτι τοῦ
κυνὸς ἀκούουσιν. — Ὑπὸ τίνος ἐστάθη ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ στήλη; — Ὑπὸ
τῶν πλουσίων καὶ ἐναρέτων πολιτῶν ἐστάθη. — Τίς ὑμῶν τὸν τοῦ ὕ-
δατος ῥοὺν ἔστησεν; — Ὁ τοῦ γεωργοῦ παῖς τὸν ἐν τῷ κήπῳ ῥοὺν ἔ-
στησε. — Οὐχ ὑμεῖς ἐτήκατε πρὸ τῆς πόλεως ὅτε ἡμεῖς διὰ τοῦ ἀγροῦ
ἐβαίνομεν; — Οὐχ ἡμεῖς ἀλλ' οἱ γείτονες ἡμῶν ἐτήκασαν. — Οἱ πολί-
ται τῷ ἀγχιθῶ ῥήτορι ἀνδριάντα γαλκοῦν στήσουσιν. — Οἱ Ἕλληνες
τρόπαιον ἐστήσαντο κατὰ τῶν βαρβάρων.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 64.

Ἀπὸ τὰ παῖδια διατὶ στέκοιται μέσα στὸ νερόν; — Διότι πλαί-
νουν τὰ ποδάρια τους. — Ποῦ ἐστάθητε ὅτε ἐπηγαίνατε εἰς τὸ χω-
ρίον; — Ἐστάθημεν κοτὰ εἰς τὸ γεφύρι. — Ποῦ στήνει τὸ παιδί
τὸ μπαστοῦνί του; — Τὸ στήνει ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τοῦ σπιτιοῦ.
— Ποῖοι (πότεροι) θὰ στήσουν τρόπαιον οἱ Ἕλληνες ἢ οἱ βάρβαροι;
— Οἱ Ἕλληνες πάντοτε στήνουν τρόπαια ἐνακτίον (κατὰ) τῶν βαρ-
βάρων. — Ποῖος ἐσταμάτησε τὸ νερόν τῆς βρύσης; — Ὁ περιβο-
λῆρης τὸ ἐσταμάτησε. — Τὰ παιδιὰ μας ἐστάθησαν ἢ τρέχουν ἀκό-
μη; — Δὲν ἐστάθησαν ἀλλὰ τρέχουν. — Τὸ παιδί ἔσπευε κοτὰ
εἰς τὴν βρύσιν καὶ ἔπινε τὰ ἀνδρόγια.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΕΛΙΚΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Τίθημι (βίζω θί θέν θέω-τίθω-τίθημι), δάλλω, θέτω.

Ὀριστική Ἐνεστώς.

Ἔνικ.	τίθημι-ης-ηςσι	ἑάλλω-εις-ει κτλ.
Δυνικ.	τίθετον-τον	
Πληθ.	τίθεμεν-ετε-τιθέσθε καὶ τιθέασι.	

Παρατακτικός.

Ἔνικ.	ἐτίθην-τις-η	ἐβαλλον, ἐβάλλε, κτλ.
Δούκ.	ἐτίθετον-έτην	
Πληθ.	ἐτίθεμεν-ετε-εσαν	
Μέλλ.	θήσω	θὰ ἐβάλω
Ἀόρ.	θήκη	ἐβαλε
Παρακ.	τίθεικα	ἔγω βάλει
ὑπερσυν.	ἐπεθείκειν	εἶχα βάλει.
Ἀόρ. 6'.	έθην, ης, η	
Δούκ.	— ετον-έτην	
Πληθ.	έθεμεν, ετα, εσαν	

Ὁ ἄγγελος τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὀμνύτορας βάλλει τὸ γράμμα ἐπὶ
τοῦ ἐμοῦ πατρὸς χεῖρα τίθει. χεῖρι τοῦ πατέρα μου.
Ὅτε παῖδες καὶ αἱ κόραι ῥόδα ἐν Καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐ-
τοῖς κανοῖς ἐτίθεσαν. βαζαν τριαντάφυλλα μέσῃ τῇ
κάνιστρῃ.
Ποῦ τίθει καὶ ὁ διδάσκαλος τὰ βί- Ποῦ ἔχει βαλμένα ὁ διδάσκαλος τὰ
βιβλία; βιβλία.
Ἐν τῇ χηλῷ τίθεικεν. Τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ σεντοῦκι.
Πάντα καλῶς θήτομεν τὰ ἡμέτερά. Ὅλκις τῆς δουλειᾶς μας θὰ βάλω-
μεν εἰς καλὴν κατάστασιν.

Μέσος Ἀόριστος 6'.

Ἔνικ.	ἐθέμην, ἔθου, ἔθετο	ἐβαλε κτλ.
Δούκ.	ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην	
Πληθ.	ἐθέμεθν, ἔθεσθαι, ἔθεντο.	
Βαλάντιον.	Σακούλα.	

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 65.

Ποῦ ἔθου τὸν πῖλον; — Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐθέμην αὐτόν. — Ποῦ
τίθεισιν ὁ παῖς τὰ βιβλία; — Ἐν τῇ χηλῷ τίθεισιν. — Ὑμεῖς μὲν ἄλλοι
ἐτίθετε ἐν τῇ στοᾷ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ κήπῳ ἐβαδίζον. — Τὸν μὲν ἄρτον
ἐν τῇ πήρῃ τίθεικα, τὸ δὲ χρυσίον ἐν τῷ βαλάντιῳ. — Ὁ θεὸς τὰ πάν-
τα καλῶς τίθεισιν. — Ποῦ (εἰς ποῖον μέρος) τῆς γῆς θήσουσιν ἡμεῖς
αἱ ἐχθροί; — Οὐκ οἶδα ὅπου θήσουσιν ἡμεῖς. — Πάντα τὰ ἐκυτῶν εἰς
μέσον ἔθεντο, ἀλλ' οὐδεὶς ἔλαβεν οὐδέν. — Ἐν τίνι τίθεισιν τὴν ἐλπίδα
ὁ ἀγαθὸς νεανίας; — Ἐν τῷ θεῷ τίθεισιν αὐτήν. — Εἰμὴ ἐπεθείκει ἡ
κόρη τὰ βιβλία ἐν τῇ χηλῷ, οὐκ ἂν ἔλαβον.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 65.

Ὁ ἀδελφός μου βάλλει πάντοτε τῆς δουλειαῖς του εἰς καλὰν κα-
τάστασιν, διότι εἶναι καλὸς καὶ γρήγορος. — Ποῦ ἔχει βαλμμένο τὸ
ταμπάκο του ὁ πατέρας σου; — Τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι.
— Ποῦ θὰ βάλωσιν οἱ μνημότορες τὰ ραβδίδια τῶν; — Θὰ τὰ βάλουν
κοιτὰ εἰς τὴν πόρταν. — Ἡ δοῦλα (ἡ πικρὴ) ἔβαλε τὸ καρδηλιέρι ἐ-
πάνω εἰς τὸ τραπέζι. — Ὁ τεχνίτης βάλλει τὸν πόδα του εἰς τὸ ρε-
ρόν. — Ἐὰν ἔβαλλες συχνὰ χρήματα εἰς τὴν σακούλᾳ σου, πῶς
τώρα δὲν ἔχεις; — Δὲν ἔχω, διότι ποτὲ δὲν ἔβαλα. — Ποῦ θὰ βά-
λωμεν τὸν ρεκρόν; — Θὰ τὸν βάλωμεν εἰς τὸν τάγον. — Εὐθὺς ὁ-
ποῦ με εἶδεν ὁ ξένος ἔβαλε τὴν δεξιάν του εἰς τὴν χεῖρά μου, καὶ
μοὶ εἶπεν· ὦ καλὲ νέε, αἰσρομαι ὅτι εἶσαι καλὰ.

ΜΑΘΗΜΑ ΒΕΗΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Δίδωμι (δίδω, διδῶ, δίδωμι) δίνω

Ἐνεστώς.

Ἔνικ.	Δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
Δυν.	—— δίδοτον, δίδοτον
Πληθ.	δίδομεν, δίδοτε, διδούσι καὶ διδύκσιν (ν).

Παρατατικός.

Ἔνικ.	Ἐδίδων καὶ ἐδίδουν, ἐδίδως, ἐδίδους, ἐδίδω, ἐ- δίδου, ἔδινα κτλ. κατὰ τὰ περισπώμενα.
Δυν.	ἐδίδοτον, ἐδιδότην
Πληθ.	ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδωσαν.

Μέλλον.	δώσω	θὰ δώσω.
Ἀόριστος ᾰ.	ἔδωκα	——
Παρακείμενος.	δέδωκα	ἔχω δώσει
Ὑπερσυντελικός.	ἐδεδώκειν	εἴχα δώσει.

Ἀόριστος θ'.

Ἔνικ.	ἔδων, ἔδω, ἔδω, ἔδωσα κτλ.
Δυν.	—— ἔδοτον, ἐδότην
Πληθ.	ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν

Μέσος, Αόριστος, β'.

Ἔνιζ.	ἔδωκην, ἔδου, ἔδωτο
Λύιζ.	ἔδωκεθον, ἔδωσθον, ἔδωσθην
Πληθ.	ἔδωκεθα, ἔδωσθε, ἔδωντο

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 66.

Τίς δίδωσι τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις; — Ὁ θεὸς δίδωσιν ἡμῖν πάντα ταχέως. — Εἰ ὁ πατήρ οὐκ δίδωσιν ἄρτον τῷ υἱῷ, τίς δώσει; — Ὁ ἀγαθὸς γείτων δώσει αὐτῷ ἐκ τοῦ ἐκυτοῦ. — Εἰ μὴ ὁ ξένος πολλὸν εἶχε χρυσὸν, οἷα ἂν ἐδίδου τοῖς φίλοις. — Πότερον δώσει ἡμῖν τὴν ἐπιστολὴν ὁ ἑγγελεύς; ἢ οὐ; — Δότει μὲν, ἀλλὰ χρημάτων δώσει. — Οἱ μὲν ἀγαθοὶ τῶν ἐκυτῶν χρημάτων καὶ τοῖς ἄλλοις διδόνουσιν, οἱ δὲ κακοὶ οὐκ δίδουσιν. — Ἐπεὶ ἔδωκέ μοι ὁ τεχνίτης τὸν πύλεον, ἔδωκεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐπέχετο τὸν λίκον. — Εἰ μὴ δόσεις μοι τὴν βικτηρίαν, καγὼ τὴν σπονδὴν οὐκ δώσω σοι. — Εἰ μὴ τοῖς κόλυσιν ἐδίδου χρήματα, οἷα ἂν ἐπύλουν αὐτόν. — Ὁ ἀγαθὸς νεκρῶς τῷ μὲν πατρὶ χαλῖνεν ἔδωτο, τῇ δὲ μητρὶ βόδιον. — Ἐπεὶ ἤλθον οἱ ποιμένες, οἱ θηραταὶ ἄρτον τε καὶ οἶνον ἔδωκαν αὐτοῖς, οἱ δ' αὖ ποιμένες πρόσφατά τε καὶ γάλα καὶ τυρὸν ἔδωκαν τοῖς θηραταῖς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 66.

Τί δίδει τὸ παιδίον εἰς τὴν ἀδελφὴν του; — Τῆς δίδει τριαντάφυλλα. — Τί μ' ἔχεις δώσει. — Δὲν σοῦ ἔδωκα ἄλλο παρὰ βιβλίον. — Τὰ παιδιά δὲν θὰ δώσουρ τὰς σφαῖρας των εἰς τὰ κορίτσια; — Δὲν θὰ τὰς δώσουρ, διότι παίζουρ τώρα μέσα εἰς τὸ περιβόλι. — Διὰ τί μοῦ ζητεῖς ἐκεῖτο, τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἔδωκες; — Διὰ τί ὁ διδάσκαλος δὲν δίδει τὰ βιβλία εἰς τὸν μαθητὴν; — Διότι δὲν μαρθάνει. — Τί ἐδίδας οἱ ἑσσοὶ εἰς τοὰς γείτονας μας; — Τοὺς ἐδίδαν ῥαβδία καὶ ταμπάρα, καὶ ἐπαγγραν ἀπ' αὐτοὺς κρασι καὶ ψωμί. — Εὐὰρ δὲν θὰ μᾶς δώσῃ χρήματα ὁ πατέρας μας, ἀπὸ πούον θὰ λάβωμεν; — Ἐπειδὴ ὁ πατέρας σας εἶναι καλός, θὰ σᾶς δώσῃ καὶ χρήματα καὶ ψωρί. — Ὁ θεὸς δὲν δίδει τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι καλόν (οὐδὲν τῶν μὴ καλῶν). — Διὰ τί κοινῶς ὁ σκύλος τὴν οὐρανὸν του; — Διότι τὰ καλὰ παιδία τοῦ δίδουρ κρέας. — Θὰ μᾶς δώσῃ ὁ περιβολάρης σόκα καὶ μήλα ἢ ὄχι; — Θὰ σᾶς δώσῃ μὲν ἄλλα μὲν παράδες (χρημάτων), διότι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι (οἱ πολλοὶ) τίποτε χωρὶς παράδες δὲν δίδουρ.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΗΚΟΣΤΩΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Δείκνυμι, καὶ, κατὰ τὰ βαρύτερα, δεικνύω, δείχνω.

Ἐνεστώς.

Ἔνικ.	δείκνυμι	δείκνυς	δείκνυσι
Δυσζ.		δείκνυτον	δείκνυτον
Πληθ.	δείκνυμεν	δείκνυτε	δεικνῦσι καὶ δεικνύσσι

Παρατατικός.

Ἔνικ.	ἐδείκνυν	ἐδείκνυς	ἐδείκνυ καὶ συνηθέστερον
Δυσζ.		ἐδείκνυτον	ἐδείκνυτην ἐδείκνυσαν
Πληθ.	ἐδείκνυμεν	ἐδείκνυτε	ἐδείκνυσαν

Μέλλων,	δείξω.	Θά δείξω.
Λόγιος,	ἔδειξ.	— — —
Παρακείμενος	δέδειχα.	ἔγω δείξαι.
ὑπερσυντελικός	ἐδεδείχαι.	εἴχα δείξει.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 67.

Ὁ μὲν κίων τοὺς ὀδόντας δεικνυσιν, ὁ δὲ λόκος τὴν γλῶτταν. — Εἰμὴ τις δείξει ἡμῖν τὴν ὁδὸν, οὐκ ἄπιμεν εἰς τὴν κόμην. — Εἰμὴ ἔδειξεν ἡμῖν τὴν ὁδὸν ὁ θερευτής, οὐκ ἂν ἐπορεύθημεν εἰς τὴν πόλιν. — Τί οὐ δεικνυσιν ὁ παῖς τὸ πρόσωπον; — Ὅτι οὐ καθαρὸν ἔστιν. — Ἐπεὶ ἐδείκνυσαν ἡμῖν τὰ πρόβατα οἱ ποιμένες, ἡμεῖς τε ἐωρῶμεν καὶ οἱ γείτονες ἡμῶν τοὺς δὲ βούς ἐπεὶ οὐκ ἐδείκνυσαν, οὐχ ἐωρῶμεν. — Τίς ἔδειξε τῷ ἐμπόρῳ τὰς βιβλους; — Ἐγὼ τε καὶ ὁ διδάσκαλος. — Ἄρα οὐ δείξει ἡμῖν τὴν πρὸς τὴν πόλιν ὁρίστην ὁδὸν ὁ ἀγγελος; — Ἐπειδὴ ἀγαθός ἐστι δείξει. — Εἰ μὴ ὁ νεανίας τὰς ἐπιστολάς ἐλάβανεν οὐκ ἂν ἐδείκνυσεν ἡμῖν. — Ὑμεῖς μὲν τὰ θηρία τοῖς θηραταῖς δεικνυτε, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ δειπνῶν ἄπιμεν. — Οὐχ οἱ πατέρες ὑμῶν δεικνύουσι τὰ ἑαυτῶν χρήματα τοῖς φίλοις; — Τὰ τε χρήματα καὶ τοὺς ἀγροὺς δεικνύουσιν αὐτοῖς, καὶ εἰς τὰς ἑαυτῶν οἰκίας. — Πῶς ἔδειξεν ὁ Μένιππος τῷ Χάρωνι; — Ὅτι ἐν τῇ πύρρῃ εἶχε.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 67.

Ποῖος θὰ μᾶς δείξῃ τὸν δρόμον; — Τὸ καλὸν παιδί θὰ μᾶς τὸν δείξῃ. — Ὁ σκόλος τοῦ κυνηγοῦ πάντοτε δείχνει τὰ ἄσπρα δόντια του. — Μήπως ἔδειξεν τὸ κακὸν παιδίον τὰ πρόβατα εἰς τὸν λόγον ὅταν ἦσαν εἰς τὴν βοσκήν; — Δὲν τὰ ἔδειξεν εἰς αὐτόν, διότι ὁ καλὸς βοσκὸς τὸν ἐμπόδισε (κωλύω). — Ἄν δὲν μᾶς ἔδειχσαν ἢ κοπέλλαις τὴν βρύσιν, καὶ δὲν μᾶς ἔδιναν τῆς στάμναις των δὲν θὰ ἐπίναμεν. — Ἀφ' οὗ (ἐπεὶ) ἔστησεν ὁ ἕτερος τὸν σκόλον του ἐπάνω στο τραπέζι τὸν ἔδειχεν εἰς ὅλους. — Ἑσεῖς μὲν δείχνετε τὰ ταμπάρας, ἐμεῖς δὲ τὰ βιβλία μας. — Ὁ περιβολάρης μᾶς ἔδειχε τὰ τριαντάφυλλα ποῦ ἦσαν (τὰ ἐν τῷ) μέσα στο περιβόλι.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΗΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλίσις.

Ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλίσις ἔχει τρεῖς χρόνους ἐνεστώτα, παρακείμενον καὶ ὀρίστον σχηματιζομένους ἀπὸ τοὺς ἀντιστοιχοῦντας χρόνους τῆς ὀριστικῆς. Ὅλοι δὲ οἱ χρόνοι τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως ἀναφέρονται εἰς τὸ μέλλον ὑποτασσόμενοι εἰς τι προηγούμενον ἢ ἐπιφερόμενον.

Ὀρίστ.

Ἰ. ποτ.

Ἐνεστ.	γράφ-ω.	γράφ-ω
1. Ἀορ.	ἔγραψ-α	γράφ-ω
Παρακ.	γέγραψ-α, ἔχω γράψει	γεγράφω, ἔχω γράψει
Ἐνεστ.	ἀκού-ω	ἀκού-ω
1. Ἀορ.	ἤκουσ-α	ἀκούσ-ω
Παρακ.	ἀκήκό-α, ἔχω ἀκούσει	ἀκηκόω, ἔχω ἀκούσει
Ἐνεστ.	πίπτ-ω	πίπτ-ω
2. Ἀορ.	ἔπεσ-ον	πέσ-ω
Παρακ.	πέπτωκ-α, ἔχω πέσει	πεπτώκ-ω ἔχω πέσει.

1 Σημειώτικ. Τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα δεικνύουσιν τὸν σχηματισμὸν τῆς ὑποτακτικῆς· παρατηρητέον δὲ οἷν ἡ αὐξήσις τοῦ ὀρίστου ἀποκόπτεται, ἐνῶ ἡ τοῦ παρακειμένου διαμένει εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις· ὅλον,

Ἐνεστ.	λαμβάνω	λαμβάνω
2. Ἀορ.	ἐλάβον	λάβω
Παρακ.	εἰλήφω	εἰλήφω
Ἐνεστ.	μένω	μένω
1. Ἀορ.	ἔμεινα	μείνω
Παρακ.	μεμνήνηκα	μεμνήνω

2 Σημ. Πολλάκις τὸ πρῶτον πρόσωπον τοῦ ἀόριστου ᾱ. τῆς ὑποτακτικῆς εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς ὡς ὁ ἀόριστος τῆς Ὑποτακτικῆς καὶ ὁ μέλλων τῆς Ὀριστικῆς γράψω. — Ὁ μέλλων ὁμοιωσάμενος τοῦ ἀκούω εἰς τὴν ὀριστικὴν εἶναι ἀκούσωμαι (καὶ ὅχι ἀκούσω), ὁ δὲ ἀόριστος πρῶτος τῆς ὑποτακτικῆς ἀκούσω.

5 Σημ. Παρατατικὸν καὶ ὑπερσυντελικὸν ἔχει μόνον ἡ ὀριστικὴ ἐγκλισις. Εἰς δὲ τὴν προστακτικὴν καὶ ὑποτακτικὴν λείπουν οἱ μέλλοντες.

Εἶμι, εἶμαι. Ὑποτακτ. ὦ, ἤμαι.

Ἐνικ. ὦ ἤς ἤ
 Δυσκ. ἤτον ἤτον
 Πληθυντ. ὠμεν, ἤτε ὦσι (ν).

Οὕτω ὅλη ἡ ὑποτακτικὴ λήγει εἰς ὦ, εἰάν

γράφ- { ὦ ἤς ἤ
 γράψ- { ἤτον ἤτον
 γέγραψ- { ὠμεν ἤτε, ὦσι (ν).

Ἐνεστ. ἔρχομαι Ὑποτ. ἴω (ἐκ τοῦ εἶμι) καὶ ὅχι ἔρχομαι.

2. Ἀδρ. ἤλθον ἔλθω
 Περσικ. ἐλήλυθα ἐληλύθω

Ἴνα (ἴν').

Διὰ νά.

Ἴνα ἴω. Διὰ νὰ ὑπάγω
 Ἀκούω ἵνα σοφὸς ὦ. Ἀκούω διὰ νὰ ἤμαι σοφός.

Τὸ πῦρ (ῥίζκ πῦρ), ἡ φωτιά.

Ἑνικός		Δυσικός.		Πληθυντικός.
Ο.	πῦρ	Ο. Α. Κ.	πυρέ	Ο. πυρά
Γ.	πυρός	Γ. Δ.	πυρόν	Γ. πυρῶν
Δ.	πυρί			Δ. πυροί (ν) (πυροῖς)
Α.	πῦρ			Α. πυρά
Κ.	πῦρ			Κ. πυρά

Θερμός, η, όν.

Ζεστός, η, όν.

Ψυχρός, ά, όν.

Κρύος, α, όν.

Ὁ (ἡ) λίθος, ου.

Ἡ πέτρα.

Λίθος οὐκ ἐν πυρὶ λάμπει.

Ἡ πέτρα δὲν λάμπει εἰς τὴν φωτιάν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 68.

Θερμὸν ὕδωρ. — Ὑδὼρ ψυχρὸν. — Τὸ μὲν ὕδωρ ψυχρὸν τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ἐστίν. — Τὸ πῦρ λαμπρὸν ἐστίν. — Ὁ ἥλιος ἐστὶ πῦρ. — Ὁ μὲν ἥλιος πῦρ ἐστίν, ἡ δὲ σελήνη, γῆ. — Τὸ μὲν πῦρ ἐρυθρὸν ἐστίν, ἡ δὲ γῆ μέλαινα. — Τὸ ἐν ταύτῃ τῇ κρήνῃ ὕδωρ μάλα ψυχρὸν ἐστίν. — Εἰ λίθον εἰς τὸ πῦρ ρίψῃς ὅμως οὐ λάρψῃ. — Ὁ μαθητὴς μένει παρὰ τῷ διδασκάλῳ, ἵνα σοφὸς καὶ σώφρων ᾖ. — Ὁ ρήτωρ παρέρχεται ἵνα λέγῃ. — Ὁ παῖς τὸ ζύλον λήψεται ἵνα εἰς τὸ πῦρ ρίψῃ. — Δεῦρο ἐρχόμεθα ἵνα τῶν ρητόρων ακούωμεν. — Ἦξω ἵνα ζύλα σχίσω. — Οἱ θηραταὶ πάρεσιν ἵνα ἄρτον ἐσθίωσι καὶ γάλα πίνωσιν. — Γράψω τὴν ἐπιστολὴν ἵνα πέμψω αὐτήν. — Ἀεὶ ἐπιστολὰς γράφω ἵνα πέμψω αὐτὰς πρὸς τινά. — Ὁ θεὸς τοὺς κακοὺς διώζεται καὶ διὰ πυρὸς καὶ δι' ὕδατος.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΟΝ 68.

Τὸ νερὸν εἶναι ζεστόν. — Τὸ νερὸν δὲν εἶναι τόσον ζεστὸν ὅσον ἡ φωτιά. — Τὸ νερὸν δὲν εἶναι οὔτε ζεστὸν οὔτε κρύον. — Τὸ παιδί δὲν ρίπτει οὔτε ξύλον οὔτε νερὸν εἰς τὴν φωτιάν. — Ἐγὼ ἔλθει διὰ τὰ ρίψω [μίαν] πέτραν. — Πάντοτε ξύλα ρίπτει ἄντις πέτραις. — Εἶμαι παρὼν διὰ τὰ πίνω κρασί ἄντις γάλα. — Ἄλλοι μὲν (οἱ μὲν) εἶναι παρόντες διὰ τὰ πινὼν κρασί, ἄλλοι δὲ διὰ τὰ πινὼν νερόν. — Ἄν εἶχα μέλι δὲν θὰ ἔτρωγα τόσον ψωμί. — Τὰ παιδιὰ κάρια ἐδραῖον (ἢ ἐβγουν) ἅμα ξημερώσῃ (ἐξίσχιν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ) διὰ τὰ κυνηγῆσιν ἄγρια θηρία. — Φεύγομεν διὰ τὰ κυνηγᾶς. — Φεύγουν διότι κυνηγᾶς (διώκεις). — Ἄν εἶχε φῶγει ὁ λέων, ἤθελε κυνηγήσει ὁ κυνηγός. — Θὰ κυνηγήσωμεν ἕως τῇς θάλασσαν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΞΗΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Παθητικὴ καὶ μέση φωνὴ τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ἔνεσ. Ὅρις.	πορεύομαι,	Ἔνεσ. Ὑποτακ.	πορεύομαι.
Ἐνικ.	πορεύομαι	ἡ	ῆται
Δυσικ.	ώμεθον	ἡσθον	ῆσθον
Πληθ.	ώμεθα	ἡσθε	ωνται
Οὕτως ἐκ τοῦ	καίμαι	Ὑποτ.	κέωμαι, κέη
	κάθημαι		κάθωμαι

Ἐνεστ. Παρχτ.	ἐσθίω, ἔσθιον	"	ἐσθίω
Μέλ.	ἐδομαι	"	φάγω
Ἀόρ. Ἑ'	ἔφαγον	"	ἐδηδύκω
Παρακ. Ὑπερ.	ἐδήδοκα, ἐδηδάκειν	"	

Τὸ σῆκον, συ.	ἡ κερασία.
Ὁ (ἡ) κέρᾶσος.	
Τὸ κεράσιον.	Κατατρώγω τὰ κεράσια.
Κατεσθίω τὰ κεράσια.	Κατέφαγα τὰ σῆκα.
Κατεδήδοκα τὰ σῆκα.	
Ἴνα καταθάνω.	Διὰ νὰ καταθάνω.
Ἴνα καταβῶ.	Διὰ νὰ καταβῶ.

Σημ. 4. Ὁ ἔνεστος φανερώνει τὸ κατὰ συνέχειαν ἢ συνέθως γινόμενον, ὃ δὲ ἀόριστος τὸ ἀπολύτως ἢ στιγμιαίως.

Κανὼν συντάξεως. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται μόνον μετὰ τὸν Ἐνεστ. Παρακ. καὶ Μέλ., οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τοὺς παρωγήμενους χρόνους, οἷον λέγω ἵνα ἀκούῃς, καὶ οὐχὶ ἔλεγον ἵνα ἀκούῃς.

Ὁ ἱππεύς, ὁ καθ' ἅλλας.

Ἑνικός.	Δυνικός.	Πληθυντικός.
Ο. ἱππεύς	Ο. Α. Κ. ἱππέε	Ο. ἱππεῖς (ἐκ τοῦ ἱππέε)
Γ. ἱππέως	Γ. Δ. ἱππέοιν	Γ. ἱππέων
Δ. ἱππεῖ		Δ. ἱππεῦσι(ν)
Α. ἱππέα		Α. ἱππέας (καὶ ἱππεῖς)
Κ. ἱππεῦ		Κ. ἱππεῖς

Σημ. 2. Ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἔχει τὸ α μακρὸν, ὡς ἱππέα, ἱππέας· τὴν δὲ γενικὴν σχηματίζει Ἀττικῶς εἰς ὦς.

Ὡς τω καὶ ὁ βασιλεύς.	ὁ τσαγκάρης.
ὁ γονεύς.	
ὁ στυτεύς.	

Σημ. 5. Τὰ ὀνόματα τῆς τρίτης κλίσεως ὅσων ἡ ῥίζα λήγει εἰς φωνῆαν (κ-πε), συναϊροῦνται εἰς τινὰς πτώσεις, ὡς εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 69.

Ὁ ἱππεύς. — Οἱ τοῦ βασιλέως ἱππεῖς. — Οἱ ἱππεῖς ἀπὸ τῶν ἱππῶν καταβήσονται. — Ὁ ἱππεὺς ἔρχεται παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως. —

Ὁ βασιλεὺς τὸν ἱππέα ὡς ἄγγελον πέμπομεν. — Οἱ γονεῖς τοὺς υἱοὺς φιλοῦσιν. — Ὁ παῖς τοὺς γονεῖς ἐν τῷ κήπῳ ὀρᾷ. — Οἱ Ἕλληνας ἐληλύθασιν, ἵνα οἰκαδὲ πορεύσωνται. — Αἱ κόραι ἐξίστασιν, ἵνα ἐπὶ τῶν πετρῶν καθήσωνται. — Παρὰ τίνος ἦλθεν ὁ σκυτεὺς; — Παρὰ τοῦ πλουσίου ἐργάτου. — Τί εἶχεν ἐν ταῖς χερσίν; — Οὐδὲν πλὴν κερασίων καὶ σῦκων. — Ὁ νεανίας ἔχει, ἵνα κεράσια φάγῃ. — Ὁ παῖς πολλὰ κεράσια καὶ σῦκα καὶ συλλέξει καὶ ἔδεται. — Τίς πάντα ταῦτα τὰ σῦκα κατέφαγεν; — Οὗτος ὁ θηρευτὴς ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς θήρας εἰσῆλθε. — Πολλοὶ κέρασοι εἰσιν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. — Οἱ κέρασοι οὐκ ἐν τῷ ἐμῷ κήπῳ εἰσιν, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 69.

Πόσοι τσαγκάριδες εἶναι εἰς τὸ χωρίον; — Ὅχι τόσοι πολλοὶ τσαγκάριδες ὅσοι ἱατροί. — Ὁ πατέρας στέλνει τὸ παιδί του εἰς (πρὸς, πρὶν) τὸν τσαγκάριον. — Οἱ τσαγκάριδες κατοικοῦν κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν. — Οἱ γονεῖς τοῦ τσαγκάριου κατοικοῦν εἰς τὸ χωρίον. — Ὁ καβαλάρης ἦλθεν ὡς μηνύτορας ἀπὸ τὸν βασιλέα. — Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει φάγει πολλὰ κεράσια. — Δὲν θὰ φάγῃ τόσα κεράσια ὅσα σῦκα. — Ὁ βασιλεὺς αὐτοῦνοῦ τοῦ χωριοῦ κατοικεῖ πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν. — Ἐνδύω (ἔως) ὁ βασιλεὺς ἦτο φόβημος, ἦτο εὐτυχής. — Οἱ κακοὶ (κατὰ) διώκουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, διὰ τὰ βλάπτωσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. — Ὁ θεὸς εἶναι μέγας καὶ καλὸς βασιλεὺς. — Δὲν ὑπάρχει ἄλλος βασιλεὺς ἐξέχωρα ἀπὸ τὸν θεόν. — Ὁ θεὸς εἶναι ἕνας.

ΜΛΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ.

ὑποτακτικὴ τῶν περισπωμένων ῥημάτων.

Ὅράω ὀρῶ βλέπω.

Ὅριστ.

ὑποτ.

Ἔνεστ.	ὀράω ὀρῶ,		ὀράω ὀρῶ.
2. Ἀόρ.	εἶδον,		ἶδω.
Παρακ.	ἐώρακα.		ἐωράκω.
Ἐνικ.	ὀράω ὀρῶ	ὀράης ὀρᾷς ὀράη ὀρᾷ	
Λυτικ.		ὀράητον, ὀράητον, ὀρᾷτον	
Πληθ.	ὀράομεν ὀρῶμεν	ὀράητε ὀράετε ὀράωσιν ὀρῶσι(ν)	

Φιλέω φιλῶ, ἀγαπῶ

	Ὅριστ.	Ἰποστ.
Ἔνεστ.	φιλέω φιλῶ	φιλέω φιλῶ
1. Ἀόρ.	ἐφίλησα,	φιλήσω
Παρακ.	πεφίληκα	πεφιλήκω
Ἔνικ.	φιλέω φιλῶ,	φιλέης φιλήῃς φιλέῃ φιλήῃ
Δυϊκ.		φιλέητον φιλήητον φιλέητον φιλήητον
Πληθυν.	φιλέωμεν φιλῶμεν,	φιλέητε φιλήητε, φιλέωσι φιλήωσι(ν)
	Δηλόω, δηλῶ,	φανερώνω.

	Ὅριστ.	Ἰποστ.
Ἔνεστ.	δηλόω δηλῶ	δηλόω δηλῶ
1 Ἀόρ.	ἐδήλωσα	δηλώσω
Παρακ.	δεδήλωκα	δεδηλώκω
Ἔνικ.	δηλόω δηλῶ,	δηλόης δηλοῖς δηλόῃ δηλοῖ
Δυϊκ.		δηλόητον δηλώητον δηλόητον δηλώητον
Πληθυν.	δηλόωμεν δηλῶμεν	δηλόητε δηλώητε δηλώοις δηλώοις

Ἐὰν, ἤν, ἄν (συντάσσεται με ὑποτακτικῇ). Ἐάν, ἄν.

Ἐάν ἔλθῃ, ὄψομαι αὐτόν.	Ἐάν ἔλθῃ, θὰ τὸν ἶδω.
Ἦν σοφός ἦς, μακάριος ἔσῃ.	Ἐάν ἦσαι σοφός, θὰ ἦσαι εὐτυχής.
Ἐάν λέγῃς, ἀκούσομαι.	Ἄν ὁμιλῇς, θ' ἀκούσω.

Σημ. 1. Τὸ ἔάν, ἤν καὶ ἄν τίθενται μόνον με ὑποτακτικῇ ἐπὶ υποθέσεως. Ὅθεν ὁ υποθετικὸς σύνδεσμος ἄν δὲν πρέπει νὰ συγχέηται με τὸν δυνητικόν ἄν.

Σημ. 2. Ὁ μὲν υποθετικὸς ἄν συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ὁ δυνητικὸς ὁμοίως ποτέ.

Ἄν λέγῃς.	Ἄν λέγῃς, ἄν ὁμιλῇς.
Ἐλεγον ἄν, εἰ—	Θὰ ἔλεγα, ἄν—
Ἄν παρῇς, λέξεις.	Ἄν ἦσαι παρὼν, θὰ εἶπῃς.
Ἐλεξες ἄν, εἰ παρῇς.	Θὰ ἔλεγες, ἄν ἦσουν παρὼν.

Τὸ ἔάν (ἤν, ἄν) με ὑποτακτικῇ ἐκφράζει ἀμφιβολίαν ἢ συμφέρον.

Ἄν σόφρων ἦ, φιλήσω αὐτόν.	Ἄν ἦναι φρόνιμος, θὰ τὸν ἀγαπῶ.
Ἐάν τὴν χλαῖναν εὖρω, ἥξω.	Ἐάν εὖρω τὸ ταμπάρον, θὰ ἔλθω.

Ἀνακεφαλαίωσης.

(α') Τὸ Εἰ με ὀριστικῇ φανερώνει ὅτι τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει.

(β') Τὸ Εἰ με παρωχημένον χρόνον τῆς ὀριστικῆς, ἐπομένον τοῦ ΑΝ

μὲ παρωχημένον τῆς ὀριστικῆς, δηλοῖ ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτως·
(γ') Τὸ ΕΑΝ (ΗΝ, ΑΝ) μὲ ὑποτακτικὴν σημαίνει ἀμφιβολίαν καὶ
ἐνδιαφέρον, περὶ τοῦ ἂν τὸ πρᾶγμα ἦναι οὕτως ἢ ἢ ἦναι.

(α) Εἰ εἰμὶ.	Ἄν εἶμαι.
(β') Εἰ ἦν—ἂν	Ἄν ἦμουν—θὰ
(γ') Ἐάν ᾧ.	Ἐάν ἦμαι.
(α) Εἰ μόνος ἔσται, ὄψομαι αὐτόν.	Ἄν θὰ ἦναι μόνος, θὰ τὸν ἴδω.
Εἰ μόνος ἦν, εἶδον αὐτόν.	Ἐάν ἦτο μόνος, τὸν εἶδα.
(β') Εἰ μόνος ἦν, ἐώρων ἂν αὐτόν.	Ἐάν ἦτο μόνος, θὰ τὸν ἐβλεπα.
Εἰ μόνος ἦν, εἶδον ἂν αὐτόν.	Ἐάν ἦτο μόνος, ἔθελα τὸν ἰδεῖ.
(γ') Ἄν μόνος ᾧ, ὄψομαι αὐτόν.	Ἐάν ἦναι μόνος, θὰ τὸν ἴδω.
Ἐάν μὴ μόνος ᾧ, οὐκ ὄψομαι αὐτόν.	Ἐάν δὲν ἦναι μόνος, δὲν θὰ τὸν ἴδω.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 66.

(α) Τὸ Εἰ μὲ ὀριστικὴν σημαίνει ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει ὅπως
ὑποτίθεται.

Εἰ ἦξει ὁ νεκνίκας, ἦξει ἵνα κερᾶσις ἐσθίῃ. — Εἰ ἄδουσιν αἱ ὄρνιθες,
ἡμεῖς αἰ ἀκούομεν. — Εἰ βροντὴν ἀκούσομεν, καὶ ὄψομαι τὴν ἀστρα-
πὴν. — Εἰ καὶ μέλκιναι αἱ νεφέλαι, ὅμως λάμπει δι' αὐτῶν ἡ ἀστραπή.
— Εἰ τὴν ἐπιστολὴν ἐγγραψας, καὶ ἔπεμψας αὐτήν. — Εἰ οὐκὰ εὐρή-
σει ὁ παῖς, πάντα ἐδεται. — Εἰ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀρώμεν, ἀκούομεν ταῖς
ᾠαῖς. — Εἰ μὴ λάμψει ὁ ἥλιος, οὐδὲν ὀψόμεθα. — Εἴ τις ταῦτα εἶρηκε,
μᾶλα σφόδρ' ἔστιν. — Μικᾶριος ἔσθι, εἰ μηδὲνα νόμον παραβῇ. — Εἰ
ἦλθε χθὲς ὁ ξένος, ἦξει καὶ αὖριον πάλιν.

(β') Εἰ, ΑΝ μὲ παρωχημένους χρόνους τῆς ὀριστικῆς ση-
μαίνει ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει ὅπως ὑποτίθεται.

Εἰ παρῆν, ἐώρων ἂν τὸν λέοντα. — Ὁ λίθος εἰ ἐν πυρὶ ἔκειτο, οὐκ
ἂν ἔλκμπεν. — Εἰ τὴν γέφυραν διέβη ὁ ἵππευς, οὐκ ἂν εἰς τὸν ποτα-
μὸν ἔπεσε. — Τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, εἰ ὁ αἰλουρος τὸν παιδα ἔδασκε; —
Τίς οὐκ ἂν ἐγέλα, εἰ τοῦτον τὸν ταὼν ἐώρα, — Εἰ ἐσπέρας ἦν, ἡμεῖς
ἂν ἐν τῇ σοφ' ἐκαθήμεθα. — Εἰ μέγχι τῆς ἐσπέρας ἔμεινας, ἔλκμψεν
ἂν ἡ σελήνη. — Εἰ ἐδίδου; ἀργύριον τῷ ποιμένι, κακεῖνος ἐδίδου ἂν
ἡμῖν γάλα.

(γ') ΕΑΝ, ΗΝ, ΑΝ μὲ ὑποτακτικὴν ἐπὶ περιστάσεως ἀμ-
φιβολίου, κτλ.

Ἐάν τῶμεν παρὰ τὴν πύλην, οὐκ ὄψεται ἡμεῖς ὁ βασιλεὺς — Ἄν αὖ-
ριον παρῇ, τὸν λέοντα ὄψει. — Ἐάν πέσῃ ἡ χιὼν, οὐ πολλὸν χρόνον

κρίσεται ἐπὶ τῆς γῆς. — Ἐάν παρὰ τὴν νύκτα ἄδωσιν αἱ ἀηδόνες, ἀκουσόμεθα ἡμεῖς. — Ἦν ἔλθῃ ἡ κόρη εἰς τὸν κήπον, ῥόδα καὶ ἰα συλλέξει. — Ἄν λάμπωσιν οἱ ἀστέρες διὰ τῶν νεφελῶν, ἡ νύξ καλὴ ἔσται. — Κἂν (καὶ ἂν) τὰ θερία τὸν θηρευτὴν ὀφθαί, ὅμως οὐ φεύζεται. — Ἦ νεανία, ἂν ἄνθρωπον ζητήῃς, ἄνθρωπον καὶ εὐρήσεις. — Ἦ παῖ, ἂν σώφρων ᾖ, ἔσθι καὶ μακάριος. — Οὐδ' ἂν πᾶν πλούσιος ᾖ, ἄνευ ἀρετῆς εὐδαίμων ἔσθι. — Κἂν τοὺς ἵππους ἡμῶν ἐν τῇ ὕλῃ ἐκώσωμεν, ὅμως ὁ λέων ὀφθαί ἡμᾶς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ 70.

Ἄρ αὐτὰ εἶναι ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος εἶναι σοφός. — Ἄρ αὐτὰ ἦσαν ἔτσι (οὕτως εἶχεν), ἡ γυναικα θὰ ἦτο εὐτυχής. — Ἐὰρ αὐτὰ ἦναι ἔτσι (οὕτως ἔχῃ), ὁ βασιλεὺς θὰ στείλῃ μνηστόρα εἰς τὸν καβαλάρην. — Ἡ γυναικα δὲν εἶναι εὐτυχής διότι εἶναι ὠραία, ἀλλὰ διότι εἶναι φρόνιμος (σώφρων). — Διατί (τί ποτε) ἔχει ἔλθει ὁ τσαγκάρης εἰς αὐτὸν τὸν τόπον; — Διὰ τὰ συνάξῃ βιβλία καὶ τ' ἀκούσῃ τοὺς ῥήτορας. — Ἄρ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ ῥήτωρ, θὰ τὸν ἀκούσω. — Ἄρ ὁμιλοῦσεν ὁ ῥήτωρ ἐναιτίον τῶν γονέων μου, δὲν θὰ τὸν ἤκουα. — Ἄρ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ διδάσκαλος διὰ τὴν (περὶ) ἀρετὴν καὶ τὴν (καὶ) σοφίαν, θὰ ἦμαι παρῶν. — Ἄρ ἔχει βαλμένην ὁ πατήρ μου τὴν στάμναν κοτὰ εἰς τὴν βρύσιν, ἡ ἀδελφὴ μου θὰ τὴν ἀφῇ. — Ὅτετρα ἀπὸ αὐτὰ τί θὰ εἴπῃ ὁ ῥήτωρ; — Θὰ εἴπῃ ὅτι μόνον οἱ πλούσιοι εἶναι εὐτυχεῖς. — Ὁ κακὸς αὐτὸς βασιλεὺς εἶναι μὲν πλούσιος, ἀλλὰ καχορρίζικος. — Ἄρ ὁ καβαλάρης ἦτο πλούσιος, δὲν θὰ ἐπωλοῦσε τὸ ἄλογόν του. — Ἄρ αὐτὰ ἦναι ἔτσι, θὰ γελᾷ τὸ παιδί.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

II πόλις.

Ἑρικός.	Δυτικός.	Πληθυντικός.
Ο. πόλις	Ο. Α. Κ. πόλεις	Ο. πόλεις (χρὶ πόλεις)
Γ. πόλεις	Δ. Γ. πόλεις	Γ. πόλεων
Δ. πόλις		Δ. πόλεις(ν)
Α. πόλιν		Α. πόλεις (χρὶ πόλεις)
Κ. πόλι		Κ. πόλεις

Οὕτω καὶ ὁ ὄφις.
Ἡ κόνις.

Τὸ φεῖδι.
Ἡ σκόνη.

Σημ. 4. Τὸ ὡ τῶν καταλήξεων ὡς καὶ ὡν εἶναι βραχὺ ὥς πρὸς τὴν τονισμόν.

Ἡ πόα.

Τὸ (χλωρόν) χορτάρι.

Ἰπὸ (ὑπ', ὑφ').

Ἰποκάτω, ἀποκάτω.

Ἰπὸ τοῦ, τῷ, τόν (συντάσσεται μὲ γεν. δοτ. αἰτ.).

Ἰποκάτω ἀπὸ τόν.

1) Ἰπὸ τοῦ.

Ἰποκάτω εἰς, ἀπὸ τόν (ποιητικὸν αἷτιον).

Ἰπὸ τῆς γῆς.

Ἰποκάτω εἰς τὴν γῆν.

Λύω τοὺς ἵππους ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ.

Λύω τὰ ἄλογα ἀπὸ κάτωθεν τοῦ ζυγοῦ.

Θαυμάζονται (παθ.) ὑπ' ἐμοῦ.

Θαυμάζονται ὑπὸ ἐμένα.

2) Ἰπὸ τῷ.

Ἰποκάτω, χορτὰ εἰς τὴν ρίζαν, εἰς τοὺς πρόποδας.

Ἰπὸ γῆ εἰσιν.

Εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν.

Ἰπὸ τῷ λόφῳ.

Κάτω τοῦ βουνοῦ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ.

3) Ἰπὸ τόν.

Ἰποκάτω εἰς τόν.

Τρέχω ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Τρέχω ὑποκάτω εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἰπὸ τὸν λόφον ἦλθον.

Κάτω εἰς τὸ βουνόν, ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ἦλθον.

Ἀπὸ τοῦ.

(Μακρὰν) ἀπὸ τόν.

Ἐκ τοῦ.

(Ἐξω) ἀπὸ τόν.

Ἀντὶ τοῦ.

Ἀντὶς τόν.

Πρὸ τοῦ.

Πρὶν τόν, ἐμπρὸς ἀπὸ τόν.

Μετὰ τοῦ.

(Μαζῇ) μετὰ τόν.

Διὰ τοῦ.

Διὰ μέσου τοῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τόν.

Κατὰ τοῦ.

(Ἐπάνωθεν) πρὸς τὰ κάτω τοῦ, ἐναντίον τοῦ.

Περὶ (ἀμφὶ) τοῦ.

Διὰ τόν.

Ἐπὶ τοῦ.

Ἐπάνω εἰς τόν.

Παρά τοῦ.

Ἀπὸ τόν.

Ἰπὸ τοῦ.

Ἀποκάτω εἰς, ἀπὸ τόν.

Ἐν τῷ.

Μέσα εἰς τόν (δηλοῖ στάσιν ἐν τόπῳ).

Σὺν τῷ.
Περὶ τῷ.
Ἐπὶ τῷ.
Παρά τῷ.
ὑπὸ τῷ.

(Μαζή) με τόν.
(Ὀλόγυρα) κοντά εἰς τόν.
Ἐπάνω εἰς τόν.
Κοντά εἰς τόν.
ὑποκάτω εἰς τόν (εἰς τοὺς πρόπο-
δας).

Εἰς τόν.
Ἀνά τόν.

Ἀπάνω εἰς τόν, ἀνάμεσα εἰς τόν,
εἰς ὅλον τόν.

Πρὸς τόν.
Διὰ τόν.
Κατὰ τόν.
Μετὰ τόν.
Περὶ τόν.
Ἐπὶ τόν.
Παρά τόν.

Εἰς τόν.

ὑστερον ἀπὸ τόν.
(Τρι) γύρω εἰς τόν.
Ἐπάνω εἰς τόν.
Εἰς τόν, κοντά εἰς τόν (παραβαλ-
λόμενον μετὰ τόν, ἐναντίον τοῦ
δηλ. μετὰ σημασίαν παραβάσεως)
Ἀποκάτω εἰς τόν.

ὑπὸ τόν.

Χρονικά Ἐπιρρήματα.

Με ὀριστικήν

Ὅτε.
Ἐπειδὴ.
Ἔως.
Μέχρις.

Με ὑποτακτικήν

Ὅταν (ὅτε ἄν).
Ἐπειδὴν (ἐπειδὴ ἄν)
Ἐπὶν (ἐπεὶ ἄν)
Ἔως ἄν
Μέχρις ἄν

ὁπόταν.

ἕως ὅπου.

Ὅτε ἔρχεται.

Ὅταν ἔλθῃ (καὶ ὅχι ἔρχεται).

Ὅτε, ἐπειδὴ ἤλθεν.

Ὅταν, ἐπειδὴν ἔλθῃ.

Ὅτε ζητήσεις, εὐρήσεις.

Ὅταν ζητῇς, εὐρήσεις.

Καθήσομαι ἕως λέξεις.

Καθήσομαι ἕως ἂν λέξῃς.

Ἔμενον ἕως (μέχρις) ἤλθες.

Μενῶ ἕως ἂν ἔλθῃς.

Ὅταν ἔρχεται.

Ὅταν ἔλθῃ.

Ὅταν θὰ ζητήσεις, θὰ εὕρῃς.

Ὅταν ζητῇς, θὰ εὕρῃς.

Θὰ καθήσω ἕως οὗ θὰ ὁμιλήσῃς.

Θὰ καθήσω ἕως οὗ ὁμιλήσῃς.

Ἔμενα ἕως οὗ ἤλθες.

Θὰ μέινω ἕως οὗ ἔλθῃς.

Ὅτε ἤλθῃ εἰς τὴν πόλιν ὄψομαι.

Ὅταν θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν, θὰ τὸν ἴδω.

Ἐπειδὴν ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ὄψα-
μαι.

Ὅπόταν ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν, θὰ τὸν ἴδω.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 67.

Ὅτε εἰς τὴν πόλιν ἦλθον εἶδον τὸν βασιλέα. — Ἐπειδὴν εἰς τὴν πόλιν εἰσέλθωμεν, τὸ βασιλεῖα ὑψόμεθα. — Ἔως ἂν ἡ αἵλουρος ὑπὸ τῇ τραπέζῃ κέηται οὐδέν τι δέχεται. — Ἐπειδὴν οἱ ἵπποι τὸν ποταμὸν διαβῶσι, τὴν ὑπὸ τῷ λόφῳ πόλιν ὄψονται. — Ἔως ἂν ἔδωσιν αἱ χειρὶδες ἡμεῖς αὐτοῦ μενούμεν. — Ἔως ὁ ὄφις ἐν τῇ πόλιν ἔκειτο πάντας ἐδάκνεν. — Ὁ σκολιὸς ὄφις ὑπὸ τῷ λίθῳ κεῖται. — Ὁ ὄφις κόνιν ἐσθίει. — Ἔως οὗτος ὁ ὄφις ἐν τῇ κόνει κείσεται, πάντας κατὰ τοῦ πόδα δέχεται. — Ἔως ἂν λάμπῃ ὁ ἥλιος, τοσοῦτον χρόνον ἡμεῖς τὰ θηρία διωξόμεθα. — Ἡ αἵλουρος ὑπὸ τὴν θάλασσαν δευράνηκεν. — Ὅταν λέξωσιν οἱ ῥήτορες, τότε ακουσόμεθα. — Ὡ νεανία, ἔως ἂν σώφρων ᾖς, ὁ θεὸς ἴλεως ἔσται σοι.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 67.

Ἡ μεγάλη πόλις κεῖται ἀποκάτω ἀπὸ τοῦ βουνολίχου. — Κεῖται εἰς τὸ μέσον τοῦ κάμπου. — Ἡ πόλις εἶναι μακρὰν δέκα στάδια ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. — Ὁ γάιτος τρέχει ἀποκάτω εἰς τὸ τραπέζι. — Ὁ μέγας θράχος κεῖται ἀποκάτω εἰς τὸ βουνολίχον. — Τὸ φεῖδι κεῖται εἰς τὸ χορτάρι, ἢ τὴν σκόνην ἢ ἀποκάτω εἰς τὴν πέτραν. — Τὸ φεῖδι ἔχει φαρμάκι ἀποκάτω εἰς τὴν γλῶσσαν του. — Ἡ γλῶσσα τοῦ φειδιοῦ δὲν ἔχει τόσον φαρμάκι ὅσον τοῦ κόλαχος. — Τὸ μὲν φαρμάκι τοῦ φειδιοῦ κεῖται εἰς τὴν γλῶσσαν [του], τὸ δὲ τοῦ κόλαχος εἰς τὴν ψυχὴν [του]. — Ἐὰν τὸ φεῖδι κῆται εἰς τὸ χορτάρι, δαγκάνει. — Ὅταν τὸ παιδί θὰ ἴδῃ τὸ φεῖδι, θὰ γέγῃ. — Ἔως οὐ ἔχει χρήματα ὁ μαθητὴς, θὰ μαζοῖν βιβλία. — Ὁ βοσκὸς θὰ μείνῃ, ἔως οὐ ἴδῃ τὸν ἄκον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ὅρις. Ἐνεσ.	χαίρω.	Χαίρομαι.
Παρατ.	ἔχειρον.	Ἐχειρόμουνε.
Μέλλ.	χαίρήσω.	Θὰ χάρῶ.
Ἀόρ. Ἐ.	ἐχάρην ὑπ. χαρῶ.	Ἐχάρηκα.

Παρακ. κεχάρηκα κεχάρημαι.	Ἐχω χαρῆ.
Χαίρω τούτοις.	Χαίρομαι δι' αὐτά.
Οὐδενὶ οὐτὼ χαίρεις ὡς ἀγαθοῖς φίλοις.	Διὰ κανένα δὲν χαίρεσαι τόσον ὅσον διὰ τοὺς καλοὺς φίλους.
Εἰ ταῦτα λέξεις, χαιρήσω.	Ἐάν θὰ εἰπῇς αὐτά, θὰ χαρῶ.
Ἴδω.	Ἄς ἴδω.
Τρέχωμεν.	Ἄς τρέχωμεν.
Μὴ καταβῶμεν.	Ἄς μὴ καταβῶμεν.

Σημείωσις συντακτικῆς. Τὸ πρῶτον εἰκὸν καὶ πληθυντικὸν πρόσωπον τίθεται μὲ σημασίαν προσηγορίας ἢ προσταγῆς.

Μηδείς, μηδεμία, μηδὲν, κανείς, καμία, κανέν, μηδενός, κτλ. ὡς τὸ οὐδείς.

Σημείωσις συντακτικῆς. Τὸ μηδείς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ οὐδείς ὅπως τὸ οὐ ἀπὸ τοῦ μή· δηλαδὴ τὸ μὲν ἐκφράζει ἄρνησιν ἔσωθεν, ἀπόλυτον, τὸ δὲ ἀπαγόρευσιν, κτλ.

Κανὼν συντάξεως. Εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν ἢ ἄλλως προσταγὴν ἢ παραίνεσιν ἀνησυχτικὴν τίθεται ὁ ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς μετὰ τοῦ μὴ ἀντὶ τοῦ ἀόριστου τῆς προστακτικῆς.

Μὴ γράψῃς.	Κανείς ἄς μὴ γράψῃ.
Μηδεὶς γράψῃ.	Μὴν εἴπῃς αὐτά.
Μὴ ταῦτα λέξῃς.	Μὴν εἴπῃς ποτὲ κανένα κακόν.
Μηδέποτε μηδὲν κακὸν λέξῃς.	

Πολλάκις τοῦ πρώτου ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ προσώπου τῆς ὑποτακτικῆς προτάσσονται τὰ ἴθι, ἄγε, φέρε, καὶ ἀποτελεῖται ὁ ἐξῆς ἰδιωτισμός.

Ἴθι ἐξετάσωμεν τοῦτο.	Ἐλὰ ἄς ἐξετάσωμεν τοῦτο.
Ἄγε σκοπῶμεν ταῦτα.	Ἐλὰ ἄς παρατηρήσωμεν αὐτά.
Ἄγετε καταλίπωμεν τοὺς ἐπιταδείους.	Ἐλᾶτε ἄς ἀφήσωμεν τοὺς φίλους.
Φέρε ἴδω τί ὀφείλω.	Ἐλὰ νὰ δῶ τί χρεωσθῶ.
Φέρε οὖν αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα.	Ἐλὰ λοιπὸν ἄς τὸ σκεψώμεν ὅλοι μάζῃ.
Φέρε καὶ τοῦτο εἰπὼν πρὸς ὑμᾶς.	Ἐλὰ ἄς σᾶς πῶ καὶ τοῦτο.

Ὁ πέλεκυς,

τὸ ἀξινάρι, τὸ τσεκούρι, ὁ μπαλτάς.

Ἑνικός.	Δοῦλός.	Πληθυντικός.
Ο. πέλεκυς	Ο. Λ. Κ. πελέκεε	Ο. πελέκεις (ἀντὶ πελέκεε)
Γ. πελέκεω	Γ. Δ. πελεκέειν	Γ. πελέκειων
Δ. πελέκει		Δ. πελέκεσι(ν)
Α. πέλεκυν		Α. πελέκεις
Κ. πέλεκυ		Κ. πελέκεις

Τέμνω,

κόπτω.

	Ὅρις.	Ἵποτ.
Ἐνεσ.	τέμνω,	τέμνω.
Παρατ.	ἐτεμνον,	
Μέλλ.	τεμῶ,	
Ἀόρ. ῥ.	ἐταμον,	τάμω.
Παρακ.	τέτμηκα,	τετμήκω.
Ἵπερσ.	ἐτετμήκειν,	

Ὅστις (ὅς τις),

ὅποιος.

Ἑνικός.

Ο. ὅστις,	ἥτις,	ὅ,τι			
Γ. οὐτίνος,	ἥστινος,	οὐτίνος	Ἀττ.	ὅτου,	ὅτης, ὅτου.
Δ. ὅτινι,	ἥτινι,	ὅτινι		ὅτω,	ὅτη, ὅτω.
Α. ὄντινᾶ,	ἥντινᾶ,	ὅ,τι.			

Κλίνεται ὡς τὸ θε καὶ τις εἰς ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς.

Ὅρις ταῦτα λέγει.

Ὅποιος λέγει αὐτά.

Ὅντινα ἀγαθὸν ἐρῶ, φιλῶ.

Ὅποιον βλέπω καλὸν, τὸν ἀγαπῶ.

Πλαγία ἐρώτησις.

Ἡ ἐρώτησις ὀνομάζεται *πλαγία*, ὅταν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἄλλην πρότασιν.

Εὐθεῖα

Πλαγία

Τίς;	ποῖος;	Ὅστις,	ποῖος.
Πόσος;	—	Ὅπόσος,	πόσος.
Ποῖος;	τί λογιῆς	Ὅποῖος,	τί λογιῆς.
Ποῦ;	—	Ὅπου,	ποῦ.
Πότε;	—	Ὅπότε,	πότε.

Τίς ἐστίν;	Ποῖος εἶναι;
Ἐρωτᾷς ὅστις ἐστίν;	Ἐρωτᾷς ποῖος εἶναι;
Πόσος;	Πόσος;
Οὐ λέξω ὁπόσος.	Δὲν θά εἶπω πόσος.
Ποῦ εἰσιν;	Ποῦ εἶναι;
Ἐρωτῶ ὅπου εἰσίν.	Ἐρωτῶ ποῦ εἶναι.
Πόσου πωλεῖς;	Πόσον τὸ πουλεῖς;
Ἐρωτῶ ὁπόσου πωλεῖς.	Ἐρωτῶ πόσον τὸ πουλεῖς.

"Οστις ἄν } Ὅποιος καὶ ἄν.
 "Ος ἄν }

Ὅστις ἄν τοῦτο λέγῃ.	Ὅποιος καὶ ἄν λέγῃ αὐτό.
Ὅν ἄν ὁρῶ	Ὅποιον καὶ ἄν βλέπω.
Πᾶς ὅστις ἢ ὅσος.	Καθεὶς ποῦ.
Πάντες ὅσοι (ἢ οἵτινες).	Ὅλοι ὅσοι.
Πάντας, ὅσοι ἄν ἀγαθοὶ ᾖσι, φιλῶ.	Ὅλους, ὅσοι εἶναι καλοὶ, τοὺς ἀγαπῶ.
Ὅπου ἄν ᾖ.	Ὅπου καὶ ἄν ᾔμαι.
Ὅσα ἄν λέγῃς.	Ὅσα καὶ ἄν λέγῃς.

ὑποτακτικὴ τοῦ Ἀόρ. 6'. ἄν εἰς με.

Α. Τοῦ ἵστημι

Ἐνικ.	στῶ,	στῆς,	στῆ,	νά σταθῶ, κτλ.
Δυϊκ.		στῆτον,	στῆτον,	
Πληθ.	στῶμεν,	στῆτε,	στῶσι.	

Β'. Τοῦ τίθημι

Ἐνικ.	θῶ,	θῆς,	θῆ,	νά βάλω, κτλ.
Δυϊκ.		θῆτον,	θῆτον,	
Πληθ.	θῶμεν,	θῆτε,	θῶσι.	

Γ'. Τοῦ δίδωμι.

Ἐνικ.	δῶ,	δῶς,	δῶ,	νά δώσω, κτλ.
Δυϊκ.		δῶτον,	δῶτον,	
Πληθ.	δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.	

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 70.

Ὅπου ἄν τῶ, ὀψονταί με οἱ ἐχθροί. — Χαίρω. — Οὐ μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ πάντες χαίρουσιν. — Ὁ ἀγαθὸς τοῖς ἀγαθοῖς χαίρει. — Ὁ

μὲν ἀγαθὸς τοῖς ἀγαθοῖς χαίρει, ὁ δὲ κακὸς τοῖς κακοῖς. — Εἰ σώφρων ἦν ὁ υἱός, σφόδρα ἂν ἔχαιρεν ὁ πατήρ. — Ὁ νεανία, μήποτε μηδὲν κακῶ χερῆς. — Ὅστις τῷ κακῷ χαίρει, ἀθλιὸς ἐστὶ. — Τί ἐν τῇ χειρὶ ἔχεις; — Πέλεκυν ἔχω. — Ὁ ἐργάτης τέμνει ξύλα τῷ πελέκει. — Τῷ μὲν πελέκει ξύλα τεμεῖ, τῇ δὲ σιγῇ σίσει. — Ὅσα ἂν ξύλα ὄρῃ ὁ τεχνίτης, ταῦτα τεμεῖ τε καὶ σίσει. — Ἰώμεν, — ὅπου ἂν θώμεν τὰς χλαῖνας, οὐδεὶς λήψεται αὐτάς. — Τρέχωμεν, φύγωμεν. — Ποῖ φύγωμεν (ποῦ νὰ φύγωμεν); — Ποῖ βῶμεν; ποῦ σῶμεν; — Μὴ ταῦτα τὰ δένδρα σίσει τῷ πελέκει; — Μηδεὶς μήποτε μηδὲν κακὸν λέξῃ. — Τίς ἐστὶν ὁ ξένος; — Ἐρωτῶσιν ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος. — Ἐρωτᾷ ὁ πᾶς ὅπου κατοικεῖ ὁ πλούσιος ἔμπορος. — Μὴ λέξης ὅποτε ἤλθες. — Διὰ ταῦτα οὐκ ἔταμον τὸ δένδρον, ὅτι οὐδὲν εἶχον πέλεκυν. — Φέρε ἰδωμεν τί ὀφείλομεν τοῖς ἐμπόροις τούτοις. — Φέρε καὶ αὐτοῖς (πάλιν) σκεψόμεθα. — Φέρε καὶ ταῦτα ἰδωμεν. — Φέρε καὶ τὴν σήλην ταύτην σήσωμεν. — Ὅ,τι ἂν δῶ ὁ ἔμπορος τῷ ἐργάτῃ, οὗτος εἰς τὸ βάλαντιον ῥίψει. — Ἦν μὲν ἐν τῷ κήπῳ σῶμεν, τὰ βόδια ὀφόμεθα, ἦν δὲ ἐν τῇ ὕλῃ, τῶν ὀρνίθων ἀκουσόμεθα.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 70.

* Ἀς κυνηγῶμεν πάντοτε τὰ δίκαια. — Παλληκάρη μὴ κυνηγήσῃς τὸ κακόν. — Μὴ πῆς τίποτε κακόν. — Ὅ,τι καὶ ἂν πῆς, θὰ τὸ ἀκούσω. — Ὅλοι ὅσοι θὰ ἦναι παρόντες, θὰ ποῦν τὰ ἴδια. — Ὅποιος ἰδῇ ὁ βασιλεὺς δίκαιον, [τόν] ἀραπαῖ. — Πόσον ἐπούλησεν ὁ γέρος τὸ ταμπάρον του. — Δὲν λέγει πόσον τὸ ἐπούλησε. — Ἀς μὴ πάρῃ καρεῖς τὸ τσεκούρι τουτο εἰς τὸ χέρι του. — Μὴ στήσῃς ἐξέλα μὲν αὐτὴν τὴν σφῆνδα. — Ποῖος ἐρωτᾷ πόσον γάλα πίω; — Καρεῖς δὲν ἐρωτᾷ πόσα (ὀπότε) μῆλα καὶ κεράσια ἔχει φεγγομένα τὸ παιδί. — Ἀν εἶχα τσεκούρι θὰ ἔσχιζα ἐξέλα, — Ἐὰν σταθῇτε κοντὰ εἰς τὴν ἐξώπορταν θὰ δῆτε τὸν βασιλέα. — Ἐξέριψα τὸ τσεκούρι ἀποκάτω ἀπὸ τὴν τράπεζαν. — Ὅχι ἀποκάτω ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν. — Ἐπάνω εἰς ποίαν καρέκλαν; — Ἐπάνω εἰς ἐκείνην ποῦ εἶναι εἰς τὸ κίβισκον. — Ἡ γάτα κεῖται ἀποκάτω εἰς τὴν καρέκλαν. — Χαίρω δι' αὐτά. — Ποῖος δὲν χαίρει διὰ τοὺς καλοὺς φίλους. — Ἐλα ἄς δεῦμεν τί χρεωστοῦμεν εἰς αὐτὸ τὸ παλληκάρη. — Ἐλα ἄς ποῦμεν καὶ αὐτὴ. — Ποῦ νὰ ἐπάγω. — Ποῦ νὰ σταθῶ. — Ποῦ νὰ φύγω. — Ποῦ νὰ δάλωμεν τὰ βιβλία; — Ἐὰν σὰς δώσῃ ὁ πατέρας σας χρήματα θὰ ἔχετε πολλὰ σῆκα καὶ μῆλα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἦδύς, γλυκύς.

Ἑνικός			
Ὁ.	ἡδύς	ἡδεῖα	ἡδύ
Γ.	ἡδέος	ἡδεῖα;	ἡδέος
Δ.	ἡδεῖ	ἡδεῖα	ἡδεῖ
Α.	ἡδύν	ἡδεῖαν	ἡδύ
Κ.	ἡδύς	ἡδεῖα	ἡδύ
Δυϊκός.			
Ὁ Α. Κ.	ἡδέε	ἡδεῖα	ἡδέε
Γ. Δ.	ἡδέουιν	ἡδεῖα:ιν	ἡδέουιν
Πληθυντικός.			
Ο.	ἡδεῖς	ἡδεῖαι	ἡδέα
Γ.	ἡδέων	ἡδεῖων	ἡδέων
Δ.	ἡδέσι(ν)	ἡδεῖαις	ἡδέσι(ν)
Α.	ἡδεῖς	ἡδεῖα;	ἡδέα
Κ.	ἡδεῖς	ἡδεῖαι	ἡδέα

Ὄζω καὶ	γλυκύς,	γλυκεῖα,	γλυκὺ,	γλυκύς.
	ταχύς,	ταχεῖα,	ταχὺ,	γρήγορος.
	βραδύς,	βραδεῖα,	βραδὺ,	σργός.
	βαθύς,	βαθεῖα,	βαθὺ,	—
	ὀξύς,	ὀξεῖα,	ὀξύ,	σουβλερός, κοπτερός.
	εὐρύς,	εὐρεῖα,	εὐρύ,	} πλατύς.
	πλατύς,	πλατεῖα;	πλατὺ,	
	εὐθύς,	εὐθεῖα,	εὐθὺ,	ῖσιος.

Ὄζυν ἔχω πέλεκυν. Ἐχω κοπτερόν τσεκούρι.
 Τὸν ὀζύν πέλεκυν ἔχω. Ἐχω τὸ κοπτερόν τσεκούρι.
 Ὄζυν ἔχω τὸν πέλεκυν. Τὸ τσεκούρὶ μου εἶναι κοπτερόν.
 Τὸν πέλεκυν ὀζύν ἔχω. Τὸ τσεκούρὶ μου τὸ ἔχω κοπτερόν.
 Ἐχω ὀζύν τὸν πέλεκυν. Τὸ τσεκούρι μου εἶναι κοπτερόν.

Κανὼν συντάξεως. Ὅταν τὸ ἐπίθετον δὲν ἔχη τὸ ἄρθρον ἀμέσως πρὸ αὐτοῦ, τὸ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικὸν δὲν διακρίνεται ἀπὸ τῆς ὁμοίας του, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ οὐσιαστικὸν παρίσταται ὑπὸ δι-
 ἄφορον κατηγορίαν.

ἔχω μέλαιναν τὴν χλαῖναν.

ἔχω τὴν μέλαιναν χλαῖναν.

ἔχω μαῦρον ταμπάρον.

ἔχω τὸ μαῦρον ταμπάρον μου.

Οὕτω καὶ εἰς τὰς φράσεις

ὄρω τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ θύραν.

βλέπω τὴν πόρταν ποῦ εἶναι εἰς τὸ σπίτι.

ὄρω ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν θύραν.

βλέπω εἰς τὸ σπίτι τὴν πόρταν.

ρίψω τὴν ὑπὸ τῇ τραπέζῃ σφαῖραν.

Θά ρίξω τὴν σφαῖραν ποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν τραπέζαν.

ρίψω τὴν σφαῖραν ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Θά ρίξω τὴν σφαῖραν ἀποκάτω εἰς τὴν τράπεζαν.

ἡδύ.

Γλυκῆ.

ἡδέως.

Εὐχαρίστως.

Ταχύ.

Γρήγορα.

Βραδέως.

Ἀργά.

Εὐθύς.

Εὐθύς.

Εὐθύ.

Κατ' εὐθείαν, ἴσια.

Σοφῶς.

Με σοφίαν.

Εὐθύς εἰς τὰς χεῖρας ἔλαβεν.

Εὐθύς ἐπῆρεν εἰς τὰ χεῖρα του.

Εὐθεῖα ἡ ὁδός.

Ὁ δρόμος εἶναι ἴσιος.

Οἱ (καὶ αἱ) ὄρνιθες ἡδὺ ἄδουσιν.

Τὰ πουλιὰ τραγουδοῦν γλυκῆ.

Ταῦτα ἡδέως ἀκούω.

Ἀκούω αὐτὰ εὐχαρίστως.

Ὁ βοῦς,

τὸ βῶδι.

Ἡ βοῦς,

ἡ ἀγγελάδα.

Ἑρικός.		Λυτικός.	Πληθυντικός.	
Ο.	βοῦς	Ο. Α. Κ. βόε	Ο.	βόες
Γ.	βοῦς	Γ. Δ. βοοῖν	Γ.	βοῶν
Δ.	βοῖ		Δ.	βουσί(ν)
Α.	βοῦν		Α.	βόας
Κ.	βοῦ		Κ.	βόες

Πρίν.

Πρίν, προτοῦ.

Πρίν ἤ.

Πρίν νᾶ (κυρίως με ἀπαρέμφατον).

Θύ πρόσθεν—πρίν.

Δέν—πρίν (κυρίως με ὀριστικήν).

Θύ πρότερον—πρίν.

Θύ—πρίν.

Δέν—πρίν (κυρίως με ὑποτακτικῇ).

Ού—πρίν ἄν.

Οὐ πρόσθεν ἀπῆλθε, πρὶν ἔλθω } Δὲν ἀνεχώρησε, πρὶν νὰ ἔλθω ἐγώ.
 ἐγώ.
 Οὐκ ἀπῆλθε, πρὶν ἔλθω ἐγώ.
 Οὐκ ἀποφεύζεται, πρὶν ἂν λάβω. Δὲν θὰ φύγῃ πρὶν τὸν πιάσω.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 73.

Γλυκύς οἶνος. — Ἦδεῖα φωνή. — Ἡ τῆς ὁηδοῦς φωνὴ οὐχ οὕτως ἡδεῖα ἔστιν ὥς ἡ σή. — Ὁ ταχὺς ἵππος. — Ὁ βραδύς βοῦς. — Ὁ μὲν ἵππος ταχὺς, ὁ δὲ βοῦς βραδύς ἐστιν. — Ὁ ἀνὴρ ἔχει τὸν πέλεκυν ὀξύν. — Ὁ σὸς πέλεκυς οὐχ οὕτως ὀξύς ἐστιν ὥς ὁ τοῦ ἐργάτου. — Ποταμὸς βαθύς. — Ὁ ποταμὸς βαθύς τε καὶ εὐρύς. — Ἡ παρ' ἡμῖν λίμνη οὐχ οὕτω πλατειά ἐστιν ὥς ἡ παρ' ὑμῖν. — Ἡ μὲν ὁδὸς εὐθεῖα, ὁ δὲ ποταμὸς σκολιὸς ἐστὶ. — Ποῦ τὴν βοῦν ἐώρακας; — Ἐν τῇ μεγάλῃ νομῇ. — Ἡ λίμνη ἡ ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ μάλα βαθεῖά ἐστιν. — Αἱ ἀηδόνες ἡδὺ ᾄδουσι πᾶσαν τὴν νύκτα. — Οἱ ἵπποι ταχέως τρέχουσιν. — Οὐ πρόσθεν τοὺς ὄρνιθας ἠκούσαμεν, πρὶν ἔλαμψεν ἡ ἑως. — Οὐ σφόδρα χαίρῃσω, πρὶν ἂν οἱ φίλοι ἔλθωσιν. — Οἱ ἵππεῖς τὸν ποταμὸν διαβήσονται. — Οἶνος οὐχ οὕτω γλυκύς ἐστιν ὥς γάλα ἢ ὕδωρ. — Αἱ κόραι αὐταὶ ἐν τῷ κήπῳ ἵστανται, ἵνα τῆς ἀηδόνης ἀκούσωσι.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 73.

Γρήγορον ἄλογον. — Τὰ μὲν ἄλογα εἶναι γρήγορα, τὰ δὲ βῶδια ἄργα. — Τὸ ἄλογον δὲν εἶναι τόσον γρήγορον ὅσον ὁ λέων. — Τὰ πουλιὰ παραφθορὰν γίνετα. — Ἀκούω αὐτὸ τὸ ἀηδοῦν μὲ εὐχαρίστησιν (ἡδέως). — Ἐπὶ γλυκὺ γάλα μὲ εὐχαρίστησιν. — Ἡ λίμνη αὐτὴ δὲν εἶναι τόσον πλατεῖα οὐδὲ τόσον βαθεῖα ὅσον ἡ θάλασσα. — Ὁ ἀρθρωπὸς ἔχει κοπτερόν τσεκούρι. — Γρήγορον ἄλογον, πλατὺν ποταμὸν καὶ ἴσιον γεφύρι. — Ἡ ἀγελιάδες περπατοῦν ἄργα. — Ὁ ἀπὸ τὸν βασιλέα (ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως) μηνύτορας θὰ περάσῃ τὸ ἴσιον καὶ πλατὺ γεφύρι. — Δὲν εἶδα τὴν πλατειὰν καὶ ὠραίαν πόλιν πρὶν νὰ περάσω τὸν ποταμόν. — Δὲν θὰ δῆς τὴν πόλιν πρὶν ἔλθῃς ἐπάνω εἰς τὸ βουνάλαξι. — Ἐὰν ὁ ρήτωρ ὠμιλοῦσε μὲ τὴν σοφίαν πάντοτε, θὰ τὸν ἤκουα μὲ εὐχαρίστησιν. — Ἄς μὴ πῇ κανεῖς ὅτι οἱ κακοὶ εἶναι ἐντυχεῖς. — Ἐλὼ τώρα ἄς δοῦμεν τί θὰ πῇ ὁ ρήτωρ. — Διὰ τὰ πράγματα τῆς πόλεως θὰ πῇ. — Οἱ Ἕλληνας δὲν ἀνεχώρησαν πρὶν στήσουν (πρὶν ἢ) τρόπαιον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Παραθετικά.

Παραθετικά ὀνομάζονται τὰ ἐπίθετα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια γινόμενα ἐξ ἄλλων ἐπιθέτων δηλοῦσι βαθμὸν ἀνώτερον μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων παραβαλλομένων.

Διαιροῦνται δὲ τὰ παραθετικά εἰς συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετικά.

Τὰ μὲν συγκριτικὰ συνήθως λήγουσιν εἰς τερος, α, ον, τὰ δὲ ὑπερθετικά εἰς τatos, η, ον.

Ὅταν ἡ ποιότης πράγματός τινος δὲν συγκρίνηται, τὸ ἐκφράζον αὐτὴν ἐπίθετον λέγεται ὅτι εἶναι εἰς βαθμὸν θετικόν, ὅλον.

Θετικόν.	Συγκριτικόν.	Ὑπερθετικόν.
Ὑψηλός	ὑψηλότερος	ὑψηλότατος
Μακρὸς	μακρότερος	μακρότατος
Μικρὸς	μικρότερος	μικρότατος
Λαμπρὸς	λαμπρότερος	λαμπρότατος
Δίκαιος	δικαιότερος	δικαιότατος

Τὰ εἰς ος ἐπίθετα ἂν ἔχωσι τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, ἐκτείνουσι τὸ πρὸ τῶν καταλήξεων τερος καὶ τatos ο εἰς ω, ὡς, ὡς.

Σοφὸς	σοφώτερος	σοφώτατος
Πλούσιος	πλουσιώτερος	πλουσιώτατος

Οὕτω καὶ: σχολιός, ἄθλιος, κτλ.

Κανὼν συντάξεως. Τὰ συγκριτικὰ συνήθως συντάσσονται μὲ γενικήν.

Πλουσιώτερος ἐμοῦ.

Πλουσιώτερος ἀπὸ ἐμένα.

Ἡ σὴ οἰκία λευκότερα ἐστὶ τῆς ἐμῆς. Τὸ ἰδικόν σου σπίτι εἶναι πλέον ἄσπρον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου.

Ἡ ἐμὴ μικροτέρα ἐστὶ τῆς τοῦ ἰατροῦ. Τὸ ἰδικόν μου εἶναι πλέον μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ.

Σημ. Ὅπου βρῶς δὲν δύναται νὰ τεθῇ γενική, ἡ σύγκρισις γίνεται διὰ τοῦ ἡ—πιδά.

Σοφώτερός εἰμι νῦν ἢ χθές.

Σοφώτερος εἶμαι τώρα παρὰ χθές.

Σὺ ἔχεις ὑψηλότεραν οἰκίαν ἢ ἐγώ. Ἐσὺ ἔχεις ὑψηλότερον σπίτι παρὰ ἐγώ.

Πλουσιώτερος χρυσὸν ἢ ἄργυρον. Πλουσιώτερος ὡς πρὸς τὸ μάλαγμα παρὰ ὡς πρὸς τὸ ἀσῆμι.

Σημ. 2. Ἄλλὰ καὶ ἡ γενικὴ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἅ, οἶον·

Σὺ ἔχεις ὑψηλοτέραν οἰκίαν ἢ ἐγώ. Ἐσὺ ἔχεις ὑψηλότερον σπίτι παρὰ ἐγώ.

Σὺ ἔχεις ὑψηλοτέραν οἰκίαν ἐμοῦ. Ἐσὺ ἔχεις ὑψηλότερον σπίτι ἀπὸ ἐμέναι.

Σημ. 3. Ἐνὶ δὲ καὶ τὸ ἅ τίθεται ἀντὶ τῆς γενικῆς, οἶον·

Οὐδὲν ἀδικώτερον ἢ κόλαξ. Τίποτε δὲν εἶναι πλέον ἄδικον ἀπὸ τὸν κόλακα.

Οὐδὲν κόλακος ἀδικώτερον. Τίποτε δὲν εἶναι πλέον ἄδικον ἀπὸ τὸν κόλακα.

Εὐρύς	εὐρύτερος	εὐρύτατος,	πλάτος.
Ὄζυς	ὀζύτερος	ὀζύτατος,	σουβλερός, κοπτε-
Βραδύς	βραδύτερος	βραδύτατος,	αργός. ρός.
Βαθύς	βαθύτερος	βαθύτατος,	—
Μέλας	μελάντερος	μελάντατος,	μαῦρος.
Κατὰ (Εὖνους	εὐνοέστερος	εὐνοέστατος,	φιλικός.
συναίρι. (Εὖνους	εὐνούστερος	εὐνούστατος,	
Ἰλεως	ιλεώτερος	ιλεώτατος,	εὐσπλαγγνος.
Εὐδαιμόν	εὐδαιμονέστερος	εὐδαιμονέστατος,	εὐτυχής.
Σώφρων	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος,	φρόνιμος.

Ὁ, ἡ πόρτις, τὸ μοσχάρι, τὸ δαμάλι.

Ἑρικός.	Δυτικός.	Πληθυντικός.
Ο. πόρτις	Ο. Α. Κ. πόρτις	Ο. πόρτιες καὶ πόρτις
Γ. πόρτις	Γ. Δ. πορτίσιν	Γ. πορτίων
Δ. πόρτιϊ, πόρτι		Δ. πόρτισι(ν)
Α. πόρτιν		Α. πόρτις, πόρτις
Κ. πόρτι		Κ. πόρτιες, πόρτις

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 74.

Ἡ βοῦς καὶ ἡ πόρτις. — Ἡ πόρτις πλησίον ἐστὶ τῆς βοῆς. — Αἱ βόες σὺν ταῖς πόρτισιν ἐν τῇ γωνίᾳ κεῖνται τῆς νομῆς. — Ἡ πόρτις μικρότερα ἐστὶ τῆς βοῆς. — Γάλα γλυκύτερόν ἐστι τοῦ οἴνου. — Γάλα μὲν γλυκὺ, γλυκύτερον δὲ ἡ σοφία. — Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν ἀρετῆς. — Κόρακα τούτου μελάντερον οὐδέποτε ἐώρακα. — Ὁ μὲν κόραξ μέλας, ὁ δὲ κόλαξ ἔτι μελάντερος. — Ὁ θεὸς εὐνούστερός ἐστι τοῖς ἀγαθοῖς ἢ

τοῖς κακοῖς. — Εὐδαιμονέστερος εἰ νῦν, ἢ ὅτε μάλα πλούσιος ἦς. — Ὁ ἐμὸς πέλεκυς ὀξύτερός ἐστι τοῦ σοῦ. — Εἰ σωφρονέστερος ἦν ὁ νεανίας, μακάριος ἂν ἦν. — Μηδεὶς λέξῃ ὅτι ὁ ἄδικος εὐδαιμονέστερος τοῦ δικαίου.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 74.

Τὸ μικρόν μοσχάριον (δάνηλις). — Τὸ μοσχάριον εἶναι μικρότερον ἀπὸ τῆς ἀγελάδα. — Τὸ ἄλογον εἶναι γρηγορώτερον ἀπὸ τὴν ἀγελάδα. — Τὸ βῶδι δὲν εἶναι οὔτε τόσον ὠραῖον οὔτε τόσον γρηγορον ὅσον τὸ ἄλογον. — Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀργότερος ἀπὸ τὸ ἄλογον. — Ὁ δρόμος ποῦ φέρει εἰς τὴν πόλιν (ἢ εἰς τὴν πόλιν ὁδὸς) εἶναι πλέον μακρὸς καὶ λοξὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ φέρει ἀπὸ (διὰ τοῦ) τὸν κάμπον. — Ὁ ποταμὸς εἶναι λοξότερος ἀπὸ τὸν δρόμον. — Τὰ ἄστρα εἶναι λαμπρότερα ἀπὸ τὸ φεγγάρι. — Δὲν εἶδα ποτὲ τὰ ἄστρα λαμπρότερα παρὰ τὴν. — Ὁ αἰθὴρ εἶναι ὀψιλότερος ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν (ἀήρ). — Ὁ καλὸς εἶναι πλέον εὐτυχὴς ἀπὸ τὸν κακόν. — Ὁ γέρος ἂν ἦτο πλέον σοφός, θὰ ἦτο πλέον εὐτυχής. — Ἡ γλῶσσω τοῦ φειδιδίου εἶναι μακρὴ. — Ἡ γλῶσσα τοῦ κόλακος εἶναι πλέον μακρὴ παρὰ τοῦ φειδιδίου.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΕΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Παραθετικά (συνέχεια).

Ἐπιθέτων τινῶν τὰ παραθετικά λήγουσιν εἰς *ων* καὶ *ιστος*, *ης*, *ος*, ὡς:

Ἠδὺς,	ἡδίων,	ἡδιστος,	γλυκὺς, εὐχάριστος
Ταχὺς,	θάσσων (Ἀττ. θάπτων),	τάχιστος,	(ἀνώμ.) γρήγορος.
Δυσχρὺς,	αἰσχρίων,	αἰσχιστος,	κακὸς, ἀχρεῖος.

Ἄλλων δ' ἐπιθέτων εἶναι σχεδὸν ἀνώμαλα, ὡς:

Θετικόν	Συγκριτικόν.	Περθετικόν.
Ἀγαθός	{ ἀμείνων	ἄριστος
	{ βελτίων	βέλτιστος
	{ κρείσσων Ἀττ. κρείττων	κράτιστος
	{ λῶων	λῶστος
Κακός	{ κακίων	κάκιστος
	{ χείρων	χείριστος
Καλός	καλλίων	κάλλιστος

Μέγας	μειζων	μέγιστος
	μικρότερος	μικρότατος
Μικρός	μείων	
	ελάσσων Ἀττ. ἐλάττων	ἐλάχιστος
Πολύς	πλείων καὶ πλέων	πλείστος
		ὀλίγιστος
Ὀλίγος	ἐλάσσων, ἐλάττων	ἐλάχιστος
	ἥσσων Ἀττ. ἥττων	(ἐπὶ ῥ. ἥκιστα)

Κλίσις τοῦ εἰς ἰὼν συγκριτικοῦ.

Ἑνικός.		Πληθυντικός.	
ἄρσ. καὶ θηλ.	οὐδ.	ἄρσ. καὶ θηλ.	οὐδ.
Ο. μειζων	μειζον	Ο. μειζονες, ους,	μειζονα, ω
Γ. μειζονος		Γ. μειζόνων	
Δ. μειζονι		Δ. μειζοσι(ν)	
Α. μειζονα καὶ μειζω	μειζον	Α. μειζονας, ους,	μειζονα, ω
Κ. μειζον		Κ. μειζονες, ους,	μειζονα, ω
Δουτικός.			
	ἄρσ. θηλ. οὐδ.		
	Ο. Α. Κ. μειζονε		
	Γ. Δ. μειζόνων		

Σημ. 4. Τὸ μειζονες εἶναι σπάνιον, συνηθέτερον δὲ τὸ συνηρήμενον.

Κρείττων ἐμοῦ.

Βελτίων ἄνθρωπος.

Ἀμείνων ἱατρός.

Κακίων νεανίας.

Χείρους βόες.

Χείρους πολῖται.

Μικρότερον, ἐλάττων δένδρον.

Ἐλάττων οἶνος.

Ἐλάττους ἄνθρωποι.

Ἐλάττω, μείω χρήματα.

Θάττων πάντων.

Πάντων τάχιστος.

Καλλίτερος ἀπὸ ἐμένα.

Καλλίτερος ἄνθρωπος.

Καλλίτερος ἱατρός.

Πλέον κακὸς (χειρότερος) νέος.

Χειρότερα βώδια.

Χειρότεροι πολῖται.

Μικρότερον δένδρον.

Ὀλιγώτερον κρασί.

Ὀλιγώτεροι ἄνθρωποι.

Ὀλιγώτερα χρήματα.

Γρηγορώτερος ἀπὸ ὅλους.

Ἀπὸ ὅλους γρηγορώτατος.

Κανὼν συντάξεως. Τὸ ὑπερθετικὸν συντάσσεται μετὰ γενικῆς πληθυντικῆς.

Ἡ σοφία πάντων κράτιστον.

Ἡ σοφία εἶναι τὸ πλέον καλὸν ἀπὸ ὅλων.

Σημ. 2. Τὸ ἐπίθετον ὡς κατηγορούμενον πολλάκις τίθεται κατ' οὐδέτερον γένος, ἀντὶ νὰ συμφωνῇ κατὰ γένος μετὰ τοῦ ὑποκειμένου.

Ἡ ψυχὴ ἀθάνατον.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατον πρᾶγμα.

Ἡ σοφία καλόν.

Ἡ σοφία εἶναι καλὸν πρᾶγμα.

Ἡ ἀρετὴ πάντων κάλλιστον.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ πλέον καλὸν ἀπὸ ὅλων.

Τὸ ὑπερθετικὸν τίθεται πολλάκις καὶ ἀπολύτως πρὸς δήλωσιν μεγάλου βαθμοῦ τῆς ποιότητος ἢ ιδιότητος.

Κάλλιστος.

Ὠραιότατος.

Ἡ φωνὴ σου ἡδίστη ἐστίν.

Ἡ φωνὴ σου εἶναι πολλὰ γλυκεῖα.

Πολτάκις δὲ μετὰ τοῦ ὡς ἢ ὅτι, οἶον·

Ὡς τάχιστος.

Ὅσον τὸ δυνατόν γρήγορος, πάρα πολὺ γρήγορος.

Ὅτι ἢ ὡς πλείους

Ὅσον τὸ δυνατόν πολὺς, πάρα πολὺς.

Πολὺ καλλίων.

{ Πολὺ καλλίτερος.

Πολλῶ καλλίων.

Ὀλίγον μείζων.

{ Ὀλίγον μεγαλειότερος.

Ὀλίγῳ μείζων.

Μικρῶ μείζων.

Ἐτι γλυκύτερος.

Ἀκόμη γλυκύτερος.

Ἐτι πολὺ μικρότερος, ἐλάττων.

Ἀκόμη πολὺ μικρότερος.

Πολὺ, πολλῶ, μακρῶ βελτίων, ἀμείνων.

Πολὺ καλλίτερος

Οὐ πολὺ ἀμείνων.

Ὅχι πολὺ καλλίτερος.

Πολὺ, πολλῶ βέλτιος.

{ Πολὺ καλλίτερος.

Μακρῶ κράτιστος.

Τοσοῦτῳ ἀμείνων.

{ Τόσον καλλίτερος.

Τοσοῦτον ἀμείνων.

Τοσοῦτῳ θάττων ἔσων.

Τόσον γρηγορώτερος ἔσων.

Πολλῶ πλείους ἄνθρωποι.

Πολὺ περισσότεροι ἄνθρωποι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 75.

Ἰδεῖα φωνή — Ἡ μὲν χειιδόνας φωνὴ ἡδεῖά ἐστίν, ἡ δὲ τῆς ἀηδοῦς ἔτι πολλῶ ἡδέϊων. — Τὸ ῥόδον κάλλιστόν ἐστιν. — Ἐδῆδοκα πλείῳ κε-

ρίαια ἢ σῶζει. — Ὁ μαθητὴς συνέλοιχε (ἐμάλοξε) πολλῶ πλείους δι-
βλους ἢ ὁ διδάσκαλος. — Ἠσπερὸν καλλίω ἐστὶ τὰ ἐν τῷ ἡμετέρῳ κή-
πῳ ῥόδα ἢ τὰ ἐν τῷ ἡμετέρῳ; — Τὰ παρ' ὑμῖν ῥόδα πολὺ καλλίω ἔστιν.
— Οὐδὲν γλυκύτερον ἐστὶν τοῦ μέλιτος. — Οὐδὲν τῆς σοφίας θηαι-
νον. — Γλυκὺ μὲν τὸ μέλι, γλυκύτερον δὲ ἡ σοφία, πάντων δὲ γλυκύ-
κατον ἡ ἀρετή. — Ὅσῳ βελτίων ἔσῃ, τοσούτῳ ἔσῃ μακροβιότερος. —
Οἱ νῦν ἄνθρωποι γέροντες εἰσὶ τῶν πάλαι. — Οὗτος ὁ λόφος ὑψηλότε-
τός ἐστιν. — Οὐδὲν μελάντερον ἐστὶν τῆς τοῦ σόλκου ψυχῆς. — Μι-
κρόν μὲν ὁ ἀνὴρ, τὸ δὲ μετ' αὐτοῦ παιδίον ἐστὶ πολὺ μικρότερον ἐστίν.
— Οἶνον μὲν ὀλίγον ἔχοντες, ἐτι δὲ ἐλάσσονα χρυσόν. — Λυαρχίας
μεῖζον οὐκ ἐστὶ κακόν. — Οὐκ ἐστὶν ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ 75.

Σοφός εἶναι ὁ υἱὸς ἀλλὰ ὁ πατέρας εἶναι ἀκόμη πλείον σοφός. —
Τὸ ἄλογον εἶναι πολὺ γρηγορώτερον ἀπὸ τὸ βῶδι. — Αὐτός ὁ γέρος
εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ἐμένα. — Οἱ καλοὶ ἔχουν καλλίτερον φιλόν
ἀπὸ τοὺς κακοὺς. — Τίποτε δὲν εἶναι γλυκύτερον ἀπὸ τὸν καλὸν
φίλον. — Ὅποιος (ὅστις) ἔχει καλοὺς φίλους εἶναι πολὺ εὐτελής.
— Αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλον εἶναι τὸ ὀσφαιώτατον ἐπὶ ὅλα ποὺ εἶναι
μέσα εἰς τὸν κήπον (τῶν ἐν τῷ κήπῳ). — Καὶ ὁ πλείον πλούσιος,
ἐὰν δὲν ᾔῃ καλὸς θὰ ᾔῃ ἀθλιώ. — Εἶναι περισσώτεροι (εἰς
πλείους) ἄνθρωποι εἰς τὰς πόλεις παρὰ εἰς τὰ χωρία. — Εἶναι ὀ-
λιγώτεροι ἄνθρωποι εἰς τὸ χωρίον παρὰ εἰς τὴν πόλιν. — Ἐκεῖνοι
ποὺ εἶναι εἰς τὸ χωρίον εἶναι καλλίτεροι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι εἰς
τὴν πόλιν. — Ὁ θεὸς εἶναι καλλίτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς βασιλεῖς.
— Τὰ σύννεφα εἶναι ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ βουνάδια. — Ἡ θυγάτηρ
εἶναι ἀκόμη ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν μητέρα. — Τὸ περὶ γὰρ εἶναι ὑψη-
λότερον ἀπὸ τὰ σύννεφα. — Τὰ ἀστρα εἶναι πολὺ πλείον ὑψηλὰ ἀ-
πὸ ὅλλα. — Ὁ φίλος μου ἔχει μὲν ὀλίγον ἀσχημ, ὀλιγώτερον δὲ μά-
λαμα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Παραθετικὰ τῶν ἐπιρρήματων.

Ἐγγύς.	Κοντά.
Ἐγγώτερον.	} Πλέον κοντά.
Ἐγγυτέρω.	
Ἐγγύτατα.	} Πάρα πολὺ κοντά.
Ἐγγυτάτω.	

Μάλα.	Πολύ.
Μᾶλλον.	Περὶσσότερον.
Μάλιστα.	Περὶσσότερον ἀπὸ ὅλους.
Τῆς πόλεως ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ ἡ- μεῖς.	Πλησιέστερα ἀπὸ ἡμᾶς ἢ παρὰ ἡ- μεῖς εἰς τὴν πόλιν.
Πάντων ἐγγύτατα, ἐγγυτάτω.	Πλέον πλησίον ἀπὸ ὅλους.
Μᾶλλον (πλέον) πάντων.	Περὶσσότερον ἀπὸ ὅλους.
Μάλιστα πάντων.	Πολὺ περὶσσότερον ἀπὸ ὅλους.
Τοῦτο μᾶλλον ἐκείνου.	Τοῦτο περὶσσότερον ἀπὸ ἐκείνου.

Ἡ ἐνικὴ αἰτιατικὴ τοῦ οὐδετέρου τῶν συγκριτικῶν καὶ ἡ πληθυντι-
κὴ αἰτιατικὴ τοῦ οὐδετέρου τῶν ὑπερθετικῶν τίθεται ἀντὶ ἐπιρρήμα-
τος.

Ταχέως, ταχύ.	θᾶσσον	τάχιστα
Σοφῶς	σοφώτερον	σοφώτατα
Εὖ	ἄμεινον	ἄριστα
Κακῶς	βέλτιον, κρεῖττον, κάκιον	βέλτιστα, κράτιστα
	χεῖρον	χειρίστα
	ἥσσον (ἥττον)	ἥκιστα
	ἐλασσον (ἐλαττον)	ἐλάχιστα
	μείον	
ἡδύ	ἡδιον	ἡδιστα
πολύ	πλέον	πλεῖστα

Λέγεις πάντων βέλτιστα.
Τάχιστα τρέχει ὁ ἵππος.

Ἐμοῦ κάλλιον γράφεις.
Οὐχ ἥττον, οὐ μείον
Οὐδὲν ἥττον.
Οὐδὲν μᾶλλον.
ἥττον δίκαιος.
Οὐδενὸς ἥττον δίκαιος.
Πολὺ ἐλαττον, ἥττον, μείον.
Πολὺ πλέον, μᾶλλον.
Ὡς μάλιστα.
Ὅτι μάλιστα.
Ὡς βέλτιστα λέγεις.
Ὡς τάχιστα τρέχω.

Λέγεις ἀπὸ ὅλους καλλίτερα.
Πολὺ γρήγορα (γρηγορώτατα) τρέ-
χει τὸ ἄλογον.
Ἀπὸ ἐμὲ καλλίτερα γράφεις.
Ὅχι· ὀλιγώτερον.
Ὅχι· περὶσσότερον.
Ὀλιγώτερον δίκαιος.
Ὅχι· ὀλιγώτερον ἀπὸ καθένα δίκαιος
Πολὺ ὀλιγώτερον.
Πολὺ πλέον, περὶσσότερον.
Ὅσον τὸ δυνατόν πολὺ, πάρα πολὺ.
Ὅμιλεῖς ὅσον τὸ δυνατόν καλῶ.
Τρέχω πολὺ γρήγορα.

Πρό.
Πρότερος, ον.
Πρώτος.

Πρίν.
Προτιτέρα.

Ἦλθε πρότερος ἐμοῦ.
Ἦλθε πρότερον ἐμοῦ.
Ἦλθε πρότερος ἢ ἐγώ.
Ἦλθε πρότερον ἢ ἐγώ.
Ἦλθε πρότερον ἢ ἔγραψα.
Λέγω πρώτος πάντων.
Λέγω πρώτον πάντων.
Καλλίων ἢ σοφώτερος.
Σοφώτερος ἢ δικαιοτέρος.
Μεῖζων λόγου.

Μεῖζων ἢ κατ' ἀνθρώπων.
Ὁ χαλκός.
Ὁ λόγος.
Τὸ κάτοπτρον.
Τὸ εἰδωλόν.
Οἶνος κάτοπτρόν ἐστι νοῦ.
Ὁ λόγος τῆς ψυχῆς εἰδωλὸν ἐστίν.

Ἦλθε προτιτέρα ἀπὸ ἐμῆς.
Ἦλθε προτιτέρα παρὰ ἐγώ.
Ἦλθε πρίν γράψω.
Λέγω πρώτος ἀπὸ ὅλους.
Λέγω πρώτον ἀπὸ ὅλα.
Περισσότερον ὠραίως παρὰ σοφός.
Περισσότερον σοφός παρὰ δίκαιος.
Ἀνώτερος τοῦ λόγου (τῆς περιγραφῆς διὰ λόγου).
Ἀνώτερος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.
Τὸ χάλκωμα, τὸ μπακίρι.
—— ἡ ὀμιλία.
Ὁ καθρέφτης.
—— τὸ εἰδωλόν.
Τὸ κρασί εἶναι καθρέφτης τοῦ νοῦ.
Ἡ ὀμιλία εἶναι τὸ εἰδωλὸν τῆς ψυχῆς.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 76.

Ἐγγὺς τῆς πόλεως. — Τῆς πόλεως ἐγγύτερόν ἐσμεν ἢ τοῦ ποταμοῦ. — Ὁ παῖς πολὺ ἐγγυτέρω τῆς ὕλης ἐστὶν ἡμῶν. — Ὁ ἄγγελος ὡς τάχις α ἦλθεν. — Οἱ τοῦ βασιλέως ἵπποι πάντων τάχις α ἔδραμον. — Οἱ θηρευταὶ ἐξῆλθον πολὺ πρότερον ἡμῶν. — Ὁ ῥήτωρ οὐδὲν πρότερον τούτου λέξει. — Τὸν λέοντα εἶδομεν ὀλίγον ὕστερον ἢ εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ὕλην. — Οἱ λέοντες ἔδραμον πολὺ ἥττον τῶν ἵππων. — Ὁ γέρον λέγει πολὺ σοφώτερον τοῦ νεανίου. — Σὺ μὲν εὖ λέγεις, ὁ δὲ φίλος σου ἐτι ἄμεινον, ὁ δὲ ῥήτωρ πάντων ἄριστος. — Οἱ νεανία οὐχ ἥττον σοφῶς λέγουσι τῶν ῥητόρων. — Πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἥττον χαίρω ἢ τοῖς ἀγαθοῖς φίλοις. — Οὐδένα μᾶλλον σοῦ φιλῶ. — Οἱ ἀγαθοὶ τοὺς ἀγαθοὺς φιλοῦσι μᾶλλον ἢ τοὺς κακοὺς. — Ὁ ῥήτωρ λόγῳ χαίρει μᾶλλον ἢ σοφίᾳ. — Οἱ ὄρνευες μείον ἐν τῇ πόλει ἄδουσιν ἢ ἐν τοῖς ἀγροῖς. — Οὗτος ὁ βασιλεὺς μεῖζων ἐστὶν ἢ βασιλείων. — Ὁ μὲν χαλκὸς κάτοπτρον προσώπου, ὁ δὲ οἶνος νοῦ.

Τρέχετε γρήγορα. — Ὁ ποταμός ῥέει γρήγορα. — Ποῖος εἶναι ὀλιγώτερον σοφός ἀπὸ ἐμένα; — Ποῖος εἶναι ὀλιγώτερον δίκαιος ἀπὸ τὸν κακὸν ἄνθρωπον; — Ὁ πατέρας εἶναι πολὺ σοφώτερος ἀπὸ τὸν υἱὸν του. — Ἡ μητέρα εἶναι ὀλιγώτερον ὠραία ἀπὸ τὴν κόρη της (τῆς θυγατρὸς). — Εἶναι πλεον ὠραία παρὰ σοφῇ. — Τὸ ταμπάρον κεῖται πλεον κοτὰ εἰς τὸ σεπτὸν παρὰ εἰς τὸ τραπέζι. — Ὁ καθαλὸς ἤϊδς γρηγορώτερα ἀπὸ τὸν βασιλεῦ. — Καρεῖς δὲ θὰ φύγῃ γρηγορώτερα ἀπὸ ἐμένα. — Ἡμεῖς γὰρ εἰθόμεν (πρότερον ἢ) εἰς τὸν κόμπον, εἶδαμεν ἄγρια θηρία. — Δὲρ ἐπερύσαμεν τὸν ποταμὸν (οὐ πρόσθεν—πρὶν) πρὶν γὰρ μᾶς στείλῃ ὁ βασιλεὺς. — Ὁ ἀδελφός μου σφάλλει ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐμένα. — Ποῖος σφάλλει περισσότερον (πλεον ἢ μᾶλλον) ἀπὸ τὸν κλέπτην; — Οἱ κακοὶ πάντοτε εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιτυχεῖς ἀπὸ τοὺς καλοὺς. — Αὐτοὺς σφάλλει περισσότερον (μᾶλιστα) ἀπὸ ἄλλους. — Τὸ μπακίρι εἶναι ὀλιγώτερον ὠραῖον ἀπὸ τὸ μάλαμζ ἢ τὸ ἀσημι.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΕΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἡ τριήρης,

καρὰ μὲ τρεῖς σειραῖς κωπηλά.

Εἰδικός.	Δοῦλός.	Πληθυντικός.
Ο. τριήρης	Ο. Α. Κ. τριήρες ἢ	Ο. τριήρες εἰς
Γ. (τριήρες) τριήρους	Γ. Δ. τριηρέων οἶν	Γ. τριηρέων ὄν
Δ. (τριήρεϊ) τριήρει		Δ. τριήρεσι(ν)
Α. (τριήρεσσι) τριήρη		Α. τριήρεσσι εἰς
Κ. τριήρες		Κ. τριήρες εἰς

Σωκράτης

Σωκράτους

Σωκράτει

Σωκράτει καὶ Σωκράτην (κατὰ τὴν Ἀ κλίσιν).

Σώκρατες

Ὁ Πλάτων, ὄνως.

Ὁ φιλόσοφος.

Ἡ Ἑλλάς, ἄδος.

Ἑλληνικός, ἢ, ὄν.

Πλήρης,

γεμάτος.

Ἑριζός	Δειζός.	Πληθυντικός.
Ο. πλήρης, οὐδ. πλήρες	πλήρες η	πλήρες εις ἥρες, η
Γ. πλήρες, οὐς	πληρέειν, οῖν	πληρέων, ὧν
Α. πλήρει, ει		πλήρεσι(ν)
Α. πλήρε᾽, η " πλήρες		πλήρε᾽, εις ἥρες, η
Κ. πλήρες		πλήρες, εις ἥρες, η

ἀληθής

ἀληθινός.

ψευδής

ψεύτικος.

Συγκριτικόν.

Υπερθετικόν.

πληρέστερος

πληρέστατος.

ἀληθέστερος

ἀληθέστατος.

ψευδέστερος

ψευδέστατος.

Ὁ κήπος πλήρης ἐστὶ ῥόδων.

Τὸ περιθώριον εἶναι γεμάτον τριαντάφυλλα.

Τὸ στόμα τοῦ ἰοῦ πλήρες.

Τὸ στόμα τοῦ εἶναι γεμάτον ἀπὸ φαρμάκων.

Ταῦτα ἀληθῆ λέγεις.

Αὐτὰ ποὺ λέγεις εἶναι ἀληθινά.

Ἀληθῆ, τὰ ἀληθῆ λέγεις.

Τὴν ἀλήθειαν λέγεις.

Οὐδὲν ὧν λέγεις ψευδές ἐστίν.

Κανὲν ἀπὸ ὧν λέγεις δὲν εἶναι ψεῦμα.

Οὐ τοσοῦτον—ὅσον.

Ὅχι τόσον—ὅσον.

Οὐ τοσοῦτον δι' ἐμὲ ὅσον διὰ σέ.

Ὅχι τόσον ἐξ αἰτίας μου ὅσον ἐξ αἰτίας σου.

Μάλλον ἐμοῦ ἢ σοῦ ἔνεκα.

Περὶ σφόδρην διὰ μένα παρὰ διὰ σένα.

Ἦττον διὰ ταῦτα ἢ δι' ἐκεῖνα.

Ὀλιγώτερον ἐξ αἰτίας τούτων παρὰ ἐξ αἰτίας ἐκεῖνων.

Οὐ τοσοῦτον χαίρω ὅσον ἀλγῶ.

Δὲν χαίρομαι τόσον ὅσον λυποῦμαι, ἢ πονῶ.

Ταῦτα ἀληθῆ λέγω;

Ἀλήθεια λέγω αὐτά;

Οὐδαμῶς.

Κατ' οὐδένα τρόπον, διόλου.

Ἦμιστά.

Ὀλιγώτατα.

Ἀληθῶς.

Ἀληθινὰς ἀλήθεια.

Ὡ; ἀληθῶς.

Πολὺ ἀληθινὰ, ἀλήθεια.

ὅς ἀληθέστατα λέγεις. Ὅμιλεῖς πάρα πολὺ ἀληθινά.
Ὁ Σωκράτης Ἕλλην ἦν. Ὁ Σωκράτης ἦτον Ἕλλην.
Πλάτων φιλόσοφος ἦν ἐλληνικός. Ὁ Πλάτων ἦτον Ἕλληνας φιλόσοφος.

Κανὼν Συντάξεως. Τὰ κύρια ὀνόματα δέχονται τὸ ἄθροον, ὅταν ἀναφέρονται εἰς πρόσωπα ἥδη ἀναφερθέντα ἢ καλῶς ἐγνωσμένα, ἢ περφημισμένα, εἰδεμένη παραλείπεται.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 77.

Ἐκείνη ἡ ὕλη θηρίων ἦν πλήρης. — Αἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα θάλασσαι πλήρεις ἦσαν πάλαι τῶν τριηρέων. — Τῶν Ἑλλήνων πολλοὶ περὶ τὴν θάλασσαν ὄκουν καὶ πολλάκις εἰς τὰς τριήρεις ἀνέβαινον. — Ὁ Σωκράτης κράτιστος ἦν φιλόσοφος καὶ ἀνθρώπος βέλτιστος. — Σωκράτης καὶ Πλάτων ἀλλήλους ὡς μάχιστα ἐφίλουν. — Ὁ μὲν Σωκράτης διδάσκαλος ἦν, ὁ δὲ Πλάτων μαθητής. — Πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι σοφῶν σωφρονέστατος ἦν Σωκράτης. — Οἱ τῶν φιλοσόφων λόγοι πολλάκις εἰσὶ ψευδεῖς. — Ὁ Πλάτων ἀληθὴς ἦν φιλόσοφος. — Ὁ Πλάτων ἔλεγεν ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν. — Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι εἰς μέγιστος θεὸς ἐστί, καὶ ὅτι ἐκείνος πάνθ' ὀρᾷ, καὶ πάντ' ἀκούει.

Οὐδὲν ψευδέστερόν ἐστιν οἶνου. — Οὐδὲν ψευδέστερόν ἐστι τῆς τοῦ κόλακος γλώσσης. — Ἡ τοῦ κόλακος γλῶσσα μέλανος τοῦ πλήρης ἐστίν. — Τοῦ μὲν ὄψεως ἡ γλῶττα πλήρης ἐστὶν τοῦ, τοῦ δὲ κόλακος ἡ καρδία. — Οἱ ὄψεις τὸν ἰὸν ἐν τοῖς ὁδοῦσιν ἔχουσιν. — Αἱ νεφέλαι πλήρεις χιόνος εἰσίν. — Διὰ τοῦτο δύο ὥτα ἔχουμεν, στόμα δὲ ἓν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν. — Μετὰ τὸν Θεὸν, πάντων μάχιστα τοὺς γονεῖς φιλοῦμεν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 77.

Ὁ Σωκράτης ἦτορ Ἑλληνας. — Καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἦσαν καὶ οἱ δύο Ἑλληνας. — Ὁ Σωκράτης ἦτορ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος. — Ὁ Πλάτων ἀγαποῦσε τὸν Σωκράτην περισσότερον ἀπὸ ὅλους. — Ὁ Σωκράτης ἦτο ὁ πλεον σοφὸς καὶ ὁ πλεον κελὸς ἀπὸ τούτων Ἑλλήνων. — Τὸ στόμα τοῦ Σωκράτους ἦτορ γεμάτον ἀπὸ σοφίας. — Ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος ἦτορ μέλι. — Λέγουσι ὅτι ἡ μέλισσαις ἐκάθορτο ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος. — Αἱ ἐλληνικαὶ θάλασσαι ἦσαν γεμάται ἀπὸ κάτεργα (τριηρέων). — Ἡ Ἑλλάς ἦτορ χώρα μικρὴ (μὲν) ἀλλὰ ὠραία. — Οἱ κάμκοι τῆς Ἑλλάδος ἦσαν πολλοὶ καὶ ὠραῖοι. — Ὅλα αὐτὰ ἀληθέστατα λέγεις. — Ἀδὰ τὰ λόγια δὲν εἶναι ψεύματα (ψευδεῖς). — Ἡ

γλῶσσά σου τῷ ὄντι εἶναι ἀληθινή, ἀλλὰ ἡ καρδία σου εἶναι ψεύτι-
κη. — Τὸ σεπτοῦκι εἶναι γεμάτο ἀπὸ μαῦρα καπέλλα καὶ ἀκόμη πρὸ
μαῦρα ταμπάρα. — Τὸ περιβόλι εἶναι γεμάτο ἀπὸ τριαντάφυλλα.
— Ἡ βοσκή ἔχει ὀλιγώτερας μηλέαις, παρὰ κερασιαῖς. — Ἀγαπῶ
τοὺς καλοὺς περισσότερον ἀπὸ τοὺς καχοὺς. — Ἀγαπᾷ ὁ θεὸς τοὺς
καχοὺς; — Μὲ κατέρα τρόπον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΩΝ ΟΓΔΩΘΝ.

Ἡ εὐχτική ἐγκλισίς.

Ἡ Εὐχτική ἐγκλισίς ἐκφράζει εὐχὴν, ἐπιθυμίαν ἢ τὸ δυνατόν γενέ-
σθαι, ἔχει δὲ τέσσαρας χρόνους, τὸν ἐνεστώτα, τὸν παρακείμενον, τὸν
μέλλοντα καὶ τὸν ἀόριστον, οἷον·

Ὅριστ.

Εὐκτ.

Ἐν.	γράφ-ω	γράφ-οιμι	εἴθε νὰ γράφω, ἢ ἡδυνάμην νὰ γράφω.
Μέλ.	γράφ-ω	γράφ-οιμι	εἴθε νὰ γράφω, ἢ γράψω (εἰς τὸ ἐξῆς) ἢ ἡδυνάμην κτλ.

Ἄφρ.	ἔ-γραφ-α	γράφ-αιμι	εἴθε νὰ ἔγραφον ἢ πιθανὸν νὰ κτλ.
Παρκκ.	γέγραφ-α	γεγράφ-οιμι	εἴθε νὰ εἶχα γράψει κτλ.

Σημείωσις 4. — Ὁ ἐνεργητικὸς ἀφρ. ἀ. λήγει εἰς αἰμι, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι,
περιλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀόριστου β', λήγουσιν εἰς οιμι.

Σχηματισμὸς εἰς οιμι

Ἐν.	γράφ-οιμι,	γράφ-οις,	γράφ-οι
Δυϊκ.		γράφ-οιτον,	γραφοίτην
Πληθ.	γράφ-οιμεν,	γράφ-οιτε,	γράφ-οιεν

Σχηματισμὸς εἰς αἰμι τοῦ ἁφρ. ἀ,

Ἐν.	γράφ-αιμι,	γράφ-αις,	γράφ-αι
Δυϊκ.		γράφ-αιτον,	γραφαίτην
Πληθ.	γράφ-αιμεν,	γράφ-αιτε,	γράφ-αιεν καὶ γράψ-αιεν.

Σημείωσις 2 — Ὁ Αἰολικὸς σχηματισμὸς γράψ-εἰς ας, γράψ-εἰς καὶ
γράφ-εἰαν εἶναι κοινότερες τοῦ κανονικοῦ σχηματισμοῦ, γράψ-αις, γράψ-
αι, γράψ-αιεν.

Σημείωσις 3. — Αἱ καταλήξεις οι καὶ αι τῆς εὐκτικῆς εἶναι μακραί.

Εὐρίσσω.

Ὅριστ.

Εὐκτ.

Ἐν.	εὐρίσκ-ω	εὐρίσκ-οιμι	εἴθε νὰ εὐρίσκον ἢ ἡδυνάμην νὰ εὐρίσκω.
-----	----------	-------------	---

Μελ.	εὐρήσω	εὐρήσομαι	ἡδυνάμην (μετὰ ταῦτα) νὰ εὐρώ.
2 Ἀόρ.	εὐρόν	εὐροίμην	εἴθε νὰ εὐρίσκῃ ἡ ἡδυνάμην νὰ εὐρώ.
Παρ.	εὐρήκα	εὐρήκομαι	εἴθε νὰ εἶχον εὐρεῖ ἡ ἡδυνάμην νὰ εὐρώ.
Ἰνα	γράφοιμι		Νὰ ἔγραψον (1). (κατὰ συνέχειαν).
Ἰνα	γράψαιμι.		Διὰ νὰ γράψω.

Κανὼν. Ἡ μὲν εὐκτική ἀκολουθεῖ εἰς τοὺς παροχρημένους χρόνους, ἡ δὲ ὑποτακτική εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

Ζητῶ	ἵνα εὐρώ.	Ζητῶ	διὰ νὰ εὐρώ.
Ζητήσω	ἵνα εὐρώ.	Θὰ ζητήσω	διὰ νὰ εὐρώ.
Ἐξήτουν	ἵνα εὐροίμην.	Ἐξήτουσα	διὰ νὰ εὐρώ.
Ἐξήτησα	ἵνα εὐροίμην.	Ἐξήτησα	διὰ νὰ εὐρώ.

Ἀκούω.

Ὅρισ.	Εὐκτ.
Ἐνεσ.	ἀκούω, ἀκούομαι.
Μέλλ.	ἀκούσομαι, ἀκουσώμην.
Ἀόρ. Ἀ.	ἤκουσα, ἀκούσασμαι.
Παρακ.	ἀκήκουσ, ἀκηκόομαι.

Σχηματισμοὶ τῆς μέσης φωνῆς.

Ἐνικ.	ἀκουσώμην,	ἀκούσις,	ἀκούσιντο,
Λογικ.	ἀκουσίμεθον,	ἀκούσισθον,	ἀκουσίσθην.
Πληθ.	ἀκουσίμεθα,	ἀκούσισθε,	ἀκούσιντο.

Πίπτω, πέρω.

Ὅρισ.		Εὐκτ.
Ἐνεσ.	πίπτω,	πίπτομαι.
Μέλλ.	πεσοῦμαι,	πεσοίμην.
Ἀόρ. Β'.	ἔπεσον,	πέσοιμι.
Παρακ.	πέπτωκα,	πεπτώκομαι.
Ἐνικ.	πεσοίμην,	πεσοῖο, πεσοῖτο.
Λογικ.	πεσοίμεθον,	πεσοίσθον, πεσοίσθην.
Πληθ.	πεσοίμεθα,	πεσοίσθε, πεσοῖντο.

Οὕτω καὶ δραμοίμην ἀπὸ τὸ δραμοῦμαι.

Ἐρχομαι.

Ἐνεσ.	ἔρχομαι (ἡ εὐκτική ἐκ τοῦ ἴω, ὡς ἴοιμι [ἴσθην], ἴσις, ἴσι).
-------	---

(1) Ἡ κοινὴ ὁμοίω γλῶσσα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίετασιν λέγει διὰ νὰ γράψω.

Παρχτ.	ἔειν ἢ ἔκ,	ὑπήγαινα ἢ ἤρχόμην.
Μέλλ.	ἤζω ἢ εἶμι,	θὰ ἔλθω ἢ θὰ ὑπάγω. Εὖκ. ἤξοιμι.
Λόρ. Θ'.	ἤλθον (ἤκον),	ἵποτ. ἔλθω (ἤκω) * ἔλθοιμι (ἤκοιμι)
Παρακ.	ἐλήλυθα,	» ἐληλύθω, » ἐλήλυθοιμι.
Ἰπερσ.	ἐληλύθειν.	

Σημ. 4. Ὁ ἐνεστώς εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ ὀριστικῇ μόνον εὐρηστος, σπάνιος εἶναι καὶ ὁ παρατατικός· ἀναπληροῦνται δὲ, ὡς καὶ ὁ ἄπαξ μόνον παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντιώμενος μέλλον, ἀπὸ τοῦ εἶμι.

Σημ. 5. Παρχτηρητέον ὅτι ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς εἶμι ἔχει σημασίαν μέλλοντος, ὁ δὲ παρατατικός τοῦ ἤκω (ἤκον) ἔχει σημασίαν ἀορίστου, ἤλθα, καὶ ὁ ἐνεστώς τῆς εὐκτικῆς καὶ ὑποτακτικῆς αὐτοῦ, ἤκσιμι, ἤκω, ἔχει σημασίαν πάλιν ἀορίστου, ἔλθοιμι, ἔλθω.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 78.

Πάρεμι ἵνα γράφω. — Παρῆν ἵνα γράφοιμι. — Δεῦρο ἤλθον, ἵνα πρὸς τὴν μητέρα γράψαιμι. — Ἡζω ἵνα τοῦ φιλοσόφου ἀκούω. — Οἱ Ἕλληνες πάλαι συνήρσαν, ἵνα Πλάτωνος ἀκούοιεν. — Σωκράτης αἰεὶ περὶ ἀρετῆς ἐλεγεν, ἵνα πάντες ἀκούοιεν. — Ἐπὶ τῶν λόφων ἀνέβην, ἵνα τῶν ὀρνίθων ἀκούσαιμι. — Διατί δεῦρο ἤλθεν ὁ γέρον; — Ἰνα τὴν βικητήριαν εὔροι. — Ὁ παῖς οὗτος ἤλθεν, ἵνα τὸ χρυσοῦν ποτήριον εὔρῃ. — Ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν ὕλην εἰσελήλυθεν, ἵνα τὸν πέλεκυν εὔροι. — Οἱ νεανίαι αἰεὶ ἄδουσιν, ἵνα ἡμεῖς ἀκούωμεν. — Εἰ παρῆσαν οἱ φίλοι, εἰσέλθομεν ἂν εἰς τὴν ὕλην, ἵνα τὰς τῶν ὀρνίθων φωνὰς ἀκούσαιμεν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ 78.

Τί ζητεῖτε; — Ζητῶ καθρέπτην. — Ὁ καθρέπτης κεῖται ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζιν. — Ἐζητοῦσα κεράσια. — Ἦλθα εἰς τὸ περιβόλι διὰ τὰ εὔρω κεράσια. — Θὰ ἔλθω αὔριον διὰ τὰ εὔρω τριαντάφυλλα. — Πάντοτε ἐρχόμεθα διὰ τὰ εὐρίσκωμεν μῆλα καὶ σὺκα. — Ἐρχόμεθα διὰ τὰ γράφωμεν γράμματα. — Ἐκαθούμαστε εἰς τὰ περιβόλια διὰ τὰ ἀκούωμεν τῆς φωνᾶς τῶν πουλιῶν. — Διατί τάχα (τί ποτε) ἤλθαρ οἱ κλέπται εἰς τὰ σπίτια; — Διὰ τὰ εὔρουν μάλαμα καὶ ἀσῆμι. — Ἠῶρα περισσότερον ἀσῆμι παρὰ μάλαμα. — Ἠῶρα ὀλιγώτερον ἀσῆμι παρὰ μπαχίρι. — Τὸ κορίτσι ἐκάθονταν μέσ' (ἐν) τὰ δένδρα διὰ τ' ἀκούσῃ τ' ἀηδοῦν. — Ὁ ξένος δὲρ ἐπῆρεν οὔτε τὸ ταμπάρο μου οὔτε τὸ ἰδικόν σας, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν του. — Ποῖον βλάπτουν περισσότερον οἱ ἄδικοι; — Τὸν ἑαυτὸν τους. — Τὰς ἰδικὰς τῶν ἰνυχάς.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Συνέχεια τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως.

Τὰ ἤδη ἐκτεθέντα παραδείγματα δεικνύουσι τοὺς σχηματισμοὺς τῶν χρόνων τῆς εὐκτικῆς ἐκ τῶν ἀντιτίχων χρόνων τῆς ὀριτικῆς προσθέτομεν δὲ καὶ τινὰ ἄλλα παραδείγματα.

Ὅρις.

Εὐκτικ.

Ἔνεστ.	λέγω,	λέγοιμι.
Μέλλ.	λέξω,	λέξοιμι.
Ἀόρ. ἀ.	ἔλεξα,	ἔλέξαιμι.
Παρακ.	εἶρηκα,	εἰρήκοιμι.
Ἔνεστ.	λαμβάνω,	λαμβάνοιμι.
Μέλλ.	λήψομαι,	λήψοίμην.
Ἀόρ. β'.	ἔλαβον,	λάβοιμι.
Παρακ.	εἴληφα,	εἰλήφοιμι.
Ἔνεστ.	μένω,	μένοιμι.
Μέλλ.	μενῶ,	μενοίμην.
Ἀόρ. ἀ.	ἔμεινα,	μείναιμι.
Παρακ.	μεμείνηκα,	μεμεινήκοιμι.

Κλέπτω.

Ὅρις.

Ἰποτ.

Εὐκτ.

Ἔνεστ.	κλέπτω,	κλέπτω,	κλέπτοιμι,
Παρακ.	ἔκλεπτον,		
Μέλλ.	κλέψω καὶ κλέψομαι,		κλέψοιμι καὶ κλεψοίμην
Ἀόρ. ἀ.	ἔκλεψα,	κλέψω,	κλέψαιμι,
Παρακ.	κέκλοφα,	κεκλόρω,	κεκλόφοιμι,
Ἰπερσ.	ἐκεκλόφην.		

Ἔως ἤλθοι.
Ἔως ἂν ἔλθω.
Ἔως ἔλθοιμι.
Ἐκάθηντο ἕως ἤλθεν.
Ἀεὶ ἐκάθηντο ἕως ἔλθοι.

Ἔως οὗτοι ἤλθον.
Ὡς που νὰ ἔλθω.
Ὡς που ἤθελα ἔλθει.
Ἐκάθηντο ἕως οὗτοι ἤλθον.
Πάντοτε ἐκάθηντο ὥς που ἤθελεν ἔλθει.

Σημ. !. Τὰ χρονικά ἐπιρρήματα ἕως, μέχρι, ὅτε, ὁπότε, ἔ-

πει, ἐπειδὴ, τίθενται μὲ εὐκτικήν (συνηθέστερον δὲ μὲ ἀόριστον τῆς εὐκτικῆς) διὰ τὸ νὰ ἐκφράζωσι πρᾶξιν ἐπαναλαμβανομένην.

Περιεμένοντες ἐκείνους, ὥς ἂν ἔλ- Ἐπεριμένοντες καθεὶ φράσιν, ὥς πού
θοις. ἤθελες, ἔλθει.

Οἱ ἵπποι, ἐπεὶ τις διώκοι, ἔφρουγον τὰ ἄλογα, ὅταν τὰ ἐκυνηγοῦσέ τις,
(ἂν). ἔφρουγαν.

Οὐδέποτε ἀπέσπυν πρὶν φάγοιεν. Ποτὲ δὲ ἀναχωροῦσιν πρὶν νὰ φά-
γουν.

Προτάσεις ὑποθετικαί.

Εἰ μὲ εὐκτικήν ἐκφράζει καθαρὰν ἀβεβαιότητα, καὶ οὐχὶ δυνατὴν ἢ πιθανὴν πραγματοποίησιν τῆς ὑποθέσεως. Εἰς δὲ τὴν ἀπόδοσιν (ἢ ἀνταποκρινομένην πρότασιν) τίθεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ δυνατικοῦ μορίου ἄν.

Εἰ λέγοις, ἁμαρτάνοις ἂν. Ἄν ἤθελες ὁμιλεῖ, θὰ ἔκαμνες σφάλμα.

Εἰ λέξις, ἁμάρτοιοις ἂν. Ἄν ἤθελες ὁμιλήσει, θὰ ἔκαμνες σφάλμα.

Εἰ θηρίον ἴδοι, φύγοι ἂν. Ἄν ἤθελεν ἰδεῖ θηρίον, θὰ ἔφρουγεν.

Ἀρακεφαλαίωσις. — Οὕτω λοιπὸν ἔχοντες τέσσαρα εἴδη ὑποθετικῶν προτάσεων, οἷον·

1. Εἰ λέγοις, ἁμαρτάνοις (ἢ ὑπό- Ἄν ὁμιλεῖς, κάμνεις σφάλμα.
θεσις ὡς βεβαίη).
2. Εἰ ἔλεγες, ἁμάρτανες ἂν. Ἄν ὁμιλοῦσες, θὰ ἔκαμνες σφάλμα.
3. Ἐάν λέγῃς, ἁμαρτήσῃ. Ἐάν ὁμιλῇς, θὰ κάμνῃς σφάλμα.
4. Εἰ λέγοις, ἁμαρτάνοις ἂν. Ἄν ἤθελες ὁμιλεῖ, θὰ ἔκαμνες σφάλμα.

Τὸ 1ον παράδειγμα δηλοῖ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔχει ὅπως ὑποτίθεται (δηλαδή ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀβεβαιότητος).

Τὸ 2ον δηλοῖ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔχει ὅπως ὑποτίθεται (δηλαδή ὅτι ἡ ὑποτιθεμένη ἐνέργεια δὲν ὑπῆρξεν).

Τὸ 3ον θεωρεῖ τὸ πρᾶγμα ὡς δυνατὸν, καὶ ἐκφράζει ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδιαφέρον.

Τὸ 4ον ἐκφράζει καθαρὴν ἀβεβαιότητα καὶ προσξιν ὑπάρχουσιν μόνον εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ λέγοντος.

Ἴδου ἡ σύνταξις αὐτῶν ὡς ἐξῆς·

1. Ἐν τῇ προτάσει τίθεται ὁποιοσδήποτε χρόνος τῆς ὀριστικῆς, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει ὁποιοσδήποτε κατάλληλος χρόνος τῆς ὀριστικῆς (ἐτι δὲ καὶ τῆς προστακτικῆς).

2. Ἐν τῇ προτάσει ὑπονοσθῆποτε παρωχημένος τῆς ὀριστικῆς, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει ὑπονοσθῆποτε παρωχημένος τῆς ὀριστικῆς μετὰ τοῦ δυνατικοῦ ἄν.

3. Ἐν τῇ προτάσει ἐάν (ἦν, ἄν) μετ' ὑποτακτικῆν, ἐν τῇ ἀποδόσει συνήθως μέλλων (ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεσῶς) τῆς ὀριστικῆς ἢ προστακτικῆς.

4. Ἐν τῇ προτάσει εὐκτική μετὰ τοῦ εἰ, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει εὐκτική μετὰ τοῦ ἄν.

Παραδείγματα.

1. { Εἰ σοφός ἐστι, μακάριός ἐστιν. Ἄν ἦναι σοφός (καθὼς τῷ ὄντι εἴ-
ναι), εἶναι εὐτυχής.
2. { Εἰ σοφός ἦν, μακάριος ἦν. Ἄν ἦτο σοφός, ἦτο εὐτυχής.
3. { Εἰ σοφός ἔσται, μακάριος ἔσται. Ἄν θά ἦναι σοφός, θά ἦναι εὐτυχής.
4. { Εἰ σοφός ἦν, μακάριος ἄν ἦν. Ἄν ἦτο σοφός (δηλαδή δὲν ἦτο),
θά ἦτο εὐτυχής.
5. { Εἰ σοφός ἦν, οὐκ ἂν ἔκλεψεν. Ἄν ἦτο σοφός, δὲν ἔθελε κλέψαι.
6. Ἄν σοφός ἦ, μακάριος ἔσται. Ἄν ἦναι σοφός, θά ἦναι εὐτυχής.
7. Εἰ σοφός εἴη, μακάριος ἄν εἴη. Ἄν ἔθελεν εἶναι σοφός (δηλαδή δὲν
εἶναι σοφός, ἀλλὰ ἡμεῖς τὸ ὑ-
ποθέτομεν), ἔθελεν εἶναι εὐ-
τυχής.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 79.

Μενῶ παρὰ σοί. — Περιμενῶ ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ ἄγγελος. — Ἐν τῇ πό-
λει καθήσομαι, ἕως ἂν σὺ παρῇς. — Ἐκαθήμην ἐν τῇ σοῦ, ἕως τὴν
σελήνην εἶδον. — Ἐκαθήμην αἰεὶ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ἕως τοὺς ἀστέρας
εἶδωμι. — Οἱ κλέπτει, ἐπεὶ διώκοιεν οἱ ἱππεῖς, ἔφρουγον. — Ἐμένομεν
καθ' ἐκαστὴν νύκτα ἐν τῇ ὕλῃ, ἕως τῆς ἀηδόνος ἀκούσασθαι. — Ὅποτε
διώκοιεν οἱ ποιμένες, ἔφρουγον οἱ λύκοι. — Ὅποτε ἔλθοιεν οἱ κλέπτει,
αἰεὶ πολλὰ ἔκλεπτον. — Εἰ τὸν ὄφιν εἰς τὰς χεῖρας λάβοις, δάκοι ἄν. —
Εἰ οἱ κλέπτει ταύτη τῇ νυκτὶ ἔλθοιεν, πολλὰ ἂν κλέψαιεν. — Εἰ κλέ-
ψαι τις τὸν πέλεκυν, οὐδεὶς ἂν τάμοι ἢ σχίσαι ζύγα. — Ὡ νεανία, εἰ
μὴ δίκαιος ἔσῃ, οὐδέποτε ἔσῃ μακάριος. — Εἰ μὴ ἄδικος ἦν ὁ βασιλεὺς,
πολύ μακκρότερος ἂν ἦν. — Ἄν ἀθάνατος ἦ ἡ ψυχὴ, πάντες πλὴν
τῶν κακῶν χαίρουνται. — Ἄνευ πόνου οὐδεὶς ἂν ἦν μακάριος. — Ὡ
παῖ, εἰ σοφός εἴης, πᾶν ἂν εἴης εὐδαίμων. — Ὡ ἄνθρωπε, εἰ μὴ σώφρων
εἴης, οὐδέποτε σοὶ ἴλεως οὐδὲ εὖνους ἂν εἴῃ ὁ Θεός.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 79.

Τὰ κτήνη (τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν) φεύγουσιν, ὅταν βλέπουσιν
τὰ θηρία. — Ὅσαις φοραῖς (ὅποτε) ὁ βοσκὸς ἐβλέπε τὸν λόκον, τὸν

ἐκυρηγοῦσε (μὲ τὸ δῶκω). — Πάρτοτε ἐκαθούμασθε κοτὰ εἰς τὸν ποταμόν, ὥς πον καὶ βλέπωμεν τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα. — Τίποτε δὲν εἶναι λαμπρότερον ἀπὸ τὸ φεγγάρι. — Τίποτε δὲν εἶναι ὡραιότερον ἀπὸ τὸ φεγγάρι. — Τίποτε δὲν εἶναι λαμπρότερον ἀπὸ τὰ ἄστρα. — **Ἀρ* ὁ ῥήτωρ θὰ ἔλθῃ σήμερον, θὰ τὸν ἀκούσωμεν. — **Ἀρ* ὁ φιλόσοφος ἤθελεν ὁμιλήσει, ἤθελε τὸν ἀκούσει. — **Ἀρ* αὐτὰ ἦσαν ἔτσι, ὅλοι θὰ ἐχαιρόμεθα (πάντες ἂν ἐχαίρομεν). — **Ἀρ* ἡ κόρη μου ἔλειπεν (ἄπην), ἤθελε τῆς γράφει γράμματα. — **Ἀρ* ἤθελε γράφει γράμματα, ἤθελε τὰ στείλει. — **Ἀρ* δὲν ἤθελεν ὁμιλήσει καρεῖς, ποῖος ἤθελεν ἀκούσει; — **Ἀρ* τὸ σῶμα ἦτο μόνον στόμα, ποῦ ἤθελεν εἶναι τὰ αὐτία; — **Ἀρ* ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, ποῖος δὲν χαίρεται; — **Ἀρ* ἤθελεν εἰπεῖ καρεῖς ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ἀθάνατος, ἤθελε σφάλει πολὺ (μεγάλως).

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ.

II. εὐκτική ἐγκλισις (συνέχεια).

Ὅρις.

Εὐκτ.

Ἔνεσ. εἶμι, εἶμαι. εἶην, ἤθελα εἶμαι.
Μέλλ. ἔσομαι, θὰ ἦμαι ἢ θὰ γίνω. ἐσοίμην, ἤθελα εἶμαι εἰς τὸ ἐξῆς.

Σχηματισμοὶ τοῦ εἶην.

Ἐνικ.	εἶην,	εἶης,	εἶη,
Δυνικ.		εἶητον,	εἶήτην,
Πληθ.	εἶήμεν,	εἶητε,	εἶησαν καὶ εἶεν.
	(εἶμεν)	(εἶτε)	

Τὸ ἐσοίμην κλίνεται ὡς τὸ ἀκουσοίμην.

Βαίνω,

πηγαίνω.

Ὅρις.

Ὑποτ.

Εὐκτ.

Ἀόρ. Ε'	ἔβην,	βῶ	βαίνω.
Ἐνικ.	βαίην,	βαίης,	βαίη,
Δυνικ.		βαίητον βαίτον,	βαίήτην βαίτην,
Πληθ.	βαίήμεν βαῖμεν,	βαίητε βαῖτε,	βαῖεν (σπανίως δὲ βαίησαν).

II εὐκτικὴ τῶν συνηρημένων ῥημάτων.

Ὅραω ὁρῶ,

βλέπω.

Ἔνεσ. ὁράω, ὁρῶ, ὁράοιμι, ὁρῶμι.

Μέλλ.	ἔσομαι,	ἔσονται.
Ἀόρ. 6'.	εἶδον,	ἴδονται.
Παρακ.	ἐώραξα,	ἐωράκασι.
Οἱ ὁράοι κλίνεται ὡς ἐξ ἧς.		

Ἑριστός.					
1	ὀράοιμι	ὀρώμην	ἤ	ὀραοίην	ὀρώην
2	ὀράοις	ὀρώς		ὀραοίης	ὀρώης
3	ὀράοι	ὀρώ		ὀραοίη	ὀρώη
Ἀντικτός.					
2	ὀράοιτον	ὀρώτον		ὀραοίητον	ὀρώητον
3	ὀραοίτην	ὀρώτην		ὀραοίητην	ὀρώητην
Πληθυντικός.					
1	ὀράοιμεν	ὀρώμεν		ὀραοίημεν	ὀρώημεν
2	ὀράοιτε	ὀρώτε		ὀραοίητε	ὀρώητε
3	ὀράοιεν	ὀρώεν		ὀραοίηεν	ὀρώηεν

Σημείωσις 1. Ὁ εἰς οἴην σχηματισμός ἐστὶν συνηθέστερος εἰς τὸν ἑλικόν, ὁ δὲ εἰς οἶμι εἰς τὸν πληθ.

Σημείωσις 2. ἔχω, Ἀόρ. 6' ἔσχον (εἶχα, ἔλαβα) Ὑποτ. σχῶ, Εὐκτ. σχοίην; ἡς κτλ. (καὶ ὅχι σχοίμι).

Ὁ 6'. Ἀόρ. τοῦ λέγειν εἶπον (εἰς τὸ οἰκεῖον ὕψος εἶναι συνηθέστερος τοῦ εἰλεξα).

Εἶπεν ὅτι ἤξοι.

Εἶπεν ὅτι ἤθελεν ἔλθει.

Εἶπεν ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει.

Εἶπεν ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἔτσι.

Εἶπεν ὅτι (ὡς) οὕτως εἶχεν.

Εἶπεν ὅτι ἦτον ἔτσι.

Σημείωσις 5. Εἶπεν ὅτι ἔχει σημαίνει ὅτι εἶπεν μὲν τοῦτο, ἀλλ' ὁ δι-
οιούμενος δὲν θεβριστὶ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἤκουεν. Εἶπεν ὅτι εἶχε
σημαίνει ὅτι ὅχι μόνον εἶπεν ὅτι εἶχεν, ἀλλ' ὅτι πραγματικῶς εἶχεν.

(2). Ἡ εὐκτική μετὰ τοῦ ἂν χωρὶς τὴν πρότασιν ἢ ἡγουμένην συν-
εθίζεται συχνάκις εἰς ἀνεξάρτητον λόγον, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τι μᾶλλον
ἢ ἥττον βέβαιον.

Τὴν ψυχὴν οὐδεὶς ἂν ὀρώη.

Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ τὴν
ψυχὴν.

Ὁ κακὸς οὐδέποτε μακάριος ἂν εἴη. Ὁ κακὸς ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ᾔναι
εὐτυχής.

Δέγεις ὡς ὁ κακὸς οὐκ ἂν εὐδαί- Δέγεις ὅτι ὁ κακὸς δὲν εἰσπορεῖ
μων εἶη. νὰ ᾔῃαι εὐτυχής.
Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. Δὲν ἤθελα εἰσπορέσαι νὰ φύγω
(δὲν φεύγω).

Σημ. 4. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ λέγειν προέρχεται ἀπὸ Ἀττικὴν εὐγένειαν καὶ μετοι-
ότητα, ἥτις προτιμᾷ τὸν ἀπαλὸν τοῦτον τρόπον τοῦ νὰ ἐκφράζη δυσάρεστον τι οἶον·

Τοῦτο οὐκ ἂν γένοιτο. Τοῦτο δὲν εἰσπορεῖσαι νὰ γείνη,
ἀντὶ δὲν εἰσπορεῖ ἢ δὲν πρέ-
πει νὰ γείνη.

(β'). Ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ αἶν εἶναι ἐν χρήσει ὡς μέτριον εἶδος
προσαγωγῆς, οἶον·

Δέγεις ἄν. Εἰσπορεῖσαι νὰ θυμῇς=θυμῇαι,
λέγε.

Ἀκούεις ἄν. Εἰσπορεῖσαι ν' ἀκούης=ἄκουε.

(γ'). Ἡ εὐκτικὴ ἄνευ τοῦ αἶν ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ ἐκφράζει εὐχὴν,
ἐπιθυμίαν (πολλάκις μετὰ τοῦ εἰ, εἴθε). Ἐκ τούτου ὀνομάζεται Εὐ-
κτική.

Μακάριος εἴης.

Ὁλοιο.

Μηδαὶς ὑμῶν κακὸς εἴη.

Εὐρακα ἃ μηδαὶς ἄλλος ἴδοι.

Ἄμποτε νὰ γείνης εὐτυχής.

Νὰ πᾶ νὰ χαθῇς.

Ἄμποτε κανεὶς ἀπὸ σας νὰ μὴν ᾔ-
ναι κακός.

Ἐχω ἰδεῖ πράγματα, τὰ ὅποια νὰ
μὴν ἴδῃ κανεὶς ἄλλος (δηλαδὴ
οὐδ' ὁ ἐχθρὸς μου, ὡς λέγομεν
κοινῶς).

*ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 80.

Οὐδαὶς μακάριος ἂν εἴη ἄνευ ἀρετῆς. — Οὐδαὶς σοφὸς ἂν εἴη ἄνευ
πολλοῦ πόνου. — Εἰμὴ σώφρων τις εἴη, οὐκ ἂν εἴη εὐνους αὐτῷ ὁ θεός.
— Οὐδαὶς ἂν δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν ἐμβαίη. — Ὁ πάλαι σοφὸς ἔ-
λεγεν, ὅτι οὐδαὶς ἐμβαίη ἂν δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν. — Τοῖς κα-
κοῖς οὐποτ' ἂν εἴη ἰσως ὁ θεός. — Οἱ κακοὶ οὐκ ἂν ἀλλήλοις εὖνοι
εἶεν. — Ὡ παῖ, πολὺ εὐδαιμονέστερος εἴης τοῦ πατρός. — Τὰ τῆς ἡμε-
τέρας πόλεως οὐχ οὕτω καλῶς ἔχει ὡς τὰ τῆς ἡμετέρας. — Ὁ βασι-
λεὺς εἶπεν ὡς τὸν ἄγγελον πέμψοι. — Ὁ ἄγγελος εἶπεν ὅτι πάντα τὰ
ἐν τῇ πόλει εὖ ἂν ἔχοι. — Μηδαὶς ταῦτα λέξῃ. — Εἰ ἡμῖν παρεῖη εἰς

σοφός, πάντα ἂν εὖ ἔχοι. — Ὁ γόναι, λέγοις ἂν. — Ὁ γέρον, ἀεὶ εἴη σοὶ ἴλεως ὁ θεός. — Μηδαίς μηδέποτε λέξῃ, ὅτι πλείους εἰσὶ θεοὶ ἕνός (ἢ εἷς). — Οὐδαίς πώποτε θεὸν ἂν ἴδοι.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ 80.

Ἄν ἤμουν καλός, θὰ ἤμουν εὐτυχής. — Ἄν ὁ πλούσιος ἤθελεν εἶναι καλός, θὰ ἦτο καὶ εὐτυχής. — Ἄν ἠθέλαμεν πάντοτε λέγει τὰ ἴδια περὶ τῶν ἰδίων πραγμάτων, ἠθελεν εἶναι καλός. — Καρ-
ένος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ (ἂν ὁρώσῃ) τὸν ἥλιον μὲ τὰ μάτια του. —
Πῶς ἠθέλαν ἀκούει ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἂν δὲν εἶχαν (εἰμὴ
ἔχοιεν) αὐτιά; — Ἀκούομεν φωναῖς μὲ τὰ (τοῖς) αὐτιά μας — Κα-
ρεῖς ἄς μὴν εἰπῇ (λέξῃ) αὐτή. — Ἀμποτεῖς ἢ κοπέλλα νὰ ἦναι εὐ-
τυχής. — Ἀμποτεῖς ἢ χήρῃ νὰ ἦναι πλέον εὐτυχής ἀπὸ τὴν μητέρα
της. — Ὁ ρήτωρ εἶπεν ὅτι αὐτοὶ οἱ λόγοι ἦσαν ψευδεῖς. — Ὁ Πλά-
των ἔλεγεν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος. — Οἱ φιλόσοφοι λέγουν ὅτι
οἱ καλοὶ δὲν εἰμποροῦν ποτε νὰ ἦναι ἄθλιοι. — Ὁ ποταμὸς ἦτο
πλέον βαθὺς παρὰ πλατὺς. — Οἱ ἄνθρωποι ἔφεναν, ἕως ὅπου ἡ λ-
θῶν εἰς ἕνα πλατὺν ποταμόν.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἡ εὐτυχία τῶν συνηρημένων ῥημάτων (συνέχεια).

Φιλῶ φιλῶ, ἀγαπῶ.

Ὅρις.

Εὐκτ.

Ἔνεσ.	φιλέω φιλῶ,	φιλέοιμι φιλοῖμι.
Μέλλ.	φιλήσω,	φιλήσοιμι.
Ἀόρ. ἀ.	ἐφίλησα,	φιλήσαιμι.
Παρακ.	πεφίληκα.	πεφιλήκαμι.

Σχηματισμός τοῦ φιλέοιμι.

Ἑνικός.

1	φιλέοιμι,	φιλοῖμι	ἢ	φιλεοῖην,	φιλοῖην
2	φιλέοις,	φιλοῖς		φιλεοῖης,	φιλοῖης
3	φιλέοι,	φιλοῖ		φιλεοῖη,	φιλοῖη

Δεῖξέτε.

2	φιλέοιτον, φιλοῖτον	φιλοῖσθαιτον, φιλοῖσθαιτον
3	φιλεοῖσθαι, φιλοῖσθαι	φιλοῖσθαισθαι, φιλοῖσθαισθαι

Πληθυντικός.

4	φιλοῖμεν, φιλοῖμεν	φιλοῖσθαιμεν, φιλοῖσθαιμεν
2	φιλοῖτε, φιλοῖτε	φιλοῖσθαιτε, φιλοῖσθαιτε
3	φιλοῖεν, φιλοῖεν	φιλοῖσθαιεν, φιλοῖσθαιεν

Δηλώω δηλῶ,

φανερύνω.

Ἡ εὐαγγελικὴ τοῦ δηλῶ (δηλόομαι) σχηματίζεται καὶ συναϊρείται οὕτως·

Ἑνικός.

4	δηλόομαι, δηλοῖμαι	δηλοῖσθαι, δηλοῖσθαι
2	δηλόοις, δηλοῖς	δηλοῖσθαις, δηλοῖσθαις
3	δηλόοι, δηλοῖ	δηλοῖσθαι, δηλοῖσθαι

Δεῖξέτε.

2	δηλόοιτον, δηλοῖτον	δηλοῖσθαιτον, δηλοῖσθαιτον
3	δηλοῖσθαι, δηλοῖσθαι	δηλοῖσθαισθαι, δηλοῖσθαισθαι

Πληθυντικός.

4	δηλόομεν, δηλοῖμεν	δηλοῖσθαιμεν, δηλοῖσθαιμεν
2	δηλόοιτε, δηλοῖτε	δηλοῖσθαιτε, δηλοῖσθαιτε
3	δηλόοιεν, δηλοῖεν	δηλοῖσθαιεν, δηλοῖσθαιεν

Ποιέω ποιῶ,

κάνω.

Ὅρις.

Ὑποτ.

Εὐκτ.

Ἔνερ.	ποιέω, ποιῶ	ποιέω, ποιῶ	ποιέομαι, ποιέομαι
Παρατ.	ἐποιέουν, ἐποιέουν		
Μέλλ.	ποιήσω		ποιήσασθαι
Ἀόρ. ἄ.	ἐποίησα	ποίησω	ποίησασθαι
Παρακ.	πεποίηκα	πεποιήκω	πεποιήσομαι
Ὑπερσ.	ἐπεποιήκειν		

Εἰ ταῦτα ποιῆς, ἀμαρτάνεις.

Ἄν κάνης αὐτὰ, σφάλλεις.

Εἰ ταῦτα ποιήσῃς, ἀμαρτοῖς ἂν.

Ἄν ἤθελεις κάνει αὐτὰ, ἤθελεις σφάλλει.

Ταῦτα οὐκ ἂν ποιήσῃς.

Δὲν εἰμποροῦσας νὰ κάνης αὐτὰ.

Ἄξιός, ἄ, ον.

Ἀνάξιός, ἀξίζων.

Τὸ δῶρον, ου.	}	Χάρισμα, μπασισι, μεγάλη.
Ἡ δωρεά, ας.		Εἶσαι ἄξιος (ἀξίζεις) νὰ πάρῃς με-
Δωρεῶν μεγάλων ἄξιος εἶ.		γάλα δῶρα.
Ἐτι μειζόνων τούτων δωρεῶν ἄξιος.		Ἀντάξιος διὰ μεγαλήτερα ἀκόμη δῶρα.
Πολλῶν χρημάτων ἄξιος.		Ἀξίζει πολλὰ χρήματα.
Πολλοῦ ἄξιος.		Ἀξίζει πολύ.
Ὁ ἀνὴρ πλείστον ἄξιός ἐστιν.		Ὁ ἄνθρωπος ἀξίζει πάρα πολύ.
Ελάχιστος ἄξιος, οὐδενὸς ἄξιος.		Ἀξίζει ὀλιγώτερον, δὲν ἀξίζει τί-
		ποτε.

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία *ὅς, ὅστις*, τίθεται μὲ εὐκτικὴν ἐπὶ χρόνου παροχρημένου, διὰ νὰ ἐκφράσῃ πρᾶξιν ἐπανειλημμένην.

Ἐπεμπεν ἃ ἔχοι.	Ἐστελνεν ὅσα ἤθελεν ἔχει.
Οὕστινας δικαίους ὁρῶν, ἐφίλει.	Ὅποιουσδήποτε δικαίους ἤθελε βλέ-
	πει, τοὺς ἡγάπα.
Εἴτινα ὁρῶν, ἔπαιεν (ἄν).	Ἄν ἤθελε βλέπει κανένα, τὸν ἔδευνε.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 81.

Ὁ παῖ, πάντα σώφρων εἶης. — Ὅστις τοιοῦτος εἶη οἷός σου, μακάριος ἂν εἶη. — Οὐδὲν ἡδιὸν ἐστὶ τῆς ἀρετῆς. — Εἰ ὁ παῖς τὸν πατέρα φιλοῖν, καὶ ἐκεῖνον φιλοῖν ἂν ὁ πατήρ. — Εἰ λάμποι ὁ ἥλιος, πάντα ἂν ἡμῖν δηλοῖν. — Ὅν τινα κακὸν εὖροι ὁ βασιλεὺς, ἔπαιεν ἄν. — Ὅν τινα ἀγαθὸν νεανίαν ἴδοι Σωκράτης, τοῦτον πάνυ ἐφίλει. — Τοῦτους τοὺς λόγους ἀληθεῖς λέγεις. — Ὡς ξένη, εἰ ταῦτα ποιεῖς, ἀμαρτάνεις. — Τί ποιεῖ ὁ ἐργάτης; — Σφύρας καὶ σφαίρας ποιεῖ. — Εἰ ἐγὼ ταῦτα ἐποίησα, ὡς μάλιστα ἂν ἤμαρτον. — Τίς τοσούτου δώρου ἄξιός ἐστιν; — Ὁ ἀγαθὸς ρήτωρ τούτων, καὶ ἔτι μειζόνων δώρων ἄξιός ἐστιν. — Ἡ ἐμὴ οἰκία οὐ τοσούτου ἀργυρίου ἄξια ἐστὶν ὡς ἡ τοῦ ἐμπόρου. — Ἡ τούτου οἰκία ἔτι ἐλάχιστος ἄξια ἐστὶ τῆς ἐμῆς. — Ἡ κόρη πολλὰς πλείστου ἄξιας δωρεᾶς ἐν ταῖς χερσὶν ἔχει.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ 81.

Ποῖος εἶναι ἄξιος; — *Κανείς δὲν εἶναι ἄξιος αὐτῶν τῶν χαρισμάτων.* — Ταῦτα δῶρα ὅπου ἔχει ὁ ρήτορας εἶναι μεγαλήτερα ἀπὸ τὰ δικά μου. — *Τὸ παιδί ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του.* — *Ἄν αὐτὸς ὁ γέρος ἤθελεν ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν, ἤθελεν εἶναι εὐτυχής.* — *Ἄν ἔλαμπε τὸ φεγγάρι, θὰ μᾶς ἐδεινεν (δηλώω) ὅλα τὰ πράγματα.* — *Τὸ κρασί*

φανερόν τὸν τοῦ ἀνθρώπου. — Πόσα ἀξίζει τὸ ταμπάρο; — Ἀξίζει πολλά. — Ἄν ἐπωλοῦσα αὐτὸ τὸ ποτήρι, θὰ τὸ ἐπωλοῦσα εἰς μεγάλην τιμὴν. — Καρεῖς ἄλλος δὲν εἰμπορεῖ γὰ ἦναι εὐτυχῆς ἐξέχωρα ἀπὸ τὸν καλὸν ἄνθρωπον. — Ἄν ἔχαμα αὐτὸ, ἤθελα γὰ σφάλλω. — Ὅ, τι ταμπάρο ἢ καπέλλο ἐβλέπεν ὁ κλέπτης, τὸ ἔκλεπτεν. — Ἦλθε (ἦκει) διὰ γὰ κλέψῃ. — Ἦλθε τὴν νύκτα διὰ γὰ κλέψῃ. — Οἱ κλέπται συχνὰ κλέπτουσι τὴν νύκτα.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ εὐχτική ἐγκλισίς τῶν εἰς με.

Ἰστημι, στήνω.

Ὅρισ.	Εὐκτ.
Ἔνεσ. Ἰστημι,	ἰσταίνω.
Μέλλ. στήσω,	στήσομαι.
Ἀόρ. ἄ. ἔστηκα,	στήσασαι καὶ στήσεις, στήσεις,
	στήσεις(ν) κτλ.
Ἀόρ. β'. ἔστην,	σταίνω.
Παρακ. ἔστηκα,	ἐστήκομαι.

Σχηματισμὸς τοῦ ἰσταίνω.

Ἐνικ. ἰσταίνω	ἰσταίης	ἰσταίη
Δυϊκ. ἰσταίητον, ἰσαΐτον	ἰσαίητον, ἰσαΐτον	ἰσαίητην, ἰσταίτην
Πληθ. ἰσταίημεν, ἰσαίμεν	ἰσαίητε, ἰσαΐτε	ἰσαίησαν, ἰσταῖεν

Τίθημι, θέτω.

Ὅρισ.	Εὐκτ.
Ἔνεσ. τίθημι, °	τιθείνω.
Μέλλ. θήσω,	θήσομαι.
Ἀόρ. ἄ. ἔθηκα,	
Ἀόρ. β'. ἔθην,	θείνω.
Παρακ. τέθεικα,	τεθείκομαι.
Ἰπερσ. ἐτεθείκειν,	

Σχηματισμός τοῦ τιθεῖν.

Ἑνικ.	τιθεῖν	τιθείης	τιθείη
Δούκ.		τιθείητον, τιθεῖτον	τιθειήτην, τιθείτην
Πληθ.	τιθείμεν, τιθεῖμεν	τιθείητε, τιθεῖτε	τιθείησαν, τιθείεν

Δίδωμι, δίνω.

Ὅρις.

Εὐκτ.

Ἑνεγ.	δίδωμι,	διδόειν.
Μέλλ.	δώσω,	δώσειμι.
Ἀόρ. Ἀ.	ἔδωκα,	
Ἀόρ. Β'.	ἔδων,	δοίην.
Παράκ.	δέδωκα,	δεδώκοιμι.
Υπερσ.	ἐδέδωκεν,	

Σχηματισμός τοῦ διδοίην.

Ἑνικ.	διδόειν	διδοίης	διδοίη
Δούκ.		διδοίητον, διδοῖτον	διδοιήτην, διδοίτην
Πληθ.	διδοίμεν, διδοῖμεν	διδοίητε, διδοῖτε	διδοίησαν, διδοίεν

Σημ. 1. Ἡ εὐκτική τῶν εἰς -οιμι σχηματίζεται κατὰ τὰ βαρύτονα, ὡς· δεικνύοιμι, δεικνύοις, κτλ.

Σημ. 2. Ὁ Ἀόρ. Ἀ. τοῦ τίθηναι, δίδωμι καθὼς καὶ τοῦ ἵηναι ἔχει χαρακτῆρα καὶ ἀντίσ, καὶ εἶναι εὐχρηστος μόνον εἰς τὴν ὀριστικήν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 82.

Εἰμὴ καλὴν γῆλην ἔχοιεν οἱ πολῖται, οὐκ ἂν γήσειαν αὐτὴν ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ. — Εἰ τοὺς κακοὺς φιλοῖεν οἱ θεοί, δοῖεν ἂν αὐτοῖς πάντα τάγαθά. — Εἰ τοὺς ἀλκίμους (δυνατοὺς) ἵππους ἴδοιεν οἱ νεανίαι, γήσειαν ἂν αὐτούς. — Εἰ σώφρονες εἶεν οἱ ἔμποροι, καλῶς ἂν θείεν τὰ ἑαυτῶν. — Οὐδ' εἰ χρήματα πολλὰ διδοίη ὁ θεὸς τοῖς κακοῖς, μακάριοι ἂν εἶεν. — Ὡ θύγατερ, ἐὰν κακῶς θῇς τὰ τοῦ βίου, ἀθλία ἔσῃ. — Εἰ ἐσπέρα εἴη, εὐθὺς ἂν τὴν λυχνίαν ἀψαιμεν καὶ ἐν τῇ στοᾷ γήσαιμεν. — Πότερον ἔτρεσε τὰ ὄτα ὁ ἵππος ἢ οὐ; — Στήσειεν ἂν, εἰ τὴν βροντὴν ἠκηκόει. — Ὅστιν ἀγαθὸν εὔροι ὁ πατήρ, ἐδίδου ἂν αὐτῷ χρήματα. — Εἰ δείξειεν ὁ ποιμὴν τὰ πρόβατα τοῖς λύκοις, φάγοιεν ἂν αὐτόν τε καὶ τὰ πρόβατα. — Εἰ γαίεν οἱ ἄγγελοι ἐν τῇ κόμῃ, οὐκ ἂν λάβοιμεν τὰς ἐπιστολάς τὰς παρὰ τῆς μητρὸς. — Πολλῷ κάλλιστος φαίνεται ἂν ὁ νεανίας, εἰ γαίη ἐν τῷ φωτί.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 82.

**Ἄν* (λόγου χάριν) οἱ πλοῦστοι ἔμποροι δὲν εἶχαν χρήματα, δὲν ἠθέλουν δώσει εἰς τοὺς καλοὺς ρέους. — **Ἄν* ἀγαποῦσαν τὰ τέκνα τῶν οἱ γορεῖς, ἠθέλουν δώσει εἰς αὐτὰ καὶ ψωμί καὶ κρέας. — **Ἄν* ἠθέλουν ἀκούσει οἱ λαοὶ τὴν βροτὴν, ἠθέλουν στήσει τὰ αὐτιά των. — **Ἄν* ἦσαν φρόνιμοι αἱ γυναῖκες, ἠθέλουν βάλει εἰς καλὴν κατὰ-
 ςασιν τῆς δουλειᾶς τῶν σπιτιῶν των. — Καὶ ἂν ἔδινε πολὺ ψωμὶ ὁ ἔμπορος εἰς τὸν ἐργάτην, αὐτὸς δὲν ἠθέλει τὸ φάγει. — **Ὡ* ἀγα-
 πητὴρ μου τέκνον, ἂν βάλῃς τὸ χερί σου ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, θὰ τὸ κάψῃς. — **Ἄν* ἦτο ἡμέρα, ἠθέλουμεν ἐπάγει εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἠθέλουμεν σταματήσῃ τὸ τρέξιμον (τὸν ῥυθμὸν) τοῦ νεροῦ. — Σὰς ἔδωκεν ὁ πατέρας σας χρήματα ἢ ὄχι; — Θὰ μᾶς ἔδινεν (ἔδωκεν δὲν) ἂν εἶχεν. — **Ὅ*ποιον φίλον ἔβλεπεν ὁ ρέος, τοῦ ἔδινεν ὅ,τι εἶ-
 χε καλόν. — **Ἄν* ἔδειχεν τὸ παιδί τὰ χρήματά του εἰς τὸν κλέ-
 πτην, ἠθέλει τὰ κλέψει. — **Ἄν* ἡ κοπέλλαις ἐστέκοτο μέσα πρὸς πε-
 ριβόλι, ἠθέλουν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ ἀηδοῦ. — Πολὺ πλουσι-
 ώτερος ἠθέλει εἶναι ὁ ἔμπορος, ἂν δὲν ἠθέλει δώσει τὰ χρήματά του
 εἰς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Γίγνομαι, γίνομαι.

Ὄρισ.	Ἰποτ.	Εὐστ.
Ἐνεστ. γίγνομαι	γίγνομαι	γίγνομην
Παρατ. ἐγίγνομην		
Μέλλ. γενήσομαι		γενήσομην
Ἀόρ. 6'. ἐγενόμην	γένωμαι	γενόμην
Παρακ. γέγονα	γεγόνω	γεγόνομαι
Ἰπερσ. ἐγεγόνειν		
Μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;	Ἵστερον ἀπὸ αὐτὰ τί ἐγένινεν;	
Μὴ ταῦτα γένοιτο!	Ἄμποτε νὰ μὴ γείνουν αὐτά!	
Ταῦτα οὐκ ἂν γένοιτο.	Αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνουν.	
Γε.	Τοῦλάχιστον, βέβαια (ἐγκλι- τικόν).	
Ἐγώ γε.	Ἐγὼ τοῦλάχιστον.	
Τοῦτό γε.	Τοῦτο τοῦλάχιστον.	

Κατὰ γε τοῦτο.

Θνητὸς, ἢ, ὄν.

Ὅμοιος.

Ὁ ὕπνος.

Ὁ λύχνος.

Ὁ θάνατος.

Ὁ ὕπνος πολλὰ θανάτω ὅμοιος.

Τῷ πατρὶ ὅμοιος.

Οὐδενὶ ἄλλῳ ὅμοιος.

Οὐδενὶ τῶν ἄλλων ὅμοιος.

Κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον.

Ἐκεῖνος ποῦ εἴμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ,
ἄνθρωπος.

Ὁ ὕπνος εἶναι κατὰ πολλὰ ὅμοιος
μὲ τὸν θάνατον.

Ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα.

Εἰς κανέν ἄλλο πρᾶγμα ὅμοιος.

Σημ. 1. Τὸ ἐπίθετον ὅμοιος συντάσσεται μὲ δοτικὴν.

Ἄπτω,

ἀνάπτω (κυρίως ἐγγίζω, πιάνω).

Ὀριστ. ἄπτω ἤπτον ἄψω ἤψα ἤφα ἤφειν

Ὑποτ. ἄπτω ἄψω ἤφω

Εὐκτ. ἄπτοιμι ἄφτοιμι ἄφαιμι ἤφτοιμι

Ὁ ὀφθαλμὸς λύχνος ἐστὶ τοῦ σώ- Τὸ μάτι εἶναι ὁ λύχνος τοῦ σώ-
ματος.ματος.

Ὁ φιλόσοφος λύχνον ἡμέρα· ἤψεν, Ὁ φιλόσοφος ἠναψε λύχνον τὴν ἡ-
μέραν, διὰ νὰ ζητῇ ἄνθρωπον.

Οὐδὲ ἓνα εὔρεν.

Δὲν ἤρε κανένα.

Τὸ τεῖχος,

τὸ κάστρον, τὸ καστότοιχον.

Ἑνικός.	Δυνικός.	Πληθυντικός.
Ο. τεῖχος	Ο. Α. Κ. τείχες ἢ	Ο. τείχια τείχη
Γ. τείχεος τείχους	Γ. Δ. τειχέσιν σὶν	Γ. τειχέων τειχῶν
Δ. τείχει τείχει		Δ. τείχεσι(ν)
Α. τεῖχος		Α. τείχια τείχη
Κ. τεῖχος		Κ. τείχια τείχη

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 83.

Ταῦτα οὐκ ἂν γένοιτο. — Ὁ θάνατος οὐποτ' ἂν ζῶῃ γένοιτο ὅμοιος.
— Ὁ Πλάτων λέγει ὅτι ὁ θάνατος ἐκ ζωῆς γίνεται καὶ ἐκ θανάτου ἡ
ζωή. — Ὁ ὕπνος ἀδελφός ἐστι τοῦ θανάτου. — Οὐδὲν ὁ κακὸς τῷ ἀ-

γαθῷ γένοντο ἂν ὅμοιοις. — Ὡς παῖ, μηδέποτε μηδὲν τοῖς κακοῖς γένῃ ὅμοιος. — Οὐδ' εἰ πλούσιος γένοιτο ὁ κακός, διὰ τοῦτο μακχάριος ἂν εἴη. — Ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ψυχὴ οὐδὲν τῇ τοῦ κακοῦ ὁμοία. — Ὡς ιεανία, ἐὰν σώφρων καὶ σοφὸς γένῃ, ὁ θεὸς σοι εὖνους ἔσται. — Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες πολλὰ ὅμοιοι εἰσι τῷ θεῷ. — Ἡ κόρη λύχρον ἤψεν. — Φιλόσοφος τις λύχρον ἡμέρας ἤψε, καὶ εἶπεν ὅτι ἄνθρωπον ζητοίη. — Τί ποτε ἤψεν ὁ φιλόσοφος τὸν λύχρον; — Ἰνα ἄνθρωπον εὔροι. — Πότερον ἄνθρωπον εὔρεν ἢ οὐ; — Οὐδὲ ἓνα εὔρεν. — Ὡς θύγατερ, μὴ τοῦτον τὸν λύχρον ἄψῃς. — Εἰ ἐσπέρα γένοιτο, εὐθὺς τὸν λύχρον ἂν ἄψαιμεν. — Ὅτε ἤξει ἡ νύξ, τοὺς λύχρους ἄψομεν. — Τὸ μὲν σῶμα θνητὸν, ἡ δὲ ψυχὴ ἀθάνατος. — Τὰ τῆς πόλεως τείχη ὑψηλά ἐστι. — Τὸ ῥόδον καλλιστόν ἐστιν ἄνθος. — Ἐν ταῖς ὕρσεσι πολλὰ ἐστι καὶ καλὰ ἄνθη. — Λέγουσιν ὅτι μέλισσαι ἐπὶ τῶν Πλάτωνος χελιδόνων ἐκάθηντο.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 83.

Τὸ καστρότοιχον (πλῆθ.) αὐτῆς τῆς χώρας (τῆς πόλεως) εἶναι πλέον ὑψηλὸν ἀπὸ ἐκείνης ποῦ εἶναι ἐπάνω (τῶν τῆς ἐπὶ) εἰς τὸ βουνόν. — Ἡ χώρα ὅπου εἶναι ἐπάνω (ἢ ἐπὶ τοῦ) εἰς τὸ βουνὸν εἶναι μικροτέρα ἀπὸ ἐκείνην ὅπου εἶναι (τῆς ἐν τῇ) στὸν κάμπον. — Ὁ καβαλάρης ὑπῆγεν ἐπάνω εἰς τὰ καστρότοιχα. — Ὁ βασιλεὺς κατέβαινεν εἰς τὸν κάμπον. — Τὸ τριατάφυλλον εἶναι ὠραιότατον ἄνθος. — Κατένα ἄνθος δὲν εἶναι τόσον ὠραιότερον ὅσον τὸ τριατάφυλλον. — Ἐνα φεῖδι κεῖται ἀράμεσα (ἐν τοῖς) στὰ ἄρθῃ. — Ἄραϊς ἓνα λύχνον. — Τὸ φεγγάρι εἶναι ὁ λύχνος τῆς νυκτός. — Ὁ ἥλιος εἶναι τὸ μάτι τῆς ἡμέρας. — Τοῦλάχιστον ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος. — Τίποτε δὲν εἶναι θνητὸν ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα. — Ὁ μαθητὴς εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν διδάσκαλον. — Οἱ καλοὶ εἶναι ὅμοιοι μὲ τοὺς θεούς. — Ὁ ἔπρος τοῦ ἐργάτου εἶναι γλυκὺς. — Ὁ ὑπρος εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν θάνατον. — Ἄρ ἤθελεν ἀράξει ὁ φιλόσοφος τὸν λύχνον, ἤθελεν εὔρει ἄνθρωπον. — Ἄρ θὰ ζητήσῃ ὡς τὸ βράδν, θὰ εὔρῃ πολλά.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἡ προστακτικὴ Ἑγκλισις.

Ἡ προστακτικὴ εἶναι ἡ Ἑγκλισις τῆς προσταγῆς, ἔχει δὲ κυρίως δύο χρόνους, τὸν ἐνεστώτα καὶ ἄορ. σπανίως δὲ καὶ παρακείμενον ἐκτὸς ὅταν ἔχῃ σημασίαν ἐνεστ.

Ὁ ἐνεργ. Ἐνεστ. ὁ 2 Ἀόρ. καὶ ὁ παρακ. ὅταν ᾖναι ἐν χρήσει λέγουσιν εἰς ε, ὁ δὲ 1 Ἀόρ. εἰς ον.

Γράφω.

Ἐν γράφω.
1 Ἀόρ. γράφον.
Σχηματίζεται δὲ οὕτως.

Ἐνεστώς.

Ἐν.	γράφω,	γραφέτω.	ἄς γράψῃ.
Δούκ.	γράφετον,	γραφέτων.	σεῖς οἱ δύο γράφετε, ἐκείνοι οἱ δύο ἄς γράψωσιν.
Πληθ.	γράφετε,	γραφέτωσαν.	ἄς γράψωσιν

1ος. Ἀόριστος.

Ἐν.	γράψον,	γράψιτω,	γράψε,	ἄς γράψῃ.
Δούκ.	γράψατον,	γράψάτων,		σεῖς οἱ δύο γράψετε, ἐκείνοι οἱ δύο ἄς γράψωσιν.
Πληθ.	γράψατε,	γράψάτωσαν		ἄς γράψουν.

Ὀριστ.

Προστακτ.

Ἐν.	λαμβάνω.	λάβανε.	---
2 Ἀόρ.	ἔλαβον,	λάβε, ἢ λάβε.	---
Ἐν.	πίπτω,	πίπτε.	---
2 Ἀόρ.	ἔπεσον,	πέσε.	---
Ἐν.	εὕρισκω,	εὕρισκε.	---
2 Ἀόρ.	εὔρον,	εὔρέ.	---
2 Ἀόρ.	εἶπον,	εἰπέ.	---
Ἐν.	ἐρχομαι,	ἴθι (ἀπὸ τὸ εἶμι - θά ὑπάγω).	
2 Ἀόρ.	ἦλθον,	ἐλθέ.	

Σχηματισμός τοῦ ἴθι, πήγαινε (ἀνωγάλου).

Ἐν.	ἴθι,	ἴτω.	πήγαινε, ἄς πήγαινῃ, κτλ.
Δούκ.	ἴτον,	ἴτων.	
Πληθ.	ἴτε,	ἴτωσαν ἢ ἰόντων.	

Σχηματισμός τοῦ ἴσθι προστακ. τοῦ εἶμι, εἶμαι.

Ἐν.	ἴσθι,	ἔστω,	γίνου, ἄς ᾖναι κτλ.
Δούκ.	ἔστον,	ἔστων.	
Πληθ.	ἔστε,	ἔστωσαν ἢ ἔστων.	

Βῆθι, ὑπάγε, 2 Ἀόρ. τοῦ θαίνω (ὁ 2 Ἀόρ. τῆς Ὁρ. ἔθεν).

Ἐν. βῆθι,	βήτω,	ὑπαγε, ὡς ὑπάγη κτλ.
Δυϊκ. βήτητον,	βήτητων.	
Πληθ. βήτηε,	βήτησαν καὶ βάντων.	

Σημ. 4 Ὁ μαθητὴς δύναται τοῦ λοιποῦ εὐκόλως νὰ σχηματίζη ὁποιοδήποτε ἑμαλὸν χρόνον τῆς προστακ. ἐκ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος χρόνου τῆς Ὀριστ. οὕτω ἐκ τοῦ σχίζ-ω, σχίζ-ε, ἔ-σχί-σ-α, σχίσ-ον.

Ἐνεστ. ἐσθί-ω,	ἐσθι-ε,	τρώγω,	τρώγε.
2 Ἀόρ. ἔ-φαγ-ον,	φάγε,	—	—
Ἐνεστ. πίν-ω,	πίν-ε,	—	—
2 Ἀόρ. ἔ-πι-ον,	πίθι (ἀνώμαλ. ἀντὶ τοῦ πίε).		

Μέση ἡ Παθητικὴ Προστακτικὴ.

Ἐνεστ. γίγνομαι,	Προστ. γίγνου.
2 Ἀόρ. ἐγενόμην,	γενοῦ.

Ὁ 2 Ἀόρ. κλίνεται οὕτως·

Ἐνικ. γενοῦ,	γενέσθω.
Δυϊκ. γένεσθον,	γενέσθων.
Πληθ. γένεσθε,	γενέσθωσαν.

Σημείωσις. 2 Ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ, τονίζονται πάντοτε ἐπὶ τῆς ληγούσης. τοῦ δὲ ἔλαβον καὶ τοῦ εἶδον ἡ προστακτ. διφορεῖται ὅσον, λάβε καὶ λαβέ, εἶδε καὶ ἰδέ, Τὰ σύνθετα ὅμως αὐτῶν τονίζονται ὅσον ἔνεστιν ἀνωτέρω τῆς ληγούσης ὅσον εἰσελθε, ἀπόλαθε. Ἐνὶ δὲ ὁ μέσος Ἀόρ. 2 περισπᾶται εἰς τὴν προστακτ.

Σημ. 5 Τὰ γνωμικὰ τίθενται συνήθως κατ' ἐνεστ. τῆς Προστ. διότι παρὰ κινουῖσιν εἰς πρᾶξιν διαρκῆ τοῦ βίου.

Ζήτει τὰ βελτίω.	Ζήτει τὰ καλλίτερα.
Φίλει τοὺς γονεῖς.	Ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου.
Εὖ ποιεῖ πάντας.	Κάμνε καλὸν εἰς ὅλους.

Εὖ ποιῶ, κάμνω καλὸν, εὐεργετῶ.

Πάντας εὖ ποιεῖ, μάλιστα δὲ τοὺς ἀγαθοὺς.	Εἰς ὅλους κάμνε καλὸν, καὶ περισσώτερον εἰς τοὺς καλοὺς.
Ὁ Θεὸς πάντας εὖ ποιεῖ.	Ὁ Θεὸς κάμνει καλὸν εἰς ὅλους.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 84.

Ἢ ἄγγελε λάβε ταύτην τὴν ἐπιστολήν. — Λαβὲ τὴν ἐπιστολήν ἣν ἐπεμψε δεῦρο ὁ βασιλεὺς. — Ὡ υἱέ, γράψον ἐπιστολήν παρὰ τὸν ἀγαθὸν ξένον. — Τοὺς ἀνθρώπους Πάντας μὲν φίλει, μάλιστα δὲ τοὺς ἀγαθοὺς. — Ὡ ξένε, εἰσελθε εἰς τὴν ἡμετέραν οἰκίαν. — Ὡ φιλόσοφε,

αὐτὰ τὰ αὐτὰ λέγε περὶ τῶν αὐτῶν. — Μηδέποτε λέξης ὡς ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατός ἐστιν. — Ὁ ἀδελφὴ, δεῦρο πρόσελθε ἵνα τὴν σελήνην ἴδῃς. — Ἀψάτω τις τὸν λύχνον. — Ἐπειδὴν γένηται ἡ νύξ, τοὺς λύχνους ὡς τάχιστα ἄψατε, καὶ ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ βίψατε. — Ἀεὶ τὸ μὲν ἀγαθὸν φίλει, τὰ δὲ βελτίω ζήτηι. — Μηδέποτε μὴδὲν κακὸν μῆτε ποιήσης, μῆτε λέξης. — Ὁ θεὸς πάντας αἰεὶ εὖ ποιεῖ. — Μηδεὶς λέξη ὡς οἱ ἄδικοι εὐδαίμονές εἰσιν. — Ἡ εὐδαίμονία οὐκ ἐκ πλούτου γίνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς. — Σοφὸς γενοῦ. — Ὁς ἂν σώφρων γένηται, τοῦτον πάντες φιλήσουσι. — Σχισάτω τις ξύλα. — Τοὺς λύχνους ἄπτομεν, ἵνα ὁ μὲν παῖς τὴν σφαῖραν, ὁ δὲ φιλόσοφος ἄνθρωπον ζητῇ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ 84.

Γίνεσθε πάντοτε σοφοί. — Μένετε μαζή (παρὰ) μας, ἕως τοῦ νῦν ἐλθῇ ὁ μηνύτορας. — Παιδί μου (ὦ παῖ) τρέξε γρήγορα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ περιβολίου. — Μὴ κλέπτῃς. — Κανείς ἂς μὴ κλέψῃ αὐτὸ τὸ τσεκούρι. — Ὡς κόρη, ἄκουσε τῆς γυναικὸς φωνῆς τῶν πουλιῶν. — Πάντοτε ἄκουε καὶ κυνῆρα τὸ κελόν. — Ποτὲ νῦν μὴ κυνηγήσης τίποτε (μηδέποτε διώξης μὴδὲν) κακόν. — Πάντοτε κάμνε καλόν εἰς τοὺς φίλους σου. — Ἀγάπα τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς σου. — Ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου. — Νῦν μὴν εἴπῃς τίποτε κακὸν διὰ κανένα (μηδέποτε λέξης κακὸν περὶ μὴδενός). — Εἰς τοὺς καλοὺς βέβαια (γε) ἡ ζωὴ εἶναι γυναικεία, ἀλλὰ ὁ θάνατος εἶναι ἀκόμη πλέον γυναικείος. — Παιδί μου, γίνου εἰς ὅλα ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα σου. — Ὁ μαθητὴς ἂς γίνῃ ὅσον τὸ δυνάστην ὅμοιος (ὡς ὁμοίωτος γενέσθω) μὲ τὸν διδάσκαλόν του. — Τίποτε δὲν εἶναι γυναικύτερον ἀπὸ ἑνα καλόν φίλον.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ.

Ἡ προστακτικὴ ἐγκλίσις (συνέχεια).

Κανὼν συντάξεως. Ἐνθυμίζομεν εἰς τὸν μαθητὴν τὸ ἥδη προειρημένον, ὅτι εἰς ἀρνητικὴν προσταγήν, ἤτοι ἀπαγόρευσιν, ὁ ἀόριστος τίθεται καθ' ὑποτακτικὴν ἀντὶ τῆς προστακτικῆς.

Μὴ κλέψῃς.

Μηδεὶς εἰσέλθῃ.

Μὴδὲν αἰσχροὺς ποιήσης.

Ἄκουσόν μου.

Μὴ κλέψῃς.

Κανείς ἂς μὴν ἐμβῇ.

Μὴ κάμῃς κανέν ἄτιμον πράγμα.

Ἄκουσέ με.

Μὴ τοῦτου ἀκούσης.

Μὴν ἀκούσης αὐτόν.

Ἡ προστακτικὴ τῶν συνηρημένων ῥημάτων.

Ὅριστ.	Ὅραω ὄρῳ, βλέπω.	Προσχ.	ὄραε ὄρα, βλέπε.
Ἐνικ.	2 ὄραε ὄρα,	3 ὄραέτω ὄράτω, βλέπε ἄς	
Δυϊκ.	2 ὄράετον ὄράτον,	3 ὄραέτων ὄράτων βλέπη.	
Πληθ.	2 ὄράετε ὄρατε,	3 ὄραέτωσαν ὄράτωσαν ἢ ὀραόντων ὀρώντων	

Ἄορ. Ἑ'. εἶδον.

Προστ. ιδέ.

Ὅριστ.	φιλέω φιλῶ, ἀγαπῶ.	Προστ.	φίλεε φίλει, ἀγάπα.
Ἐνικ.	2 φίλεε φίλει,	3 φιλεέτω φιλείτω, ἀγάπα, ἄς	
Δυϊκ.	2 φιλέετον φιλεῖτον,	3 φιλεέτων φιλεῖτων ἀγαπή.	
Πληθ.	2 φιλέετε φιλεῖτε,	3 φιλεέτωσαν φιλείτωσαν ἢ φιλεόντων φιλούντων	

Ἄορ. ἀ. ἐφίλησα.

Προστ. φίλησον, ἀγάπησε.

Οὕτω κλίνονται καὶ τὰ : ζήτη, ποίει, ζήτησον, ποιήσον.

Ὅριστ.	δηλόω δηλῶ, φανερόνω.	Προστ.	δήλοε δήλου, φανέρονε.
Ἐνικ.	2 δήλοε δήλου,	3 δηλοέτω δηλούτω, φανέρονε	
Δυϊκ.	2 δηλόετον δηλούτον	3 δηλοέτων δηλούτων κ τ λ.	
Πληθ.	2 δηλόετε δηλοῦτε	3 δηλοέτωσαν δηλούτωσαν ἢ δηλοόντων δηλούντων	

Ἄορ. ἀ. ἐδήλωσα.

Προστ. δήλωσον.

Κακῶς ποιῶ.	Καρνῶ κακὸν, βλάπτω.
Τὸ ἔργον, ου.	Ἡ δουλεία.
Αἰσχυρὸς, ἀ, ὄν.	Ἄτιμος.
Βέβαιος, α, ὄν.	Σταθερὸς, σίγουρος.
Κακῶς τινα ποιῶ.	Βλάπτω κανένα.
Μὴ ποίει αἰσχυρά ἔργα.	Μὴ κάμνης ἄτιμα ἔργα.
Μηδέποτε μηδὲν αἰσχυρὸν ποιήσης.	Ποτὲ μὴ κάμνης κανὲν ἄτιμον πρᾶγμα.
Οὐδένα κακῶς ποιῶ.	Κανένα δὲν βλάπτω.

Κανὼν συντάξεως. Τὰ ῥήματα τὰ δηλοῦντα τὸ κάμνειν καλὸν ἢ κακὸν εἰς τινα συντάσσονται με αἰτιατικὴν προσώπου καὶ πράγματος.

Εὖ, κακῶς ποιῶ τινα.

Κάμνω καλὸν, κάμνω κακὸν εἰς τινα.

Ἀγαθὰ ποιῶ τὸν φίλον.

Κάμνω καλὸν εἰς τὸν φίλον μου.

Τιμάω τιμῶ,

Ὄριστ.

Ἰποτ.

Εὐκτ.

Προστ.

Ἔνεσ. τιμάω ὦ, τιμάω ὦ, τιμάοιμι ὦμι, τίμας α

Παρχτ. ἐτίμαον ὦν,

Μέλλ. τιμήσω,

τιμήσοιμι

Ἀόρ. ἄ. ἐτίμησα,

τιμήσω,

τιμήσαιοιμι,

τίμησον

Παρχκ. τετίμηκα,

τετιμήκω,

τετιμήκοιμι,

τετίμηκε

Ἰπερσ. ἐτετιμήκειν.

Ὅ, ἡ κύων,

ὁ σκύλος, ἡ σκύλα.

Ἑρικός.		Δουικός.		Πληθυντικός.	
Ο.	κύων	Ο. Α. Κ.	κύνε	Ο.	κύνες
Γ.	κυνός	Γ. Δ.	κυνσὶν	Γ.	κυνῶν
Δ.	κυνί			Δ.	κυσί
Α.	κύνα			Α.	κύνας
Κ.	κύον			Κ.	κύνες

Ὁ δεσπότης.

Ὁ ἐξουσιαστής, ἀφέντης, οἰκοκύρης.

Ὁ οἰκέτης.

Ὁ ὑπηρετής, ὁ δούλος (τοῦ σπιτιοῦ).

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 85.

Δεσπύται καὶ οἰκέται. — Ὁ ἀγαθὸς οἰκέτης τὸν δεσπότην τιμᾷ. — Ὁ κύων τὸν δεσπότην φιλεῖ τε καὶ τιμᾷ. — Μηδένα μηδαμῶς κακὸν ποιήσης. — Οἱ κακοὶ αἰὲ ἀλλήλους κακῶς ποιοῦσιν. — Ὁ ἄδικος πάντας μὲν κακῶς ποιεῖ, μάλιστα δ' ἐαυτόν. — Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν μήτε ποιήσης, μήτε λέξης. — Αἰεὶ ποιεῖ καλὰ ἔργα. — Μὴ αἰσχρὰ ἔργα ποιεῖ. — Αἰεὶ τιμᾷτε, ὦ νεανίαί, τοὺς ἀγαθοὺς. — Οἱ σώφρονες νεανίαί γέροντας αἰὲ τιμῶσι. — Μὴ μόνον τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς κακοὺς. — Ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ οὐ μόνον τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς κακοὺς. — Ἡ ἀρετὴ μόνη θεαία ἐστίν. — Οὐδὲν θέβαιον πλὴν ἀρετῆς. — Ἡ ἀρετὴ πηγὴ εὐδαιμονίας ἐστίν. — Τὸν μὲν θεὸν μάλιστα τίμα, μετ' ἐκείνον δὲ τοὺς βελτίστους ἀνθρώπους. — Γέρων τις παῖδα κακὸν εὗρεν ἐν τινὶ τῶν μηλεῶν. — Ὁ παῖς μῆλα ἔκλεπτε. — Τοῦτο κακὸν ἦν ἔργον. — Τί εἶπεν αὐτῷ ὁ γέρον; — Ὁ παῖς, εἶπεν, ὡς τάχιστα κατάρθῃ ἀπὸ τοῦτου τοῦ δένδρου. — Πόττερα κατέβη ὁ παῖς ἢ οὐ; — Ναί, ὡς τάχιστα κατέβη.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ 85.

Παιδί μου, ἀνάγν'ε τοὺς λέγρονς. — Πίξ'ε ἕνα ξόλον εἰς τὴν φω-
τιά. — Πάρ'ε τὸ μαλαματένιο ποτήρι ἀπὸ τὸ τραπέζι. — Ποῦ κεῖ-
ται ὁ σκύλος; — Ἡ ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι κεῖται ἢ ἐπάνω εἰς τὸ
σκαμνί. — Ὁ καλὸς σκύλος πάντοτε θὰ τιμῇ τὸν ἀφέντην του. —
Ὁ σκύλος δαγκάνει τὴν γάτα μὲ τὰ δόντια του. — Οἱ ἄτιμοι (αἰσ-
χροὶ) κυρηγοῦν πάντοτε τὰ ἄτ'ιμα. — Νέε (δὲ νεανίαι), ποτὲ μῆτε τὰ
ἀκούης, μῆτε τὰ λέγης ἄτ'ιμα λόγια. — Μὴ κάμνης ἄτ'ιμα ἔργα. —
Τίποτε ἐξέχωρα ἀπὸ τὴν ἀρετὴν δὲν εἶναι ὠραῖον (καλὸν) καὶ σίγου-
ρον. — Πάντοτε τίμα καὶ ἀγάπα τὸ καλόν. — Κυρῆγα (δίωκε μὲν)
τὸ καλόν καὶ (δὲ) ἀπόφευγε τὸ κακόν. — Στείλει αὐτὸ τὸ γράμμα.
— Νὰ μὴ στείλῃς τὸ γράμμα πρὶν τὰ (πρὶν δὲν) ἔλθω. — Κυρῆγέ,
σύναξε ὅλα τὰ θηρία εἰς ἕνα τόπον.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΥ ΕΚΤΟΥ

Ἡ προστακτικὴ τῶν εἰς μι.

	Ὄριστ.	Προστ.	
Ἐνεστ.	ἴστημι,	ἴστη,	στῆνε.
1 Ἀόρ.	ἔστησα,	στήσον	στήσαι.
2 Ἀόρ.	ἔστην,	στήθι,	στάσου.
Παρχ.	ἔστηκα,	ἔστηκε,	στέκου.

Σχηματισμὸς τοῦ ἴστ(αθι),—άτω, σῆνε.

Ἐνικ.	2 ἴστη	3 ἰστάτω.
Δυσκ.	2 ἴστατον	3 ἰστάτων.
Πληθ.	2 ἴστατε	3 ἰστάτωσαν καὶ ἰστάντων.

Σχηματισμὸς τοῦ στήθι, στάσου.

Ἐνικ.	2 στήθι,	3 στήτω.
Δυσκ.	2 στήτον,	3 στήτων.
Πληθ.	2 στήτε,	3 στήτωσαν καὶ στάντων.

	Ὄριστ.	Προστ.
Ἐνεστ.	τίθ'ημι	τίθει ἢ τίθ'εσι.
2 Ἀόρ.	ἔθην	θές.
Παρχ.	τέθεικα	τέθεικε.

Σχηματισμός τοῦ τίθ(ετι) ει.

Ἐνικ.	2 τίθει	3 τιθέτω.
Δυσκ.	2 τίθετον	3 τιθέτων.
Πληθ.	2 τίθετε	3 τιθέτωσαν καὶ τιθέντων.

Σχηματισμός τοῦ θ(έτι) θίς.

Ἐνικ.	2 θές	3 θέτω.
Δυσκ.	2 θέτον	3 θέτων.
Πληθ.	2 θέτε	3 θέτωσαν καὶ θέντων.

	Ὅριστ.	Προστ.
Ἔνεστ.	δίδωμι,	δίδου.
2 Ἀόρ.	ἔδων,	δ(όθι)ός.
Παρακ.	δέδωκα,	δέδωκε.

Σχηματισμός τοῦ διδ(οθι) ου.

Ἐνικ.	2 δός,	3 δότω.
Δυσκ.	2 δότον,	3 δότων.
Πληθ.	2 δότε,	3 δότωσαν καὶ δόντων.
Ἔνεστ.	δείκνυμι,	δείκν(υθι)ῦ.
4 Ἀόρ.		δείξον.
Παρακ.		δέδειχε.

Σχηματισμός τοῦ δείκν(υθι) υ.

Ἐνικ.	2 δείκνυθι,	3 δεικνύτω.
Δυσκ.	2 δεικνυτον,	3 δεικνύτων.
Πληθ.	2 δεικνυτε,	3 δεικνύτωσαν καὶ δεικνύντων.

Ὁ πένης.	Ὁ πτωχός.
Ἡ κλίμαξ.	Ἡ σκάλα.
Ὁ ιστός.	Τὸ κατάρτι.
Τοῖνον.	Λοιπόν.
Γάρ.	Ἐπειδή.
Προσκομίζω.	Φέρω.
Πλέω.	Ἀρμενίζω.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 87.

Οἱ ἄγγελοι αἰεὶ τὰς βακτηρίας παρὰ τὴν πύλην ἱσθᾶσιν. — Μὴ μόνον τὴν βακτηρίαν στήσης ἀλλὰ καὶ τὴν ἔδραν. — Ὡ ναῦται, στήσατε τὸν ιστόν, ἵνα θᾶπτον πλέωμεν. — Δὸς ταύτην τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἀγ-

γέλω, ἵνα ὡς τάχιστα τῷ βασιλεῖ προσκομίσῃ. — Ὡ παῖδες ἐμοί, δό-
τε μοι ἄρτον, οὐ γὰρ ἔχω τι φαγεῖν. — Δείκνυτε αἰ τοῖς τέκνοις ἔρ-
γα καλὰ, ἵν' ἀγαθοὶ γίνωνται. — Μὴ δείξῃς μηδενὶ μηδὲν αἰσχρόν.
— Μὴ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς δίδοτε ἄρτον καὶ οἶνον ἀλλὰ καὶ τοῖς πένη-
σι πᾶσιν. — Στήσον τὴν κλίμακα, ἵνα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβῶμεν. —
Τί βούλει ἵνα δείξω σοι; — Δεῖξόν τί ἐν τῇ πείρᾳ ἔχεις. — Οὐκ
ἔδωκεν ἡμῖν χρήματα ὁ πατήρ. — Δότωσαν τοῖνυν οἱ φίλοι. — Ὡ ἄνδρες
αἰ τὰ τῆς πόλεως ὑμῶν καλῶς τίθετε, ἵνα εὐδαίμονες ᾦτε ὑμεῖς τε καὶ
τὰ τέκνα ὑμῶν. — Οἱ ἀγαθοὶ νεανίαι ἐκ τῶν ἐκυτῶν αἰ τοῖς φίλοις
διδόασιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 86.

Τὰ κορίτσια σταματοῦν τὸ νερὸν τῆς βρύσης. — Νὰ μὴ στήσῃς
τὴν καρτέλαν ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἀλλὰ κοτὰ εἰς τὴν πόρταν. —
*Ὡ παιδιά μου, στήσατε αὐτὸν τὸν κακόμοιρον γέροντα στὰ ποδάρια
(ἐπὶ ποδῶν). — Δώσατε τὰ ταμπάρα σας εἰς τοὺς δούλους διὰ τὰ γύ-
ργετε γρηγορώτερα. — *Ὡ μητέρα, δός μοι ὀλίγον ψωμί, διότι πει-
νῶ. — Δείκνυε πάντοτε ἔργα καλὰ διὰ τὰ σὲ ἀγαπᾷ ὁ Θεός. — Βά-
λετε πάντοτε εἰς καλὴν τάξιν τὰ βιβλία σας. — Μὴ δίδετε ψωμί
εἰς τὰ ἄλογα, διότι τὰ ἄλογα τρώγουν χορτάρι. — Νὰ μὴ κλέψῃς
μῆλα διὰ τὰ μὴ σὲ κτυπήσῃ ὁ περιβολάρης μετ' τὸ μακρὸν ραβδί του.
— Μὴ κάμῃς τίποτε ἄτιμον, διότι τοὺς κάμνοντας ἄτιμα ἔργα μι-
σοῦν ὁ Θεός καὶ οἱ ἄνθρωποι. — *Ἄν θέλῃς τὰ ἥσαι εὐτυχής, κά-
μνε πάντοτε καλὸν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀγάπα τὸν Θεόν, τί-
μα τοὺς γονεῖς σου, καὶ δίδε ψωμί καὶ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Οἶδα, εἰξεύρω (ἀνώμαλον) παρακείμενος ἀντὶ ἐνεστῶτος.

Ἐνικ.	οἶδα	οἶσθα	οἶδε(ν)	εἰξεύρω,	εἰξεύρεις,	εἰξεύρει
Δυσκ.		ἴστον	ἴστον		κτλ.	
Πληθ.	ἴσμεν	ἴστε	ἴσασι(ν)			

Ἵποτ.

Ἐνικ.	εἶδω	εἶδῃς	εἶδῃ	νὰ εἰξεύρω,	κτλ.
-------	------	-------	------	-------------	------

Εὐκτ.

Ἐνικ	εἰδείην	εἰδείης	εἰδείη	εἴθε νὰ εἰξεύρω,	κτλ.
------	---------	---------	--------	------------------	------

Προστ.

Ἐνικ. ἴσθι ἴστω Δυϊκ. ἴστυν ἴστων Πληθ. ἴσε ἴσωσαν

ἴσθι (προς. τοῦ εἰμί=εἶμι) σοφός Γίνου σοφός.

ἴσθι (προς. τοῦ οἶδα = εἰδεύω) Εἰδεύρε αὐτά.

ταῦτα.

ἴσθι σεαυτόν.

Εἰδεύρε τὸν ἑαυτόν σου.

Σημ. 1. Συνηθέστερον εἶναι ἀντὶ τοῦ ἴσθι σεαυτόν τὸ γινῶθι σεαυτόν, ἐκ τοῦ γινώσκω.

Συνδυασμοὶ τῶν Ἀναφ. ὅς, οἷος.

Αἱ πόλεις ὅς ἔχω.

Ἄς ἔχω πόλεις.

Ἀπὸ τῶν πόλεων ὅς ἔχω.

Ἀπὸ τῶν πόλεων ὧν ἔχω.

Ἀφ' ὧν ἔχω πόλεων.

Ἐν ταῖς πόλεσιν ὅς ὁρῶ.

Ἐν ταῖς πόλεσιν αἷς ὁρῶ.

Ἐν αἷς ὁρῶ πόλεσιν.

Ἐν τοιαύταις πόλεσιν οἷαις ἔχω.

Ἐν οἷαις ἔχω πόλεσιν.

Αἱ πόλεις ὁποῦ ἔχω.

Ἀπὸ τὰς πόλεις ὁποῦ ἔχω.

Μέσα εἰς τὰς πόλεις ὁποῦ βλέπω.

Μέσα εἰς τέτοιαις πόλεις, καθὼς ἐκείναις ποῦ ἔχω.

Σημ. 1. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἀφομοιοῦται κατὰ πτώσιν (γεν. ἢ δοτ.) μὲ τὸ πρὸς ὃ ἀναφέρεται, οἷον· ἀπὸ τῶν πόλεων ὧν ἔχω κτλ. τοῦτο δὲ ἐν τῇ γραμματικῇ ὀνομάζεται ἑλξίς (δηλαδὲ τράβηγμα), ἢ σχῆμα τὸ τῆς ἑλξεως.

Σημ. 2. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ἀναφερόμενον ἀφομοιοῦται πολλάκις πρὸς τὴν ἀναφορικὴν κατὰ πτώσιν, καὶ τίθεται κατόπιν αὐτῆς.

Οὗτός ἐστιν ὃν εἶδες ἄνδρα.

Ὃν εἶδες ἄνδρα οὗτος ἐστιν.

Αὐτός εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶδες.

Σημ. 5. Ἐμφάσεως χάριν τὰ ἀναφορικὰ καὶ δεικτικὰ κῶλα πολλάκις μεταβάλλουσι θέσιν, καὶ τὸ ἀναφορικὸν προηγῆται.

Ἄ οὐκ ἂν ποιοίην, ταῦτα οὐκ ἂν ὅσα δὲν εἰμὸρῶ νὰ κάμνω, αὐτὰ λέγοιμι.

Ὃν ἂν ὁρῶ ἀγαθόν, τοῦτον φιλῶ. Ὅποιον βλέπω καλόν, ἐκείνον ἀγαπῶ.

Ὁ Παρνασσός, οὔ.

Ὅρος τῆς Φωκίδος, κατοικίη τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἡ μοῦσα, ἤ.

Θεὰ τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Ἡ ἡδονή, ἤ.

Ἡ εὐχαρίστησις.

Ἡ κακία, ας.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 87.

Ὁ Παρνασσὸς ἦν ὑψηλὸν ὄρος ἐν Ἑλλάδι. — Τὸ ὄρος ὁ Παρνασσὸς ἦν ἔδρα τῶν Μουσῶν. — Αἱ ἐννέα Μοῦσαι πάσαι Παρνασσὸν ὤκουσαν. — Οἱ Ἕλληνες αἰεὶ ἐτίμων τὰς Μούσας. — Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐδὲν ἔχει τῆς ἡδονῆς. — Οὐκ ἐκ κακίας γίνεται ἡ ἡδονή, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς. — Ἡ ἀρετὴ μόνη θεοῦσαν ἔχει ἡδονήν. — Τοῦτο πάντες ἴσμεν. — Τίμα τὸν βασιλέα. — Ἐκαστος οἰκέτης τὸν δεσπότην τιμάτω. — Τίς οὐκ οἶδεν ὅτι ὁ δίκαιος μερίστων δωρεῶν ἄξιός ἐστιν; — Ὁ μέγας διδάσκαλος εἴρηκεν ὡς ὁ μαθητὴς οὐ μείζων ἐστὶ τοῦ διδασκάλου, οὐδὲ ὁ οἰκέτης τοῦ δεσπότη. — Εὖ ἴσθι (γνώριζε καλῶς) ὅτι ταῦτα πάντα ἀληθῆ ἐστίν. — Ὁ ρήτωρ λέγει περὶ τῶν πόλεων ὧν σὺ ἔχεις. — Ὁ βασιλεὺς χαίρει αἷς ἔχει πόλεις. — Ἄ ἂν καλὰ ᾗ, ταῦτα αἰεὶ ποίει. — Τίς πάντων ἑαυτὸν γινώσκει; — Ἡ νεανία, γινώθι σεαυτὸν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 87.

Ἐγὼ ἤξευρα αὐτὰ τὰ πράγματα. — Ποῖος δὲν ἤξευρε ὅτι ὁ Σωκράτης ἦτορ μέγας φιλόσοφος. — Ποῖος ἀπὸ ὅλων τῶν ἀνθρώπων δὲν ἤξευρε ὅτι ἡ εὐχαρίστησις τῆς κακίας εἶναι ὀλιγόκαιρος (βραχυεὶς). — Ὁλοι ἤξευρομεν ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ἀθάνατος. — Αἱ Μοῦσαι ἐβόων ἐπὶ τῷ Παρνασσῷ. — Αἱ Μοῦσαι ἦσαν ἐννέα ὡραίας κοπέλαις. — Ἡ εὐχαρίστησις τῆς ἀρετῆς μόνη εἶναι σίγουρη. — Γνώριζε καλὰ (εὖ ἴσθι) ὅτι τὸ φεγγάρι εἶναι πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τῆς γῆς. — Τίποτε δὲν εἶναι τόσον γλυκὺ εἰς τὸν ἐργάτην ὅσοι ὁ ἔργον. — Καὶ ὁ θάνατος εἶναι γλυκὺς εἰς τοὺς καλοὺς. — Ὁ ἔργον εἶναι ἀδελφὸς τοῦ θανάτου. — Ἀγάπα τὸν ἀδελφόν σου. — Ζήτει πάντοτε τὸ καλὸν καὶ φεύγε τὸ κακόν. — Ποτὲ μὴν εἰπῆς τίποτε ἄτιμον. — Τίποτε δὲν εἶναι πλέον μακρὸν ἀπὸ τῆς γλῶσσης τοῦ κόλακος. — Ὁ κλέπτης ἦλθε διὰ τὰ κλέψῃ σῶμα καὶ κερὰσια.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΩΝΗΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

Ἡ Ἀπαρέμφατος.

Ἡ ἀπαρέμφατος εἶναι ἑγκλισίς, ἥτις δὲν φανερόναι οὔτε πρόσωπον οὔτε ἀριθμὸν διὰ καταλήξεων· ἔχει δὲ τέσσαρας χρόνους: ἐνεστώτα, μέλλοντα, ἀόριστον καὶ παρακείμενον.

Ἡ συνήθης κατάληξις τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀπαρέμφατος τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων εἶναι εἰς.

Ἡ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου δευτέρου καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ὑπο-
λήκτων εἶναι εἶναι.

Ἡ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἐναι.

Ἡ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου πρώτου αἰ.

Ἡ παθητικὴ καὶ μέση φωνὴ λήγει εἰς εσθαι, ὃ δὲ μέσος ἀόριστος
εἰς εἶναι.

Ὀριστική.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστ.	γράφ-ω,	γράφ-ειν,	τὸ νὰ γράψῃ κανεὶς.
Μέλ.	γράψ-ω,	γράψ-ειν,	τὸ νὰ μέλλῃ νὰ γράψῃ κανεὶς.
1 Ἀόρ.	ἔ-γραψ-α,	γρόψ-αι,	τὸ νὰ γράψῃ κανεὶς.
Παρακ.	γέγραψ-α,	γεγραψ-έναι	τὸ νὰ ἔχῃ γραμμένον.

Πίπτω.

Ἐνεστ.	πίπτ-ω,	πίπτειν,	τὸ νὰ πίπτῃ κανεὶς.
Μέλ.	πεσοῦμ-αι,	πесо-εἶσθαι.	
2 Ἀόρ.	ἔπεσ-ον,	πεσεῖν.	
Παρακ.	πέπτωκ-α,	πεπτωκ-έναι.	

Ὀράω, ὀρῶ.

Ἐνεστ.	ὀράω ὀρῶ,	ὀράειν ὀρᾶν.	τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς κτλ.
Μέλ.	ὀψομαι,	ὀψεσθαι.	
2 Ἀόρ.	εἶδον,	ιδεῖν.	
Παρακ.	εώρακα,	εωρακέναι.	

Ἐρχομαι.

Ἐνεστ.	ἔρχομαι,	ἵεναι	
Μέλ.	ἤξω εἰμι,	ἤξειν.	
2 Ἀόρ.	ἤλθον (ἤκον),	ἐλθεῖν (ἤκειν).	
Παρακ.	ἐλήλυθα,	ἐληλυθέναι.	

Γίγνομαι.

Ἐνεστ.	γίγνομαι,	γίγνεσθαι	
Μέλ.	γενήσομαι,	γενήσεσθαι.	
2 Ἀόρ.	ἐγενόμην,	γενέσθαι.	
Παρακ.	γέγονε,	γεγονέναι.	

Μένω.

Ἐνεστ.	μένω,	μένειν.	
Μέλ.	μενῶ,	μενεῖν.	
1 Ἀόρ.	ἔμεινα,	μεῖναι.	

Παρακ. μεμένηκα, μεμενηκέναι.

Ἀκούω.

Ἔνεστ. ἀκούω, ἀκούειν.

Μέλ. ἀκούσομαι, ἀκούσεσθαι.

4 Ἀόρ. ἤκουσα, ἀκούσαι.

Παρακ. ἀκήκοα, ἀκηκοέναι.

Ἰστημι.

Ἔνεστ. ἴστημι, ἰστάναι.

Μέλ. στήσω, στήσειν.

4 Ἀόρ. ἔστησα, στήσαι.

2 Ἀόρ. ἔστην, στήναι.

Παρακ. ἔστηκα, ἐστηκέναι.

Τίθημι.

Ἔνεστ. τίθημι, τιθέναι.

Μέλ. θήσω, θήσειν.

2 Ἀόρ. ἔθην, θήναι.

Παρακ. τέθεικα, τεθεικέναι.

Δίδωμι.

Ἔνεστ. δίδωμι, διδόναι.

Μέλ. δώσω, δώσειν.

2 Ἀόρ. ἔδων, δοῦναι.

Παρακ. δέδωκα, δεδωκέναι.

Δείκνυμι.

Ἔνεστ. δείκνυμι, δεικνύναι.

Μέλ. δείξω, δείξειν.

4 Ἀόρ. ἔδειξα, δείξαι.

Παρακ. δέδειχα, δεδειχέναι.

Φιλέω φιλῶ, ἀγαπῶ.

Ἔνεστ,

Μέλ.

4 Ἀόρ.

Παρακ.

Ἀπαρέμ. φιλέειν φιλεῖν, φιλήσειν, φιλήσαι, πεφιληκέναι.

Δηλώω δηλῶ, φανερόνω.

δηλόειν δηλοῦν, δηλώσειν, δηλώσαι, δεδηλωκέναι.

Εἶμι, εἶμαι, Ἀπαρέμ. εἶναι Μέλ. ἔσεσθαι.

Οἶδα, ἤξεύρω, Ἀπαρέμ. εἶδέναι.

Εἶπον,

Ἀπαρρέμ. εἰπεῖν.

δύναμαι, ἡμπορῶ.

βούλομαι, θέλω.

κελεύω, προστάζω.

Βούλομαι λέγειν.

Θέλω νὰ ἡμιλῶ.

Τί κελεύεις με ποιεῖν;

Τί με προστάξεις νὰ κάμνω;

Ἄξιός εἰ ταῦτα λαβεῖν.

Ἀξίζεις νὰ λάβῃς αὐτά.

Ἰδὼρ ἡδὺ ἐστὶ πιεῖν.

Τὸ νερὸν εἶναι νόστιμον νὰ τὸ πίνη κανεῖς.

Ῥαδίως.

Εὐκόλως.

Ἀδύνατος, αντος.

Δικυῶντι.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 88.

Ὁ κακὸς δεσπότης οὐ βούλεται διδόναι χρήματα τῷ ἀγαθῷ οἰκέτῃ. — Τίς βούλεται λέγειν; — Οἱ ῥήτορες αἰεὶ λέγειν φιλοῦσιν. — Οἱ παῖδες παίζειν φιλοῦσιν ἐπὶ τῷ ποταμῷ. — Οἱ θηρευταὶ βούλονται πρῶτον μὲν ἐπὶ θήραν ἐξίεναι, ὕστερον δὲ τὰς τῶν ὀρνίθων φωνὰς ἀκούειν. — Ὁ πατὴρ τὴν θυγατέρα κελεύει τὸν λύχνον ἄψαι. — Μὴ βούλου μηδὲν αἰσχρὸν ποιῆσαι. — Ὁ ἀγαθὸς οὐ δύναται οὐδένα κακῶς ποιῆσαι. — Εἰ ὁ δεσπότης ἐκέλευσε τὸν οἰκέτην ξύλα σχίσει, ἐποίησεν ἄν. — Ἠδὺ ἐστὶν ὄρνιν τὸν ἥλιον. — Ὁ δίκαιος ἄξιός ἐστι μεγίστης δωρεᾶς λαβεῖν. — Ὁ μὲν ἄρτος ἡδὺ ἐστὶ φαγεῖν, τὸ δὲ μέλι ἐτι ἥδιον. — Ὁ τοῦ θεοῦ νόμος κελεύει πάντας εὖ ποιεῖν. — Οὐδεὶς δύναται τὸν τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν φυγεῖν. — Οὐδεὶς ἐδύνατο ἡδεῖν ἥδιον τῶν Μουσῶν. — Οἱ ναῦται οὐ δύνανται ἰστάναι τὸν μέγαν ἰστὸν ῥαδίως.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 88.

Ποῖος θέλει νὰ γράφῃ; — Οἱ ῥήτορες πάντοτε ἀγαποῦν νὰ ἡμιλοῦν. — Ὁ πατέρας προστάζει εἰς τὸν υἱὸν του νὰ εἴπῃ αὐτὰ τὰ λόγια. — Ὁ θεὸς προστάζει ἔλλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάμνωσι καλὸν καὶ νὰ τιμοῦν τοὺς γονεῖς των. — Ὁ κλέπτης θέλει νὰ κλέψῃ. — Τί θέλει νὰ κλέψῃ; — Τὰ διαμάντια τοῦ βασιλέα. — Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ κλέψῃ αὐτὸ τὸ κόκκινο ταμπάρο; — Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ῥίψῃ αὐτὴν τὴν σφαῖραν εἰς τὴν λίμνην; — Τί προστάζει ὁ πατέρας νὰ κάμῃ ὁ δοῦλος; — Νὰ ἀράξῃ τὸν λέχνον. — Τὸ νερὸν εἶναι γλυκὺ γιὰ νὰ τὸ πῖνῃ κανεῖς. — Τίποτε δὲν εἶναι γλυκύτερον ἀπὸ τὸ νερὸ διὰ νὰ πῖνῃ καὶ εἰς. — Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀξίζει νὰ πάρῃ πολὺ μάλισμα. — Ποῖος ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ἑστέρα νὰ πάρῃ αὐτὰ τὰ χαρίσματα. — Ὁ κακὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνη καλός. —

Ποῖος θέλει τὰ ἦναι ἄθλιος; —Θέλετε τὰ δώσητε χρήματα εἰς τὸν ἔμπορον; — Δὲν εἰμπορῶ τὰ βάλλω τὸ χέρι μου ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου.

ΜΑΘΗΜΑ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Τὸ ῥῆμα φημί (φα-ω φα-μι φημι) λέγω ναί, συγκατατεύω, ἢ ἀπλῶς λέγω (ἐγκλίνεται εἰς ὅλον τὸν ἔνεστ. ἐκτὸς τοῦ Ἑ' προσ. φής).

Ὅριστ. Ἐνεστ.

Ἐνικ.	φημι,	φής,	φησί(ν).	λέγω κτλ.
Δυσκ.		φατόν,	φατόν.	
Πληθ.	φαμέν,	φατέ,	φασί(ν).	
	Παρατατ. μὲ σημασίαν ἀορίστου			
Ἐνικ.	ἔφην,	ἔφης καὶ ἔφησθα,	ἔφη.	εἶπα κτλ.
Δυσκ.		ἔφατον,		ἔφάτην.
Πληθ.	ἔφαμεν,	ἔφατε,		ἔφασαν.

Μέλ. φήσω. Ἀόρ. ἄ. ἔφησα καὶ μέσος ἔφάμην.

Ἰποτ. φῶ Ἀπαρ. φάναι.

Φημι ταῦτα οὕτως ἔχειν.

Λέγω ὅτι ταῦτα εἶναι ἔτσι.

Οὐκ ἔφη ἀπιέναι.

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἂν τε μὴ φῶ.

Καὶ ἂν ἐγὼ εἶπω ναί, καὶ ἂν εἶπω ὄχι.

Σημ. 1. Τὸ φημι λέγεται καὶ ημι κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ καλεῖται τὸν παρ. ἀντὶ τοῦ ἔφην, ἔφη λέγεται ἦν, ἦ.

Δεῖ, πρέπει.

Ὅριστικῇ.

Ἐνεστ. δεῖ, Παρατ. ἔδει, Μέλ. δεήσει, Ἀόρ. ἄ. ἐδέησε(ν)

Παρακ. δεδέηκε(ν) Ἰπ. δέη, Εὐκ. δέοι Μέλ. δεήτοι, Ἀπαρ. δεῖν.

Χρῆ, εἶναι ἀνάγκη, χρειάζεται, ἀρμόζει.

Ὅριστικῇ.

Ἐνεστ. χρῶ, Παρ. ἐχρῆν καὶ χρῆν.

Ἰποτ. χρῆ, Εὐκτ. χρεῖη Ἀπαρ. χρῆναι.

Σημ. 2 Τὸ δεῖ (ὅταν σημαίνῃ τὸ πρέπει) καὶ τὸ χρῆ ἔχουσι μόνον τὸ τρίτον πρόσωπον εὐχρηστον, θθεν ὀνομάζονται τριτοπρόσωπα ἢ ἀπρόσωπα.

Ἀκήρατος, ἄδολος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 89.

Φασὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον καλὸν τε καὶ καλὸν εἶναι. — Πότερον σὺ ἔρη-
σθα δεῖν ἀπιέναι ἡμᾶς ἢ ὁ ἀδελφός; — Οὐκ ἐγὼ τοῦτο ἔφην ἀλλ' ὁ πα-
τήρ, δεῖ γάρ, ὥς φησιν, ἐντεῦθεν εἰς τὴν κώμην ἀπιέναι. — Πάντες φα-
σὶ τὸν ξένον ἐωρακέναι. — Οὕτως ἔφασαν οἱ πολῖται, ἐγὼ δὲ ἀπῆλθον.
— Ἀνέβην ἐπὶ τὸ τεῖχος, οὕτω γὰρ ἔδει ποιῆσαι. — Ἐχρῆν μὲν ἐπι-
στολὴν γράψαι, ἐχρῆν δὲ τῷ πατρὶ πέμψαι αὐτήν. — Καὶ τοῖς φίλοις
ὠφελεῖν χρὴ, καὶ τοὺς ἐχθροὺς μὴ ποιεῖν κακῶς. — Τί φησιν ὁ πατήρ.
— Φησὶ ταῦτα ποιῆσαι χρῆναι. — Οὐχ ὁ πατήρ ἀλλ' οἱ παῖδες ἔ-
φασαν ὅτι δεῖ ξύλα ταμεῖν. — Ὁ θηρευτής φησι τοὺς λύκους ἐπὶ τὸν
λόφον ἀναβῆναι. — Δεῖ τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ καλὰ τρέπεσθαι, ταῦτα
γὰρ ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος πλοῦτος. — Ἄν σὺ φῇς, ἐπὶ θύραν ἔξιμεν.
— Ἄλλο θηρίον διῶξαι οὐκ ἔφη ὁ θηρευτής.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 89.

Λέγουσιν ὅτι τὸ κάτεργον εἶναι καὶ γρήγορον καὶ ὥρατον. — Τί εἶ-
πες ὅταν ἐκοιμούμην; — Εἶπα ὅτι πρέπει νὰ κυνηγήσωμεν τὰ θη-
ρία. — Διὰ τί εἶπες αὐτὰ ὁ ἀδελφός σου; — Διὰ νὰ μὴν τὸν ἐμπο-
δίσωμεν νὰ φέγῃ (τοῦ φυγεῖν); — Ὅχι, ἀλλὰ, καθὼς λέγει, πρέ-
πει νὰ ἐπάγῃ εἰς τὸ κυνῆγι διὰ νὰ σκοτώσῃ ἄγριαι θηρία. — Ὅλα
τὰ παιδιὰ εἶπον τὰ ἴδια, καὶ ἐπῆγον κοινὰ εἰς τὸν (προσῆλθον τῷ)
πατέρα τῶν. — Ἔτσι εἶπεν ἡ μητέρα, καὶ ἡμεῖς εἶναι ἀνάγκη νὰ
κάμνωμεν ὅτι λέγῃ. — Ἐπρεπε καὶ εἰς τὸ δάσος νὰ ἐπαγώμεν καὶ
τὸν ῥήτορα νὰ ἀκούσωμεν. — Εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσωμεν τὸ γρηγύ-
ρι καὶ νὰ ἀποφύγωμεν τὸν κίνδυνον. — Λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἀκού-
σωμεν τὴν ἀιδόνα. — Τί λέγει ὁ μνηστόρας; — Δὲν λέγει τίποτε
ὁ μνηστόρας, ἀλλ' οἱ ἀδελφοί μας εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ περιμείνω-
μεν ἕως τὰ ἐξημερώματα. — Τὸ κορίτσι εἶπεν ὅτι ἡ μπάλλα ἔπεσε
μέσα εἰς τὸ κάστρο. — Πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς γονεῖς μας διὰ
νὰ ἐνεργετῇ καὶ ἡμᾶς ὁ θεός. — Ἄν εἴπῃς τὸ ναὶ, θὰ ἐπαγώμεν θ-
λοὶ εἰς τὸ κυνῆγι.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΩΝ.

Ἡ ἀπαρέμφατος (συνέχεια).

Ἰπέρ.

Ἐπάνω (πρόθεσις).

Ἰπὲρ τοῦ, τὸν (συντάσσεται μὲ γενικὴν καὶ αἰτιατικὴν).

4 Ἰπὲρ τοῦ.

(α) Ἐπάνω (στάσιν ἐπὶ τόπου).

(β') Ὑπεράσπισιν.

(γ') Ἀναφορὰν=περὶ τοῦ, μὲ σημασίαν συμφέροντος.

(α) Ἀετὸς ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ ἑνὸς αἰετὸς ἐστάθη ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου.

(β') Λέγειν ὑπὲρ τινος. Τὸ νὰ ὁμιλῇ κανεὶς ὑπερασπιζόμενός τινα.

(γ') Ὑπὲρ τοῦ πράγματος λέξω. Θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς ὑποθέσεως.

2 Ὑπὲρ τόν.

(α) Ἐπάνω ἀπὸ (μὲ κίνησιν), πέραν.

(β') Πέραν (κυρίως ἐπὶ τόπου, μέτρου καὶ ἀριθμοῦ).

(α) Ρίπτω ὑπὲρ τὴν οἰκίαν. Ρίχνω ὑπεράνω ἀπὸ τοῦ σπιτί.

(β') Ὑπὲρ τὴν δύναμιν πάντα ἐποίησα. Ὅλα τὰ ἔκκαμα παραπάνω ἀπὸ τὴν δυνάμιν μου.

— Ὑπὲρ τὰ τριάντα ἔτη. Παραπάνω ἀπὸ τὰ τριάντα χρόνια.

Ἡ δύναμις, εως.

Τὸ ἔτος.

Ὁ χρόνος.

Κελεύω	Μέλλ.	κελεύσω	Παρακ.	κικέλευκα
Βούλομαι	»	βουλῶμαι	»	βεβούληκα
Δύναμαι	»	δυνήσομαι	»	δεδύνηκα

Σχηματισμὸς τοῦ δύναμαι.

Ἐνικ.	δύναμαι	δύνασαι	δύναται
Δυσκ.	δυνάμεθον	δύνασθον	δύνασθον
Πληθ'	δυνάμεθα	δύνασθε	δύνανται
Παρατ.	ἐδυνάμην	ἐδύνω	ἐδύνατο (καὶ ἡδύνατο) κτλ.

Χαλεπὸς, ἡ, ὄν.

Δύσκολος.

Ῥάδιος, α, ὄν.

Εὐκολος.

Δεινός, ἡ, ὄν.

Φοβερός, ἐπιτήδειος.

1. Ῥήματά τινα ἀκολουθοῦνται τακτικῶς ὑπὸ τῆς ἀπαρεμφάτου.

Δύναμαι, βούλομαι τρέχειν.

Εἰμπορῶ, θέλω νὰ τρέχω.

Κελεύω σε καταβῆναι.

Σὲ προστάζω νὰ καταβῇς.

Δέομαί σου ἔλθειν.

Σὲ παρκαλῶ νὰ ἔλθῃς.

2. Πολλὰ ἐπίθετα ἀκολουθοῦνται ὑπὸ τῆς ἀπαρεμφάτου.

Χαλεπὸν λέγειν.

Εἶναι δύσκολον νὰ ὁμιλῇ κανεὶς.

Δεινὸς εἶ λέγειν, εὔρειν.

Εἶσαι φοβερός νὰ ὁμιλῇς, νὰ εὔρῃς.

Αἴλουρος ῥάδιος λαθεῖν.

Ὁ γάτος εἶναι εὐκόλον νὰ πιασθῇ.

3. Καὶ τὰ οὐσιαστικά ἐνίοτε ἀκολουθοῦνται ὑπὸ τῆς ἀπαρεμφράτου.

Ἔργον ἐστὶν εὐρεῖν λέοντα.

Εἶναι δύσκολον νὰ εὕρωμεν λέοντα.

Νόμος ἐστὶ τοὺς γονεῖς τιμᾶν.

Εἶναι νόμος νὰ τιμῶμεν τοὺς γονεῖς μας.

Κανὼν συντάξεως. Τὰ ἐπίθετα ἢ οὐσιαστικά προσαρτῶμενα εἰς τὴν ἀπαρεμφράτον, λαμβάνουσι τὴν πτώσιν τοῦ πρὸς ὃ ἀναφέρονται οὐσιαστικοῦ ἢ ἀντωνυμίας.

Ἐκέλευσά σε γενέσθαι ἀγαθόν.

Σὲ ἐπρόσταξα νὰ γείνης καλός.

Δέομαί σου σοφοῦ εἶναι.

Σὲ παρακαλῶ νὰ ᾔσῃ σοφός.

Κανὼν συντάξεως. Τὰ δοξαστικά καὶ τὰ λεκτικά δέχονται κατόπιν αὐτῶν ἢ τὴν αἰτιατικὴν μετ' ἀπαρεμφράτου, ἢ τὸ ὅτι καὶ ὡς μετὰ παρεμφρατινῆς ἐγκλίσεως.

Λέγουσιν ὅτι (ὡς) σοφός εἶ.

Λέγουσιν ὅτι εἶσαι σοφός.

Λέγουσί σε σοφὸν εἶναι.

Νομίζω ὡς ταῦτα ἀληθῆ ἐστίν.

Νομίζω ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀληθινά.

Νομίζω ταῦτα ἀληθῆ εἶναι.

Νομίζω,

θαῤῥῶ πως.

Μέλλ. νομίσω Ἄορ. ἀ. ἐνόμισα Περικλ. νενόμικα.

Οἶομαι καὶ κατὰ συγκοπὴν οἶμαι, Νομίζω, θαῤῥῶ.

Ἔνεσ. οἶομαι, οἶε, οἶεται, κτλ.

Παρατ. ὥομην καὶ ὦμην Μέλλ. οἰήσομαι Ἄορ. ὤήθην.

Δοκέω ὦ,

νομίζω, μοῦ φαίνεται.

Ἔνεστ. δοκέω ὦ, δοκέεις εἷς, δοκέει εἷ, κτλ.

Παρατ. ἐδόκεον οὖν Μέλλ. δόξω Ἄορ. ἐδοξα.

Ἐδοξεν ἐν ὕπνῳ οἰκεῖν ἐν Ἄργει. Τοῦ ἐράνη (εἶδεν) εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι ἐκατοικουῶσεν εἰς τὸ Ἄργος.

Δοκεῖ μοι τοὺς ἐχθροὺς τὴν πόλιν Νομίζω ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν. καταλαβεῖν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 90.

Ταῦτα κατὰ δύναμιν καὶ ὑπὲρ δύναμιν πεποίηκα. — Ὁ ῥήτωρ λέγει ὑπὲρ τούτου τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. — Ὁ ἥλιος ὑπὲρ ἡμῶν πορεύεται.

— Οὐχ ὁρᾷς ὅτι αἱ νεφέλαι ὑπὲρ τῶν ὀρέων κεῖνται; — Οἱ φίλοι μου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης οἰκοῦσιν. — Ἐδίωξε μὲν ὁ θηρευτὴς τὸ θηρίον μέ-
χρι τοῦ ποταμοῦ, οὐκ ἠδύνατο δὲ λαβεῖν. — Τὰ τάχιστα θηρία οὐ ρά-
διόν ἐστι λαβεῖν. — Εἰ μὴ ταῦτα τὰ ζῶα πολὺ θάττον εἶδραμε τῶν ἱπ-
πων, ἐδυνάμεθα ἂν αὐτὰ λαβεῖν. — Τὰ ταχέα θηρία βούλομαι
μὲν θηρεῖσαι, οὐ δύναμαι δέ. — Τίς λέγειν βούλεται; — Οὗτος ὁ ῥή-
τωρ λέγει ὑπὲρ τοῦ δικαίου. — Δεινός ἐστι λέγειν. — Χαλεπὸν μὲν
λέγειν, χλεπώτερον δὲ ποιεῖν. — Οὐ πλούσιος βούλομαι γενέσθαι,
ἀλλὰ σοφός. — Νομίζω ταῦτα ἀληθῆ εἶναι. — Νομίζω τὸν ῥήτορα
πάντας τοὺς λόγους λέγειν ψευδεῖς. — Νομίζω ὅτι μάλιστα ἁμαρτά-
νεις. — Οἱ θηρευταὶ οἶονται τὰ θηρία βλάπτειν ἡμᾶς. — Σοφώτερος
ἔμην ἔσσεσθαι καὶ πάντων ἄριστος.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ 90.

*Ῥίξε τὴν σφαῖραν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοῦ τραπέζι. — Ῥίξε τὴν ἀπὸ
πάνω ἀπὸ τοῦ σπιτί. — Νὰ μὴ ξίξης τὸ τσεκούρι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοῦ
σπιτί. — Διὰ ποῖον ὀμιλεῖς; — Διὰ τὸν καλὸν ξένον. — Ὁ πατέ-
ρας γράφει διὰ (ὑπὲρ) τὴν κόρην του. — Ὅμιλῶ διὰ τὴν ἰδικήν μου
ὑνυχήν. — Οἱ καλοὶ πάντοτε ὀμιλοῦν διὰ τοὺς καλοὺς. — Εἶναι
δύσκολον γὰρ εἶρη τις διαμάντια. — Εἶναι δύσκολον τὸ γὰρ ὀμιλῆ
καρεῖς, ἀλλ' ἀκόμη δυσκολώτερον (πολλῷ δὲ μᾶλλον) τὸ γὰρ γράφειν.
— Θαῖρόν πῶς ὁ πατέρας μου ἔρχεται. — Νομίζω ὅτι τὰ ἀηδόνια
κελαδοῦν. — Προστάζω πάντοτε τὸν νέον γὰρ ἦναι καλός. — Οἱ νό-
μοι πάντοτε μᾶς προστάζουσιν γὰρ τιμῶμεν τοὺς γονεῖς μας. — Τὸ
φεγγάρι δὲν εἶναι μόνον ἐπάνω ἀπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ ἐπάνω ἀπὸ
τὸν ἀέρα. — Τὰ πουλιά εἶναι ἀποκάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι.*

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Συνέχεια τῆς ἀπαρεμφάτου.

Εἰς τὸν ἀρκετικὸν λόγον τίθεται συνήθως οὐ πρὸς τῆς ἀπαρεμφάτου
μετὰ τὰ ῥήματα τὰ δηλοῦντα τὸ λέγειν, δοξάζειν, νομίζειν, κτλ.
ἄλλως τίθεται τὸ μὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Νομίζω σε οὐκ εἰδέναι.
Τίς λέγει οὐκ εἶναι θεοὺς;
Κελεύω σε μὴ ἀπιέναι.
Βούλεται μὴ κακὸς εἶναι.

Νομίζω ὅτι σὺ δὲν εἰξεύρεις.
Ποῖος λέγει ὅτι δὲν ὑπάρχουσι θεοί;
Σὲ προστάζω νὰ μὴν ἀνυπακούῃς.
Θέλει νὰ μὴν ἦναι κακός.

Ἐάν ἡ ἀπαρέμφατος ἔχῃ ἴδιον (ιδιόν της) ὑποκείμενον, τίθεται τοῦτο εἰς αἰτιατικήν· ἀλλ' ἐάν τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀπαρέμφατου ᾖ ἡντιπροσωπικὴ ἀντωνυμία ἀναφερομένη εἰς τὸ κύριον ῥῆμα, ἡ ἀντωνυμία παρκαλείπεται, καὶ ἂν ἔχῃ ὀνομαστικούς προσδιορισμούς, οἷον ἐπίθετον ἢ ὄνομα, τίθενται κατ' ὀνομαστικήν.

Νομίζω σε ἀμαρτεῖν.

Νομίζω ἀμαρτεῖν (ὅχι με ἀμαρτεῖν).

Νομίζεις σοφὸς εἶναι.

Λέγουσιν εἶναι ἀγαθοί.

Λέγουσιν ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν.

Νομίζω ἥξειν.

Νομίζω ὅτι ἐσφαλές.

Νομίζω ὅτι ἐσφαλὰ.

Νομίζεις ὅτι εἶσαι σοφός.

Λέγουσιν ὅτι εἶναι καλοί.

Λέγουσιν ὅτι ἐγὼ εἶμαι καλός.

Νομίζω ὅτι θὰ ἔλθω.

Χρησὶς τῶν χρόνων τῆς ἀπαρέμφατου.

Νομίζω τὸν ἥλιον ὄρξν.

Ἐνόμιζον ὄρξν.

Νομίζω ὀφείσθαι.

Ἐνόμιζον ὀφείσθαι.

Νομίζω ἰδεῖν.

Ἐνόμιζον ἰδεῖν.

Νομίζω ἐωρακέναι.

Ἐνόμιζον ἐωρακέναι.

Ὡστε (ὥστ', ὥσθ').

Ὡστε.

ἔχομεν ὥτα ὥστε (ὥς) ἀκούειν.

Οὕτω σοφὸς ὥστε εἰδέναι.

Σοφώτερος ἢ ὥς (ὥς) ἀμαρτάνειν.

Ὁ νεανίας οὗτος τοσούτο δοκεῖ ἡμῖν ἀγαθός, ὥστε πάντες φιλοῦμεν αὐτόν.

Νομίζω ὅτι βλέπω τὸν ἥλιον.

Ἐνόμιζα ὅτι ἐβλεπα.

Νομίζω ὅτι θὰ ἴδω.

Ἐνόμιζα ὅτι ἐμελλὰ νὰ ἴδω.

Νομίζω ὅτι εἶδα.

Ἐνόμιζα ὅτι εἶδα.

Νομίζω ὅτι ἔχω ἰδεῖ.

Ἐνόμιζα ὅτι εἶχα ἰδεῖ.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ, διὰ νὰ (πρὸς ἀπαρέμφατον).

Ὅθεν, λοιπόν (πρὸς ὅρισ. ἢ προσ.).

ἔχομεν καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀκούωμεν.

Τόσον σοφός ὥστε νὰ εἰξεύρῃ.

Εἶναι τόσον σοφός, ὥςτε δὲν σφάλει.

Ὁ νέος αὐτὸς μοῦ φαίνεται τόσον καλός, ὥςτε τὸν ἀγαπῶμεν ὅλοι.

Σημ. 1. Τὸ δυνητικὸν μόριον ἂν προστίθεται εἰς τὴν ἀπαρέμφατον πρὸς ἔκφρασιν ἀμφιβολίας.

Λέγει τοῦτο οὐκ ἂν γενέσθαι.

Λέγει ὅτι τοῦτο δὲν ἤθελεν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη.

Νομίζω ἄμεινον ἂν βουλευσασθαι. Νομίζω ὅτι εἰμποροῦσα νὰ σκεφθῶ καλλίτερα.

Νομίζω πάντα· ἂν εἶναι ἀγαθούς. Νομίζω ὅτι ὅλοι ἤθελαν εἶναι κα-
λοί.

Σημ. 2. Τὸ ἐπὶ ῥήμα πρίν συνήθως ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀπαρεμφάτου.

Πρίν ἰέναι.

Ἦδες πρίν ἐμὲ ἔλθαι.

Ἀνέβη πρίν τινα ἰδεῖν.

Οὐ πρόσθεν ἀνέβη πρίν εἶδέ τις.

Πρίν νὰ ὑπάγῃ.

Ἐψαλλες πρίν νὰ ἔλθω ἐγώ.

Ἀνέβη πρίν νὰ ἰδῇ κανέννα.

Δὲν ἀνέβη ἕως οὐ κάποιος εἶδεν.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 91.

Νομίζω τὸν θεὸν πάντα εἰδέναι. — Τῶν Ἑλλήνων οἱ πολλοὶ ἐνόμι-
ζον τοὺς θεοὺς τὰ μὲν εἰδέναι, τὰ δὲ οὐκ εἰδέναι. — Ὁ Σωκράτης ἐ-
νόμιζε τοὺς θεοὺς πάντα εἰδέναι. — Πρίν σοφὸς γενέσθαι πολλάκις ἡ-
μάρτανον. — Πρίν τὰς τῶν ὀρνίθων φωνὰς ἀκούσαι ἀπήλθομεν. —
Ὡς περ ἐνόμιζεν, οὕτως ἔλεγεν. — Νομίζω οὐδένα τῶν ἀνθρώπων πάντα
εἰδέναι. — Τίς ἀνθρώπων νομίζει πάντα εἰδέναι; — Σωκράτης ἐκέ-
λευε τοὺς φίλους τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν. — Ὁ θεὸς ἀνθρώπους
κελεύει πάντας μὲν αἰεὶ εὖ ποιεῖν, μηδένα δὲ μήποτε κακῶς ποιῆσαι.
— Ὁ θεὸς πάντα δύναται ποιεῖν. — Οὗτος ὁ νεανίας νομίζει σοφὸς
εἶναι. — Νομίζω τὸν βασιλεῖα ἤξειν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. — Ἐνόμιζον τὸν
βασιλεῖα τῇ ὑστερίᾳ ἤξειν. — Ὁ φιλόσοφος λέγει τὸν ἥλιον ἑωρακέναι.
— Οὗτος λέγει τὸν κλέπτην τὴν χλαῖναν κεκλοφέναι. — Ὁ τοῦ θεοῦ
νόμος πάντας κελεύει ἀλλήλους φιλεῖν καὶ εὖ ποιεῖν. — Ὁφθαλμοὺς ἔ-
χουμεν ὥστε ὁρᾶν. — Πόδας ἔχομεν ὥστε τρέχειν, καὶ χεῖρας ὥστε
πάντα ὅσα ἂν βουλόμεθα ποιεῖν. — Ὀδόντας ἔχομεν ὥστε ἐσθίειν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ 91.

Ὁ Σωκράτης ἦτο μέγας φιλόσοφος. — Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι
οἱ θεοὶ εἰξεύρουσι ὅλα τὰ πράγματα. — Ποῖος ἀπὸ ἡμῶν νομίζει
ὅτι εἰξεύρει ὅλα τὰ πράγματα ἢ καὶ τὸν ἑαυτὸν του; — Ὁ Σωκρά-
της λέγει ὅτι οἱ θεοὶ καὶ βλέπουσι καὶ ἀκούουσι ὅλα. — Τὸ παιδί
νομίζει ὅτι εἶναι σοφόν. — Μερικοὶ νέοι νομίζουσι ὅτι εἶναι πλείον
σοφοὶ ἀπὸ τῶν πατέρων των. — Ὁ μνηστὴρ λέγει ὅτι ὁ βασιλεὺς
θα ἔλθῃ αὐτῶν. — Νομίζω ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤλθεν. — Ἐνόμιζα
ὅτι εἶχα ἰδεῖ τὴν κόρη μου. — Ὁ ἔμπορος νομίζει ὅτι εἶναι πλού-
σιος. — Προσάξει τὸν νέον νὰ μὴ γένη πλούσιος. — Θαρρῶ πῶς
ἀκούω φωνήν. — Εἰβόμισα ὅτι εἶχα ἀκούσει φωνήν. — Νομίζω ὅτι
θ' ἀκούσῃτε τὴν φωνήν τοῦ ἀηθοῦ.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ ἀπαρέμφατος μετὰ τοῦ ἄρθρου.

Ὁ ἐνικός ἀριθμὸς τοῦ οὐδετέρου ἄρθρου τίθεται καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου, καὶ τοιοῦτοτρόπως κάμνει αὐτὸ ὥστε νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ ἀφηρημένον ὄνομα· τότε δὲ τὸ ἀπαρέμφατον λέγεται ὀνομαστικόν, καὶ συντάσσεται ὡς οὐσιαστικόν.

Ὀν. τὸ γράφειν.

Γεν. τοῦ γράφειν.

Δοτ. τῷ γράφειν.

Αἰτ. τὸ γράφειν.

τοῦ γράψαι.

τῷ γεγραφέναι.

τὸ γράψειν.

Ἡ δύναμις τοῦ ὄρθν.

Ἐκ τοῦ γεγραφέναι.

Μετὰ τοῦ ποιεῖν.

Μετὰ τὸ πεποιηκέναι.

Πρὸς τὸ ποιεῖν.

Πρὸς τὸ ἐωρακέναι.

Τὸ νὰ γράφῃ τις ἢ τὸ γράψιμον.

Τοῦ νὰ γράφῃ κανεὶς = τοῦ γραψίματος.

Εἰς τὸ ἢ μὲ τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς.

Τὸ νὰ γράφῃ.

Τοῦ νὰ γράψῃ.

Μὲ τὸ νὰ ἔχῃ γραμμένον.

Τὸ νὰ μέλλῃ νὰ γράψῃ.

Ἡ δύναμις τοῦ νὰ βλέπῃ κανεὶς.

Διὰ τὸ ὅτι ἔχει γραμμένον.

Μαζὴ μὲ τὸ νὰ κάμνῃ κανεὶς.

Ὑστερον ἀπὸ τὸ ὅτι ἔχει καμωμένον = ἄφου ἔκαμην.

Εἰς τὸ νὰ ἢ διὰ νὰ κάμνῃ.

Κοντὰ εἰς τὸ νὰ ἔχῃ ἰδεῖ.

Διάκρινε τὸν ἐνεστώτα ἀπὸ τὸν ἀόριστον.

Ἀπὸ τοῦ ὄρθν.

Ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν.

Ὁ πένης.

Ἡ πηνία.

Ἐναντίας.

Ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς.

Ἀπὸ τὸ νὰ εἶδεν.

Ὁ πτωχός.

Ἡ πτωχεία.

Κανὼν συντάξεως. Τὰ ἐναντιώσεως σηµαντικὰ συντάσσονται μὲ δοτικόν.

Ἡ πηνία ἐναντία ἐστὶ τῷ πλούτῳ. Ἡ πτωχεία εἶναι ἐναντία εἰς τὸν πλούτον.

Τὸ λέγειν οὐκ ἐναντίον τῷ γράφειν. Τὸ νὰ λέγῃ κανεὶς δὲν εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ νὰ γράφῃ.

Ἐκ τοῦ ὄρθν γίγνεται τὸ εἰδέναι. Ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς γίγνεται τὸ νὰ γνωρίζῃ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 92.

Οὐχ οἱ πέννυες ἄθλιοι, ἀλλ' οἱ κακοί. — Οὐκ ἐκ πλούτου ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς. — Τὸ ὄρᾱν κρείττον ἐστὶ τοῦ ἀκούειν. — Τὸ ὄρᾱν ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἀκούειν. — Νῦν ἐστὶν ὁ χρόνος τοῦ ἰδεῖν. — Μετὰ τὸ λέγειν γίγνεται τὸ ποιεῖν. — Τὸ ἁμαρτάνειν ῥάδιον. — Οὐ τὸ λέγειν χαλεπὸν, ἀλλὰ τὸ ποιεῖν. — Ἐκ τοῦ ἐωρακέναι οἶδα. — Ἀκούω ἀντὶ τοῦ λέγειν. — Ὁ νεανίας λέγει ἀντὶ τοῦ ἀκούειν. — Ἀντὶ τοῦ γράψαι ἔλεξα. — Ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν ἔγραψα. — Ἦλθομεν πρὸς τὸ ἰδεῖν. — Λέγω περὶ τοῦ γεγραφέναι οὐ περὶ τοῦ ἐωρακέναι.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 92.

Ὁ καιρὸς τοῦ νῦν τρέχει τις. — Ὁ καιρὸς ὅγι τοῦ νῦν βλέπη, ἀλλὰ τοῦ ν' ἀκούη. — Εἶμαι παρὼν διὰ τὸ ὅτι ἤκουσα. — Ἐφύγαμεν ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι εἶδαμεν (διὰ τὸ ἰδεῖν). — Τί εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ νῦν βλέπη κατεῖς; — Τὸ νῦν ἀκούη κατεῖς δὲν εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ νῦν βλέπη. — Τὸ νῦν τρέχει τις εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ νῦν περὶ πατρῆ, — Τὸ νῦν κυρηγᾷ κατεῖς εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ νῦν φεύγη. — Ὁ βοσκὸς κυρηγᾷ ἀντὶ νῦν φεύγη. — Ἐὰν γράψωμεν ἀποὺ ὀμιλήσωμεν. — Ὡμίλησε κοινὰ εἰς τὸ ὅτι ἐγραψεν. — Ὀμιλῶ περὶ τοῦ νῦν γράφῃ κατεῖς. — Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἐναντία εἰς τὴν κακίαν. — Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι καθόλου ὁμοία μὲ τὴν κακίαν. — Ἡ κακία εἶναι εἰς ὅλα ἐναντία εἰς τὴν ἀρετήν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἡ Ἀπαρέμφατος μετὰ τοῦ Ἄρθρου (συνέχεια).

Ἡ Ἀπχρέμ. μετὰ τοῦ ἄρθρου δύναται νὰ ἔχῃ ὑποκείμενον κατ' αἰτ. καὶ τὸ ἀνῆκον ἀντικείμενον.

Τὸ ἐμὲ γράφειν.	Τὸ νὰ γράφω ἐγώ.
Τὸ ἐμὲ ἐπιστολὴν γράψαι.	Τὸ νὰ γράψω ἐγὼ γράμμα.
Τοῦ ἡμᾶς ταῦτα εἰρηκέναι.	Τοῦ νὰ ἔχωμεν εἰπεῖ ἡμεῖς αὐτά.
Τῷ τὸν ἄνδρα γεγραφέναι ταῦτα.)	Μὲ τὸ νὰ ἔχῃ γραμμένα αὐτὰ ὁ ἄν-
Τῷ ταῦτα γεγραφέναι τὸν ἄνδρα.)	θρῶπος.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ προθέσεις τὸ ὑποκείμενον τῆς Ἀπχρεμφάτου δὲν ἐπαναλαμβάνεται, ὅταν ἦναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τοῦ προηγούμενου ῥήματος.

Μακάριος εἰ διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι. Εἶσαι εὐτυχὴς, διότι εἶσαι καλός.

Ὁ παῖς σοφός ἐστι πρὸς τῷ καλῷ· τὸ παιδί εἶναι σοφὸν κοντὰ εἰς τὸ εἶναι, ὅτι εἶναι εὐμορφο.

ἀλλὰ λέγουσιν καί.

Ἀντὶ τοῦ τὸν παῖδα καλὸν εἶναι, σοφὸς ἔστι. Ἀντὶ νὰ ᾔῃαι τὸ παιδί εὐμορφον, εἶναι σοφόν.

Κανὼν. Ἐπὶ ἀρνήσεως ἢ Ἀπαρέμματος μετὰ τοῦ ἄρθρου δέχεται πάντοτε μὴ, μὴ δέεις καὶ ὅχι οὐ, οὐ δέεις.

Τὸ μὴ λέγειν.

Τὸ νὰ μὴ λέγῃ κανεῖς.

Οὐχ ὅρξ· διὰ τὸ μὴ ὀφθαλμοῦς εἶναι. Δὲν βλέπεις ἐπειδὴ δὲν ἔχεις μάτι.

Διὰ τὸ μηδέναι εἰδέναι.

Διότι δὲν ἤξεύρει κανεῖς.

Τυφλός.

Ὁμαλός, ἢ, ὄν.

Σιγᾶω, ὦ.

Μελ. σιγήσω.

ἴσιος.

Σιωπῶ.

Παρακ. σεσίγηκα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 93.

Ὁ φιλόσοφος πάντα ταῦτα εἰδέναι νομίζει. — Ὁ Σωκράτης ἔλεγε τοὺς θεοὺς πάντα δηλοῦν τοῖς ἀγαθοῖς. — Πλάτων ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἀθάνατον εἶναι. — Ὁ πένης ζητεῖ πλοῦσιος γενέσθαι. — Ὁ Θεὸς πάντας εὖ ποιεῖ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι. — Ὁ κλέπτης κλέπτει διὰ τὸ κακὸς εἶναι. — Οὗτος ὁ νεανίας πολλὰς βίβλους συνέειλε πρὸς τὸ σοφὸς γενέσθαι. — Ὁ χρόνος τοῦ τὰ τοιαῦτα εἰδέναι ἀεὶ πάρεστιν. — Ἐκ τοῦ τὸν ἄνδρα μὴ ὀφθαλμοῦς ἔχειν τυφλός ἐστιν. — Τὸ σιγᾶν ἐναντίον ἐστὶ τῷ μὴ σιγᾶν. — Τὸ μὲν λέγειν χαλεπὸν, τὸ δὲ μὴ λέγειν ἔτι χαλεπώτερον. — Ὁ ῥήτωρ ταῦτα εἶρηκεν ἐκ τοῦ μὴ σοφός εἶναι. — Τὸ πεδίον ὀμαλόν ἐστιν. — Τὸ σιγᾶν πολλάκις κρείττον ἐστὶ τοῦ λέγειν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 93.

Τὸ νὰ γελᾷ κανεῖς. — Καὶρὸς διὰ νὰ γελᾷ κανεῖς. — Τὸ νὰ γελᾷ κανεῖς (τὸ μὲν) εἶναι εὐχάριστον, ἀλλὰ τὸ νὰ κάμῃ κανεῖς καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους εἶναι πολὺ πλεονεχέστερον. — Τὸ νὰ ἤξεύρῃ κανεῖς ὅλα τὰ πράγματα εἶναι δύσκολον. — Τὸ νὰ κάμῃ τις εἶναι δυσκολώτερον ἀπὸ τὸ νὰ ἤξεύρῃ. — Ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπω τὸν ἥλιον ἔργον τυφλός. — Ἐχομεν γελῶσαν ὥστε νὰ λέγωμεν ὅτι (πάντα ὅσα) θέλωμεν. — Τίποτε δὲν εἶναι γλυκύτερον ἀπὸ τὸν ὕπνον εἰς τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον. — Ὁ βασιλεὺς ἔχει καὶ καθαλα-

ρέους καὶ κάτεργα διὰ τὰ μᾶς κυρηγήση. — Τὸ τὰ ὁμιλῇ κατεῖς εἴ-
 ραι ἐνερτίον εἰς τὸ τὰ σιωπῇ. — Τίποτε δὲν εἶναι δυσκολώτερον ἀ-
 πὸ τὸ τὰ σιωπῇ κατεῖς. — Ἡ ζωὴ εἶναι ἐνερτία εἰς τὸν θάνατον.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἡ Μετοχή.

Ἡ ἐνεργ. μετοχὴ ἔχει τέσσαρας χρόνους, τὸν Ἐνεστ. τὸν Μέλλ. τὸν
 Ἀόρ. καὶ τὸν Παρακ.

Ὁ Ἐνεστ. ὁ Μέλλ. καὶ β' ἐνεργ. Ἀόρ. λήγουσιν εἰς ὦρ.

Ὁ α' ἐνεργ. Ἀόρ. εἰς ας.

Ὁ ἐνεργ. Παρακ. εἰς ὠς.

Γράφω, ———

Ὅριστ.

Μετοχὴ.

Ἐνεστ.	γράφω,	γράφων, ουσα, ον,	ἐκεῖνος ποῦ γράφει.
Μέλλ.	γράψω,	γράψων, ουσα, ον,	ἐκεῖνος ποῦ μέλλει νὰ γράψῃ.
Ἀόρ. α'.	ἔγραψα,	γράψας, ἀσα, αν,	ἐκεῖνος ποῦ ἔγραψεν.
Παρακ.	γέγραφα,	γεγραφώς, υῖα, ὅς,	ἐκεῖνος ποῦ ἔχει γραμμένον.

Λέγω, ὁμιλῶ.

Ἐνεστ. λέγω, λέγων, ουσα, ον.

Μέλλ. λέξω, λέξων, ουσα, ον.

Ἀόρ. α'. ἔλεξα, λέξας, ασαν.

Παρακ. εἴρηκα, εἰρηκώς.

Εὐρίσκω, ———

Ἐνεστ. εὐρίσκω, εὐρίσκων.

Μέλλ. εὐρήσω, εὐρήσων.

Ἀόρ. β'. εὔρον, εὔρών.

Παρακ. εὔρηκα, εὔρηκώς.

Ἀκούω, ———

Ἐνεστ. ἀκούω, ἀκούων.

Μέλλ. ἀκουσάμαι, ἀκουσόμενος.

Ἀόρ. α'. ἤκουσα, ἀκούσαι.

Παρακ. ἀκήκοα, ἀκηκώς.

Σχηματισμός τῆς εἰς ὦν ληγούσης Μετοχῆς.

Εἰμὶ, εἶμαι Μετ. ὦν, ἐκεῖνος ποῦ ὑπάρχει, ποῦ εἶναι.

Ἐνικός.

Ὁ. ὦν, οὔσα, ὦν, ἐκεῖνος, τ, ο ποῦ εἶναι.

Γ. ὄντος, οὔσης, ὄντος.

Δ. ὄντι, οὔση, ὄντι.

Α. ὄντα, οὔσαν, ὄν.

Δυσικός.

Ο. Α. Κ. ὄντε, οὔσα, ὄντε.

Γ. Δ. ὄντων, οὔσαν, ὄντων.

Πληθυντικός.

Ο. ὄντες, οὔσαι, ὄντα.

Γ. ὄντων, οὔσων, ὄντων.

Δ. οὔσι(ν) οὔσαις οὔσι(ν)

Α. ὄντας, οὔσας, ὄντα.

Κ. ὄντες, οὔσαι, ὄντα.

Οὕτω καί: γράφων, γράφουσα, γράφον
 γράψων, γράψουσα, γράψον.
 εὐρών, εὐρούσα, εὐρόν.

Ὁ ἀόριστος πρῶτος ὁ λήγων εἰς ας κλίνεται κατὰ τὸ πᾶς, πᾶσα, πᾶν.

Ὀν. γράψας, ασα, αν. Γεν. γράψαντος, άσης, αντος, κτλ.

Ἡ παθητικὴ καὶ μέση μετοχὴ ἡ λήγουσα εἰς μερος, κλίνεται κατὰ τὰ εἰς ος, η, ον, ἐπίθετα, ὡς· ἀκουσόμενος, μένη, μερον, κτλ.

Ὁ ἐνεργητικὸς ἀόριστος δεύτερος ὁ λήγων εἰς ὦν καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρκαίμενος ὁ λήγων εἰς ὡς εἶναι ὀξύτοναι.

Ὁ ἐνεστώς τῆς μετοχῆς ἐκφράζει ἐνέργειαν συμβαίνουσαν καθ' ὃν χρόνον συμβαίνει καὶ ἡ τοῦ ῥήματος τῆς προτάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει. Ὁ παρκαίμενος ἐνέργειαν τετελεσμένην, καὶ ὁ ἀόριστος παρελθοῦσαν ἀπολύτως.

Ἦλθεν ἔχων.

Ταῦτα ἑωρακώς ἀπῆλθεν.

Ἰδὼν τὸν ἀστέρα ἐχάρην.

Ὅρων τὸν ἀστέρα.

Ἰδὼν τὸν ἀστέρα.

Ἐωρακώς τὸν ἀστέρα.

Ἦλθεν ἔχοντας.

Ἀφοῦ εἶχεν ἰδεῖ αὐτὰ, ἀνεχώρησεν.

Ὅταν εἶδα τὸ ἄστρον, ἐχάρηκα.

Βλέποντας τὸ ἄστρον.

Ἀφοῦ εἶδα τὸ ἄστρον.

Ἀφοῦ ἔχω ἰδεῖ (ἀφοῦ εἶδα) τὸ ἄστρον.

Χαίρω ταῦτα ποιεῖν.

Χαίρομαι τοῦ κάμνω αὐτά.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 94.

Ταῦτα λέγων ἀμαρτάνεις. — Ἡ κόρη μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπιστολάς γράφουσα. — Ταῦτα ἀκούσας ἐπιστολὴν πρὸς σὲ ἔγραψεν. — Ὁ κλέπτης τὴν χλαῖναν λαβὼν ὡς τάχιστα ἀπέδραμεν. — Ὁ ἀγαθὸς σπύδρα χαίρει, ἀκούων πρὸς τοῦ φιλοσόφου ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατός ἐστιν. — Ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ πόλει ὢν, πάντας εὖ ἐποίει. — Κακὸς ὢν τοῖς κακοῖς χαίρει. — Αἰὶ χαίρομεν ὁρῶντες τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας. — Ἡ κόρη κάθηται ἐν τῇ στοχῇ τῆς ἀηδόνος ἀκούουσα. — Γέρων τις παῖδα ἐπὶ τῆς μηλέας εὐρών μῆλα κλέπτοντα, ἐκέλευσεν αὐτὸν καταβῆναι. — Ὁ νεανίας πεπτωκὸς καίται ἐπὶ τῆς γῆς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ 94.

Ἐρχομαι κρατῶν ἄνθη. — Ἡ κοπέλαις εἶναι παροῦσαι, ἔχουσαι ἄνθη εἰς τὰς χεῖράς των. — Ἐχαιρόμουν βλέπων τόσον ὥραϊα ἄνθη. — Λέγων αὐτὰ δὲν σφάλω. — Ὁ φιλόσοφος δὲν σφάλει λέγων, ὅτι εἶναι ἓως μόνος θεός. — Ἀκούσαντες τὸν ῥήτορα ἀνεχώρησαμεν. — Ἐπειδὴ ἡδὲρα ἔνα ταμπάρο, τὸ ἐπῆρα εἰς τὰ χεῖρα μου. — Ὅταν εἶδα τὰ ὥραϊα ἄστρα, ἐχάρηκα. — Ὁ κυνηγὸς ἀφ' οὗ ἐπῆρε (λαβὼν) τὸν σκύλον του, ἐπῆγε εἰς τὸ δάσος. — Ποῖος δὲν χαίρεται βλέπων τὴν ἀρετὴν τοῦ φιλοσόφου; — Ὁ νέος ἀφ' οὗ εἶδε τὸν πατέρα του, ἦλθεν ἐδῶ. — Ποῖος γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν του; — Κανείς δὲν βλέπει οὐδὲ τὴν ἰδικήν του ψυχὴν. — Παιδί μου, γίγνου τοιοῦτος πρὸς τοὺς (ἕσω τοιοῦτος περὶ τοὺς) ἄλλους, ὅπως θέλεις τοὺς ἄλλους καὶ ἦραι πρὸς ἐσένα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἡ μετοχή (συνέχεια).

Γεγραφώς, ἐκεῖνος ποῦ ἔχει γραμμένον.

Ἐνικὸς.

Ο.	γεγραφώς	γεγραφυῖα	γεγραφός
Γ.	γεγραφότος	γεγραφυῖας	γεγραφότος
Δ.	γεγραφήτοι	γεγραφυῖα	γεγραφότι
Λ.	γεγραφότα	γεγραφυῖαν	γεγραφός
Κ.	γεγραφώς	γεγραφυῖα	γεγραφός.

Δυϊκός.

Ο. Α. Κ.	γεγραφότε	γεγραφύια	γεγραφότε
Γ. Α.	γεγραφότων	γεγραφύϊων	γεγραφότων

Πληθυντικός.

Ο.	γεγραφότες	γεγραφύϊαι	γεγραφότα
Γ.	γεγραφότων	γεγραφύϊων	γεγραφότων
Δ.	γεγραφόσι(ν)	γεγραφύϊαις	γεγραφόσι(ν)
Α.	γεγραφότας	γεγραφύϊας	γεγραφότα
Κ.	γεγραφότες	γεγραφύϊαι	γεγραφότα.

Μετοχή τῶν συνηρημένων ῥημάτων.

Ὁ ἐνερῶς τῆς μετοχῆς τῶν συνηρημένων ῥημάτων συναρεῖται καὶ ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς.

Ὁράω ὁρῶ. Ἐνεστ. Μετ. ὁράων ὁρῶν, βλέπων.

Ο.	ὁράων ὦν,	ὁράουσα ὦσα,	ὁράων ὦν
Γ.	ὁράοντος ὦντος,	ὁραούσης ὠσης,	ὁράοντος ὦντος
Δ.	ὁράοντι ὦντι,	ὁραούσῃ ὠσῃ,	ὁράοντι ὦντι
Α.	ὁράοντα ὦντα,	ὁράουσιν ὠσιν,	ὁράων ὦν
Κ.	ὁράων ὦν, κτλ.		

Φιλέω φιλῶ. Ἐνεστ. Μετ. φιλέων φιλῶν, ἀγαπῶν.

Ο.	φιλέων ὦν,	φιλέουσα οὔσα,	φιλέον οὔν
Γ.	φιλέοντος οὔντος,	φιλεούσης ούσης,	φιλέοντος οὔντος
Δ.	φιλέοντι οὔντι,	φιλεούσῃ ούσῃ,	φιλέοντι οὔντι
Α.	φιλέοντα οὔντα,	φιλέουσιν οὔσιν,	φιλέον οὔν
Κ.	φιλέων ὦν, κτλ.		

Οὕτω κλίνεται καὶ ὁ εἰς ὦν μέλλον δεύτερος.

	μενῶν	μενοῦσα	μενοῦν
Εκ τοῦ	μενέων	μενέουσα	μενέον

Δηλόω δηλῶ. Ἐνεστ. Μέλλ. δηλόων δηλῶν, φανερόνων.

Ο.	δηλόων ὦν,	δηλόουσα οὔσα,	δηλέον οὔν
Γ.	δηλόοντος οὔντος,	δηλοούσης ούσης,	δηλόοντος οὔντος
Δ.	δηλόοντι οὔντι,	δηλοούσῃ ούσῃ,	δηλόοντι οὔντι
Α.	δηλόοντα οὔντα,	δηλόουσιν οὔσιν,	δηλέον οὔν
Κ.	δηλόων ὦν, κτλ.		

Αἱ Μετοχὶ τοῦ ὁρῶ, βλέπω.

Ὅριστ.

Μετ.

὘ν ὁράω ὁρῶ, ὁράων ὁρῶν.

Μέλ. ὄψομαι, ὀψόμενος.

Ἀόρ. β' εἶδόν, ἰδών.

Παρακ. ἐώρακα, ἐώρακώς.

Ἐρχομαι.

὘ν ἔρχομαι, ἰών (ἐκ τοῦ εἶμι συνηθεστέρα
τῆς ἐρχόμενος).

Μέλ. ἤζω, εἶμι, ἤζων (συνηθ. τῆς ἐλευσόμενος).

Ἀόρ. β' ἤλθον (ἤκον), ἔλθών.

Παρακ. ἐλήλυθα, ἐληλυθώς.

Κανὼν. Ἡ μετοχὴ θεωρουμένη ὡς ἐπίθετον συμφωνεῖ κατὰ γένος,
ἀριθμὸν καὶ πτώσιν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ.

Ὁ πατήρ ὁρῶν.

Ὁ πατέρας βλέπων.

Αἱ γυναῖκες ὁρῶσαι.

Αἱ γυναῖκες βλέπουσαι.

Σημ. Ἡ χρῆσις τῆς μετοχῆς εἶναι πολὺ σπανιότερα εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνι-
κὴν παρὰ εἰς τὴν νεωτέραν.

Λαβὼν τὸν πῖλον ἤλθεν.

Ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ καπέλλον, ἤλθεν.

Οὐχ ὁρᾷς οὐκ ὀφθαλμοὺς ἔχων. Δὲν βλέπεις, ἐπειδὴ δὲν ἔχεις μά-
τια.

Οὐ πρὸς σέ λέξω ὧτα οὐκ ἔχοντα. Δὲν θέλω ὁμιλήσει πρὸς ἐσένα, ὅ-
που δὲν ἔχεις αὐτιά.

Πάντων παρόντων, οὐδεὶς ἔλεξεν. Ἐνῶ ἦσαν ὅλοι παρόντες, κανεὶς
δὲν ὁμίλησε.

Φέρω,

φέρνω ἢ ὑποφέρνω.

Ὅριστ.

Μετ.

὘νεστ. φέρω,

φέρων.

Μέλλ. οἶσω, οἶσων.

Ἀόρ. β'. ἔνεγκον, ἐνεγκών.

Παρακ. ἐνήνοχα, ἐνηνοχώς.

Ὁ ὑετός, οὐ.

Ἡ βροχή.

Ἡ χαλάζ, ης.

Τὸ χαλάζι.

Ὁ λειμὼν, ὠνος.

Τὸ λειβάδι.

Ἡ γαστήρ, ἑρως.

Ἡ κοιλίᾳ, τὸ στομάχι (κλίνεται κατὰ τὸ πατήρ, καὶ ἡ κλητικὴ σχηματίζεται ὁμαλῶς· ὡ γαστήρ).

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 93.

Τί φέρεις; — Βικτηρίαν φέρω. — Ὁ παῖς ἔρχεται φέρων τὴν τοῦ γέροντος βικτηρίαν. — Ἡ γυνὴ ὀλίγον πρότερον ἤλθε, ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ φέρουσα. — Οἱ ἄνδρες παρῆσαν μὲν ἡμῖν μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἰδόντες δὲ τοὺς ἀστέρας ἀπῆλθον. — Ὁ υἱὸς ἐκ τῶν νεφελῶν ἔρχεται. — Ὁ υἱὸς καὶ ἡ χάλαζα εἰς τοὺς λειμῶνας πίπτουσιν. — Χαλεπὸν ἐστὶ πρὸς τὴν γαστέρα λέγειν ὅσα οὐκ ἔχουσιν. — Ὁ ὄφις ἐν τῇ πόχῃ κείμενος τὸν νεανίαν δήζεται. — Ὁ γέροντος σφόδρα χαίρει τὸν ἥλιον ὀρῶν. — Φασὶ τινες τὸν ἥλιον λίθον εἶναι. — Τὸν μὲν ἥλιον πῦρ εἶναι λέγουσι, τὴν δὲ σελήνην γῆν. — Ἡ χάλαζα ἐπιπτε πᾶσαν τὴν ἡμέραν μέχρι τῆς νυκτός.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ 93.

Τί φέρων ἔρχεσαι; — Ἐρχομαι φέρων τὸ ταμπάρο τοῦ ξένου. — Δὲν ἔφερες τὸ ἰδικόν σου τὸ ταμπάρο, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σου. — Δὲν θὰ φέρω τὸ ἰδικόν μου τὸ ταμπάρο, ἀλλὰ τοῦ πραγματευτῆ. — Ποιὸς θὰ ἔλθῃ ἔχωντας τὸ ὠραῖον ταμπάρο; — Καρεῖς. — Ὁ μηχανοτορας ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ γράμμα, ἀνεχώρησεν. — Ἀφοῦ ἦλθα εἰς τὸ δάσος, ἤρχισα νὰ σχίζω (ἔσχίζον) ξύλα μὲ ἓνα τσεχοῦρι καὶ μὲ νύα σφήνα. — Ὁ καβαλάρης ἀφοῦ ἐπῆρε τὸ ἄλογόν του, ἐπῆγεν ἐπάνω εἰς τὸ βουνό. — Καβαλικεύσας (ἀναβάς) τὸ ἄλογόν του, κατέβη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν κάμπον εἰς τὸ μέγαλον λειβάδι. — Ὅταν ἐπιπτεῖ ἡ βροχὴ (δετοῦ γιγνομένου), ὁ ἥλιος ἦτορ μέσα εἰς τὰ σύννεφα. — Ἄρ δὲν ἐπιπτεῖ τὸ χιμᾶρι, τὸ περιβόλι ἤθελεν εἶναι πολὺ ὠραῖον. — Τὸ κρασί εἶναι καθορίτης τοῦ ροῦ. — Ὁ λόγος εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ψυχῆς.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ἡ μετοχή (συνέχεια).

Ὁ μέλλον τῆς μετοχῆς εἶναι συνηθέστατος εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ μάλιστα μετὰ τὰ ῥήματα τὰ δηλοῦντα τὸ ἔρχομαι, στέλλω, κτλ. πρὸς δῆλωσιν σκοποῦ.

Πέμπω σε ζητήσαντα.
Ἦκω τοῦτο λέξων.

Σὲ στέλνω διὰ νὰ ζητήσης.
Ἦλθα διὰ νὰ εἰπῶ αὐτό.

Ἐν ὁ σκοπὸς παρίσταται ὡς φαινόμενος ἢ ἐν τῇ διανοίᾳ ἄλλου,
τὸ μόριον ὡς προτάσσεται τῆς μετοχῆς.

Τὸν λύχνον ἔλαβεν ὡς ἄψων. Ἐλαβε τὸν λύχνον ὡς θέλων νὰ τὸν
ἀνάψῃ=διὰ νὰ τὸν ἀνάψῃ.
Ἦλθεν ὡς κλέψων. Ἦλθε διὰ νὰ κλέψῃ.

Κανὼν συντάξεως. Πολλὰ ῥήματα ἰδίως δὲ τὰ σημαί-
νοντα τὸ ὁρᾶν, ἀκούειν, γινώσκειν, δηλοῦν, ἐνθυ-
μεῖσθαι, ἄρχεσθαι, συντάσσονται μὲ μετοχὴν ἢ μὲ παρ-
εμφατικὴν ἐγκλισιν μετὰ τοῦ ὅτι.

Ὅρῶ σε σοφὸν ὄντα.	}	Βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι σοφός.
Ὅρῶ ὅτι σοφὸς εἶ.		
Οἶδα αὐτὸν μακάριον ὄντα.	}	Εἰξεύρω ὅτι αὐτὸς εἶναι εὐτυχής.
Οἶδα ὅτι μακάριός ἐστιν.		
Εἶδον τὸν παῖδα τρέχοντα.		Εἶδα τὸ παιδί νὰ τρέχῃ.
Ἰκουσά σου εἰπόντος.		Σὲ ἤκουσα ποῦ εἶπες.
Δηλοῖς ταῦτα οὕτως ἔχοντα.	}	Δείχνεις ὅτι αὐτὰ εἶναι ἔτσι.
Δηλοῖς ὡς ταῦτα οὕτως ἔχει.		

Σημ. Ὅταν ἡ μετοχὴ ἐπέχῃ οὕτω τὸν τόπον τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἐφαρμόζεται
καὶ εἰς αὐτὴν ὁ περὶ ἀπαρεμφάτου κανὼν· δηλαδή· εἰάν τὸ ὑποκείμενον αὐτῆς ᾖ νοι
προσωπικὴ ἀντωνυμία ταυτιζομένη μὲ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, ἡ ἀντωνυμία
παραλείπεται καὶ ἡ μετοχὴ τίθεται κατ' ὀνομαστικὴν.

Οἶδα σοφὸς ὢν.	Εἰξεύρω ὅτι εἶμαι σοφός.
Ἦδεν πλούσιος ὢν.	Εἰξεύρα ὅτι εἶμαι πλούσιος.
Οἶδα, εἰξεύρω.	Ἦδεν, εἰξεύρα.
Ἴσθι, εἰξεύρε.	Εἰδώς, ἐκεῖνος ποῦ εἰξεύρει.
Μέμνημαι, σαι, ται, κτλ.	Ἐνθυμοῦμαι (παρὰκείμενος ἐκ τοῦ ἐνεστώτος <i>μνάομαι</i>).
Προστ. μέμνησο,	Ἐνθυμοῦ.
Ἀπαρ. μεμνήσθαι.	Μετ. μεμνημένος.
Μανθάνω.	Μαθαίνω.
Παρά τοῦ διδασκάλου μανθάνω.	Μαθαίνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλον.
Μέμνησο ἄνθρωπος ὢν.	Ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 96.

Εὖ, ἄνθρωπε, ἴσθι θνητὸς ὢν. — Ὡ βασιλεῦ, μέμνησο ἄνθρωπος ὢν.
— Ἴσμεν τὴν ψυχὴν ἀθάνατον οὖσαν. — Οὗτος ὁ πλούσιος οὐ μέμνη-

ται θνητὸς ὢν. — Οἶδα τὸν φιλόσοφον σαρὸν ὄντα. — Ὁ Θεσπίτης ἀγέ-
γελον ἐπεμψε λέγοντα ὅτι αὐτὸς ἦξει. — Δεῦρο ἐληλυθήμεν τοῦ ρήτο-
ρος ἀκουσόμενοι. — Οὐδεὶς πώποτε Σωκράτους οὐδὲν κακὸν ἤκουσε λέ-
γοντος. — Ὁ πατὴρ δηλὸς ἐστὶ τὴν θυγατέρα φιλῶν. — Ὁ ἔμπειρος λέ-
γει αὐτὸς μὲν οὐ πλούσιος, ἐμὲ δὲ πλουσιώτατον εἶναι. — Οἱ νεανία-
εῖς τὰ ὄρη ἀνέβησαν ὡς χρυσὸν ζητήσαντες. — Οἱ νεανίαὶ πολλὰ εἰδέ-
ναι νομίζουσιν. — Ὁ γέρον οἶδεν αὐτὸς οὐ πολλὰ εἰδώς. — Ὁρώμεν
τούτους τοὺς μαθητὰς πολλὰ καὶ καλὰ μεμαθηκότας. — Ἐπειδὴ εἶδον
τὸν ἵππεά πίπτοντα ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ ἤδη πεπτωκότα, αὐτῷ προσ-
έδραμον. — Οὐκ αἰεὶ μεμνήμεθα θνητοὶ ὄντες.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΨΤΟΝ 96.

Νομίζω ὅτι εἶμαι σοφός. — Ὁ γέρον ἡξέυρει ὅτι δὲν εἶναι σο-
φός. — Ἠξέυρω ὅτι ὁ γέρον εἶναι φιλόσοφος. — Ὁ Σωκράτης μύ-
θος ἀπὸ ὁλοῦς τοὺς ἀνθρώπους ἡξέυρει ὅτι δὲν ἦτο σοφός. — Ἠ-
ξέύρομεν ὅτι εἴμεθα θνητοί. — Ἠξέυεις ὅτι τὸ μὲν σῶμα εἶναι θνη-
τὸν, ἡ δὲ ψυχὴ ἀθάνατος. — Κατεῖς δὲν ἤκουσέ ποτε τὸν Σωκρά-
την γὰ λέγει τίποτε κακόν. — Ἠξέύρομεν ὅτι ὁ θεὸς βλέπει ὅλα. —
Παίδι μου, ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ θεὸς εἰξέυρει ὅλα. — ἤκουσα ἀπὸ τοῦ δι-
δάσκαλόν μου πολλὰ ἀξιόλογα πράγματα. — Ἐμαθα ὅτι εἶναι φαρ-
μάκι εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κόλακος. — Ἀν ἤρχετο ὁ βασιλεὺς, ἤθε-
λε μᾶς ἰδεῖ φεύγοντας.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ἡ Μετοχή (συνέχεια).

Σημ. 4. Ὁ τρόπος τοῦ ἐξηγεῖν τὴν μετοχὴν διαφέρει κατὰ τὸν χρόνον τοῦ
ρήματος.

Οἶδα ἀμαρτάνων.

* Ἦδεν ἀμαρτάνων.

Οἶδα ἡμαρτηκώς.

* Ἦδεν ἡμαρτηκώς.

Οἶδα, ἤδεν ἀμαρτών.

Οἶδα ἀμαρτησόμενος.

* Ἦδεν ἀμαρτησόμενος.

Ἠξέυρω ὅτι σφάλω.

Ἠξέυρα ὅτι ἐσφαλᾷ.

Ἠξέύρω ὅτι ἔχω σφάλει.

Ἠξέυρα ὅτι εἶχα σφάλει.

Ἠξέύρω, ἤξέυρα ὅτι ἐσφαλᾷ.

Ἠξέύρω ὅτι θὰ σφάλω.

Ἠξέυρα ὅτι ἐμελλᾷ νὰ σφάλω.

Σημ. 2. Πολλὰ ἐκ τῶν ρημάτων ἅτινα ἀκολουθοῦνται ὑπὸ μετοχῆς ἀντὶ ἀπα-
ρεμφάτου, δύνανται νὰ δεχθῶσι τὴν ἀπαρέμφατον ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην σημασίαν.

Οἶδα τιμῶν.	Ἡξέυρω ὅτι τιμῶ.
Οἶδα τιμῶν.	Ἡξέυρω νὰ τιμῶ.
Μανθάνω σοφὸς ὢν.	Μανθάνω ὅτι εἶμαι σοφός.
Μανθάνω σοφὸς εἶναι.	Μανθάνω πῶς νὰ ἦμαι σοφός.
Μέμνημαι ποιήσας.	Ἐνθυμούμαι ὅτι ἔκαμα.
Μέμνημαι ποιῆσαι.	Ἐνθυμούμαι νὰ κάμω.
Ἀκούω αὐτοῦ λέγοντος.	Ἀκούω αὐτὸν ἐνῶ ὁμιλεῖ.
Ἀκούω αὐτὸν λέγειν.	Ἀκούω ὅτι ὁμιλεῖ.

Ὄριστ.

Μετοχῇ.

Ἔνεστ.	τίθηναι,	τιθεῖς	έντος, κτλ.
Μέλ.	θήσω,	θήσων	οντος, κτλ.
Ἀόρ. β'.	έθην,	θείς	έντος, κτλ.
Παρακ.	τέθεικα,	τεθεικώς,	έτος, κτλ.
Ἔνεστ.	ἵστημι,	ιστάς	ιστάντος.
Μέλ.	στήσω,	στήσων	κτλ.
Ἀόρ. β'.	έστην,	στάς.	
Παρακ.	έστηκα,	έστηκώς	κατὰ συγκοπὴν έσπώς.
Ἔνεστ.	δίδωμι,	διδούς	όντος.
Μέλ.	δώσω,	δώσων	κτλ.
Ἀόρ. β'.	έδων,	δούς.	
Παρακ.	δέδωκα,	δεδωκώς.	

Ἀνοίγω, ἀνοίγνυμι, — —

Μέλ.	ἀνοίξω,	Ἀόρ. α.	ἀνέωξην.
Παρακ.	ἀνέωχα.		
Ἀόρ. β'.	ἀνέωγα.		

Ὁ κόσμος, ου.

Τάξις, στολισμός, κόσμος.

Παντάχου.

Παντοῦ.

Ὁ ἱερεὺς (κατὰ τὸ βασιλεύς).

Ὁ παπᾶς.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 97.

Ἰσμεν τὸν θεὸν οὐποτε ἁμαρτάνοντα. — Ἄνθρωπος ὢν, οἶδα πολ-
λάκις ἁμαρτάνων. — Τὸ μήποτε ἁμαρτεῖν ἐστὶ τοῦ θεοῦ μόνον. — Ὁ
μαθητὴς μανθάνει σοφὸς εἶναι. — Ὁ βασιλεὺς, ἀεὶ μέμνησο οὐκ ἀθάνα-
τος ὢν. — Ὁ παῖς, μέμνησο σώφρων εἶναι. — Τίς τὴν θύραν ἀνέωξεν;
— Ὁ κλέπτης, τὴν θύραν ἀνοίξας, εἰσῆλθεν ὡς κλέψων. — Ἀκούω τῶν
ἐθνέων ἁδόντων. — Ἀκούομεν τὰς πόλεις ἁδεῖν. — Ὁ παῖς, ἀνοίξον
τὴν θύραν. — Ὁ θεὸς παντάχου ἐστίν. — Πᾶς ὁ κόσμος πλήρης ἐστὶ

τοῦ θεοῦ — Ὁ ἥλιος ὀφθαλμός ἐστι τοῦ κόσμου. — Γυναικὸς κόσμος ἀνδρὸς ἀρετή. — Οὐχ οἱ τιθέντες τὰς σφαίρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀδελφοί εἰσιν ἐμοί, ἀλλ' οἱ διδόντες ἄρτον καὶ οἶνον τῷ γέροντι. — Στάντες οἱ παῖδες παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν ῥοῦν ἐθεώρουν. — Ὁ βασιλεὺς ἐπεμψεν τοὺς ἀγγέλους δώσοντας δῶρα τῷ ἱερεῖ. — Ὁρώμεν τοὺς οἰκέτας ἐστῶτας παρὰ τὴν πύλην καὶ οὐ βουλομένους εἰσελθεῖν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΥΤΟΝ 97.

Ἔμαθα αὐτά. — Ὁ βασιλεὺς ἔμαθε γὰρ ἦναι δίκαιος. — Ἦκουσα τὸν ῥήτορα γὰρ λέγει πολλὰ. — Ὁ ῥήτωρ ἠξέυρει ὅτι δὲν ὠμίλησε καλὰ. — Ὁ μέγας βασιλεὺς δὲν ἠξέυρει ὅτι εἶναι θνητός. — Ἦξευρα ὅτι δὲν ὠμίλησα καλὰ. — Τίποτε δὲν εἶναι ἀθάνατον ἔξω ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. — Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἠξέυρει πῶς γὰρ τιμᾷ τοὺς καλοὺς. — Καθὼς ὁ καθρέπτης δείχνει τὸ πρόσωπον, ἔτσι καὶ τὸ κρασί δείχνει τὸν νοῦν. — Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀνοιξα τὴν πόρτα. — Σὰς βλέπω γὰρ βύλλετε εἰς κακὴν κατάστασιν τὰς ὑποθέσεις σας, καὶ γὰρ δίδετε χρήματα εἰς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. — Ἐκεῖνοι ποῦ (οἱ μὲν) ἔστησαν τότρόπαιον ἦσαν Ἑλληῆς, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἔδωσαν δῶρα εἰς τὸν βασιλεῖα ἦσαν βάρβαροι. — Σὰς βλέπω πάντοτε γὰρ δείχνετε τὰ διαμάρτιά σας εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὰς ἀρετάς σας πρέπει γὰρ δείχνετε καὶ ὅχι τὰ διαμάρτιά σας.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Ἡ Μετοχή (συνέχεια).

Γενική Ἀπόλυτος. Πολλάκις αἱ πλάγαι πτώσεις τῆς μετοχῆς τίθενται εἰς τὸν λόγον χωρὶς νὰ ἔχωσι σχέσιν πρὸς οὐδὲν μέρος τῆς προτάσεως. Αἱ πτώσεις αὗται λέγονται ἀπόλυτοι, ὧν ἡ συννηθιστάτη εἶναι ἡ γενική. Ἐξηγᾷ δὲ αἰτίαι, χρόνον κτλ.

Τοῦ ἡλίου ἀνιόντος, νῦν φεύγει.	Ὅταν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος, φεύγει ἡ νύκτα.
Σοῦ λέγοντος, ἐγὼ σιγῶ.	Ὅταν σὺ ὁμιλῇς, ἐγὼ σιωπῶ.
Ἐμοῦ κελεύσαντος, ἤλθες.	Ἐπειδὴ ἐπρόσταζα ἐγὼ, ἤλθες.
Οὐδὲ κελεύσαντος ἐμοῦ, ἤλθες.	Μολονότι ἐπρόσταζα, δὲν ἤλθες.

Σημ. 1. Τὸ μόριον ὡς προτάσσεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ αἰτιατικὴν ἀπόλυτον πρὸς δῆλωσιν ὑποθέσεως ἢ αἰτίας ὑπαρχούσης ἐν τῷ νῷ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος προσώπου ἢ ἐκφραζομένης αὐτοῦ.

Σιγᾷ ὡς πάντων εἰδότεον. } Σιωπᾷ, διότι πιστεύει ὅτι ὅλοι ἡ-
 Σιγᾷ ὡς πάντας εἰδόμενος. } ξεύρουν.

Παρατήρ. Διέκρινε προσεκτικῶς τὴν κυρίως γενικὴν ἀπόλυτον
 ἀπὸ τὴν γενικὴν μετὰ τοῦ ὡς, οἶον·

Λέγει, πάντων παρόντων. Ὁμιλεῖ ἐν ᾧ ὅλοι εἶναι παρόντες.
 Λέγει ὡς πάντων παρόντων. Ὁμιλεῖ ὡς νὰ ᾔσαν ὅλοι παρόντες.

Κλείω.

Μέλ. κλείσω.

Ἄορ. ἀ. ἔκλεισα.

Κλείσον τὴν θύραν.

Σφάλα τὴν πόρτα.

Σοῦ κλείνεις, ἐγὼ ἀνοίγω.

Ἐνῶ σὺ κλείεις ἐγὼ ἀνοίγω.

Σημ. 2. Ἐὰν ἀποτεϊνόμενός τις εἰς πρόσωπα παραλείπη τὸ κλητικὸν ὦ, ἐκφράζει ἐπίπληξιν ἢ περιφρόνησιν.

Παῖ, τίποτε λέγεις;

Παιδίον, τί τάχα λέγεις;

Ὁ ἰχθύς.

Τὸ ψάρι.

Ἑνικ.		Δυνικ.		Πληθ.	
Ὁ.	ἰχθύς	Ὁ. Γ. Α.	ἰχθύς	Ο.	ἰχθύες, ὤς.
Γ.	ἰχθύος	Γ. Δ.	ἰχθύσιν	Γ.	ἰχθύων.
Δ.	ἰχθύϊ			Δ.	ἰχθύσι(ν).
Α.	ἰχθύϊν			Α.	ἰχθύας, ὤς.
Κ.	ἰχθύ			Κ.	ἰχθύες.

Αἱ Ἀθῆναι, ὦν.

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ Αἴγυπτος, ου.

Τὸ Μισίρι.

Αἰγύπτιοι.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Νεῖλος, ου.

Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου.

Κλεινός.

Περίφημος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 98.

Ἡ Αἴγυπτος δωρὸν ἐστὶ τοῦ Νεῖλου. — Ὁ Νεῖλος κλεινὸς ἦν ποτα-
 μός. — Ἐν Ἀθήναις κλεινοὶ ᾔσαν φιλόσοφοι. — Ὁ Νεῖλος πλήρης ἐ-
 στὶν ἰχθύων. — Τοῦ ἡλίου λάμπαντος, πάντα δῆλα ἐστίν. — Τῶν ρη-
 τῶρων λεγόντων πάντες θαυμάζοντες καθήμεθα. — Τῶν διδασκάλων
 λεγόντων, σιγῶσιν οἱ μαθηταί. — Οὐδὲ λέγοντος τοῦ διδασκάλου, σι-
 γᾷ ὁ νεκνίχς. — Ὁ πατήρ πέμπει τὸν παῖδα τὴν θύραν κλείσαντα. —

Μέννημαι τὴν πόλιν ταύτην τῇ πρόσθεν νυκτὶ ἀνοίξας. — Ταῦτα λέγεις ὡς πάντων εὐ ἐχόντων. — Πάντων τάχιστόν ἐστι νοῦς· διὰ πάντων γὰρ τρέχει.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 98.

Ἦξευρε ὅτι εἶμαι θνητός. — Εἶδα τὸ παιδί τὰ ἀνοίγει καὶ τὰ κλείει τὴν πόρτα. — Ἐνθυμούμαι ὅτι ἐκλείσα τὴν πόρτα. — Παιδί, ἐνθυμήσου τὰ κλείσης τὴν πόρτα. — Ἐνθυμούμαι ὅτι ἐκλείσα τὴν πόρτα. — Παιδί, ἐνθυμήσου τὰ κλείσης τὴν πόρτα. — Ἐγὼ ἡμεῖς ἐσιωπούσαμεν οἱ ῥήτορες ὠμιλοῦσαν. — Ἐγὼ οἱ ὀλίγοι ἐσιωποῦσαν, οἱ πολλοὶ ὠμιλοῦσαν. — Οἱ Αἰγύπτιοι λέγουσιν ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη εἶναι θεοί. — Εἰς τὰς Ἀθήνας ἦσαν πολλοὶ καὶ καλὰ στοαί. — Ὁ Νεῖλος εἶναι γεμάτος ἀπὸ μεγάλα ὕδατα. — Κοτὰ εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτορ ἕνας περιφνημος ποταμός. — Ἐρχόμενος ἐδῶ εἶδα ὀφάγια μέσα εἰς χρυσὴν λεκάνην. — Ἐχει πέσει πολὺ χάλαζα. — Ἐγὼ ὁ διδάσκαλος μᾶς ἐδίδε βιβλία τὸ καλὸν χορίτσι ἔβαλε χρήματα εἰς τὸ χέρι τοῦ πτωχοῦ. — Ἐπειδὴ ἐσταματήσατε τὸ νερόν τῆς θρύσης, δὲν ἤξεύραμεν (ὅς ἐρχομεν) ἀπὸ ποῦ τὰ πάρωμεν.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΝΕΝΗΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ἡ Μετοχὴ μετὰ τοῦ ἄρθρου.

Ἡ μετοχὴ λαμβάνεται μετὰ τοῦ ἄρθρου καθ' ὅλας τὰς πτώσεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν πράττοντα ἢ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν, καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐνίοτε μὲν δι' οὐσιαστικοῦ, συνήθως δὲ διὰ τῆς ἀναφορικῆς καὶ τοῦ ῥήματος, οἷον·

Ὁ γράφων.

Ἐκεῖνος ποῦ γράφει, ἢ ὁ γραμματικὸς.

Τῆς γραφούσης.

Ἐκεῖνῃς ποῦ γράφει.

Τὸ γράφον.

Ἐκεῖνο ποῦ γράφει.

Οἱ γράφοντες.

Ἐκεῖνοι ποῦ γράφουσιν.

Ἀόρ. ἡ γράψασα.

Ἐκεῖνη ποῦ ἔγραψεν.

Μέλ. οἱ γράφοντες.

Ἐκεῖνοι ποῦ μέλλουν νὰ γράψουν.

Περικλ. τῶν γεγραφόντων.

Ἐκείνων ποῦ ἔχουν γραμμένον.

Σημ. 1. Ἡ μετοχὴ λαμβανομένη οὕτω μετὰ τοῦ ἄρθρου τίθεται εἰς τὸν λόγον ὡς ὄνομα.

Ὁ διώκων φεύζεται.
Τὸν φεύγοντα διώκω.
Ἡ τοῦ λέγοντος φωνή.
Διὰ τὸν ἐληλυθότα.

Ἐκεῖνος ποῦ κυνηγᾷ θὰ φύγῃ.
Ἐκεῖνον ποῦ φεύγει κυνηγῶ.
Ἡ φωνὴ ἐκεῖνου ποῦ ὁμιλεῖ.
Δι' ἐκεῖνον ποῦ ἔχει ἐλθεῖ.

Σημ. 2. Συντασσομένη οὕτως ὡς ὄνομα ἡ μετοχὴ δύναται νὰ λαμβάνῃ καὶ ἀντικείμενον ὡς ῥῆμα.

Ὁ ταῦτα εἰπὼν πάρεστιν. Ἐκεῖνος ποῦ εἶπεν αὐτὰ εἶναι παρών.
Φεύγω τοὺς ἐμὲ κακῶς ποιῶντας. Ἀποφεύγω ἐκεῖνους ποῦ μὲ ἐλά-
πτουν.

Ἡ κόρη ἡ τὴν ἐπιστολὴν γράψασα. Τὸ κορίτσι ποῦ ἔγραψε τὸ γράμμα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 99.

Ὁ ταῦτα ποιῶν. — Οἱ ταῦτα πεποιηκότες. — Φιλῶ τοὺς ἐμὲ φι-
λοῦντας. — Ὁ θεὸς φιλεῖ πάντας τοὺς ἐκυτὸν τιμῶντας. — Οὐκ ἂν χρο-
σὸν λάβοις πλὴν παρὰ τοῦ ἔχοντος. — Οἱ νῦν γελῶντες οὐκ ἀεὶ γελά-
σονται. — Οἱ σήμερον φεύγοντες αὔριον διώξονται. — Τοὺς τὸν θεὸν
τιμῶντας αὐτὸς τιμῆσει. — Οἱ τοὺς κακοὺς φιλοῦντες αὐτοὶ εἰσι κα-
κοί. — Ὁ ἐν τῇ γλώσσῃ ἰὼν ἔχων ἔχει καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ. — Οὐχ ὁ
πολλὰ εἰδὼς, ἀλλ' ὁ χρήσιμα εἰδὼς, σοφός. — Λύκος, ἰδὼν ποιμέναν
πρόβατον ἐσθίοντας, ἡλίκος ἂν ἦν, εἶπε, θόρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποί-
ουν! — Ὁ ἀμαθὴς πλούσιος πρόβατόν ἐστι χρυσόμαλλον. — Πασῶν
τῶν ἀρετῶν καλλίστη ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΤΟΝ 99.

Ἀγαπῶ ἐκεῖνον ὅπου ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν. — Κάμνομεν καλὸν εἰς
ἐκείνους ὅπου μᾶς κάμνουν καλόν. — Ἐκεῖνοι ὅπου ἀνοιξάν τὴν
πόρταν θὰ τὴν κλείσουν. — Εἶται εὐχολογ. (ῥάδιον) γὰρ ἀγαπῶμεν ἐ-
κείνους ὅπου μᾶς ἀγαποῦν. — Ἐκεῖνος ὅπου ἡξέεργει χρήσιμα πράγ-
ματα εἶται σοφός. — Καρεῖς δὲρ εἶται σοφός ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου
ἡξέεργει χρήσιμα πράγματα. — Ἐκεῖνοι ὅπου μιλοῦν συχνὰ εἶται
ὀλιγώτεροι σοφοὶ ἀπὸ ἐκείνους ὅπου σιωποῦν. — Ἐκεῖνοι ὅπου κυ-
νηγοῦν εἶται γρηγορώτεροι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ φεύγουν. — Αὐτὸς ὁ
πλούσιος καὶ ἀμαθὴς ἄνθρωπος εἶται χρυσόμαλλος πρόβατος. — Δί-
δομεν ψωμὶ εἰς ἐκείνους ποῦ μᾶς δίδουν χρᾶσι. — Ἐκεῖνοι ποῦ δείχ-
νουν τὰ χρήματά τωρ εἰς τοὺς κλέπτας εἶται ἀνόητοι. — Ἐκεῖνοι
ποῦ ἔστησαν τὸ ὄρατον ἄγαλμα (ἱνδριάντα) διὰ τὸν καλὸν στρατη-
γόν, θὰ στήσουν στήλην εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς δι' ἐκείνους ποῦ
(τοῖς ὑπὲρ) ἀπέθαναν διὰ τὴν πατρίδα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ.

Ἡ Μετοχή μετὰ τοῦ Ἄρθρου (συνέχεια).

Τίς ἐστὶν ὁ λέγων;
Τίς ἦν ὁ λέγων;
Τίνες εἰσὶν οἱ εἰρηκότες;
Τίνες ἦσαν οἱ εἰρηκότες;

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ὀμιλεῖ;
Ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ποῦ ὀμιλοῦσε;
Ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν ὀμι-
λήσει;
Ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποῦ εἶχον ὀμι-
λήσει;

Τὸ ἀρνητικὸν μόριον οὐ μετὰ τῆς μετοχῆς ἀποτελεῖ θετικὴν ἀρνήσιν
τὸ δὲ μόριον μὴ ὑποθετικὴν ἢ ἀμφίβουλον.

Ὁ οὐ λέγων.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ὀμιλεῖ.

Ὁ μὴ λέγων

Ἐκεῖνος ποῦ πιθανὸν νὰ μὴν ὀμιλῇ.

Τούτου οὐ γράψαντος, ἦλθον.

Ἐπειδὴ δὲν ἔγραψεν αὐτὸς, ἦλθα.

Σοῦ μὴ γράψαντος, οὐκ ἂν ἦλθον.

Ἄν σὺ δὲν ἤθελες γράψαι, δὲν ἦθελα
ἐλθεῖν.

Σημ. Διόκρινε προσεκτικῶς μεταξὺ ἀπαρεμφάτου μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ μετο-
χῆς μετὰ τοῦ ἄρθρου. Τὸ μὲν πρῶτον λαμβάνεται κατ' οὐδέτερον γένος ὡς ἀφη-
ρημένον ὄνομα, τὸ δὲ τελευταῖον καθ' ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ γένη καὶ πάν-
τοτε ὡς συγκεκριμένον ὄνομα.

Τὸ ποιεῖν.

Τὸ νὰ κάμνῃ κανεὶς (δηλαδὴ ἡ πρά-
ξις.)

Ὁ ποιῶν, οἱ ποιοῦντες.

Ἐκεῖνος ποῦ κάμνει, ἐκεῖνοι ποῦ κά-
μνουν.

Τοῦ πεποιηκέαι.

Τοῦ νὰ ἔχει κάμει κανεὶς.

Τῶν πεποιηκότων.

Ἐκείνων ποῦ ἔχουν κάμει.

Τὸ εἶναι.

Τὸ νὰ ἦναι κανεὶς.

Τὸ ὄν.

Ἐκεῖνο ποῦ εἶναι.

Τὸ λέγειν.

Τὸ νὰ ὀμιλῇ κανεὶς.

Τὸ λέγον.

Ἐκεῖνο ποῦ ὀμιλεῖ.

Τὸ ἔχειν ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν.

Τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀντὶ νὰ μὴ ἔχῃ.

Τὸ ἔχον ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντος.

Ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ἀντὶ ἐκεῖνο ποῦ
δὲν ἔχει.

Διόκρινε προσεκτικῶς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν συνδυ-
ασμῶν.

Τὸ τὸν γράψαντα παρεῖναι.

Τὸ νὰ ἦναι παρὼν ἐκεῖνος ποῦ ἔ-
γραψεν.

Ἐκ τοῦ τὸν τὸν γράψαντα παρῆναι. Ἐπειδὴ ἦτο παρὼν ἐκεῖνος, ποῦ ἔ-
γραψεν.

Τὸ τὸν ταῦτα εἰπόντα παρῆναι. Τὸ νὰ ἦναι παρὼν ἐκεῖνος, ποῦ εἶ-
πεν αὐτά.

Ὀρῶ τὸν περὶ τοῦ κλέπτειν λέγοντα. Βλέπω ἐκεῖνον ποῦ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ
νὰ κλέπτῃ κανεῖς.

Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ κεκλοφότος λέ- Ἀντὶ νὰ ὁμιλῇ κανεῖς διὰ ἐκεῖνον
γεῖν. ποῦ ἔκλεψε.

Ἡ παιδεία, ας.

Ἡ σοφία, ἡ ἀνατροπὴ.

Ἡ κτῆσις, εὖως.

Ἡ ἀπόκτησις.

Ὁ δούλος, συ.

Ὁ σκλάβος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 100.

Πρὸ τοῦ λέγειν. — Θαυμάζω τὸν σιγῶντα μᾶλλον ἢ τὸν λέγοντα.
— Τίνες ἦσαν οἱ παρόντες ὅτε ἐπέθανεν ὁ Σωκράτης; — Ὀλίγοι φίλοι
παρῆσαν. — Τὸ μὲν ἀμαρτάνειν ῥάδιον, τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀμαρτανόντων
λέγειν χλευσόν. — Ὁ ποιμὴν τὸν λύκον διώκει ἀντὶ τοῦ φεύγειν. —
Πάντες φιλοῦσι τοὺς φιλοῦντας. — Οἱ σιγῶντες πολλάκις τῶν λε-
γόντων σοφώτεροί εἰσιν. — Τὸ σιγᾶν πολλάκις κρεῖττόν ἐστι τοῦ λέ-
γειν. — Φίλει παιδεῖαν, σοφίαν, ἀρετὴν, εὐσεβείαν. — Τῆς παιδείας
αἱ μὲν ρίζαι πικραῖ εἰσιν, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς. — Αἱ ἀρετῆς κτήσεις
μόνα ἐξαιαί εἰσιν. — Πολλάκις ὁ πλούσιος δούλος ἐστὶ χρημάτων.
— Ὁ παιδεῖν καὶ σοφίαν φιλῶν μόνος γίγνεται σοφός. — Ἐκ τοῦ τὴν
παιδεῖαν φιλεῖν γίγνεται ἡ σοφία. — Ἡ ἀρετὴ μόνη ἀθάνατος μένει.
— Ὁ δεσπότης οὗτος πολλὰς ἔχει δούλας.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 100.

Ἀρτὶ τὰ ὁμιλῆς σιωπῆς. — Ἀρτὶ τὰ καταδιώκωμεν φεύγοντες.
— Ἐκεῖνος ὅπου κυνηγᾷ σήμερον, αὔριον θὰ φεύγῃ. — Ἐκεῖνος ὁ
ποῦ ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν εἶναι εὐτυχεύς. — Ἐκεῖνος ὅπου ἐξήρψε τὴν
σφαῖραν εἰς τὴν βρύσιν, θὰ φύγῃ εἰς τὸ σπῆτι. — Τὸ φεῖδι ἔχει φαρ-
μάκι εἰς τὴν γλῶσσαν του, ἀλλὰ ὁ κόλαξ εἰς τὴν ἰνέχην του. — Τί-
ποτε δὲν εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸ τὰ σιωπᾷ κατεῖς ἐκτὸς τὸ τὰ ὁμι-
λῇ καλῶς. — Ποῖος ἦτορ ἐκεῖνος ὅστις εἶδε τὸν βασιλέα. — Ἐκεῖ-
νος ὁ ἴδιος ὅπου ἐγγράφει αὐτὸ τὸ γράμμα. — Ἐκεῖνο τὸ ἴδιο χορί-
τσι ποῦ ἀνοιξε τὴν πόρτα, τώρα τὴν κλείει. — Πρέπει ἐκεῖνος ὅπου
δίδει καλὰς συμβουλὰς τὰ ἦναι ἐνάρετος. — Ὁ λαγὼς ὅπου ἔστησε
τὰ αὐτιά του φεύγει. — Ὁ μνητέρας ποῦ μᾶς εἰδείξε τὸν ἑαυτοῦ δρό-
μον ἀνεχώρησε.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἡ Παθητικὴ Φωνή.

Ἡ παθητικὴ φωνὴ ἔχει ἑνεστ. Παρατ. Παρακ. Ὑπερσ. α' καὶ β' Μέλλ. α' καὶ β' Ἀόρ. καὶ εἰς ὀλίγα τινὰ ῥήματα συντετελεσμένον ἢ μετ' ὀλίγον Μέλλ.

Ὀριστ. Ἐνεστ.	γράφομαι,	γράφομαι ἀπὸ ἄλλον.
Παρατ.	ἐγραφόμην,	ἐγραφόμουν.
Μέλλ. α'.	γραφθήσομαι,	μέλλω νὰ γραφθῶ.
Ἀόρ. α'.	εἰράσθην,	εἰράσθηκα.
Μέλλ. β'.	γραφήσομαι.	μέλλω νὰ γραφθῶ.
Ἀόρ. β'.	εἰράσθην.	εἰράσθηκα.
Παρακ.	γέγραμμαι,	εἶμαι γραμμένος.
Ὑπερσ.	ἐγεγράμμην,	ἤμουν γραμμένος.
Μετ' ὀλ. Μέλλ.	γεγράψομαι,	ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμαι γραμμένος

Ἀμφότεροι οἱ τύποι τοῦ ἀορ. εἶναι συνηθέστεροι ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι εἰς τὴν παθητικὴν φωνὴν παρὰ εἰς τὴν ἐνεργητικὴν.

Σχηματισμὸς τῆς Ὀριστ. τῶν Παθητ.

Οἱ πλείστοι τῶν παθητικῶν τύπων ἐξετέθησαν ἡδη.

Ἐνεστ.	γράφομαι,	}	ομαι,	η,	εται.
Μέλλ. α'.	γραφθήσομαι,				
Μέλλ. β'.	γραφήσομαι,				
Μετ' ὀλ. Μέλλ.	γεγράψομαι,				
Παρατ.	ἐγραφόμην,	}	όμεν,	ου,	ετο.
Ἀόρ. β'.	εἰράσθην,	}	όμεθον,	εσθον,	εσθον.
		}	όμεθα,	εσθε,	ονται.
		}	όμεν,	ου,	ετο.
		}	όμεθον,	εσθον,	εσθην.
		}	όμεθα,	εσθε,	οντο.
		}	ην,	ης,	η.
		}	ημεν,	ητε,	ησαν.

Παρακ.	γέγραμμαι,	}	γραμμαι,	γραψαι,	γραπται,
		}	γράμμεθον,	γραφθον,	γραφθον,
		}	γράμμεθα,	γραφθε,	γραμμένοι εἰσιν.

Ὑπερσ.	ἐγεγράμμην,	}	γράμμην,	γραψο,	γραπτο.
		}	γράμμεθον,	γραφθον,	γράφθην.
		}	γράμμεθα,	γραφθε,	γεγραμμένοι ἦσαν.

Όριστ.	Ένεστ.	πέμπομαι,	στέλλομαι.
	Παράτ.	ἐπεμπόμην,	ἐστελλούμουν.
	Μέλ. ά.	πεμψθήσομαι,	θὰ σταλθῶ.
	Άόρ. ά.	ἐπέμψθην,	ἐστάλθην.
	Παρακ.	πέπεμμαι,	εἶμαι σταλμένος.
	Ύπερσ.	ἐπεπέμμην,	ἤμουν σταλμένος.
	Ένεστ.	φιλέομαι,	Παράτ. ἐφιλέομην οὐμην.
	Μέλ. ά.	φιληθήσομαι,	Άόρ. ά. ἐφιλήθην.
	Παρακ.	πεφίλημαι,	γ' πληθ. πρόσ. πεφίληνται.
	Ύπερσ.	ἐπεφίλημην,	γ' πληθ. πρόσ. ἐπεφίληντο.
Όριστ.	Ένεστ.	λαμβάνομαι, παίρνομαι,	ἐλαμβάνομην.
	Μέλ.	ληφθήσομαι,	
	Άόρ. ά.	ἐλήφθην,	
	Παρακ.	εἴλημμαι, ψαι, πται,	γ' πληθ. πρόσ. εἴλημ- μένοι εἰσι(ν).
	Ύπερσ.	εἰλήμμην, ψο, πτο,	γ' πληθ. πρόσ. εἰλημ- μένοι ἦσαν.
		λέγομαι, ἐλεγόμην.	
		λεχθήσομαι, ἐλέχθην.	
		λέλεγμαι, ξαι, κται,	γ' πληθ. πρόσ. λελεγμένοι εἰσι(ν).
		ἐλελέγμην, ξο, κτο,	γ' πληθ. πρόσ. λελεγμένοι ἦσαν.
		δάκνομαι, ἐδακνόμην,	δαγκάνομαι, ἐδαγκανούμουν.
		δηχθήσομαι ἐδήχθην.	
		δέδηγμαι, ξαι, κται,	ἡγμεθον, ηχθον, κτλ.
		ἐδεδήγμην, ξο, ητο,	ἡγμεθον, ηχθον, ἡχθην.

ἴσμαι.

Ένεστ.	ἴστ-	}	άμαι, ασαι, αται.
			άμεθον, ασθον, ασθον.
			άμεθον, ασθε, ανται.
Παράτ.	ἴστ-	}	άμην, (χτο)ω, ατο.
			άμεθον, ασθον, άσθην.
			άμεθα, ασθε, αντο.

Μέλ. σταθήσομαι, Άόρ. ἐστάθην, Παρακ. ἔσταμαι, Ύπερ. ἐστάμην.

τίθμαι.

Ένεστ.	τίθ-	}	εμι, (εσι)η εται.
			έμεθον, εσθον εσθον.
			έμεθα, εσθε, ενται.

Παρατ.	ἐτιθ-	{	έμην, (εσο) ου, ετο.
		{	έμεθον, εσθον, έσθην.
		{	έμεθα, εσθε, εντο.

Μέλ. τεθήσονται, Αόρ. ἐτέθην, Παρατ. τέθειμαι, Ὑπερ. ἐτεθείμην.

Δίδομαι.

Ἐνεστ.	δίδ-	{	ομαι, (οσαι) ου, οται.
		{	όμεθον, οσθον, οσθον.
		{	όμεθα, οσθε, ονται.
Παρατ.	έδιδ-	{	όμεν, (οσο) ου, οτο.
		{	όμεθον, οσθον, όσθην.
		{	όμεθα, οσθε, οντο.

Μέλ. δοθήσονται, Αόρ. έδόθην, Παρατ. δέδομαι, Ὑπερ. έδεδοίμην.

Δείκνυμαι.

Ἐνεστ.	δείκν.	{	υμαι, υσαι, υται.
		{	όμεθον, υσθον, υσθον.
		{	όμεθα, υσθε, υνται.
Παρατ.	έδεικν-	{	όμεν, υσο, υτο.
		{	όμεθον, υσθον, ύσθην.
		{	όμεθα, υσθε, υντο.

Μέλ. δειχθήσονται, Αόρ. έδείχθην, Παρατ. δέδειγμαι, Ὑπερ. έδεδείμην.

Ὑπό.

Παρά τοῦ.

Πρός τοῦ.

Ἀπό.

Ἀπό τὸν, ἐκ μέρους τοῦ.

Σημ. 1. Διὰ τῶν προθέσεων τούτων ἐκφέρεται τὸ ποιητικὸν αἶτιον, πρὸ πάντων ὁμῶς διὰ τῆς ὑπό.

Ὑπ' ὅφρως έδήχθην.

Έδαγκάσθην ἀπὸ φρεῖδι.

Ἐπέμφοθη παρὰ (ὑπὸ) τοῦ βασιλέως.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Ἀδικεῖσθαι πρὸς τινος.

Τὸ νῦν ἀδικεῖται κανεὶς ἀπὸ κανέναν.

Σημ. 2. Τίθεται δὲ καὶ ἡ δοτικὴ ἀπρόθετος πρὸς ἑκφρασιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου.

Ταῦτά μοι λέλεκται.

Αὐτὰ ἐλέχθησαν ἀπὸ ἐμένα.

Σημ. 3. Διότιναι προσεκτικῶς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ὑπὸ ἧτις ἐκφράζει τὸ ποιητικὸν αἶτιον, καὶ τῆς διὰ ἧτις ἐκφράζει τὸ μέσον.

Ἡ ἐπιστολὴ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐ- Τὸ γράμμα ἐστάλη ἀπὸ τὸν βασι-
πέμφθη. λέα.

Ἐπεμψα αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγγέλου. Τὴν ἔστειλα μέσον τοῦ μηνύτορος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 401.

Ἡ ἐπιστολὴ γράφεται. — Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ὑπ' ἐμοῦ ἐγράφησαν.
— Παρὰ τίνος ἐπέμφθη ὁ ἄγγελος; — Παρὰ τοῦ πατρός μου. — Πα-
σαι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται αὐριοῦν πεμφθήσονται. — Ἐμοὶ μὲν βιβλίον δί-
δοται, τῷ δὲ ἀδελφῷ καλὴ βακτηρία. — Οἱ ἀγαθοὶ ὑπὸ Θεοῦ φιλοῦν-
ται. — Οἱ κακοὶ οὐδὲ ὑφ' ἐαυτῶν φιλοῦνται. — Πάντα ταῦτά σοι πολ-
λάκις λέλεκται. — Ὁ παῖς ὑπὸ τοῦ ὄψεως κατὰ τὸν πόδα ἐδήχθη. —
Ὁ μὲν λύχνος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐτέθη ὑπὸ τῆς παιδὸς, ἡ δὲ καλὴ ἔδρα
ἐν τῇ στοῇ. — Εἰ μὴ ἔφυγε τὰ πρόβατα, ἐλήφθη ἂν ὑπὸ τοῦ λύκου. —
— Ὑπὸ τῶν ἡμετέρων τρόπαιά τε ἐστάθησαν καὶ στῆλαι οὐκ ἐλίγαι.
— Ὁ νῦν φεύγων πολλὸν χρόνον ἐδιώκετο. — Εἰ ταῦτα ἐλέχθη, τίς οὐκ
ἂν ἐθαύμασεν; — Οἱ τὸν θεὸν τιμῶντες αἰεὶ ὑπ' αὐτοῦ τιμῶνται.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΝ 401.

Τὸ γράμμα ἐγράφηκε. — Τα γράμματα ἐγράφηκαν. — Τίποτε
δὲν ἐγράφηκεν εἰς τὸ γράμμα ἔξω ἀπὸ αὐτὰς τὰς λέξεις. — Εὐρέ-
θηκε ἓνα σφιδά μέσα στὸ σεγτοῦκι. — Τίποτε δὲν εὐρέθηκε ἀπὸ
τὸν ξένον ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ταμπάρο. — Αὐτὴ ἡ σφιδά εὐρέθηκεν ἐ-
πάνω στὸ τραπέζι. — Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἀγαπῶνται ὁ ἓνας ἀπὸ
τὸν ἄλλον. — Αὐτὰ τὰ λόγια εἰπώθησαν ἀπὸ ἡμῶν. — *Αν ἐγρά-
φεται (ἐγράφη) ἡ ἐπιστολὴ, ἡθελε σταλθῇ. — *Αν ἡμουν παρῶν
(παρῆν), ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἡθελε γραφθῇ. — Δὲν ἐδόθηκε τίποτε εἰς
τοὺς ἐργάτας ἀπὸ ἐμῶν ἔξω ἀπὸ ψωμί καὶ κρέας. — Εἰς τὸ σακκοῦδι
τοῦ βοσκοῦ ἐβάλληκαν ψωμί, τυρὶ καὶ αὐγά (ὠά).

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Παθητικὴ φωνή (συνέχεια).

Ενεστ. γράφ-	{	ωμαι,	η,	ηται
		ώμεθον,	ησθον,	ησθον
		ώμεθα,	ησθε,	ωνται

Ἀόρ. ἁ. γραφθ-	}	ῶ,	ῆς,	ῆ
Ἀόρ. β'. γραφ-		ῶμεν,	ῆτον,	ῆτον
	}	ῶμεν,	ῆτε,	ῶσι(ν).
		μένος	ῶ,	ῆ,
Παρακ. γεγραμ-	}	μένω	ῆτον,	ῆτον
		μένοι	ῶμεν,	ῆτε,
Ἐνεστ.	}	ῶμαι,	ῆ,	ῆται
ἰστ-		ῶμεθον,	ῆσθον,	ῆσθον
		ῶμεθα,	ῆσθε,	ῶνται

Ἀόρ. ἁ. σταθῶ, κτλ. Παρακ. ἐστημένος ῶ, κτλ.

Ἐνεστ.	}	ῶμαι,	ῆ,	ῆται
Μέσ. Ἀόρ. β'. θ-		ῶμεθον,	ῆσθον,	ῆσθον
	}	ῶμεθα,	ῆσθε,	ῶνται.

Ἀόρ. ἁ. τεθῶ, κτλ. Παρακ. τεθειμένος ῶ, κτλ.

Ἐνεστ.	}	οἶμην,	οῖο,	οἶτο
Μέσ. Ἀόρ. β'. δ-		οἶμεθον,	οἶσθον,	οἶσθην
	}	οἶμεθα,	οἶσθε,	οἶντο.

Ἀόρ. ἁ. δοθῶ, κτλ. Παρακ. δεδομένος ῶ, κτλ.

Σημ. Ἡ ὑποτακτικὴ καὶ εὐκτικὴ τῶν εἰς υ μ α ι σχηματίζεται κατὰ τὰ βα-
ρύτονα, ὡς· δεικνύομαι, κτλ.

Εὐκτικὴ ἑγκλίσις

Ἐνεστ.	γραφ-	}	οἶμην,	οἶο,	οἶτο
Μέλλ. ἁ.	γραφθήσ-		οἶμεθον,	οἶσθον,	οἶσθην
Μέλλ. β'.	γραφήσ-	}	οἶμεθα,	οἶσθε,	οἶντο.
Μετ' ὀλίγ. μέλλ.	γεγράψ-				
Ἀόρ. ἁ.	γραφθεῖ-	}	ην,	ης,	η
Ἀόρ. β'.	γραφεί-		ημεν,	ητε,	ησαν καὶ εν.
Παρακ.	γεγραμ-	}	μένος	εἶην,	εἶης, εἶη
			μένω	εἶητον,	εἶήτην
			μένοι	εἶημεν, εἶητε,	εἶησαν, εἶεν
Ἐνεστ.	ἰστ-	}	αἶμην,	αἶο,	αἶτο
			αἶμεθον,	αἶσθον,	αἶσθην
Μέσ. Ἀόρ. β'.	στ-	}	αἶμεθα,	αἶσθε,	αἶντο.

Αόρ. α. σταθείην, κτλ. Παρακ. ἐσταμένος εἶην, κτλ.

Ἐνεστ.	τιθ-	) εἶμην, εἶο, εἶτο
		) εἶμεθον, εἶσθον, εἶσθην
Μέσ. Αόρ. Β'.	θ-	) εἶμεθα, εἶσθε, εἶντο.

Αόρ. α. τεθείην, κτλ. Παρακ. τεθειμένος εἶην, κτλ.

Ἐνεστ.	διδ-	) οἶμην, οἶο, οἶτο
		) οἶμεθον, οἶσθον, οἶσθην
Μέσ. Αόρ. Β'.	δ-	) οἶμεθα, οἶσθε, οἶντο.

Αόρ. α. δοθείην, κτλ. Παρακ. δεδομένος εἶην, κτλ.

Προστακτικὴ ἔγκλισις.

		) ου, ἐσθω
Ἐνεστ.	γράφ-	) εσθον, ἐσθων
		) εσθε, ἐσθωσαν καὶ ἐσθων.

Αόρ. α.	γράφθ-	) ητι, θι, ἦτω
		) ητον, ἦτων

Αόρ. Β'.	γράφ-	) ητε, ἦτωσαν καὶ ἐντων.
----------	-------	--------------------------

		) αψο, ἀφθω
Παρακ.	γέγρα-	) αφθον, ἀφθων
		) αφθε, ἀφθωσαν καὶ ἀφθων.

		) (ασο) ω, ἀσθω
Ἐνεστ.	ἴστ-	) ασθον, ἀσθων
		) ασθε, ἀσθωσαν καὶ ἀσθων.

Αόρ. α. στάθητι ἦτω, κτλ. Παρακ. ἔστασο ἀσθω, κτλ.

Ἐνεστ.	τίθ-	) (εσο) ου, ἐσθω
		) εσθον, ἐσθων
Μέσ. Αόρ. Β'.	θ-	) εσθε, ἐσθωσαν καὶ ἐσθων.

Αόρ. α. τέθητι ἦτω, κτλ. Παρακ. τέθεισο εἰσθω, κτλ.

Ἐνεστ.	διδ-	) (ασο) ου, ὀσθω
		) οσθον, ὀσθων
Μέσ. Αόρ. Β'.	δ-	) οσθε, ὀσθωσαν καὶ ὀσθων.

Αόρ. α. δόθητι ἦτω, κτλ. Παρακ. δέδοσο ὀσθω, κτλ.

		) υσο, ὕσθω
Ἐνεστ.	δείκν-	) υσθον, ὕσθων
		) υσθο, ὕσθωσαν καὶ ὕσθων.

Ἄορ. ἄ. δείχθῃσι ἤτω, κτλ. Παρακ. δεδειξο εἰχθῶ, κτλ.

Ἀπαρέμφαιτος.

Ἐνεστ.	γράφεσθαι
Παρακ.	γεγράφθαι
Μέσ. Μέλλ.	γράψεσθαι
Μέλλ. ἄ.	γραφθήσεσθαι
Μέλλ. ἑ'.	γραφήσεσθαι
Μετ' ὅλ. Μέλ.	γεγράφεσθαι
Ἄορ. ἄ.	γραφθῆναι
Ἄορ. ἑ'.	γραφῆναι
Μέσ. Ἄορ.	γράψασθαι

Ἐνεστ.	ἵστασθαι
Παρακ.	ἑστασθαι
Μέλλ.	σταθήσεσθαι
Ἄορ.	σταθῆναι

Ἐνεστ.	τίθεσθαι
Παρακ.	τεθεῖσθαι
Μέλλ.	τεθήσεσθαι
Ἄορ.	τεθῆναι
Μέσ. Ἄορ. ἑ'.	θέσθαι

Ἐνεστ.	δίδοςθαι
Παρακ.	δεδόσθαι
Μέλλ.	δοθήσεσθαι
Ἄορ.	δοθῆναι
Μέσ. Ἄορ. ἑ'.	δόσθαι

Ἐνεστ.	δείκνυσθαι
Παρακ.	δεδειχθαι
Μέλλ.	δειχθήσεσθαι
Ἄορ.	δειχθῆναι
Μέσ. Ἄορ.	δείξασθαι

Μετοχή.

Ἐνεστ.	γράφόμενος, η, ον
Παρακ.	γεγραμμένος, η, ον
Μέσ. Μέλλ.	γραφόμενος, η, ον
Μέσ.	γραφθησόμενος, η, ον

Μέλλ. Ἑ'. γραφισόμενος, η, ον

Μετ' ὅλ. Μέλ. γεγραφισόμενος, η, ον

Ἀόρ. ἁ. γραφθεῖς, εἷσα, ἐν

Ἀόρ. Ἑ'. γραφείς, εἷσα, ἐν

Μέσ. Ἀόρ. γραψάμενος, η, ον

Ἔνεστ. ἱσταμένος, η, ον

Παρακ. ἑσταμένος, η, ον

Μέλλ. σταθισόμενος, η, ον

Ἀόρ. ἁ. σταθεῖς, εἷσα, ἐν

Ἔνεστ. τιθέμενος, η, ον

Παρακ. τεθειμένος, η, ον

Μέλλ. ἁ. τεθησόμενος, η, ον

Ἀόρ. ἁ. τεθεῖς, εἷσα, ἐν

Μεσ. Ἀόρ. Ἑ'. θέμενος, η, ον

Ἔνεστ. διδόμενος, η, ον

Παρακ. δεδομένος, η, ον

Μέλλ. ἁ. δοθησόμενος, η, ον

Ἀόρ. ἁ. δοθείς, εἷσα, ἐν

Μέσ. Ἀόρ. Ἑ' δόμενος, η, ον

Ἔνεστ. δεικνύμενος, η, ον

Παρακ. δεδειγμένος, η, ον

Μέλλ. ἁ. δειχθησόμενος, η, ον

Ἀόρ. ἁ. δειχθείς, εἷσα, ἐν

Ὄριστ. ὕποτ. Εὐκτ. Προς. Ἀπαρ. Μετοχ.

Ἔνεστ. εὐρίσκομαι, ωμαι, οίμην, ου, εσθαι, όμενος

Παρακ. εὐρισκόμην

Παρακ. εὐρήμαι, μένος ὦ, νος εἶην, σα, σθαι, μένος

Ὑπερσ. εὐρήμην

Μέλλ. ἁ. εὐρεθήσομαι, σοίμην, σεσθαι, σόμενος

Ἀόρ. ἁ. εὐρέθην, θῶ, θείην, θητι, θήναι, θείς.

Ἀσφαλής. Σίγουρος.

Ἐν ἀσφαλεῖ. Εἰς σίγουρον μέρος.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 402.

Παρά τίνος ἐπέμφθη ὁ ἄγγελος; — Ἐπέμφθη παρὰ τοῦ βασιλέως.
— Εἰ παρὰ τοῦ βασιλέως πεμφθεῖν τις, ἡμεῖς ἴδοιμεν ἂν αὐτόν. —

Ἐὰν γραφῶσιν αἱ ἐπιστολαί, πέμψομεν αὐτάς πρὸς τοὺς φίλους ἡμῶν. — Μὴ λεγέσθων ψευδεῖς λόγοι. — Λέγουσι πολλὰς ἐπιστολάς καθ' ἡμέραν γράφεσθαι. — Νομίζω ταῦτα ὑπ' οὐδενὸς λελέχθαι. — Διὰ τὸ ταῦτα ὑφ' ὑμῶν λελέχθαι πάντα εὖ ἔχει. — Τί λέγεις περὶ τοῦ ταῦτα εἰρησθαι; — Ὁ σήμερον γελῶν αὔριον οὐκέτι γελάσεται. — Ὁ νῦν διωκόμενος ὑστερον διώξει. — Ὁ πῶλος ἐδήχθη ὑπὸ τοῦ ὄφρεως. — Ὁ παῖς ὑπὸ τοῦ ὄφρεως δηχθεὶς πρὸς τὸν πατέρα ἔδραμε. — Φασὶ τὰ δωρα ταῦτα δοθῆναι τῷ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῷ παρὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως. — Χρὴ ταῦτα ἐν ἀσφαλεὶ τεθῆναι, ὅπως μὴ οἱ κλέπται ἴδωσιν.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 402.

Τὸ παιδίον εὐρέθηκε. — Πολὺ μάλαμα εὐρέθηκεν εἰς τὸ βουνόν. — Ἐὰν εὐρεθῇ τοσοῦτο μάλαμα, ὁ ἐργάτης θὰ γείνη πλούσιος. — Ἀπὸ ποῦτον εὐρέθηκε τὸ παιδί; — Εὐρέθηκεν ἀπὸ τὸν γέροντα κλέπτορας μῆλα. — Τὸ παιδί ἐδαγκάσθηκεν ἀπὸ τὸ σκυλί. — Τὸ παρῶν ἐπιάσθηκεν. — Ἄρ ἐκνηγάτο ὁ λέων, ἤθελε πιασθῇ. — Ἐὰν εὐρεθῇ ὁ κλέπτης, θὰ πιασθῇ. — Ὅταν ἐδαγκάσθηκε τὸ παιδί, ἐτρεξεν εἰς τὸ σπίτι. — Τίποτε δὲρ ἀκούσθηκεν ἔξω ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ῥήτορος. — Ἐὰν δοθῶσι χρήματα εἰς τὸν πτωχόν, θέλει εἶναι εὐτυχής. — Ἄρ ἤθελε βαλθῇ ἡ καρτέρια ἐπάνω στὴν κολλόνταρ, ἤθελε πέσει. — Ἄς δοθῶσιν αὐτὰ τὰ καλὰ βιβλία εἰς τοὺς καλοὺς μαθητάς, διὰ τὰ μάθωσι τὰ μαθήματά των ὅσοι τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Μέση φωνή.

Ἡ μέση φωνὴ δημοῖ πρᾶξιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν ἐνεργοῦντα.

Λούω,

Μέσ. λούομαι (λούμαι), λούω τὸν ἐαυτόν μου.

Φυλάττω,

» φυλάττομαι, φυλάττω τὸν ἐαυτόν μου.

Φοβέω φοβῶ, φοβίζω.

» φοβοῦμαι.

Ἡ μέση φωνὴ κατὰ τέσσαρας χρόνους ἔχει τοὺς τύπους τῆς παθητικῆς, δηλαδή: ἐνεστώτα, παρατατικόν, παρακείμενον καὶ ὑπερσυντελικόν. Ἰδιαίξει δὲ κατὰ τὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον οὕτως.

Ἔνεστ.	φυλάσσομαι καὶ Ἀττικῶς φυλάττομαι, φυλάττω τὸν	
Παρατ.	ἐφυλάσσομην	ἐαυτόν μου
Παρακ.	πεφύλαγμα	
Ὑπερσ.	ἐπεφυλάγμην	
Μέλλ. ἄ.	φυλάξομαι	
Ἀόρ. ἄ.	ἐφυλαξάμην	
Ἔνεστ.	φοβ(έσ)οῦμαι	Παρατ. ἐφοβ(εσ)οῦμην
Παρακ.	πεφόβημαι	Ὑπερσ. ἐπεφοβήμην
Μέλλ.	φοβήσομαι	Ἀόρ. ἐφοβησάμην

Ὁ μέσος μέλλων καὶ ὁ μέσος ἀόριστος σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ἀντιστοιχοῦντων ἐνεργητικῶν τύπων.

Ἐνεργητικόν.

Μέσον.

Μέλλ.	φυλάξω,	φυλάξομαι.
Ἀόρ. ἄ.	ἐφύλαξα,	ἐφυλαξάμην.
Μέλλ. περισπώμ.	μενῶ,	μενοῦμαι.
Ἀόρ. β'.	ἔλιπον (λείπω),	ἐλιπόμην.
Μέλλ.	στήσω.	στήσομαι.
Ἀόρ. ἄ.	ἔστησα	ἐστησάμην.
Μέλλ.	θήσω	θήσομαι.
Ἀόρ.	ἔθηκα	[ἐθηκάμην].
Ἀόρ. β'	ἔδ (ων).	ἐδόμην.

Συνοπτικὸς σχηματισμὸς τοῦ Μέσ. Ἀόρ. ἄ. καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις.

Ἐφυλαξάμην, ωμαι, αι, ασθαι, ἄμενος

Σχηματισμὸς τῆς προστακτικῆς: αι, ἀσθω, ασθον, ἀσθων κτλ.

Φυλάττω τὸν λέοντα.	Φυλάγω τὸ λεοντάρι.
Φυλάττομαι τὸν λέοντα.	Φυλάγομαι ὑπὸ τὸ λεοντάρι.
Ὁ λέων ἐμὲ φοβεῖ.	Τὸ λεοντάρι μὲ τρομάζει.
Φοβοῦμαι τὸν λέοντα.	Φοβοῦμαι τὸ λεοντάρι.
Ἀπορέω ὦ.	Στεροῦμαι, δὲν ἔχω.
Τὰ ἐπιτήδεια.	Τὰ ἀναγκαῖα, τὰ χρειαζόμενα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 103.

Ἐθέμην ἄρτον ἐν τῇ πύρρῃ, ἵνα καθ' ὁδὸν φάγω. — Ὁ ἀνὴρ φυλάττει τὸν λέοντα. — Ὁ λέων φυλάττεται ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. — Οἱ ἄνθρωποι τοὺς λέοντας φυλάττονται. — Τίς ἡμᾶς φυλάττεται; — Οὐδεὶς ἡμᾶς φυλάττεται. — Οἱ θηρευταὶ τὰ ἄγρια θηρία φυλάττονται. — Οἱ ἄδικοι αἰεὶ ἀλλήλους φυλάττονται. — Οἱ κακοὶ αἰεὶ τοὺς κακοὺς φο-

φοῦνται. — Ἡμεῖς ταῦτα τὰ θηρία ὡς μάλιστα φοβοῦμεθα. — Οἱ ἀγαθοὶ οὐδὲν φοβοῦνται πλὴν τοῦ κακοῦ. — Ὁ ἀγαθὸς οὐδὲ τὸν θάνατον φοβεῖται. — Ὁ θάνατος ἀεὶ τοὺς κακοὺς φοβεῖ. — Οἱ ἄδικοι ἀεὶ ἀλλήλους φοβοῦνται. — Ὁ κακὸς καὶ τὴν ἐαυτοῦ σκιάν φοβεῖται. — Τὸν κακὸν καὶ ἡ αὐτοῦ σκιά φοβεῖ. — Οἱ κακοὶ ἀεὶ ἀλλήλους φοβήσονται καὶ φυλάσσονται. — Θεοῦ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος, ἵνα μὴ πολλὰ εἴπῃς.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 103.

Πάντοτε φοβοῦ καὶ φεῦγε τὸ κακόν. — Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν φοβᾷται κατ' ἐν κακόν. — Τίποτε δὲν τρομάζει τὸν καλὸν ἄνθρωπον. — Ὁ κυνηγὸς φοβᾷται τὸ ἄγριον λεοντάρι, διότι μὴ φορᾷ (ἤδη) ἐδραχάσθηκεν ἀπὸ αὐτό. — Τὰ ἄγρια θηρία τρομάζουν τὸν κυνηγόν. — Κλείομεν τὰ σπίτια μας διὰ τὰ φυλαχθῶμεν ἀπὸ τοὺς κλέπτας. — Κλείομεν τῆς πόρταις μας, διότι φοβοῦμεθα τοὺς κλέπτας. — Αὐτὸς ὁ νέος φοβίξει τὸν κλέπτην. — Ἐκεῖνος ὁποῦ τιμᾷ τὸν θεόν, δὲν θὰ φοβᾷται ποτέ. — Ὁ τυφλὸς φοβᾷται ὅλα τὰ πράγματα. — Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι οὐδὲ τὸν ἴδιον τὸν θάνατον δὲν φοβοῦνται. — Ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐβαλαρ (οἱ θέμενοι) πολλὰ χρήματα, δὲν στεροῦνται τὰ ἀναρχαῖα.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΑΤΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Αἱ προθέσεις.

Αἱ προθέσεις συντάσσονται ὡς ἑξῆς.

Ἀπὸ, ἀντὶ, ἐκ (ἐξ), πρό.

Ὡς, σύν.

Εἰς, ἀνά (ὡς ἀντὶ εἰς).

Διὰ, κατὰ, ὑπὲρ, μετὰ.

Αἱ τέσσαρες αὗται μετὰ γενικῆς.

Αἱ δύο αὗται μετὰ δοτικῆς.

Αἱ δύο αὗται μετὰ αἰτιατικῆς.

Αἱ τέσσαρες αὗται μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς.

Ἀμφι, ἐπὶ, παρὰ, περὶ, πρὸς, ὑπὸ. Αἱ ἑξ αὗται μετὰ γενικῆς, δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς.

4. Αἱ προθέσεις μετὰ γενικῆς.

Βασιλεὺς ἀντὶ δούλου.

Ὁφθαλμὸς ἀντὶ ὀφθαλμοῦ

Μάτι διὰ μάτι.

Ἦρὸν, πρὶν, ἐμπροσθέν (ἐπὶ τόπου, χρόνου, προτιμῆσεως ἢ ὑπερασπίσεως).

Πρὸ τῆς πόλεως.

Ἐμπροσθεν τῆς πόλεως.

Πρὸ τοῦ χρόνου.

Πρὶν τοῦ καιροῦ.

Τὰ χεῖρω πρὸ τῶν βελτίστων.

Τὰ χειρότερα κατὰ προτίμησιν τῶν καλλιτέρων.

Πρὸ δεσποτῶν θανεῖν.

Νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς διὰ τοὺς αὐθέντας του.

Ἀπὸ, δηλοῖ ἀπόστασιν ἢ πηγὴν αἰτίας.

Ἦλθεν ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἀπὸ τῶν χρημάτων.

Ἀπὸ τὰ ἢ διὰ τῶν χρημάτων.

Ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Ἐκ (ἐξ) ἔξω ἀπὸ τόπον τινά σημαίνει τόπον, χρόνον καὶ αἰτίαν.

Ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἐξ εἰρήνης πόλεμος.

Ἀπὸ τὴν εἰρήνην πόλεμος.

Ἐκ τούτων.

Ἐξ αἰτίας τούτων.

2. Προθέσεις μετὰ Δοτικῆς.

Ἐν, ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσχα.

Ἐν τῇ χώρᾳ.

Μέσχα εἰς τὴν χώραν.

Γέρον ἐν νέοις.

Γέρον μετὰ τῶν νέων.

Ἐν σοὶ πάντα ἐστίν.

Εἰς τὴν ἐξουσίαν σου εἶναι τὰ πάντα.

Σὺν, μαζὶ, μετὰ, μετὰ τὴν βοήθειαν.

Σὺν τοῖς ἵππεσιν.

Μετὰ τοὺς ἵππους.

Σὺν τῷ νόμῳ ψῆφον θέσθαι.

Νὰ δίδῃ κανεὶς τὴν ψῆφον τοῦ σύμφωνον μετὰ τὸν νόμον.

Σὺν θεοῖς οὐδενὸς ἀπορήσμεν.

Μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν δὲν θέλομεν ἔχει ἔλλειψιν ἀπὸ τίποτε.

3. Προθέσεις μετὰ Αἰτιατικῆς.

Ἀπὸ, ἐπάνω, ὀπίσω, διὰ μέσου.

Ἀνὰ ῥέον.

Πρὸς τὰ ἐπάνω τοῦ ῥύακος.

Οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη.

Τὸ νὰ κατοικῇ τις ἐπάνω εἰς τὰ βουνά.

Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν.

Κόθε ἡμέραν.

Ἀνὰ πέντε (ἐπιμεριστικῶς).

Πέντε πέντε, ἀπὸ πέντε.

Εἰς, μέσα εἰς, πρὸς τὸν σκοπὸν, ἐναντίον.

Εἰς τὴν πόλιν.	Μέσα εἰς τὴν πόλιν (μὲ διευθύνειν καὶ κίνησιν).
Πλοῦτος τὸν κάκιστον εἰς πρώτους ἄγει.	Ὁ πλοῦτος φέρει τὸν χειρότερον μεταξὺ τῶν καλλιτέρων.
Χρήσιμον εἰς πόλεμον.	Χρήσιμον διὰ τὸν πόλεμον.
Ἀμαρτάνειν εἰς τινα.	Τὸ νὰ σφάλλῃ κανεὶς ἐναντίον τινός.

Ὡς, εἰς, πρὸς (ἐπὶ προσώπων).

Πέμπω ὡς ὕλης.	Στέλλω εἰς ἐσᾶς.
----------------	------------------

4. Προθέσεις μετὰ Γενικῆς καὶ Αἰτιατικῆς.

Διὰ τοῦ.	Διὰ μέσου.
Διὰ τοῦ ποταμοῦ.	Διὰ μέσου τοῦ ποταμοῦ.
Διὰ τῆς νυκτός.	Ὅλην τὴν νύκτα.
Δι' ἀγγέλου πέμπω.	Στέλλω μὲ τὸ μέσον τοῦ μηνύτορος.
Διὰ τόν.	Ἐξ αἰτίας τοῦ.
Διὰ ταῦτα.	Ἐξ αἰτίας αὐτά.

Κατά.

Κατὰ τοῦ.	Κάτω ἀπὸ, ἐναντίον, περὶ τοῦ.
Ῥίπτω κατὰ τῶν πετρῶν.	Ῥίπτω κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους.
Λέγει κατ' ἐμοῦ.	Ὀμιλεῖ ἐναντίον μου.
Ὁ κατὰ τῆς πόλεως ἔπαινος.	Ὁ ἔπαινος περὶ τῆς πόλεως.
Κατὰ τόν.	Εἰς τὸν, διὰ τοῦ, συμφώνως μὲ τόν.
Καθ' Ἑλλάδα.	Εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Κατὰ θάλασσαν.	Διὰ θαλάσσης.
Ἀνὰ τὴν θάλασσαν.	Ἐφ' ὅλης τῆς θαλάσσης.
Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους.	Εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους.
Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον.	Σύμφωνα μὲ αὐτὸν τὸν λόγον.
Κατὰ τὸ δίκαιον.	Σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιον.
Κατ' ἐνικυτόν.	Κάθε χρόνον.
Κατὰ πόλεις.	Σὲ κάθε πόλιν (σημαίνει διανομήν).

Μετά.

Μετά τοῦ.	Ἀνάμεσα, μαζῇ, μέ.
Εἶναι μετ' ἀνθρώπων.	Τὸ νὰ ᾔναι κανεὶς μεταξὺ ἀνθρώπων
Μηδὲν κτᾶσθαι μετ' ἀδικίας.	Τὸ νὰ μὴ ἀποκτᾷ κανεὶς τίποτε μὲ ἀδικίαν.

Μετὰ καλλίστης δόξης εἶναι.

Τὸ νὰ χαίρῃ κανεὶς τὴν πλέον κα-
λὴν ὑπόληψιν.

(Μετὰ τῷ, ποιητικῶς, μεταξύ).

Μετὰ τόν.

Ἰστερα ἀπὸ τόν.

Μετὰ ταῦτα.

Ἰστερον ἀπὸ αὐτά.

Μετὰ θεοῦς ψυχὴ θειότατον.

Ἰστερον ἀπὸ τοῦς θεοῦς ἡ ψυχὴ εἶ-
ναι τὸ πλέον θεῖον πρᾶγμα.

Ἰπέρ.

Ἰπὲρ τοῦ.

Ἰπεράνω, πέραν, χάριν τοῦ, διὰ
τόν, περὶ τοῦ.

Ὁ θεὸς τὸν ἥλιον ἔθηκεν ὑπὲρ γῆς.

Ὁ θεὸς ἔθεσε τὸν ἥλιον ὑπεράνω
τῆς γῆς.

Οἰκεῖν ὑπὲρ Αἰγύπτου.

Τὸ νὰ κατοικῇ τις πέραν τῆς Αἰ-
γύπτου.

Λέγειν ὑπὲρ τινος.

Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις χάριν τινός.

Λέγειν ὑπὲρ τῆς γραφῆς.

Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις περὶ τῆς κατηγο-
ρίας.

Ἰπὲρ τόν.

Κίνησιν ὑπεράνωθεν, ἢ πέραν,
κυρίως δὲ πέραν ὡς πρὸς τὴν
κατανόησιν, τὸ μέτρον, ἢ τὸν
ἀριθμὸν.

Ῥίπτειν ὑπὲρ τὸν δόμον.

Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ὑπεράνω τῆς οἰκίας.

Ἰπὲρ δυνάμιν τι ποιεῖν.

Τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε περισσότε-
ρον ἀπὸ τὴν δυνάμιν του.

Ἰπὲρ ἄνθρωπον.

Περισσότερον ἀπὸ ὅτι εἶναι εἰς τὴν
φύσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰπὲρ πέντε ἔτη γεγονώς.

Φθάσας εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν καὶ
ἐπέκεινα.

Β. Προθέσεις μετὰ Γενικῆς, Δοτικῆς καὶ Αἰτιατικῆς.

Ἀμφί.

Ἀμφὶ τοῦ, τῶν.

Περὶ, ἐξ αἰτίας τοῦ (ὅχι, τόσον σύ-
νηθες εἰς τὸν πρῶτον λόγον.)

Ἀμφὶ τῷ.

Περὶ (δὲν ἀπαντᾷται εἰς τοὺς πεζοὺς
τῶν Ἀττικῶν).

Περὶ.

Περὶ τοῦ.
Λέγω περὶ τούτων.

Περὶ τῶ.

Χιτῶνες περὶ τοῖς στέροισι.

Ἔδεισαν περὶ τῷ χωρίῳ.

Περὶ τόν.

Οἱ περὶ (ἀμφὶ) τινα.
Οἱ περὶ (ἀμφὶ) Πλάτωνα.
Περὶ ἐκείνους τοὺς χρόνους.
Σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεούς.

Δὲ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί.

Ἐπὶ τοῦ.

Ἐπὶ τῆς γῆς καθεσθαι.

Ἐφ' ἡμῶν.

Ἐπὶ Φιλίππου.

Ἐπὶ τῷ.

Οἰκοῦσιν ἐπὶ τῇ θαλάσῃ.
Ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς.
Χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἡδοναῖς.

Ποιεῖν εἰρήνευεν ἐπὶ τούτοις.

Ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ εἶναι.

Ἐπὶ τόν.

Διὰ τὸν (δηλοῖ ὑπόθεσιν, ἀναφοράν).
Λέγω δι' αὐτά.

Ὀλόγυρα εἰς, μὲ σημασίαν ἐπα-
} ρῆς.
Διὰ, (μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν
δηλούντων ὀρθόν).

ὑποκάμισα ὀλόγυρα εἰς τὰ στήθη
των.

Ἐροβήθησαν διὰ τὸν τόπον.

Ὀλόγυρα εἰς τὸν, μαζῇ μὲ τὸν, κα-
τὰ τὸν, ὡς πρὸς τόν.

Ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι μαζῇ μὲ τινα.
Ὁ Πλάτων καὶ ἡ σχολή του.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρόν.

Τὸ νὰ φρονῇ κανεὶς ὀρθὰ περὶ τῶν
θεῶν.

Αἱ εὐχαριστήσεις τοῦ σώματος.

Ἐπὶ.

Ἐπάνω εἰς τὸν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ.

Τὸ νὰ κηταί τις ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Εἰς τὸν καιρὸν μας.

Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τοῦ
Φιλίππου.

Πλησίον εἰς (ἐκφράζει διαφόρους
σχέσεις τοῦ ἀνήκοντος ἢ τῆς ἐ-
ξαρτήσεως).

Κατοικοῦν κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἥλιος ἦτον κοντὰ νὰ δύσῃ.

Τὸ νὰ εὐχαριστῇται τις μὲ αἰσχροῖς
ἡδονάς.

Τὸ νὰ κάμνῃ κανεὶς εἰρήνην μὲ τοι-
αύτας συμφωνίας

Τὸ νὰ ἐξαρτᾶται κανεὶς ἀπὸ τὸν ἀ-
δελφόν του.

Ἐπάνω εἰς, κατεπάνω, ἐναντίον.

Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον.

Ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἰέναι.

Ἐπὶ τοὺς πολεμίους στρατεύει.

Τὸ ὄμμα ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖται.

Ἰέναι ἐφ' ὕδωρ.

Ἀναβὰς ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον.

Τὸ νὰ πηγαῖνη κανεῖς εἰς τὰς θύρας τῶν πλουσίων.

Ἐστρατεύει ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Τὸ ὄμματίον φθάνει εἰς ἀπόστασιν πολλῶν σταδίων.

Τὸ νὰ πάγη κανεῖς διὰ νερόν.

Παρά.

Παρά τοῦ.

Ἦλθε παρ' ὑμῶν.

Ἐπέμψθη παρὰ τοῦ βασιλέως.

Παρά τῷ.

Ἔστι παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Τὸ παρ' ὑμῖν ναυτικόν.

Παρὰ τοῖς εὐ φρονοῦσιν εὐδοκίμεῖν.

Παρ' ἐμοί.

Παρά τόν

Ἡ παρ' ἐμὲ εἴσοδος.

Παρά τὸν ποταμόν.

Παρά τὸν πόλεμον.

Παρά τὰ ἄλλα ζῶα.

Οὐκ ἔστι παρὰ ταύτ' ἄλλα.

Παρά τὸ δίκαιον.

Ἀπὸ τὸν (ἐπὶ προσώπου κυρίως).

Ἦλθεν ἀπὸ σῆς.

Ἐστάθη ἀπὸ τὸν βασιλέα.

Κοντὰ εἰς τὸν, μὲ τὸν (κυρίως ἐπὶ προσώπων.)

Ἐστάθη κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα.

Τὸ ναυτικὸν ὅπου ἔχετε.

Τὸ νὰ χάρῃ κανεῖς τὴν ὑπόληψιν τῶν φρονίμων.

Μὲ ἐμένα, κατὰ τὴν κρίσιν μου.

Εἰς, πρὸς τὸν, εἰς τὸ πλάγι τοῦ, εἰς τὸ διάστημα τοῦ, παραβαλλόμενον μὲ, ἐκτὸς τοῦ, πέραν, κατὰ παράθεσιν.

Τὸ ἔμβασμα εἰς τὸ σπίτι μου, δηλαδὴ πρὸς ἐμέ.

Κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ πολέμου.

Παραβαλλόμενον μὲ τὰ ἄλλα ζῶα.

Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἐκτὸς αὐτά.

Ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης.

Πρὸς.

Πρὸς τοῦ.

Εἰς τὸ μέρος τοῦ, πρὸς ὄφελος τοῦ.

Τὸ πρὸς ἐσπέρας τεῖχος,

Τὸ τεῖχος τοῦ εἶναι εἰς τὸ μέρος τῆς δύσεως.

Πρὸς πατρός.

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πατρός.

Χρηστοῦ πρὸς ἀνδρὸς μηδέν ἐννο- Εἶναι ἴδιον τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου τὸ
εἶν κακόν. νὰ μὴ θάλλῃ τίποτε κακὸν εἰς
τὸν νοῦν του.

Πρὸς τῶν ἐχόντων τίθεναι νόμον. Τὸ νὰ κάμνῃ τις νόμον πρὸς ὄφελος
τῶν πλουσίων.

Πρὸς τῷ.

Δηλοὶ στάσιν, ἐμπρὸς, ἀπέναν-
τι, πλησίον, ἐκτός.

Πρὸς τῇ πόλει.

Ἐμπρὸς ἢ κοντὰ εἰς τὴν πόλιν.

Πρὸς τοῖς πράγμασιν εἶναι.

Τὸ νὰ ἦναι κανεὶς μέσα εἰς τὴν ὑ-
πόθεσιν.

Πρὸς τούτοις.

Κοντὰ εἰς αὐτὰ, ἐκτὸς τούτων.

Πρὸς τόν.

Εἰς τόν, ἐναντίον τοῦ, ὡς πρὸς
τόν, κατὰ τόν.

Ἐφυγον πρὸς τὴν γῆν.

Ἐφυγον πρὸς τὸ μέρος τῆς γῆς.

Πρὸς βασιλέα πολεμεῖν.

Τὸ νὰ πολεμῇ κανεὶς ἐναντίον τοῦ
βασιλέως.

Λέγειν πρὸς τινα.

Τὸ νὰ ὁμιλῇ κανεὶς εἰς τινα.

Οὐδέν ἢ εὐγένεια πρὸς τὴν ἀρετὴν.

Τίποτε δὲν εἶναι ἢ ὑψηλὴ καταγω-
γὴ κοντὰ εἰς τὴν ἀρετὴν.

Χρὴ πρὸς τὸ παρὸν αἰεὶ βουλευέσθαι.

Πρέπει νὰ σκεπτόμεθα πάντοτε συμ-
φώνως μὲ τὰς παρούσας περι-
στάσεις.

ὑπὸ τοῦ.

ὑποκάτω εἰς, ἢ ἀπὸ τόν.

ὑπὸ τῆς γῆς.

Ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν.

Λαβὼν ὑπὸ ἀμαξίας.

Λαβὼν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἀμαξάν.

Πέμπομαι ὑπὸ τοῦ πατρός.

Στέλλομαι ἀπὸ τὸν πατέρα.

ὑπὸ τῷ.

ὑποκάτω εἰς, εἰς τοὺς πρόπο-
δας τοῦ, ὑποκαίμενος εἰς.

Τὰ ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα.

Τὰ πράγματα ποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω
εἰς τὸν οὐρανόν.

ὑπὸ τῷ ὄρει.

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους.

Αἴγυπτος ὑπὸ βασιλεῖ ἐγένετο.

Ἡ Αἴγυπτος ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐξου-
σίαν τοῦ βασιλέως.

ὑπὸ τῷ, κίνησιν ὑπὸ κάτω εἰς, κίνησιν εἰς τοὺς πρόποδας, εἰς τὴν
θάσιν, ἐν καιρῷ τοῦ.

ἵεναι ὑπὸ γῆν.

Ὑπὸ τὸ τεῖχος ἦλθεν.

Ὑπὸ νύκτα.

Ὑπὸ τὴν νύκτα.

Τὸ νῦν ὑπ᾿ ἄγῃ τις ὑποκάτω εἰς τὴν
γῆν.

Ἦλθεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τεῖχος.

Περὶ τὴν νύκτα.

Εἰς καιρὸν νύκτός.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ.

Φρήν, ενός.
Ἡ τέρψις.
Θεάομαι ὦμαι.
ὑπομιμνήσκω.
Εὐτονέω, ὦ.
Ἡ διάνοια.
Ἡ εὐδία.
Οἱ φρονοῦντες.
Σκάφος.

ἔρμα.
Προσεμβάλλω.

Νοῦς, κεφάλι.
Διασκεδάσεις, εὐχαρίστησις.
Βλέπω με περιέρρειν.
Ἐνθυμίζω.
ἔχω τόνον, δύναμιν.
Ὁ νοῦς, ὁ λογισμός.
Ὁ καλὸς καιρὸς, ὁ καθαρὸς οὐρανός.
Οἱ φρόνιμοι.
Πλοῖον, καράβι, τὸ σῶμα τοῦ πλοίου.
Σαβούρα.
ῥίπτω μέσα κατὰ προσθήκην.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 4.

Περίανδρος ἐρωτηθεὶς τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε· φρένες ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀνθρώπου. — Αἱ μεγάλαι τέρψεις ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι τὰ καλὰ τῶν ἔργων γίνονται. — ὑπομιμνήσκω σεαυτὸν ὅτι πάντες ἄνθρωποι μέγιστον ἀγαθὸν τὴν φρόνησιν εἶναι λέγουσιν, ὀλίγοι δὲ εἰσιν οἱ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦτο κτήσασθαι εὐτονήσαντες. — Ἐφη τις Διογένην ἀνόητον εἶναι· ὁ δὲ, ἀνόητος μὲν οὐκ εἰμι, ἔφη, τὸν δὲ αὐτὸν ὑμῖν νοῦν οὐκ ἔχω. — Χρύσιππος ἔφη τὴν διάνοιαν εἶναι λόγου πηγὴν. — Ὡς περ οἱ ἐν εὐδίᾳ πνέοντες καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἔτοιμα· οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονοῦντες καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἡτοιμάκασιν βοηθήματα. — Ὡς περ εἰς κενὸν σκάφος, τὸ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔρμα δεῖ προσεμβάλλειν.

Εἰς τὸ τραπέζι.
Προτιμῶ.
Περιγελῶ.
Ζωή.
Πρέπει νὰ ὁμιλῇ πρῶτος.
Στόχασις.
Μεταχειρίζομαι.
Ἀνόητος.
Παιδάκι.
Ἀρκετός.

Ἐπὶ τὰ δεῖπνα.
Αἰρέομαι οὔμαι.
Ἐπιγελῶ.
Βίος (ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου).
Χρὴ τὰ πρῶτα λέγειν.
Λογισμός.
Χράζομαι ὦμαι (μετὰ δοτικὴν).
Ἄφρων.
Παιδίον.
ἱκανός.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΤΟΝ Α.

Μὴν κακολογῆς τὸν πλησίον σου, εἰδεμὴ, θὰ ἀκούσης λόγια τὰ ὅποια θὰ σοῦ προξενήσουν λύπην (ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ). — Εἰς τὰ τραπέζια τῶν φίλων πῆγαιρε ἀργὰ ἀργὰ (ἔρξῃς), εἰς δὲ τὰς δυστυχίας τῶν μὲ προθυμίαν (ταχέως). — Προτίμα καλλιτέρα τὴν ζήμιαν παρὰ ἄτιμον κέρδος. — Τὸν δυστηχοῦντα μὴ περιγελάς. — Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον μέλλεις γὰ χάμης, μὴ τὸ εἶπης, διότι ἂν ἀποτύχῃς (μὲ μετοχήν), θὰ σὲ περιγελάσουσιν (καταγελαστήσῃ). — Εἰς τὴν ζωὴν καθὼς καὶ εἰς τὸ θέατρον, πρέπει γὰ ὀμιλῇ πρῶτον ὅχι ὁ πλουσιώτατος ἀλλὰ ὁ φρονιμώτατος. — Εἶναι ὡραῖον ἐπάρῳ εἰς τὴν ἐστίαν (ἐπὶ μὲν) γὰ φαίνεται πρὸ λαμπρὸν, καὶ ἐπάρῳ εἰς (ἐπὶ δὲ) τὴν εὐτυχίαν ὁ τοῦς. — Οὔτε τὸν ἔμπορ χωρὶς χαλινόν, οὔτε τὸν πλοῦτον χωρὶς στόχασιν εἶναι δυνατόν γὰ μεταχειρισθῶμεν (χρήσισθαι) ἀσφαλῶς. — Εἰς τοὺς ἀροήτους καθὼς εἰς τὰ παιδάκια, μικρὰ πρόφασιν εἶναι ἀρκετὴ διὰ γὰ κλαίωσιν. — Εἶναι τὸ ἴδιον γὰ φορτώσῃ (ἀναθέσθαι) καρεῖς εἰς τὸν ἄρρωστον φορτίον καὶ εἰς τὸν ἀπαίδευστον εὐτυχίαν.

Σ(ζ)ύνασις.
Οἷόν τέ ἐστίν.
Χυνδόν.

Χαλεπός.
Ἰόμαι ὦμαι.

Φρόνησις.
Εἶναι δυνατόν.
Μὲ ἀνοικτὸν στόμα, μὲ μεγάλην ὄρεξιν.
Δύσκολος.
Ἰατρεύω.

Τεθνήναι, παρακείμενος συγκεκομμένος τοῦ θνήσκω ἀντὶ τεθνηκέναι.

Νὰ ἀποθάνῃ τις.

Φαῦλος.
Προαιρετός.

Κακός.
Προτιμητέος, ποῦ πρέπει νὰ προτιμᾶται.

Μοχθηρός.
Στρεβλόω ὦ.
Ἐξέστι.

Ἀχρεῖος, κακῆς ψυχῆς.
Στραγγουρίζω, βασανίζω.
Εἶναι δυνατόν ἢ συγχωρημένον.

Παρῇ (ὑποτακτικὴ τοῦ πάρεστι).
Ἐξῇ (——— τοῦ ἔξεστι).
Κρατῶ.
Λοιδόρω.

Νὰ ᾔναι παρόν.
Νὰ ᾔναι συγχωρημένον.
Νικῶ.
Κακολογῶ.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 2.

Δόξα καὶ πλοῦτος ἄνευ ξυνέσεως οὐκ ἀσφαλὴς κτήματα. — Οὐχ οἷον τέ ἐστι χαλδὸν πίνειν θάλασσαν. — Διογένης, εἰπόντος τινὸς χαλεπόν ἐστι τὸ ζῆν, οὐκ, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν. — Ψυχὴν σώματος ἀναγκαιότερον ἴασθαι, τοῦ γὰρ ζῆν κακῶς τὸ τεθνάναι κρεῖσσον. — Τοῦ πλείονος βίου φαυλοτέρου δὲ τὸν ἐλάχιστον ἀμείνω ὄντα παντὶ πάντως προαιρετέον. — Διογένης ὀνειδίσαντός τινος αὐτῷ πενίαν μοχθηροῦ, ἔφη, διὰ μὲν πενίαν οὐδένα πώποτε στρεβλούμενον εἶδον, διὰ δὲ κακίαν πολλούς. — Ἀρπαξε τὸ καλῶς ἀποθνήσκειν, ὅτε ἔξεστι, μὴ μετὰ μικρὸν τὸ μὲν ἀποθνήσκειν σοι παρῆ, τὸ δὲ καλῶς μηκέτι ἔξῃ. — Ἄνδρες οὐχ ὁ τῶν πολεμίων κρατῶν μόνον ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονῶν κρεῖσσον. — Πλάτων λοιδορούμενος ὑπὸ τινος· Λέγε, ἔφη, κακῶς, ἐπεὶ καλῶς οὐ μεμάρθης. — Μεγάλην παιδείαν νόμιζε δι' ἧς δυνήσῃ φέρειν ἀπαιδευσίαν.

Φέρομαι.

Ἀχάριστος.

Πληρόνω.

Εὐεργεσία.

Πικραίνω.

Ἡ ἐντροπή.

Οἱ ἐξουσιασταί.

Ἐπιστάτῳ.

Εἰς τὰς κρίσεις.

Ζητῶ.

Κάμνω.

Προσφέρωμαι.

Ἀγνωμονῶν.

Ἀποδίδωμι.

Χάρις.

Λυπέω ὦ.

Τὸ ὀνειδος.

Οἱ ἄρχοντες.

Προίσταμαι (μὲ γενικὴν).

Ἐν τῇ κρίσειν.

Εὐχομαι.

Πράττω.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΜΕΩΝ 2.

Ὁ Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς πῶς πρέπει νὰ φέρεται τις πρὸς πατρίδα ἀχάριστον, εἶπε· Καθὼς εἰς μητέρα. — Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἕνα ἐκ τῶν συστρατηγοῦντων μὲ αὐτὸν νὰ λέγῃ. Ἀρὰ γε Τιμόθεε ἡ πατρίς μας θὰ μᾶς πληρώσῃ διὰ τὰς εὐεργεσίας μας; εἶπεν· Ἀλλ' εἴθε ἡμεῖς νὰ δυνηθῶμεν (ἀλλ' ἡμῖν γένοιτο) νὰ τῇ ἀποδώσωμεν ὅτι τῇ πρέπει (τὰς ἀξίας ἀποδοῦναι). — Ὁ Ἀριστείδης ἐρωτώμενος τί ἐπικραίνειν αὐτὸν περισσύτερον εἰς τὴν ἐξορίαν του, εἶπεν· Ἡ ἐντροπὴ τῆς πατρίδος καχολογομένης (κακῶς ἀκουούσης) διὰ τὴν ἐξορίαν του (ἐπὶ τῇ αὐτοῦ φυγῇ). — Πρέπει οἱ ἐξουσιασταὶ νὰ ἐπιστατῶσιν εἰς τοὺς ἐξουσιαζομένους μὲ δικαιο-

οσόνην καθὼς εἰς τὰ ἰδικὰ των τέκνα, ἀποκοιμίσαντες τὴν ἔχθραν καὶ τὴν φιλίαν καὶ τὸν θυμὸν εἰς τὰς κρίσεις των. — Ὁ Διογένης ἔλεγεν· ἀπὸ μὲν τοὺς θεοὺς ζητοῦν ὑγείαν, οἱ περισσότεροι δὲ κάμνουν ὅλα τὰ ἐναντία εἰς τὴν ὑγείαν.

Κλαζομεναί.
Κλαζομένιος.
Σπουδάζω.

Ἐταῖρος.
Οἱ (δοτικῇ τῇ; προσωπικῇ; ἀντ.)
Διαταράττω.
Θύω.
Μαντίνεια.
Ἀποτίθεται.
Διατελῶ.
Ἐπιτίθεται.
Εὐθετος.
Ἐπιφκνής.
Εὐκρασία.
Ἐπιτίμησις.
Φάρμακον.
Ἐπιδάκνω.

Πόλις τῇ; Ἰωνίας.
Ὁ κάτοικος τῶν Κλαζομενῶν.
Συνομιλῶ σπουδαίως, καταγίνομαι ἐπιμελῶς.
Σύντροφος, φίλος.
Εἰς αὐτόν, αὐτοῦ.
Συγχίζω.
Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν.
Πόλις τῇ; Ἀρκαδίας.
Βγάζλλω ἀπὸ πάνω μου.
Ἐξακολουθῶ.
Βάλλω ἐπάνω μου.
Ἀρμόδιος.
Ἐξακουστός.
Γερὴ κράσις.
Μάλλωμα.
Ἰατρικόν.
Δαγκάνω ἐλαφρά.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 3.

Ἀναξαγόρατις τῷ Κλαζομενίῳ σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἐτέρους προσελθὼν ἔφη τεθνηκέναι οἱ τοὺς δύο παῖδας, οὓς περ οὖν καὶ εἶχε μόνους ὁ Ἀναξαγόρας. Ὁ δὲ μηδὲν διαταραχθεὶς εἶπεν· Ἥδαιον θνητοὺς γεγεννηκώς. — Ξενοφῶντι θύοντι ἡκέτις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος, λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθνάναι. Κάκεινος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων. Ἐπεὶ δὲ προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο ὅτι νικῶν τέθηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον. — Οὔτε σίτον ἄριστον ἐκ τοῦ καλλίστου πεδίου κρίνομεν, ἀλλὰ τὸν εὐθετον πρὸς τὴν τροφήν· οὔτε ἄνδρα σπουδαῖον ἢ φίλον εὖνουν τὸν ἐξ ἐπιφανοῦς ὄντα γένους, ἀλλὰ τὸν ὑπάρχοντα τῷ τρόπῳ κρείττονα. — Σωκράτης ἐρωτηθεὶς τί εὐγένεια; εὐκρασία, ἔφη, ψυχῆς τε καὶ σώματος. — Πατὴρ ἐπιτίμησις ἢ δὴ φάρμακον, ἔχει γὰρ πλέον τὸ ὠφελοῦν τοῦ ἐπιδάκνοντος.

Συμβουλεύω.	Παρακινῶ.
Τὸ φαγητόν.	Τὸ βρώμα, ατος.
Παρακινῶ.	Ἀναπαίθω.
Τὸ ποτόν.	Τὸ πόμα, ατος.
Ἄμασις.	Βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου.
Χάνω.	Ἀποβάλλω.
Βάλλω κατὰ μέρος (διὰ τὸν ἐ- αυτὸν μου).	Παρατίθεται.
Ζωοτροφία.	Ἐφώδιον.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΜΤΟΝ 3.

Ἐκεῖνος (οὗτος) εἶναι ὁ πλέον φιλοπάτωρ ἀπὸ ὅλων, ὅστις ζη-
τεῖ μὲ ποῖον τρόπον (δι' οὗ) χωρὶς τὰ πικράκη καθόλου (μηδὲν λυ-
πήσας) τὸν πατέρα του, τὰ εὐχαριστῇ αὐτὸν (εὐφραναιτ' αὐν) ὅσον
τὸ δυνατόν περισσότερον. Δίδει τί πράγμα εἶναι δικαιότερον παρὰ
τὸ τὰ ἀντενεργετώμεν ἐκείνους, οἵτινες εἶναι αἱτιοὶ τῆς γενησέως
(τοὺς τῆς γεννήσεως αἰτίους ὄντας) καὶ παιδείας μας; — Ὁ Σωκρά-
της ἐσυμβούλευε τὰ φυλαττώμεθα ἀπὸ τὰ φαγητὰ ὅσα, ἐνῶ δὲν πει-
νώμεν (μὴ πεινώντες), μᾶς παρακινῶν τὰ γάγουμεν, καὶ ἀπὸ τὰ
ποτὰ ὅσα ἐνῶ δὲν διψώμεν, μᾶς παρακινῶν τὰ πίωμεν. — Ὁ Ἀ-
μασις εἶπεν εἰς τινα, ὅστις ἔλασε τὸν νιόν του : ἄν ὅταν δὲν ἐπὶ-
γχεῖ ἀκόμη (μηδέπω ἦν) δὲν ἐλυπάσο, μηδὲ τώρα τὰ λυπηθῆς ὅτε δὲν
ὑπάρχει πλέον (μηκέτι ἐστὶ). — Ὁ Πιπτακὸς ἐσυμβούλευε τὰ βάλλ-
ωμεν κατὰ μέρος ζωοτροφίαν διὰ τὸ γῆρας τὴν παιδείαν, διότι
αὕτη εἶναι καταλληλοτάτη διὰ τὴν γηροκόμησιν (γηροκομικωτάτη
γὰρ αὕτη), κάμνουσα τὰ ἐποφέρωμεν εὐκόλως τὰς δυσκολίας τοῦ
γῆρατος (γῆρας).

Ἐγνων (ἀόρ. 6' τοῦ γινώσκω).	Ἐμαθον.
Παρέρχομαι.	Περνῶ, παρουσιάζομαι εἰς τὸ θέμα.
Ἐκκλησία.	Συνέλευσις.
Οὔσης (γενικὴ ἀπόλυτος).	Ἐνῶ ἦτο.
Μέμφομαι.	Κατακρίνω.
Ἀγνωμονῶ.	Γίνομαι ἀχάριστος.
Πάνυ σφόδρα.	Πάρα πολὺ.
Πεπαιδευμένως.	Μὲ στόχασιν, ἐπιτήδεια.
Πληκτικῶς.	Ἐγκικτικὰ, καρφωτά.
Δράσαι ἀόρ. ἀ. τῆς ἀπχεμεφ. τοῦ δράω-ω.	Κάμνω.

Κατακτάομαι-ᾶμαι.

Περιλαμβάνω.

Ἐκθεόομαι-οῦμαι.

Ἐπιστέλλω.

Ἰψφίζομαι.

Ἄμα.

Λακωνικῶς.

Ἐπιχώριος.

Ἐλέγχω.

Ἐμπληξίς.

Κυριεύω.

Περικυκλόνομ.

Ἀποθεόνομαι, νομίζω τὸν ἑαυτὸν μου θεόν.

Παραγγέλλω δι' ἀπεσταλμένου.

Ἀποφασίζω διὰ ψήφου.

Ἐνταύτῳ.

Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λακωνῶν, δηλαδὴ σύντομα.

Ἐντόπιος.

Ἀποδεικνύω, κατακρίνω.

Ἐύππασμα.

ΘΕΜΑ ΠΡΟΦΟΡΙΚΟΝ 4.

Φωκίωνος τοῦ Φώκου καὶ τοῦτο ἔγωγε ἔγνων καλόν· παρελθὼν γὰρ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐκκλησίας ᾤσης, ἐπεὶ τι αὐτοῖς ἐμέλειστο ἀγνωμονοῦσι, πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως καὶ πληκτικῶς εἶπε, βούλομαι μᾶλλον τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτός, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι. — Ἀλέξανδρος, ὅτε ἐνίκησεν Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατεκτήσατο, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε ἐκθεοῦμενος, ἐπέστειλε τοῖς Ἕλλησι, θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι. Γελοῖως· οὐ γὰρ ἄπερ οὖν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ εἶχε, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδαιεν. Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα. Ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός. Λακωνικῶς τε ἅμα, καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον, ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Εὐρισκόμενος.

Εἰς τὸ τέλος.

Ζωή.

Κυριεύομαι.

Βυθίζομαι.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Φίλος, γινώριμος.

Ἦλθε.

Ἐπισκεφθῆ.

Ἠρώτησεν.

Τί κάμνει.

Ἦν.

Ἐπὶ τέρματι.

Βίος.

Καταλαμβάνομαι.

Ἰπολισθαίνω.

Κατ' ὀλίγον.

Ἐπιτήδειος.

Παρῆλθε.

Ἐπισκοπούμενος

Ἦρετο.

Τί πράττει

Παραδίδω.
Γευματίζω.
Ἐντρέπομαι.
Αὐθέντης.
Κάθε ἡμέραν.
Ἐδῶ.
Ἐμβαίνω.
Δεικνύω.

Παρακατατίθεμαι.
Ἀριστάω ὦ.
Αἰσχύνομαι.
Κύριος.
Καθ' ἐκάστην.
Ἐνθαδε.
Εἴσειμι.
Δηλώω ὦ.

ΘΕΜΑ ΓΡΑΠΤΟΝ 4.

Γοργίας ὁ Λεοντίδος εὐρισχόμενος εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ
φθάσας εἰς μέγα γῆρας (γεγηρακώς εὖ μάλα) ὑπό τιτος ἀσθενείας
κυριευθεὶς ἔκειτο θυθιζόμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον. Ἐπει-
δὴ δέ τις τῶν φίλων του ἦλθε διὰ τὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, καὶ τὸν ἠρώτα
τί κάμνει, ὁ Γοργίας εἶπε. Ἦδη ὁ ὕπνος ἀρχίζει τὰ μὲ παραδίδη
εἰς τὸν ἀδελφόν του. — Μίαν φορὰν ὁ Διογένης ἐγευματίζειν εἰς τὸ
καπηλεῖον, ἔπειτα ἐκεῖ ποῦ ἐπερνοῦσεν (παριόντα τὸν) ὁ Δημοσθένης
τὸν ἐφώταξε (μὲ παρατατικὸν τοῦ καλέω). Ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν τὸν ὑ-
πῆκουσεν. « Ἐντρέπεσαι, εἶπεν, ὦ Δημοσθένης, τὰ παρουσιασθῆς
(παρελθεῖν) εἰς καπηλεῖον; καὶ ὅμως ὁ αὐθέντης κάθε ἡμέραν ἐδῶ
ἐμβαίνει. » Ἐννοῶν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ (τοὺς δημότας λέ-
γειν) καὶ δεικνύων ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες εἶναι δοῦλοι τοῦ
πλήθους.

